

Giới thiệu Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi

毒步天下：特工神医小兽妃

Người dịch: Emily Ton

Nàng là chính là một vương bài của đội đặc công, là cao thủ y thuật lẫn độc thuật.

Về ngoài trẻ trung xinh đẹp nhưng bản tính lại tà ác. Nhân thiện chân tuyệt mỹ nhưng lại có thể bất thành linh động thủ không chút do dự.

Một ngày kia vì huyện ma thuật đen chưa thành đã khiến nàng xuyên qua trở thành một tiểu phế tài. Nàng sẽ thay đổi nơi nàng xuyên đến như thế nào? Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Vạn dặm không mây, ánh nắng bóng rất chiếu xuống, như đem nướng cả trái đất.

Giữa quảng trường đá xanh, có một cái lồng sắt cao lớn. Nằm trong lồng sắt là một thiếu nữ gầy nhỏ, tóc đen che khuất khuôn mặt nàng. Thiếu nữ không nhúc nhích, dưới thân nàng có máu chảy xuống, hình thành một cái bể nhỏ.

"Nàng đã chết sao?"

"Hắn là nên bị đâm chết, nàng nên cảm thấy hổ thẹn, bằng không một hồi sẽ càng khó xem!"

"Xem ra nàng đúng thật là dám phụ, bằng không cũng sẽ không chột dạ tự sát. Tệ nhân chết đi như vậy thật đúng là quá tiện nghi cho nàng!"

"Đúng vậy, tệ nhân này quả là không biết xấu hổ, Lục Vương gia đại nhân đại nhân, biết nàng là một phế vật không cha không mẹ, còn đồng ý cưới nàng làm Vương phi, có thể nói là thiên đại ân huệ, nàng cư nhiên còn chạy ra ngoài đi vụng trộm với người ta, thật đúng là đem mặt mũi Ninh Hầu gia đều vấy hết!"

"Đáng tiếc không thấy được nghiệm trình thủ đem tệ nhân này xé nát....."

Tiếng thảo luận ong ong như là có một vạn ruồi bọ tung cánh bay lượn xung quanh.

Quá ân! Ôn muốn chết!

Ninh Tuyết Mạch (宁雪陌) choáng váng tỉnh lại, trong lỗ tai liên bị rót đầy tiếng các loại nhục mạ. Không chỉ làm trán nàng đau đớn, ngay não của nàng cũng đau.

Là hỗn đản nào dám phá giấc ngủ của nàng?! Bọn họ thật là chán sống!

"Các người, đều cảm tạ nhé! Lại quý vậy, ta cho các người đều đi tìm Diêm Vương gia uống trà!" Nàng lắc đầu quất khế.

Kháng định kia là một đám cấp dưới của nàng, mấy ngày qua nàng chưa hạ độc bọn họ, bọn họ liền dám đến trêu chọc nàng! Tuy nhiên, nàng chính là khó thở nghiêm trọng.

Này một tiếng quát ra, chung quanh quả nhiên một hồi an tĩnh!

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng cong cong khóe môi, *quả nhiên vẫn là duy nhất chiêu này đang được*. Nàng là lão đại đặc công cũng không phải là đương gia, nàng thoáng giận dữ, bọn họ liền tự động thành thật như gà con.

Đi, không đúng! Âm thanh của nàng --

Như thế nào lại khàn khàn lợi hại như vậy? Giọng nói còn nóng rát, như là mới vừa nuốt nửa cân hạt cát.

"Nàng còn sống!"

"Nàng chưa chết! Tệ nhân này cư nhiên chưa chết!"

"Xem ra đồ đệ tệ nhân này luyện tức mình chết a --"

"Nàng còn lớn tiếng quát mọi người! Nàng cho rằng nàng là ai a?!"

"....." Sau một hồi chung quanh còn đang yên tĩnh, âm thanh thảo luận nhục mạ càng lớn hơn nữa!

Ninh Tuyết Mạch toàn thân cứng đờ, rồi cuộc mờ mắt, chậm rãi ngã đầu, bất động thanh sắc quét một vòng về bốn phía. Chớp mắt một cái nàng đã biết rõ tình cảnh của bản thân.

Trong thời tiết nóng bức, trong ba tầng ngoài ba tầng đều là cổ nhân xem náo nhiệt. Những người này ăn mặc có trang giống như trên TV. Về mặt mỗi người đều hưng phấn xem náo nhiệt, dường như kích thích vô cùng.

Mà chính mình lại giống như là con khỉ trong vườn bách thú, bị nhốt bên trong một cái lồng sắt nóng như lửa, bị những người này vây xem.

Sao lại thế này? Nàng rõ ràng đang ngủ ở nhà, vì sao vừa mở mắt lại đến được nơi đây?!

Ninh Tuyết Mạch có chút ngốc, nhìn nhìn chung quanh, lại nhận không được gió tay xoa xoa đầu, kết quả sờ soạng một phen mùi tươi nhão dính dính --

Ánh mắt của nàng bỗng nhiên dừng ở trên cánh tay nhỏ của chính mình.

Một bàn tay thật nhỏ, tái nhợt, lòng bàn tay có vết chai mỏng, móng tay cũng lộ ra màu xanh nhạt không khỏe mạnh.

-o-

Cảm ơn đã đọc, vote và comments!

Người dịch: Emily Ton

Editor: @EmilyTon

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phế vật?

Đây căn bản không phải tay nàng!

Tay nàng nguyên bản tuy rằng cũng rất nhỏ, nhưng sẽ không nhỏ quá giống như thế này. Này căn bản là tay của một tiểu hài tử 11-12 tuổi! Cùng tay ngọc thiếu nữ xinh đẹp 22 tuổi của nàng căn bản không phải cùng một cấp bậc!

Nàng đang nằm mơ?

Không đúng, trong mộng bị thương là sẽ không đau, mà hiện tại cảm giác đau đớn trên người nàng lại chân thật như thế.

Đây là sự thật?

Nhưng tình cảnh này càng quá quỷ dị đi?!

Chẳng lẽ nàng không biết vì sao xui xẻo cũng xuyên qua một phen?

Giống như là mượn xác hoàn hồn xuyên qua --

Này cũng quá cầu huyết! Càng cầu huyết chính là nàng cư nhiên xuyên qua đến trên người một hài tử!

Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc là đặc công, dụng tới tình huống quý dị như vậy nàng cũng chỉ là ngẩn ra một chút, khỏe mỗi run rẩy vài cái.

Nàng rất nhanh liền cảm ứng được cái trán kia nóng rất đau đớn, hơn nữa cả người cũng có chút choáng váng, trước mắt từng đợt biến thành màu đen.

Đây là tình trạng do mắt máu quá nhiều!

Nàng xoay người ngồi dậy, tay trái đưa qua đặt trên mạch tượng bên tay phải.

Thiếu dinh dưỡng, mắt máu quá nhiều, não có chấn động rất nhỏ --

"Xoạt!" Một thanh âm vang lên, nàng đem góc váy xé xuống thành một đường dài, dứt khoát lưu lại vòng về phía trên trán một vòng, đem miệng vết thương băng bó cẩn thận.

Mọi người vây xem trộm mắt há hốc mồm mà nhìn, nữ hài tử dám về phía trước giống như chuột chạy qua đường có rùm lại giờ phút này lại không coi ai ra gì mà ngồi bình tĩnh tự băng bó cho mình, nhất thời có chút phản ứng không kịp. Chung quanh lại một mảnh yên tĩnh.

Trên trần và trên má nữ hài tử còn có vết máu, một thân tở y cũng bỏ dăng do bẩn. Nguyên bản nghèo túng đến không được, giống những người dưới chân tỳ y dẫm đạp trên nước bùn.

Nhưng giờ phút này nàng ngồi ở chỗ kia, băng bó miệng vết thương, chải vuốt tóc..... Động tác giống như nước chảy mây trôi, từ từ nhàn nhái, thế nhưng có một loại ý nhị cực kỳ đặc biệt. Trong thanh nhái lộ ra cao quý, phảng phất như thiếu nữ đang trang điểm trước gương trong cảnh xuân, nơi nào giống một thiên kim nghèo túng sắp sửa bị xử tử?

Trong đám người đang vây xem, đại bộ phận là những người sinh hoạt ở tầng dưới cùng bình dân áo vải, thường có tâm lý thù oán với tầng lớp giàu có. Nhìn thấy người lúc trước cao cao tại tại ngạo bầy giờ nghèo túng như nước bùn bên chân, trong lòng bọn họ có một loại thỏa mãn kỳ dị, phảng phất như chính mình có thể cao hơn người đó vài phần.

Ninh Tuyết Mạch lúc này bình tĩnh ưu nhái đang nhìn bọn họ, tự nhiên hết sức chói mắt!

"Không biết xấu hổ! Còn chải tóc cái gì?! Muốn trau chuốt cho ai xem a?"

"Quả nhiên là cái đi lăng, lúc này còn không quên cầu dẫn nam nhân --"

"Không tởi....."

Chung quanh tiếng chửi mắng lại vang lên, Ninh Tuyết Mạch đôi mắt hơi nhàu lại, một đôi con mắt sáng như nước chảy nhìn qua hướng người đang mở miệng nhục mạ nàng.

Nàng đôi mắt cực đen, sâu đậm. Những người kia đang chửi mắng lại bị đôi mắt nàng đảo qua, cư nhiên giật mình rùng mình một cái! Trong lòng giống như có nước đá tước quá. Bất tri bất giác liền ngậm miệng lại.

Ninh Tuyết Mạch không có động tác nào khác, nàng vẫn như cũ ung dung thong thả mà chải vuốt tóc dài của nàng.

Mà trong quá trình chải vuốt tóc, trong đầu hiện lên một đoạn ký ức nguyên bản không thuộc về nàng, nàng hiểu rõ, đây là ký ức của nguyên chủ.

Thật trùng hợp, nguyên chủ cũng gọi là *Ninh Tuyết Mạch*(宁雪陌), là ai nữ duy nhất của *Tĩnh Viễn Hầu*(傅远侯), *Trưởng Không Quốc*(长空国). Tĩnh Viễn Hầu đã từng là nguyên soái thống lĩnh binh mã, lập công lao mở rộng lãnh thổ vì Trường Không quốc. Quốc quân đương triều vì muốn mượn sức hắn, thời điểm lúc Ninh Tuyết Mạch mới 6 tuổi đã đem nàng bán hôn cho Lạc hoàng tử làm vị hôn thê.

Trên đại lục này, mọi người tu luyện một loại gọi là *nội công Niệm Lực*, hầu như mỗi người hoặc ít hoặc nhiều đều có niệm lực, ngay cả bá tánh bình thường cũng có được niệm lực cấp thấp nhất.

Đều nói *hổ tướng vô khuyến nữ(*)*, Tĩnh Viễn Hầu trời sinh niệm lực kinh người, phu nhân của hắn cũng là thiên tài niệm lực, cư nhiên sinh ra một nữ nhi phế vật không có một tia niệm lực. Trở thành kẻ cười ở Trường Không Quốc, si nhục của Tĩnh Viễn Hầu phủ.

() 虎得无犬女 Hổ tướng vô khuyến nữ: Ý nói cha hổ sẽ không sinh con chó, hoặc ý nói cha tài giỏi không thể có con gái chẳng ra gì. (No tiger will have a dog for a daughter)*

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bị hãm hại

Mẫu thân của Lạc hoàng tử nguyên bản đối với cửa hôn sự này không hài lòng, nhưng nể vốn dĩ là phi tử không được sủng ái, nhà mẹ đẻ lại vô quyền vô thế, suy xét đến quyền thế của Tĩnh Viễn Hầu phủ, cũng có thể là chỗ dựa cho nhi tử, thế nên nàng mới không có phản đối.

Lại không nghĩ rằng ở thời điểm Ninh Tuyết Mạch 8 tuổi, Tĩnh Viễn Hầu chết trận sa trường. Sau đó Ninh phu nhân bỏ rơi Ninh Tuyết Mạch tuổi vẫn còn nhỏ mà tuần tith cùng vị phu, Tĩnh Viễn Hầu phủ một sớm tàn lụi.

Những người bà con thân thích xa của Tĩnh Viễn hầu khi để Ninh Tuyết Mạch tuổi còn nhỏ, trong tối ngoài sáng sỏi nổi tới cướp đoạt gia sản của Tĩnh Viễn Hầu phủ, không quá mấy năm sau, Tĩnh Viễn Hầu phủ đã trở nên nghèo như một cái thùng rỗng.

Cây đổ bầy khỉ tan()*, những người hầu thị nữ trong Tĩnh Viễn Hầu phủ cũng lần trốn tìm đường khác mưu sinh. Đến thời điểm Ninh Tuyết Mạch 12 tuổi, trong Tĩnh Viễn Hầu phủ to lớn chỉ còn lại một vị lão bộc trung thành, chủ tở hai người sống nương tựa lẫn nhau, bữa đói bữa no, nếm hết âm lạnh, nhien hết xem thường.....

() 树倒猴猕散 Cây đổ bầy khỉ tan: ý chỉ cây đổ rồi, khỉ ở trên cây liền chạy đi hết. (When the tree topples the monkeys scatter)*

Mà vị hôn phu kia của nàng là Lạc Vương gia đối với cộc hôn sự này cũng hiện lên bất mãn, tự nhiên muốn thoát khỏi cửa hôn sự này, nhưng trong người lại ngại với hoàng mệnh, không dám táo bạo trắng trợn thoái lui. Vì thế liền nghĩ ra các loại biện pháp, gây đủ mọi khó khăn cho nàng, mục đích là muốn bức nàng mình mở miệng đưa ra lời từ hôn.

Lại không nghĩ rằng Ninh Tuyết Mạch đối với vị Lạc Vương gia này *rễ tình đã thâm sâu* (already had deep feelings), đem hẳn xem như *ánh sáng duy nhất trong đời* (the only light in her life). Cho dù chịu bất kỳ khuất nhục gì cũng không chịu mở miệng nói gì liên quan đến hôn ước.

Thậm chí ở năm trước, Lạc Vương gia rút cuộc tìm được một thiếu nữ đối với nàng, liền tỏ vẻ rằng khi cưới nàng về cũng chỉ có thể làm một trắc phi, nàng cũng cần răng đáp ứng xuống. Toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ bởi ở bên người Lạc Vương gia.....

Nàng không nghĩ tới chính là, một phen si tình này của nàng chẳng những không có đã động được vị Lạc Vương gia này, ngược lại làm hắn càng thêm phản cảm, càng thêm muốn hoàn toàn thoát khỏi nàng. Nàng chỉ có thể nếm mùi thất vọng.

Ninh Tuyết Mạch sống khiêm tốn thận trọng, mọi chuyện nàng làm đều rất cẩn thận, nhưng đại họa vẫn luôn tìm tới nàng.

Đêm qua nàng đang ở trong phủ của mình thì bất ngờ bị người đánh ngất. Khi tỉnh lại lại phát hiện có rất nhiều người phá cửa mà vào, mà quần áo của mình không chỉnh tề đang cùng một nam tử xa lạ nằm trên giường mình.....

Chân chính bắt gán trên giường!

Hoàng tử phi tương lai làm ra loại sự tình đáng đem phủ này, tự nhiên khiến cho toàn thành oanh động.

Cái niên đại này đối với nữ nhân cực kỳ khắc nghiệt. Nữ tử có hành vi vô độ thường thường bị các loại hành xử từ: dìm chết trong lồng heo, thiêu chết, treo cổ.....

Cứ như vậy, Ninh Tuyết Mạch đứng nói là làm trắc phi của Lạc Vương gia, chỉ sợ muốn sống sót cũng là rất khó.

Nàng tự nhiên kêu oan các loại, nhưng nhìn chứng vật chứng đều có, ai nghe nàng?

Nàng không được phản trần, trực tiếp bị cho vào bên trong cái lồng sắt này, được nâng đến trên quảng trường này, phơi cả ngày dưới ánh nắng chói chang, chịu sự nhục mạ của người vây xem.

Ninh Tuyết Mạch vốn dĩ thân thể đã nhu nhược, bị day vô liên tiếp như vậy làm nàng rớt nửa cái mạng. Rốt cuộc cuối cùng nàng chịu không nổi loại khuất nhục này phản hận mà dậm lồng sắt tự sát.....

Đây là ký ức của nguyên chủ, còn Ninh Tuyết Mạch đến từ hiện đại, nàng là thực tình từ trong cơ thể này.

Bàn tay của Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng xoa chính gromg mặt của mình, nàng biết mình số dĩ có được đoạn ký ức này là bởi vì nguyên chủ của khối thể xác này có một oán niệm quá lớn, tiêu cô nương kia chết không nhắm mắt!

"Tiểu cô nương, an giấc ngàn thu đi! Thế xác của người nêu như ta đã tiếp thu, vậy thì của người ta sẽ thay người báo! Ta sẽ làm người hại người phải trả giá đại giới!"

Trong con ngơoi của nàng hiện lên một mặt lạnh quang.

"Lạc Vương gia tới!"

Trong đám người không biết là ai hô lên một tiếng. Ngơoi xúm lại như thấy triều hướng hai bên tản ra. Nhường ra một lối đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đánh lừa vương gia

Có 36 hộ vệ tinh khôn mở đường đứng ra hai bên. Có 4 thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, người trước người sau, giữ màn trường. Phía dưới màn trường đứng một nam tử cầm y hoa phục, tuấn mỹ vô cùng, lại lộ ra uy nghiêm cao cao tại thượng của hoàng gia.

Vị này đúng là quốc quân Lạc hoàng tử của Trường Không Quốc -- *Quý Vân Hạo*(季云昊).

Hắn chậm rãi tiến lên, cách lồng sắt ba trượng thì dừng lại, nhân dịp bắt mắt quét qua Ninh Tuyết Mạch một cái, đáy mắt không che dấu sự chán ghét: "Ninh Tuyết Mạch, người đến đây bây giờ còn có gì để nói?"

Ninh Tuyết Mạch ngẩng đầu, một đôi con ngơoi đen đến mức tận cùng nhìn đón ánh mắt Quý Vân Hạo, khẽ nói bằng nhiên chậm rãi gọi lên một mặt cười: "Lạc Vương gia, ngơoi hy vọng ta nói như thế nào?" Bởi vì bị phơi nắng một ngày, giọng nói của nàng có chút khàn khàn, nhưng nghe ra vẫn rất ôn nhu, vẫn kỳ dị dễ nghe.

Quý Vân Hạo chau mày, bị nàng hỏi một câu này ngẹn một ngẹn.

Cái tiện nha đầu này kể từ sau khi bị bắt đến đây giờ, vẫn luôn khóc lóc kêu oan, liêu mạng kêu oan uống, đến khản cả giọng, đôi mắt sưng lên, nhưng không ai chịu tin lời nàng nói.

Vẫn luôn gio khóc từ sáng sớm đến khi thái dương xuống núi mới ngừng một chút, rồi lại tuyệt vọng dậm vào lồng sắt. Hắn cho rằng nàng đã dậm chết, cho nên tới xem một cái. Hắn muốn ở trước mặt người khác thì ăn, phản phở người ban cho nàng một cái quan tài, tạo cho hắn mỹ danh hiền lương Vương gia, không nghĩ tới nàng cư nhiên không dậm chết..... Làm hắn ở trong lòng có chút bối rối.

Hắn cho rằng sẽ nhìn đến mặt Ninh Tuyết Mạch đầu bù tóc rối, dơ bẩn bất kham, từ khi trầm trầm. Không nghĩ rằng nàng cư nhiên chính mình chải vuốt tóc, bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, không giống như là ở trong lồng sắt, mà như là đang yên lặng thanh nhái trong một quán trà, còn có thể cười ra tới!

Rõ ràng sắc mặt tái nhợt như quỷ, nhưng dưới nụ cười cư nhiên có một loại ánh sáng rạng rỡ xuống, làm người trước mặt mục danh sáng ngời --

Hắn chưa bao giờ biết nàng tươi cười sẽ đẹp như thế, đồng tử thuần khiết như trẻ nhỏ, nhưng khác mỗi lại bao hàm một tia tà khí.

Quý Vân Hạo trong lòng hơi nháy dưng! Nhưng ngay sau đó lại nhàu nhàu mặt, thanh âm càng thêm cao: "Không phải bổn vương hy vọng ngơoi nói như thế nào, bổn vương chỉ muốn nghe lời nói thật! Ngơoi cũng biết tội của mình?"

Ninh Tuyết Mạch đôi tay đột khoát ôm đầu gối, chống cằm, trả lời thực nhanh nhẹn: "Tuyết Mạch biết tội!"

Nàng cứ nhiên không kêu oan? Nhận tội?!

Quý Văn Hạo thanh âm chậm rãi: "Biết tội là tốt, đối với sự trừng phạt của ngươi -- "

Hắn nói còn chưa nói xong, liền bị Ninh Tuyết Mạch đánh gãy: "Tuyệt Mạch biết tội lại không phải tội trong miệng của Vương gia, mà là tội khác!"

Còn có tội khác?? Quý Văn Hạo trong lòng mừng thầm, tội lỗi của nàng càng nhiều, hắn xử trí nàng liền càng là điều đương nhiên --

"Ngươi còn có tội gì?"

Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt, khe khẽ thờ dãi: "Tội của Tuyết Mạch là... không nên sau khi giả thế sa sút còn nắm giữ hôn ước này không bỏ, một lòng đem Lục Vương gia ngài trở thành chỗ dựa nhất để dựa vào. Lúc này mới chọc đến Lục Vương gia không thể không dùng ra một ít chiêu bài nhằm tôn hại một đứa bé mới cưới như Tuyết Mạch. Chuyện này nếu nói ra ngoài, chỉ sợ sẽ có tổn hại tới hãn danh của Lục Vương gia, Tuyết Mạch hiện tại ngấm lại thật đúng là nghiệp chướng nặng nề....."

Nàng nói chuyện vừa nhanh vừa vội, giống như khai tay nóng, có tình mỗi một chữ đều dự thường rõ ràng, cơ hồ làm tất cả mọi người đều nghe thật rõ ràng.

Chờ thị vệ của Quý Văn Hạo phản ứng tới, bay vọt lại đây muốn bịt miệng Ninh Tuyết Mạch, nàng đã nói xong một phen rồi nói.

Hon nữa, nàng vừa rồi rõ ràng là ngồi, khi những tên thị vệ đó ra chiêu muốn điểm á huyết của nàng, cư nhiên bị thân mình nàng nhaoáng lên né tránh.

Bọn thị vệ sững sờ sững sốt, lại khi nhìn đến Ninh Tuyết Mạch, nàng nguyên lai vẫn là ngồi ở chỗ cũ, phảng phất căn bản là không hề nhúc nhích.

Những cái công kích chỉ phong đó nàng rút cuộc là tránh thoát như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Có tài hùng biện

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, nhất thời có chút không rõ.

"Lục Vương gia đây là chốt dạ muốn bịt miệng Tuyết Mạch sao? Điều này là không thể nói ra?" Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội.

Sắc mặt Quý Văn Hạo trở nên khó coi!

Hắn phát tay ngăn cản thị vệ muốn ra tay, hiện tại nếu bị miệng nha đầu này, có vẻ nhìn ra là hắn đang chốt dạ!

"Ninh Tuyết Mạch, chính hành vi của ngươi không có chứng cứ cùng nam nhân khác trong khi vẫn còn hôn ước, còn muốn ngấm máu phun người oan uống bốn vương?!" Thanh âm của hắn lạnh xuống, như gió lạnh chợt nổi.

Ngón tay Ninh Tuyết Mạch vòng quanh đầu tóc của mình, nghiêng đầu liếc mắt đánh giá Quý Văn Hạo một cái: "Lục Vương gia không tin tưởng với chính mình như vậy sao?"

Những lời này không khỏi có chút không đầu không đuôi, Quý Văn Hạo nghe không hiểu: "Cái gì? Cái này cùng tin tưởng của bốn vương có quan hệ gì?"

Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt: "Không rõ sao? Tuyết Mạch là vị hôn thê của Lục Vương gia, Lục Vương gia có quyền thế, diện mạo..... Àu, cũng rất đáng chú ý. Ít nhất có thể ném cái lưu manh Lý Tam Lang gì đó kia qua tám con phố. Ngay như Tuyết Mạch là đồ ngọc cũng mình bạch nên chọn ai. Vì sao sẽ cùng hôn trưởng vương bắt đàn kia tư thông, để Lục Vương gia tôi bắt tận tay? Đầu của Tuyết Mạch vẫn chưa ngập nước! Trừ phi có người đã sớm bắt mối với cục hôn sự này, có ý tới hãm hại đến thanh danh trong sạch của Tuyết Mạch....." Vô luận cái độc kế này là ai thiết kế, chung quy không thoát khỏi quan hệ với Lục Vương gia. Hon nữa hắn cũng rất vui mừng khi thấy kết quả này, vậy đừng trách nàng lúc này dốt khoát đem "chịu phàn" này đổ trên đầu hắn!

Nàng nói chuyện trật tự rõ ràng, *nói có sách mành có chứng(*)*, đám người vây xem có hơn phân nửa người là tin vào suy đoán này của nàng --

()有理有据/言必有据 - Nói có sách mành có chứng: Nói có căn cứ, có cơ sở chắc chắn, đảm bảo là đúng (reasonable and coherent; have reason have evidence)*

Ánh mắt nhìn về phía Quý Văn Hạo có chút vi diệu. Trong đám người có thanh âm ồ ồ, tuy rằng không có người dám lên tiếng thảo luận, nhưng đôi mắt như hình viên đạn bay loạn, mọi người sôi nổi dùng ánh mắt giao lưu.....

Quý Văn Hạo sắc mặt xanh mét: "Ninh Tuyết Mạch, ngươi chết đến nơi rồi còn muốn ở chỗ này nói hươu nói vượn! Ngươi xưng đế bốn vương sử dụng thủ đoạn gì sao?!"

Ninh Tuyết Mạch rất phối hợp gật đầu: "Không xứng, không xứng, nguyên lai ở trong cấm nhân của Vương gia, Tuyết Mạch ngay cả tình cảm làm Vương gia tính kế đều không có. Vậy càng thêm không xứng làm trứ phi của Vương gia. Vương gia đối với cái hôn ước này nhất định là cảm thù đến tận xương tủy, hận không thể làm Tuyết Mạch biến mất trên thế giới này..... Là Tuyết Mạch không biết đại thế, cho rằng mình vẫn là tiểu thư Tinh Văn Hầu phủ, cho rằng Vương gia sẽ vẫn đối tốt với ta như khi cha ta còn trên đời, quên mất thân phận chính mình chỉ là một bé gái mồ côi vô quyền vô thế, lúc này mới đi tới kết cục này. Vô luận bị người như khi đi thế nào cũng sẽ không ai vì Tuyết Mạch xuất đầu..... Cha ta cả đời vì Trường Không Quốc, hận giữ được Trường Không Quốc một thành bá tánh bình an, nhưng hôm vừa chết, lại không người có thể bảo vệ bé gái mồ côi duy nhất của hắn bình an....." Nói đến vẻ sau thanh âm của nàng càng chuyện qua ngẹn ngào.

Bình thường bá tánh tự rằng đại bộ phận có tâm lý thù oán người giàu, nhưng trong tiềm thức cũng có yếu niệm đồng lòng trắc ẩn. Giờ phút này thấy Ninh Tuyết Mạch lệ loí ngời trong lồng sắt, hơi rủ đầu, một đôi mắt to có nước mắt đang lăn qua lăn lại, bộ dáng kia hết sức đáng thương.

Tinh Văn Hầu đã từng là thân hộ mệnh của Trường Không Quốc, bá tánh đối với hắn vẫn là cực kỳ tôn trọng. Hiện tại nghe được một phen lời nói này của Ninh Tuyết Mạch, mỗi người không khỏi đều nổi lên lòng trắc ẩn. Từng người từng người, bọn họ cảm thấy hoảng gia *qua cầu rút ván(*)* như vậy, tính kẻ khờ để một bé gái mồ côi như vậy, thật sự là có thất đức. Người dân lại đem ánh mắt khiển trách quay đầu hướng về Quý Văn Hạo.....

()过河拆桥 - Qua cầu rút ván: có ý ám chỉ những người vô ơn, bội nghĩa. (Throw over those who helped one; throw away the staff after passing the bridge; destroy/burn the bridge after crossing it...)*

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Toả sáng

Quý Văn Hạo không nghĩ tới "luôn luôn vụng về" Ninh Tuyết Mạch lại có thể hùng biện được như thế, những câu đều có ý chỉ, làm người không thể tìm ra được nhược điểm.

Phải chăng nha đầu này đã được đào đối với người nào khác?

Hay là vẫn luôn che dấu bản tính?

Hay là bị buộc phơi nóng nên bạo phát?

Cho dù là vì duyên cớ gì, sự tình nếu phát triển tới mức này rồi, hắn cũng không thể để nàng sống sót!

Khẩu môn tuần tũ của hãn trâm xuống: "Ninh Tuyết Mạch, ngươi đứng có mệt hoặc chán tàm! Ngươi cũng đứng có tranh thủ sự đồng tình thương hại của mọi người. Ngươi là bị người khác tính kế cũng tốt, hay là chính ngươi tự nguyên cũng tốt. Ngươi cần Tam Lang kia bị người bắt giam ngay trên giường chính là sự thật! Trình tiết của ngươi đã mất, làm bản tôn nghiêm của hoàng gia. Nếu ngươi cảm thấy hồ thẹn, nên chấp nhận cái chết của ngươi. Như vậy mới không mất đi thế diện là tiểu thư khuê các. Cũng không phải tham sống sợ chết....."

Trường Không Quốc này cùng Trung Quốc có đại thật không sai biệt lắm, yêu cầu khắc nghiệt đối với nữ tử, nữ tử cho dù là vì duyên cớ gì mà thất tiết *đều là vạn ác không tha*, chỉ có lấy cái chết tạ tội mới có thể rửa sạch một thân khuất nhục...

Ninh Tuyết Mạch âm thầm đảo tòng mắt một chút, *xã hội cũ vạn ác!*

Chết tiết con mẹ nhá ngươi! Bắn vào cái tra nam nhá ngươi cũng xứng để lao tù tù thủ tiết?! *Nằm mơ đi thôi!*

Nàng chậm rãi ngừng đầu: "Vương gia, nếu ta không có thất tiết thì sao?"

Nàng kiếp trước là đặc công, chẳng những thân thủ tốt, độc thuật, y thuật cũng là nhất tuyệt.

Khi nàng mới tỉnh lại liền cảm ứng một chút trên người. Nàng cũng không có bị tên Lý Tam Lang gì đó làm bẩn, nàng vẫn là xử nữ!

Quý Văn Hạo cười lớn: "Đã bị người bắt giam trên giường, sao có thể không bị thất tiết?!" Ngươi đứng có *xuân thu đại mộng(*)*!"

()春秋大梦: Xuân thu đại mộng: là một câu thành ngữ Trung Quốc. Ý nói về những suy nghĩ không thực tế. Câu thành ngữ bắt nguồn từ thời Xuân thu -- Chiến quốc, nước Tấn xác định mục tiêu muốn tiêu diệt sáu nước thống nhất thiên hạ, là một giấc mộng xưng vương không thực tế, hão huyền. (Grand Dreams of Spring and Autumn/unrealistic ideas)*

Ninh Tuyết Mạch kỳ thật cũng có chút buồn bực, căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, lưu manh Lý Tam Lang kia là một hạt giống nổi danh phong lưu, mỗi ngày xuất nhập xóm có đầu. Nguyên chủ này lúc ấy đã bị mê choáng, Lý Tam Lang kia có mỹ nhân ở bên, không có khả năng không động tà niệm.....

Trong đó có ám muội gì nàng không nghĩ quẩn, nhưng nàng hiện tại thật sự là xử nữ chắc như đinh đóng cột!

Khối thân thể này quá yếu, kiếp trước nàng có thể dùng mười thành công lực bây giờ một thành công lực cũng không dùng được, độc thuật là niềm tự hào của nàng cũng vô pháp sử dụng.

Bằng không nàng một phen độc phần rức ra, là có thể hạ độc được một mạng lớn, làm người thế giới này nằm thử hậu quả *Ngàn Mặt Độc Y (Thousand Faces Poison Doctor)* khi trừu chọc đến nàng!

Hiện tại sao? Muốn công lực không có, muốn độc không có, nàng cũng chỉ có thể bày ra vẻ đáng thương cùng gặp *quý tra(ngư ý quý không ra gì)* Vương gia này mà thôi, trước tiên cần phải thoát ra bảo toàn được tính mạng rồi nói sau!

"Tuy rằng không có khả năng, nhưng Tuyết Mạch xác thật không có thất tiết, Tuyết Mạch nguyên ý tiếp nhận bất luận cái gì có thể kiểm nghiệm!" Thế giới này hẳn là cũng có cái na na nẫu già gì đó kiểm tra nữ tử còn hay không là xử nữ chứ?

Quý Văn Hạo khác mới gọi lên một mặt lạnh lùng chế nhạo: "Tốt, đây chính là ngươi nói! Vậy ngươi liền tiếp nhận *Nghiệm Trình Thủ (驗貞兽: Chastity Testing Beast)* khảo nghiệm đi!"Hương thị vệ bên người khoát tay, thị vệ gài đầu lĩnh mệnh mã đi.

Nghiệm Trình Thủ? Là cái quái gì vậy?

Ninh Tuyết Mạch tìm tới trong ký ức của nguyên chủ, nguyên chủ bởi vì suốt ngày ở nhà, là cái tiểu nữ tử đơn giản thuần khiết, hẳn là cũng không biết Nghiệm Trình Thủ này là thứ gì.

Người vậy xem lại có chút sỏi nổi hẳn lên, có chum đầu ghé tai, có hưng phấn như xem tuồng. Cũng có đem ánh mắt thương hại hướng về phía Ninh Tuyết Mạch.....

Có một vị đại thúc dứt khoát mở miệng khuyên Ninh Tuyết Mạch: "Tiểu cô nương, người không thể thông qua Nghiệm Trinh Thủ. Chỉ bằng ngoan ngoan nhận tội, cầu một cái chết thống khoái. Một khi Nghiệm Trinh Thủ kia tiến đến, người liền phải chịu tội. Chẳng những không thoát khỏi cái chết, còn phải chịu rất nhiều khổ sở vụn vặt....."

"Đúng vậy, đúng vậy, trên đời này còn chưa có người nào có thể thông qua Nghiệm Trinh Thủ kiểm nghiệm, đều chết cực thảm, tiểu cô nương người đừng tự tìm không thoát mũi --" lại có thêm một người khuyên ngăn.

Bạn đang đọc truyện *Đọc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full** . Net.

Chương 7: Tham kiến, để tôn đại nhân

Không ít người cũng sôi nổi gia nhập trận doanh khuyên giải.

Những lời vừa rồi Ninh Tuyết Mạch mới đã gọi lên lòng trắc ẩn của không ít người. Hiện tại, bọn họ cảm thấy bé gái nhỏ cô phụ Hầu gia này cùng bọn họ không có gì khác nhau. Cũng là bị giai cấp có quyền ức hiếp người đáng thương, thậm chí còn không bằng bọn họ.....

Cái này làm cho tâm của bọn họ có cùng chung kẻ địch, bất tri bất giác đem Ninh Tuyết Mạch cũng quy về trận doanh của bọn họ.

Sắc mặt Quý Văn Hạo rất không tốt.

Lần này Ninh Tuyết Mạch cho dù là có tội hay không có tội, sự tình hẳn hãm hại và kết tội nữ tử ốm yếu đơn độc đã được định hình trong lòng bá tính.....

Cái nha đầu hỗn trướng này nhất định phải chết! Trong mắt hẳn hiện lên một mặt âm ngoan.

Đột nhiên, ở trên đường phía bên trái quảng trường, có chút rối loạn, đám đông bắt đầu một trận dao động.

"Đế Tôn! Đế Tôn tới!"

"A, a, thật là Đế Tôn đã tới....."

"Đế Tôn là đi ngang qua đây?"

"Không nghĩ tới hôm nay còn có phúc khí này, có thể nhìn thấy xa gái của Đế Tôn....."

"Đừng nói nữa, mau quý, mau quý!"

Đầu tiên trong đám người là một trận nghị luận nhỏ nhỏ, trong chớp mắt sau đó mọi người đều quý xuống hướng mặt trên đường dài, ngay cả sắc mặt của Quý Văn Hạo cũng biến đổi, lệnh cho bọn thị vệ không tiếng động quý xuống.

Quảng trường vừa rồi còn có chút hỗn loạn thoáng chốc an tĩnh lại. Trên mặt đất rớt một cây ngân châm cũng có thể nghe thấy.

Trên đường cái rộng mở và sạch sẽ bên cạnh quảng trường, người đi đường ăn mặc khác nhau ở bên đường quý đầy đất, mỗi người đều nín thở liếm thanh, không dám để một tiếng động lan ra trong không khí.

Mà ở trên một đầu phố khác, một đội nhân mã uốn lượn đi tới.

Điung đoàn đầu hành là 16 nam nữ đồng tử mặc áo bảo màu tím rêu hoa mờ nhạt. Theo sát mặt sau chính là 18 thiếu niên ăn mặc quần áo kỳ lạ *phi tang phi đạo (không phải quần áo của thầy tu)*, cũng không phải quần áo thông thường, màu tương đồng với màu tím trong nhóm trước. Tốc rồi trên vai nhưng không hề bị loạn. Trong tay vung nhẹ phát trần, trong phát trần có mùi hương lạnh âm thấm trần ra, tràn ngập toàn bộ không khí của khu phố. Hương khí cực đậm, cực nhẹ, lại phảng phất có thể thấm nhập bên trong tâm hồn con người.

Phía sau nữa còn lại là 16 thiếu nữ trẻ trung. Những thiếu nữ này một thân váy áo màu tím đậm như mây, trên vai đều cuốn dây sa tím thật dài. Lụa mỏng này dài như nước chảy, quấn vào nhau như đóa hoa, nâng lên *dại khiếu (kiểu lớn)* sắc tím lam trên đỉnh đầu.

Dại khiếu cũng cổ kiểu bình thường khác nhau rất rõ ràng, là quy cách kiểu tám người nâng, thân khiếu cũng không biết là làm từ vật liệu gì, toàn thân màu xanh da trời, giống như màu xanh thuần tịnh trên trời.

Hoàng hôn như máu, chiếu xuống những tia sáng cuối cùng của ngày, nhưng không lu lụi chút sắc thái nào, phảng phất ánh mặt trời đều bị màu lam kia cắn nuốt hầu như không còn.

Trên đỉnh khiếu có một vật được dựng thẳng đứng lên như đài anten, thứ này cũng là thuần lam, lại ẩn ẩn tán ra ánh sáng nhàn nhạt. Nhất là một trên được khảm một viên đá quý đỏ thắm, tỏa sáng trong sáng, tinh quang lấp loè, giống như một vòng thái dương nhỏ, cực kỳ hấp dẫn trông mắt mọi người.

Trên mặt những thiếu nữ đều được che lụa mỏng, như sương mờ che khuất mẫu đơn.

Đẹp để quý phái, thần bí, cao lãnh --

Hết thảy những từ ngữ có thể hình dung dùng để miêu tả đội người này tựa hồ đều không quá.

Mình che đại khiếu rủ xuống kín kẽ, người trong khiếu ngay cả một góc áo bảo cũng không lộ ra ngoài.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, đây là vị thần cường đại nhất đại lục này -- xe khiếu của Đế Tôn.

Nơi Đế Tôn đi qua, vạn chúng cúi đầu, ngay cả hoàng đế cũng không thể có ngoại lệ.

Vô luận là đồng tử từ đường, thiếu niên tán hương, hay là thiếu nữ năng khiếu, một đám đều có bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng. Lúc đi lại ở trên đường cái, những đôi mắt tuyết trắng, một hạt bụi nhỏ cũng không dấy nổi, phảng phất như nhẹ nhàng thổi qua.

Vạn đế tôn sư, tên gọi tất là Đế Tôn, là thần thoại của đại lục này. Nghe đồn trong dân gian niệm lục của hắn đã tu luyện đến đỉnh đoạn, là thần tiên bất lão bất tử. Các hoàng đế ở các nước trên thế giới này đều đem tôn sùng hắn là thần linh, không dám có chút khinh nhờn.

Bạn đang đọc truyện *Đọc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lá gan siêu lớn

Đệ tử môn Hầu của hắn trên vạn người, mỗi người đều là niệm lục kỳ tài số một. Kỳ tài của mỗi quốc gia trên đại lục này cơ hồ đều xuất thân từ môn hạ của hắn. Hơn nữa, đó chỉ là những đệ tử ngoại môn tạm thời.

Đệ tử nội môn rất nguyên tắc tuân thủ mệnh lệnh sư phụ, không hỏi thể sự, không tham dự bất luận chính sự gì của các quốc gia, vượt ra ngoài Tam Giới.

Phụ thân Ninh Tuyết Mạch, Ninh Lạc Phong, chính là đại đệ tử đồ tôn của Đế Tôn. Bởi vì có nhiều vương bản, không thể chính thức bài nhập môn hạ của Đế Tôn, chỉ làm đệ tử ngoại môn, học một chút ngoại môn công phu. Chính vì như vậy, đã trở thành một vò thần vạn người khó chống, kiến công lập nghiệp, trở thành một thế lực danh trượng.

Trên biển có tiền sơn, chỉ có những đám mây mệnh mỏng mới có thể nhìn thấy.

Nghe đồn rằng vị Đế Tôn này sống ở một ngọn núi vọng ưu trên biển. Ngày thường sẽ không dễ dàng xuống núi. Mỗi lần xuống núi đều sẽ là điều hành dạng này. Hành tung của hắn cực kỳ xuất quỷ nhập thần. Bất luận đến một quốc gia nào đều sẽ không thông tri trước cho quốc quân. Hắn thường sẽ đột nhiên xuất hiện ở trên đường của một quốc gia nào đó, phảng phất như là từ lòng đất đi ra.

Lúc này đây cũng là như thế, một đội nhân mã xe khiếu bỗng nhiên ở trên đường cái xuất hiện ra tới, khiến cho oanh động thật lớn.

Đế Tôn thường thức sự yên tĩnh, cổ khiếu của hắn ngay cả khi hành tẩu, mọi người đi trên đường cái, bốn phía đều luôn bảo trì an tĩnh tuyệt đối.

Bất tính trên đại lục tựa hồ đều biết Đế Tôn cổ quái, cho nên bọn họ thấy xe khiếu Đế Tôn lên không tiếng động quý xuống ở hai bên, một tía thanh âm cũng không dám phát ra.

Bất tu nguyên chủ đã ban tặng kỳ ức, Ninh Tuyết Mạch cũng biết đến vị Đế Tôn này. Nàng ở trong lồng sắt nhìn thấy đám người chung quanh quý đầy đất. Ngay khi bọn họ quý xuống, đôi mắt nàng chợt lóe, bỗng nhiên gào lên nói: "Oan uống a! Tuyết rồi vào tháng sáu vì sự oan uống của *Đậu Nga(?)* a!" Nàng dùng một giọng điệu như hát hò lên để than thở oán trách, trong giọng nói khàn khàn đầy bi thương lại lộ ra bi kịch của thiếu nữ thanh minh mà thuần khiết.

() 寒蟬: Đậu Nga: Đậu Nga là nhân vật trong vở kịch "Nỗi oan của nàng Đậu Nga" do Quan Hán Khanh sáng tác.*

Trong khi không có âm thanh nào có thể nghe đến, một giọng nói này của nàng rất có hiệu quả chấn động, làm mọi người đều run lập cập!

Nha đầu này đến rồi! Cự nhiên đâm lên tiếng kêu oan nơi Đế Tôn đi qua! Phát ra tap âm lớn như vậy! Đây là không muốn sống nữa hay sao?!

Trên đại lục này ai mà không biết, Đế Tôn dù trên đường hành tẩu, cũng chưa bao giờ can thiệp hay hỏi han đến thể sự của nhân gian. Đùng nói là một tiểu cô nương bị oan uống, cho dù có một vạn người quý gối trước khiếu của hắn gọi khóc kêu oan, Bao nhân gia hắn cũng là thờ ơ, cổ khiếu sẽ không đình chỉ đứng lại, làm không tốt còn sẽ bị hạch tội bởi vì tạo ra tap âm.....

Trên sống lưng của Lục vương gia toát ra một tầng mồ hôi lạnh!

Quy củ của Đế Tôn, khi hắn đi qua nơi nào đó, nếu có người đột nhiên phát ra tap âm, lúc ấy quan viên ở đây sẽ bị trị tội, nhẹ thì quốc quân cũng bị mất chức, nặng thì có nguy cơ mất mạng!

Vị trí chức quan cao nhất ở nơi này, một khi Đế Tôn giáng tội, hẳn chính là người đứng mũi chịu sào!

Mây mẩn hân đung không quá xa lồng sắt. Hắn giờ tay lên, một đạo chỉ phong hướng Ninh Tuyết Mạch đi qua, đồng thời khê quát một tiếng: "Không muốn chết liền cầm miệng lại!"

Ở Vương Không Quốc công phu của hắn cũng coi là cao thủ, bình thường mấy chục người cũng không tới gần hắn được. Thậm chí vũ phu bui hân muốn ra tay với hắn, cũng rất khó ra tay, vì hắn rất hiếm khi thất bại khi loại bỏ đối phương. Hướng chỉ đối phương chỉ là một vị phế vật nổi danh?

Lục vương gia vốn dĩ đảm chắc với kỳ năng chỉ lực này của hắn, cho rằng trong nháy mắt có thể điểm trúng a huyết của nàng. Tuy nhiên, hẳn không nghĩ rằng thân mình Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên nghiêng về phía trước một cái, không biết xưa xéo thế nào lại tránh thoát một chiêu này của hắn. Lục vương gia không khỏi ngẩn ngơ!

Ninh Tuyết Mạch đã nắm lấy lồng sắt thro to kia hô lớn: "Đế Tôn, hậu duệ đồ tôn của lão nhân gia ngài đang bị người oan uống máu! Tiểu nữ từ nếu bị oan uống mà chết, کیا chính là *bạch bạch bạch* đánh vào mặt lão nhân gia ngài a....."

-o-Giải Thích-o-

[1] *Đậu Nga* (冀娥): *Đậu Nga là nhân vật trong vở kịch "Nỗi oan của nàng Đậu Nga" do Quan Hán Khanh sáng tác.*

Vở Tập Kịch "Nỗi oan của nàng Đậu Nga" kể về câu chuyện bí thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé.

Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thông vò lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục.

Quan xử án biết Đậu Nga rất hiền thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng. Đậu Nga hiểu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn "Trời" và "Đất" đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: "Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lần lớn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!"

Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền.

Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền. (Sưu tầm)

Bạn đang đọc truyện *Đọc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đế tôn thực ngoạn kiều(*)

(*) *Ngạo kiều: 傲娇: ý là kiêu ngạo bên ngoài, đáng yêu bên trong. (ngạo trong ngoạn mạn, kiêu: mềm nại đáng yêu)*

Nàng này một phen lời nói giống như bông ngô, *bùm bùm bùm* một hơi hô lên tới. Mọi người trên đường cái cả kinh, mặt như màu đất.

Trên đôi này, chưa từng có người nào dám kêu gọi như vậy đối với Đế Tôn. Tiểu cô nương này thật là nuốt mặt liao hổ!

Trong thâm tâm, Quý Văn Hạo quả thực muốn đem Ninh Tuyết Mạch đang sống sờ sờ bóp chết!

Hắn đang muốn lần nữa ra tay phong bế cái mệnh không biết trời cao đất rộng کیا của nàng. Cổ kiệu của Đế Tôn vẫn luôn bay bay đi trước bỗng nhiên dừng lại!

Toàn bộ bá tánh cũng cơ hồ đi theo cổ kiệu Đế Tôn đều đồng loạt chết tâm, không tự chủ được nín thở một hơi.

Mọi người cúi đầu càng thấp, trong khi Ninh Tuyết Mạch ghét người tựa vào lồng sắt, nhìn giống như lạc trong bầy gà.

Ninh Tuyết Mạch kỳ thật cũng muốn khoát đi ra ngoài.

Cái này làm Quý Văn Hạo nổi lên sát khí, nàng liên tinh cho dù may mắn thông qua kiểm nghiệm.Nghiệm Trình Thủ gì đó, Quý Văn Hạo cũng có rất nhiều biện pháp để xử từ nàng...

Ở nơi sức mạnh hoàng quyền lớn như bầu trời trên đầu lực này, nàng còn chưa có khởi phục công phu và cũng chỉ là một tiểu nữ tử nhỏ xinh, không có lực lượng cũng cái hoàng tử này đấu...

Trừng chơi đại sao! Cho nên nàng muốn nhân cơ hội này tranh thủ một con đường sống, đi bước cờ ngay hiểm, trong chết cầu sống!

Nàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm nhìn cổ kiệu nơi xa کیا như ánh mặt trời trên bầu trời xanh thẳm, hoảng hốt cảm thấy hình như có một đôi mắt lạnh lẽo nhân nhật dừng ở trên người nàng, làm trong lòng nàng phát lạnh!

Nếu như cổ kiệu Đế Tôn dừng lại, cho dù Quý Văn Hạo có một trăm lá gan cũng không dám lại ra tay đối với Ninh Tuyết Mạch. Hắn quý sát ở nơi đó, không dám lại động.

Người trong cổ kiệu không biết đã phản phò gì với thuộc hạ bên cạnh kiệu, một đồng tử tóc trái đào hướng về cổ kiệu khom người lĩnh mệnh. Cùng lúc thần hình trong không trung lưu lại một đạo tàn ảnh nhân nhật, cơ hồ là nháy mắt, đã dừng ở giữa quảng trường.

Đồng tử کیا nhìn qua chỉ tâm tâm chân bối, tốc độ như mực tuông xuống như tơ lụa. Khuôn mặt nhỏ bé tươi tắn sáng hồng, biểu tình trên mặt lại rất trầm ổn. Khi hắn vừa đứng ở trước lồng sắt, liền liếc liếc Ninh Tuyết Mạch một cái, lại nhìn Quý Văn Hạo một cái: "Công bằng! Đế Tôn chỉ cần hai chữ này, nàng này nếu bị oan uống, tức khắc thả người! Đồng thời truy tra chủ mưu hãm hại nàng. Nếu nàng này không phải là oan uống, đã mất trình, vậy thì đem nàng lăng trì xử tử, cảnh cáo răn đe!"

Quý Văn Hạo đối với đồng tử này không dám có chút chậm trễ, khom người đáp ứng.

Ninh Tuyết Mạch liếc liếc mắt nhìn cổ kiệu đã đi xa trên đường cái, lại nhìn nhìn tiểu đầu đỉnh mà Đế Tôn phải lui đây không cao hơn nàng, dạ dày có chút đau.

Đế Tôn này cũng quá ngoạn kiều, nàng kêu khản cả giọng như vậy, cũng chỉ phải một tiểu đồng tử như vậy lui đi đây...

Một hài tử tám chín tuổi làm người giám sát, thật sự đáng tin cậy sao?

Nàng mở miệng: "Vị tiền đồng này, việc này không công bằng!"

Đồng tử کیا kinh ngạc nhướng chân mày: "Người nghĩ muốn công bằng như thế nào?"

Ninh Tuyết Mạch sáng khoái đáp: "Tiểu nữ tử bị người oan uống, bị gán tội lớn như vậy, lại bị giám trong lồng sắt, bị phơi nắng, còn bị người ném trứng thối và lá cải. Có thể nói là bị thiên đại uy khuất. Nếu thật sự chứng minh tiểu nữ tử đúng là oan uống, như thế nào có thể chỉ là "*ức kha! thả người!*" đơn giản như vậy? Thế nào cũng phải để Lục vương gia cấp tiểu nữ tử một cái bồi thường mới đúng. Tiểu nữ tử dù sao cũng là tiểu đồ tôn của Đế Tôn, cấp công bằng cho tiểu nữ tử cũng là công bằng cho Đế Tôn....."

Nàng câu câu chữ chữ đều mang biểu ngữ "Đế Tôn". Quý Văn Hạo hận ngứa răng, cổ tinh còn không phản bác được.

Đồng tử کیا nhìn hân liếc mắt một cái: "Lục vương gia, người nói như thế nào?"

Quý Văn Hạo khom người: "Nếu mình có nưong xác thật bị oan uống không có thất trình, tiểu vương tình nguyện cho nàng một cái danh phận trắc phi. Chờ nàng đủ tuổi cập kê, kiệu tám người nâng nâng nàng quá môn. Hơn nữa vĩnh viễn không tử bỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Đọc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nàng muộn từ hôn

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

Được trở thành trắc phi của Vương gia là một vinh sủng lớn nhất. Quý Văn Hạo cảm thấy, hân bồi thường cái này, Ninh Tuyết Mạch nhất định sẽ *hoan thiên hi địa*(*) đáp ứng.

(*)*Hoan thiên hi địa* (欢天喜地) = Trời đất vui vẻ.

Rất cuộc trước đó, cái tiểu nha đầu này trăm phương nghìn kế, nhẫn nhục trong im lặng, vẫn luôn muốn tiến qua cửa Lục vương gia hân...

Lại không ngờ lời hân vừa mới nói ra, Ninh Tuyết Mạch trong lồng sắt liền *xuy* mà cười: "Bồi thường này quá nhẹ nhàng! Ta không cần!"

Sắc mặt Quý Văn Hạo rất khó coi: "Vậy người nghĩ muốn bồi thường cái gì? Chẳng lẽ còn muốn làm chính phi của bốn vương?!" Nàng cũng thật là được một tác lại muốn tiến một bước!

Ninh Tuyết Mạch nhếch khóe môi: "Vương gia suy nghĩ quá nhiều, Tuyết Mạch không quan tâm vị trí chính phi của người!"

"Vậy người muốn gì?"

"Tuyết Mạch nếu như bị oan uống, liền thỉnh tiền đồng làm chủ, cho phép Tuyết Mạch từ chối hôn sự cùng Lục vương gia! Trước tiên, là Tuyết Mạch chủ động muốn từ hôn, ta không cần hân! Sau đó Lục vương gia phải ở trước mặt người khác hô to ba tiếng Bốn vương bị Tuyết Mạch có nưong tử hôn!"

Điều kiện này quả thực vượt quá tưởng tượng, mọi người đều mở to hai mắt, nhìn tiểu cô nương trong lồng sắt to gan lớn mật.

Ánh mắt khác nhau, có bội phục, cũng có cảm giác rằng là kẻ điên.....

Đồng tử کیا lại cảm giác thú vị: "Lục vương gia, điều kiện này của Ninh có nưong người có thể đáp ứng hay không?"

Quý Văn Hạo hiển nhiên cũng không nghĩ tới điều này, sắc mặt đen như đáy nồi, lại không thể không trả lời: "Tiểu vương có thể đáp ứng."

Ninh Tuyết Mạch còn chưa nói xong: "Tiểu nữ muốn từ hôn thực ra cũng là mong muốn từ đây lòng của Lục vương gia. Về tình về lý, Lục vương gia đều nên bồi thường một ít cho tiểu nữ. Như vậy đi. Lục vương gia lại đưa tiểu nữ ngân lượng hoàng kim. Ngân lượng hoàng kim đôi một cái vị trí trắc phi của Lục vương gia, Lục vương gia kỳ thật vẫn kiểm kê, mua bán này Lục vương gia nhất định sẽ đáp ứng."

Quý Văn Hạo: "....." Tại đây bên trong kinh thành, không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các đều muốn làm trắc phi của hân, nhưng tiểu nha đầu này không biết sống chết liền đem vị trí này bán một ngân lượng hoàng kim?!

Trên mặt đồng tử tuy rằng vẫn là nghiêm trang, nhưng trong mắt chỉ sắc thú vị càng lớn: "Ninh cô nương, người cũng biết vị trí trắc phi của Lục vương gia vạn kim khó đổi? Người vì sao không muốn làm trắc của phi Lục vương?!"

Ninh Tuyết Mạch ở trong lồng ngồi xuống dứt khoát nói: "Điều này rất khó lý giải sao? Kỳ thật rất đơn giản, Ninh Tuyết Mạch ta không muốn gì cho kẻ bất nhân bất nghĩa, *tra nam* (*nam nhân không ra gì/không có gì tốt*) âm hiểm. Ta thì rằng lấy một ngân lượng vàng còn hơn!"

Nếu Quý Văn Hạo không có sự kiểm chế vốn có của hoàng tử, trên mặt hân giờ phút này cũng không thể có được chút nhai: "Bất nhân bất nghĩa? Tra nam âm hiểm? Đây là lần đầu tiên bốn vương bị người đánh giá như vậy! Ta có thể hỏi Ninh cô nương rốt cuộc là như thế nào đưa ra được sự đánh giá như thế?!"

Ninh Tuyết Mạch liếc mắt: "Người thật muốn nghe? Ta cảm thấy trước mặt người khác hay là nên lưu lại chút mặt mũi cho người. Cho nên có những điều ta không nên nói."

Lừa gạt trong lòng Quý Văn Hạo đã bốc lên cao ba trượng, cắn răng: "Người nghĩ người sẽ không nói ra sao?! Tiểu vương không cần người giữ cái mặt mũi này!"

Ninh Tuyết Mạch thở dài: "Được, đây chính là người nói. Vậy người nghe cho rõ. Cha ta là Tĩnh Viễn Hầu đối với người có ân cứu mạng, nhưng người lại đối đãi với nữ nhi của hắn như thế, đây là bất nhân! Người, một đại nam nhân như vậy nhưng bức bách một tiểu cô nương là loi không nơi nương tựa, đây là bất nghĩa. Người thân là vị hôn phu của ta, nhưng không có năng lực bảo hộ trách nhiệm của chính mình, tùy ý để người vu oan hãm hại, không phải tra nam thì là cái gì?"

Việc này vô luận có phải có người ở sau lưng phá rối hay không, đều cùng người không thoát được quan hệ. Người biết rõ ta là bị người hãm hại, còn muốn bỏ đá xuống giếng tâm tâm niệm niệm muốn đưa ta vào chỗ chết, người không âm hiểm thì ai âm hiểm đây? Loại người giống như người cho không ta, ta cũng không cần! Tự nhiên là muốn từ hôn!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 11: Nghiệm trình thú

Một phen lời nói này của nàng mạnh mẽ và vang dội. Lâm khuôn mặt tuấn tú của Quý Văn Hạo lúc xanh lúc trắng, nghẹn một lát mới thốt ra được một câu: "*Miệng đầy thư hoàng(*)*! Vẫn nên chờ Nghiệm Trình Thú nghiệm qua rồi sau hãy nói."

(*) *Miệng đầy thư hoàng (nguyên văn: 满口雌黄): ta không rõ lắm ý nghĩa từ "thư hoàng" ở đây, nhưng theo ta hiểu theo nghĩa đen thì nó giống kiểu "miệng đầy c-u-t chum" ý là lời nói kia không tính không được ghi nhận*

Một tiểu nữ hài không nơi nương tựa đâm từ hôn người hoàng gia, đây quả thực là một kỳ tích, bốc cháy lên ngọn lửa tin đồn trong tất cả mọi người.

Nguyên bản trên quảng trường này người tới tới lui lui, giờ phút này lại là chỉ thấy người tới, không thấy người lui. Mọi người đều đang muốn chờ xem kết quả.

Trong tiềm thức của bá tính bình thường, chủ yếu đều ly vọng Ninh Tuyết Mạch có thể thắng, khiến cho bọn họ là người ở tầng lớp thấp nhất có thể phun ra một ngụm ác khí.

Bất quá đa số bọn họ lại không tin Ninh Tuyết Mạch sẽ có kết quả khả quan.

Rốt cuộc nàng là bị người bắt gian trên giường, đối phương lại là một loại phong lưu. Bọn họ không thể nào tin Lý tam lang kia cùng Ninh Tuyết Mạch chỉ đơn thuần là ngai dưới chân bóng, khẳng định đã đem nàng ăn sạch sẽ.

Tiểu cô nương này bất quá là giống như một con thú bị vây nên có vùng vẫy mà thôi. Cho dù rằng tính sự may mắn gần được sự trong sạch, cũng chưa chắc có thể thoát được móng vuốt của Nghiệm Trình Thú. Trong thế giới này, chưa từng có một nữ tử nào có thể chạy trốn khỏi móng vuốt của Nghiệm Trình Thú....

Cho nên, khả năng Ninh Tuyết Mạch giành được phần thắng là cực kỳ nhỏ bé, có thể nói là không có.

Vô số ánh mắt dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch, trong ánh mắt có thương hại, cũng có đáng tức, tức giận.

Thế nhân đều nói tiểu cô nương này là một phế vật, trời sinh tính yếu đuối vụng về. Xem nàng lúc này đầy mồ hôi, quả thực là kinh lý kinh người, tư duy nhanh nhạy, tài ăn nói càng là khó có được. Đem Lạc vương gia cũng coi như có tài ăn nói, một câu cũng nói không nên lời!

Còn có, màu da của nàng tuy rằng có chút tái nhợt, có chút thô ráp, nhưng vẻ nhìn thấy liền biết đó là do thiếu chất dinh dưỡng quanh năm tạo thành. Chỉ cần hào hào điều dưỡng năm năm, da sẽ nhất định sẽ mềm mại trở lại. Hơn nữa, khuôn mặt nàng rất thanh tú, về sau lớn lên nhất định là một đại mỹ nhân ngang nước nghiêng thành.....

Một đại mỹ nhân trăm năm có một như thế lại phải chết dưới móng vuốt của Nghiệm Trình Thú lại hại kia, ngẫm lại khiến cho một số người tự bóp cổ tay!

Lạc vương gia này cũng thật là, tội gì phải hãm hại một cái tiểu cô nương như vậy? Cười về làm trặc phi không tốt hay sao --

.....

Nghiệm Trình Thú rốt cuộc được tám giờ thị vệ nâng tới.

Cũng là ở trong một cái lồng sắt lớn, không gian so với lồng sắt của Ninh Tuyết Mạch phải lớn hơn gấp ba.

Lồng sắt được phủ lụa hồng rủ xuống tận đất. Ninh Tuyết Mạch cùng Nghiệm Trình Thú kia nhìn nhau qua hai cái lồng --

Bá tính bình thường tuy rằng đã sớm nghe nói qua Nghiệm Trình Thú, nhưng chưa từng tận mắt thật sự gặp qua nó cho tới tận hôm nay.

Nghiệm Trình Thú là bảo vật của hoàng gia, chỉ có nữ tử hoàng gia quý tộc phạm vào tội thông dâm, dù chết cũng không thừa nhận nên mới dùng đến nó.

Nữ tử Hoàng gia quý tộc trước khi thành hôn bị mất trinh cũng không quá nhiều. Hơn nữa đại đa số sau khi bị phát hiện, đều bị gia tộc bị mất xử tử, căn bản không đến phiên chủ thẩm là Đại Lý Tự. Chính vì như vậy, một số nữ tử mang tâm lý ôm may mắn, liều chết không chịu nhận tội, sau đó bị ném tới trong lồng Nghiệm Trình Thú, đều bị xé nát.....

Nghiệm Trình Thú Thế có thần hình giống như một con hổ, toàn thân lông vàng, một khuôn mặt *khó đại cứu thâm (hận thù sâu sắc)*, rất giống như một con chó sừng vật. Trên đầu có hai cái sừng màu xám như gỉ sắt giống như sừng hươu. Bốn cái chân trắng như tuyết giống như lông cừu, nhưng móng chân sắc bén như dao.....

Ninh Tuyết Mạch nhìn Nghiệm Trình Thú kia, trên trán chảy xuống vô số hắc tuyến.

"*Đây là Nghiệm Trình Thú? Đây rõ ràng chính là quái thai giao phối không thành công sao! So với thú lại giữa sự từ dục và hổ cái còn biến thái hơn!"*

Cái đầu của nó so với của Ninh Tuyết Mạch ước chừng lớn hơn gấp ba. Một đôi mắt màu xanh lá cây như ma troi nhìn chăm chăm vào Ninh Tuyết Mạch. Quanh thân phát ra huyết tính giết người, làm bá tính đang xem lại cảm lồng không đầu lui ra phía sau *ba trượng(10m)*.

"Ninh Tuyết Mạch, không phải người muốn chứng minh sự trong sạch của người hay sao? Vậy tự động tiến vào lồng sắt Nghiệm Trình Thú đi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 12: Chặt chặt cái (1)

(*)*Giải thích cho tiêu đề: 么么哒! (Memedad) : đây là câu thường dùng khi mình thấy người đáng yêu, quá dễ thương nên chu môi ra muốn thơm người ta một cái: muah muah muah. (giống "chụt chụt chụt" khi bạn muốn thơm vào má ai đó) ^ _ ^*

=oOo=

"Ninh Tuyết Mạch, không phải người muốn chứng minh sự trong sạch của người hay sao? Vậy tự động tiến vào lồng sắt Nghiệm Trình Thú đi!" Quý Văn Hạo lạnh lùng mở miệng.

Thú này thật sự có thể nhìn ra nữ tử còn trinh hay không sao? Là một trò đùa ỉ!

Đem một thiếu nữ còn trong sạch giao cho thú này tới kiểm nghiệm, có phải là xem mạng người như cỏ rác hay không?!

Đại lạc lục hậu! Quy củ biến thái! Ninh Tuyết Mạch âm thầm chửi thầm.

Lồng sắt giam giữ nàng được mở ra, đồng tử Đế Tôn phái tới có chút xuất thần mỉm cười nhìn nàng: "Ninh cô nương, người sẽ không hối hận đi?"

Ninh Tuyết Mạch cắn răng một cái, tiến lên là một dao, rút lui cũng là một dao, nàng liêu mạng! Nàng cúi xuống và bước ra khỏi lồng sắt.

Bọn thị vệ mở cửa lồng sắt nơi Nghiệm Trình Thú đang ở bên trong.

Cửa lồng sắt kia rất nhỏ rất thấp, một nữ tử gầy yếu miễn cưỡng có thể thông qua, Nghiệm Trình Thú lại không thể thoát ra ngoài.

Nghiệm Trình Thú rõ ràng có chút hưng phấn, lông vàng toàn thân hơi hơi dựng thẳng lên, thổi không khí ra từ cái mũi, bốn chân đầm đạp tại chỗ, thỉnh thoảng lộ ra móng vuốt sắc bén hướng tới Ninh Tuyết Mạch!

Tuy rằng Ninh Tuyết Mạch luôn luôn kín mặt, kiếp trước cũng từng tay không giật qua hổ báo, nhưng hiện tại khối thân thể nhỏ này tổ chất quá kém, nhiều nhất nàng chỉ có thể sử dụng được kinh công kiếp trước của mình, nhưng lại không có lực phản kích chân chính.

Quan trọng hơn là, trong tay nàng không có vũ khí, ngay cả một khúc gỗ cũng không có. Lấy cái gì để chống lại nó?

Nàng nhìn vào thân hình và khí thế áp đảo của nó, rõ ràng so với hổ báo còn mạnh hơn một chút.

Nếu thứ này không có năng lực nghiệm chứng, thấy nữ nhân liền vỗ, nàng sẽ thảm!

Nàng xuyên qua đây không phải để làm thức ăn cho dã thú!

Nàng đảo hai mắt nhìn xung quanh, xung quanh là biển người tập nập, đem nơi này bao vây như thùng sắt. Nàng cân bản không có khả năng đào tẩu!

"Tiểu cô nương, có bốn tên đồng cảnh giữ ở chỗ này, người đừng mơ tưởng đến chủ ý khác! Bằng không người sẽ chết còn thảm hại hơn! Nếu lúc này người còn phá rối chính là đối địch với toàn bộ Nhật Nguyệt Môn." Đồng tử kia nghiêm trang mở miệng, quả nhiên áp đảo hơn so với Lạc vương gia Quý Văn Hạo, đối cho Ninh Tuyết Mạch thêm một cái mũi lớn hơn nữa.

Ninh Tuyết Mạch mở miệng nói nhỏ: "Trong lòng Tuyết Mạch không có quỷ, tự nhiên sẽ không phá rối, quần chúng nơi này có đôi mắt sáng như tuyết, đều biết ta là bị oan uổng, ta sẽ rất nhanh có thể chứng minh sự trong sạch của ta....."

Nàng vừa nói chuyện, vừa đi một vòng trước quần chúng đang xem lại đây, từ thái độ nàng như mình tỉnh điện ảnh ở trên sân khấu đang vờn quanh khán giả, phong dung bình tĩnh, giờ tay nhắc chân đều có một loại phong tình khác.

Ánh mắt của mọi người đều cảm lồng không đầu đi chuyển theo bước chân nàng, tự nhiên bị nàng hấp dẫn, ngay cả Lạc vương gia và những thị vệ khác mắt cũng nhìn không được quay qua nhìn nàng.....

Khuôn mặt tuấn tú của Lạc vương gia Quý Văn Hạo càng đen hơn, nhìn thấy nhiều ánh mắt rầm rập nhìn dưới theo Ninh Tuyết Mạch như vậy, tâm tình của hắn bỗng nhiên khó chịu! Hừ một tiếng: "Đừng vội cọ xát! Người không phải muốn chứng minh sự trong sạch của bản thân hay sao? Còn không

mau đi vào!"

Ngón tay Ninh Tuyết Mạch âm thầm cảm hai cây trâm vừa mới thuận tay kiểm được, trong lòng cuối cùng có chút tự tin.

Nàng là đặc công, bản lĩnh mượn gió bẻ măng có thể so sánh với thần trộm.

Nàng vừa rồi xoay một vòng như vậy, trong tay đã có "bình khí". Thủ pháp nhẹ nhàng của nàng, người ở đây cư nhiên không ai có thể phát giác.

"Chư vị, các người phải làm chứng cho ta nha. Nếu ta có thể sống sót rồi khỏi lồng sắt Nghiệm Trĩnh Thủ, các người cần phải hứa rằng sẽ giám sát Lục vương gia cho ta. Chặt chặt cái! (*Memeda!*)" Nàng đưa tay giờ lên môi làm một cái hôn gió tới mọi người đang vây xem xung quanh, quay người lại, lưi loát dứt khoát chui vào lồng sắt Nghiệm Trĩnh Thủ!

Mọi người tuy rằng không hiểu một câu cuối cùng của nàng là ý gì, nhưng nhìn thấy nàng nhanh nhẹn chui vào trong lồng sắt như thế, vẫn là nhìn không được hét lên một tiếng "hào" với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 13: Chặt chặt cái (2)

Những nữ tử khác bị đưa vào lồng sắt Nghiệm Trĩnh Thủ, một khắc kia khi nhìn thấy Nghiệm Trĩnh Thủ đều bị dọa mềm nhũn đi không được, bọn thị vệ luôn phải đẩy mạnh đi vào. Mà vị tiểu cô nương này, lại là chính mình tự chui vào! Chỉ dựa vào sự dũng khí hơn người này, bọn họ cũng muốn tấn thường nâng một cái!

Toàn bộ mọi chú ý của bọn họ đều nằm ở trên người Ninh Tuyết Mạch, không chú ý tới thời điểm khi Nghiệm Trĩnh Thủ nghe được ba chữ cuối cùng của Ninh Tuyết Mạch thì hai mắt chợt sáng ngời!

"Where are you from?"(*Người từ đâu tới đây?*) Nghiệm Trĩnh Thủ mở rộng miệng, bỗng nhiên thoát ra một câu bằng Tiếng Anh.

Ninh Tuyết Mạch: "!!!" Nàng tò vè sợ ngấy người!

Nghiệm Trĩnh Thủ "Can you speak English?" (*Người có thể nói Tiếng Anh không?*) Nhìn thấy đôi mắt đang giật mình của Ninh Tuyết Mạch, nó lại cố hết sức mà nói ra ba chữ: "Memeda.(*chặt chặt cái*)....." Ba chữ này nói vô cùng cứng nhắc, giống như người ngoại quốc lần đầu học tiếng Trung.

Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc cũng phân tng lại!

Thứ này cư nhiên sẽ nói tiếng Anh! Chẳng lẽ linh hồn của nó cũng là xuyên qua tới đây?!

"I am from China, and you?" (*Ta đến từ Trung Quốc, người thì sao?*) Ninh Tuyết Mạch là đặc công quốc tế, tiếng Anh tự nhiên không tồi. Giọng điệu vẫn là tiêu chuẩn của tiếng anh Luân Đôn.

Đôi mắt của Nghiệm Trĩnh Thủ tỏa sáng giống như hai cái bóng đèn, vù sường gần như muốn rơi lại, gần một trăm năm qua, cuối cùng có người có thể nghe hiểu nó nói!

Trong ánh mắt của nó tràn ngập vù sường giống như được gặp lại một người bạn cũ lâu năm ở một nơi xa lạ, nó kể cho Ninh Tuyết Mạch về lai lịch của mình.

Hoá ra, linh hồn của Nghiệm Trĩnh Thủ cũng là xuyên qua từ thế kỷ 21, kiếp trước của nó là một người kiều ngạo và kiên cường khó thuần, đã từng đi du lịch ở Trung Quốc, miễn cưỡng cũng học được hai câu nửa sống nửa chín tiếng Trung, còn lại đều là học tiếng kling trên internet.

Trước khi xuyên qua hẳn đã 12 tuổi, ở trong phòng tắm trượt chân một cái, ngã đập mông, đến khi tỉnh lại thì đã biến thành Nghiệm Trĩnh Thủ, dường như bị con khi hình người nhốt tại bên trong lồng sắt.

Người xung quanh đều nói với hắn bằng tiếng Trung không quen thuộc, hắn nói một đồng tiếng Anh đến nổi miệng khô lưỡi khô nhưng không ai có thể nghe hiểu. Chỉ xem tiếng Anh của nó trở thành một loại thú ngữ độc đáo.....

Hắn vẫn luôn bị cô lập và bị nhốt tại lồng sắt này, không đi được nơi nào cả.

Từng có một người tới tỏ vờ luôn cho nó ăn thì lại là một người cấm, không thể giao lưu, làm hắn muốn học tiếng Trung cũng không học được.

Trước đây bản chất của hắn rất bạo lực. Quanh năm suốt tháng bị xuống dốc như vậy, càng làm cho hắn bị đè nén cơ hồ muốn điên mất! Cảm xúc giống như một thùng hỏa được, có thể bùng cháy bất cứ lúc nào!

Ngẫu nhiên bị kéo ra ngoài để nghiệm trình cho cô nương nào đó, nó nhìn áp lực của đám người xung quanh, hắn lại không hiểu mọi người nói gì, làm hắn càng thêm nổi trận lôi đình.

Sau khi những cô nương đang sống sờ sờ bị đẩy mạnh vào trong lồng để nghiệm trình, thú tính cuồng bạo trong thân thể hắn bùng lên, bản cân sẽ không đi nghiệm xem đôi phương còn trình tiết hay không, mà là không nói hai lời xé xác người đang sống sờ sờ. Sau khi phát tiết, hắn phần nổi ghen khất tới cực điểm --

Hắn có biết cách nghiệm trình của Nghiệm Trĩnh Thủ hay không, chắc chắn là không!

Hắn cũng không hiểu! Kiếp trước của hắn vẫn chỉ là một cậu bé ngây thơ mà thôi!

Nghiệm Trĩnh Thủ ghen khất gần trăm năm, hiện tại cuối cùng gặp được một người hiểu lời nó nói, vừa mở miệng ra đã như một cái máy hát, nói rất trật để, đem từng chi tiết đã xảy ra với chính mình nói ra hết.

Vì thế mọi người vây xem nhìn thấy một màn kỳ lạ như thế.

Cái đầu nhỏ nho của Ninh Tuyết Mạch đứng ở trước mặt Nghiệm Trĩnh Thủ cao lớn, huyền diệu mà nói cùng một ngôn ngữ với Nghiệm Trĩnh Thủ, một người một thú nói chuyện phiếm rất là vui vẻ.

Thành thạo Ninh Tuyết Mạch còn vươn tay nhò vỗ vỗ bả vai dường như trấn an Nghiệm Trĩnh Thủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 14: Sáng tạo kỳ tích

Người dịch: Emily Ton

Trên mặt Nghiệm Trĩnh Thủ trán đầy cay đắng và hận thù rất sâu sắc, giống như một con mèo lớn cọ cọt trên người Ninh Tuyết Mạch.

Mọi người đều sợ ngấy người, cứng họng nhìn hết thấy.

Kỳ tích! Chưa từng có người nào có thể ở chung hài hoà như thế cùng Nghiệm Trĩnh Thủ!

Vị Ninh cô nương này lại sáng tạo nên một kỳ tích!

Có thể lọt được vào mắt xanh của Nghiệm Trĩnh Thủ, xem ra nàng chẳng những không bị thất trình, mà còn rất băng thanh ngọc khiết! Nàng xác thật là bị oan uổng!

Ninh Tuyết Mạch cố nén lại cảm giác ngáp ngừ, người bạn quốc tế này xuyên qua vào Nghiệm Trĩnh Thủ chắc chắn là một người nghiêm túc làm nhiệm!

Hắn cơ hồ đã kể hết cho nàng nghe về cuộc đời đi học ở kiếp trước, năm học, thậm chí là khoảng thời gian hắn âm thầm yêu say đắm một cô gái.

Ninh Tuyết Mạch thật ngỡ ngàng mộ hắn. Hắn đang chăm sóc cho một vấn đề ở đây trong gần một trăm năm qua, nhưng vẫn có thể nhớ được tiếng mẹ đẻ của mình rất tốt và nói rất lưu loát.

Nghiệm Trĩnh Thủ tỏ vè rất khổ sở học tức, trăm năm qua hắn sẽ quên mất chính mình đã từng là con người, vì vậy vẫn luôn tự nói với chính mình.

Hắn nhìn không được lại hỏi lai lịch của Ninh Tuyết Mạch trước khi xuyên qua, Ninh Tuyết Mạch cũng không dấu diếm, kể về thân phận nàng chính là điệp viên (特工: đặc công) bí mật hàng đầu.

Nghiệm Trĩnh Thủ tập tức hai mắt sáng như ngôi sao, nói rằng ở kiếp trước hắn cũng bí mật chính là điệp viên!

Hắn đã xem qua rất nhiều bộ phim về điệp viên, cái gì 007, loạt phim Siêu điệp viên (phim về Bourne), nhiệm vụ bất khả thi..... Quả thực là có thể đọc lâu lâu.

Nhìn trong mắt nó đầy dấu vết của sự ngỡ ngàng mộ, Ninh Tuyết Mạch không phúc hậu như tượng tượng, nàng còn từng đến quốc gia hắn ăn trộm cơ mật. Đứa nhỏ này lại đem lý tưởng hoá đặc công.....

Nàng nhìn lướt qua thân mình rất hùng tráng của nó, trong lng thời dài, *ai có thể nghĩ đến mảnh thủ cao lớn uy mãnh như thế nhưng trái tim lại là của một tiểu hài tử?*

Tuy rằng hắn xuyên qua đến thế giới này đã rất lâu, nhưng bởi vì không thể giao lưu, tâm trí của hắn kỳ thật vẫn là một tiểu hài tử.

Không giống nàng, nàng có thân hình của một cô gái trẻ trung và đáng yêu, nhưng trong thân thể chính là linh hồn của một đặc công rất thành thực.....

Nàng cùng Nghiệm Trĩnh Thủ hân huyên gần nửa canh giờ (1h), người xung quanh dường như cũng như bức tượng nhìn bọn họ trong suốt gần nửa canh giờ.

Bên ngoài trời rất nóng, mỗi người đều bị phơi nắng khiến mồ hôi ướt đầm, nhưng không một người từ bỏ rời đi.

Trong mắt vị đồng tử được Đế Tôn phái tới cũng hiện lên sự kinh ngạc.

Một trăm năm trước Nghiệm Trĩnh Thủ bệnh nặng một thời gian, sau khi đã trải qua một phen chết đi sống lại, tính tình đại biến, thường xuyên huyền diệu toát ra các loại âm tiết, có ý muốn giao lưu với người, nhưng không có bất kỳ kẻ nào có thể nghe hiểu.

Lại không nghĩ rằng tiểu cô nương phế vật trước mắt cư nhiên có thể sử dụng âm tiết đồng dạng giao lưu cùng nó, "*tiểu cô nương này đáng thật là không đem giần!"*

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Mang manh thú về nhà

Lưu ý quan trọng: Một số câu Tiếng Anh trong ngoặc [...] đều là của bản gốc, mình chỉ sửa dấu cách để đọc cho có nghĩa mà thôi. (Xem chương 13 - Người dịch: Emily Ton)

-oOo-

Thời điểm khi Ninh Tuyết Mạch thông dong tự ra khỏi lồng sắt, đám đông bùng nổ trong tiếng sấm hoan hô.

Ngay cả khốc mồi trên khuôn mặt nhỏ của vị đồng tử cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Ninh Tuyết Mạch vừa mỉm cười vừa chấp tay về phía đồng tử: "Thỉnh tiên đồng hỡi chú trì công đạo cho Ninh Tuyết Mạch."

Đồng tử hơi gật đầu, nhìn về phía Quý Văn Hạo: "Lục vương gia, người nói thế nào?"

Sắc mặt Quý Văn Hạo có chút xanh xao, hẳn nhìn Ninh Tuyết Mạch với ánh mắt ân ân phúc tạp, trả lời rất sao quyết: "Xem ra Ninh cô nương quả nhiên là bị oan uổng, tiểu vương sẽ chân chính bồi thường cho Ninh cô nương. Cũng tra rõ thù phạm sau lưng hại nàng!" Hắn có chút hối hận vì đã giải trừ hôn ước này! Nếu về sau có thể cưới tiểu nha đầu này làm trắc phi, có lẽ cũng không tồi.....

Hắn không đề cập tới từ "hôn sự", Ninh Tuyết Mạch là người thông minh, sớm đã nhìn thấu tâm tư của hắn. Nàng khom người về phía đồng tử: "Tiên đồng nhất định có thể chân chính quán triệt hai chữ "công chính" theo như lời Đế Tôn. Nhất định có thể khiến Lục vương gia thực hiện vụ đánh cuộc vừa rồi!"

Đánh cuộc vừa rồi chính là nếu Ninh Tuyết Mạch thắng, Quý Văn Hạo phải ở trước mặt mọi người hô to ba tiếng *"bốn vương bị Tuyết Mạch cô nương từ hôn"* và trả cho Ninh Tuyết Mạch 1,000 lượng hoàng kim.

Ngân lượng hoàng kim không có vấn đề gì, kêu hắn bỏ những từ kia quái thật là mất mặt ném về đến ngoại gia nhu! Về sau hắn còn muốn làm người hay không? Sắc mặt Quý Văn Hạo cơ hồ muốn xanh lè.

Hừ, nếu nha đầu này vẫn kiên trì khiến hắn phải thực hiện cuộc đánh cuộc, sau này cho dù hắn bị vạn chúng chửi thề, cũng muốn bị bật xừ từ nhà đầu này, để giải hận trong lòng--

Ninh Tuyết Mạch tự nhiên biết bản thân mình thật tại vô quyền vô thế, cũng không có thực lực chân chính, làm việc vẫn luôn phải lưu một đường thoát cho đối thủ của mình, không thể bức vị Vương gia này đến mức chó còng runt giầu--

Nàng khe khẽ thở dài nói: "Lục vương gia thân phận tôn quý, dân nữ không cần Vương gia hết ra những lời đó. Hãy thỏa hiệp một chút, chỉ cần Vương gia thực hiện hứa hẹn từ hôn, lại đưa Ninh Tuyết Mạch ngân lượng hoàng kim là được, còn có, dân nữ cùng Nghiệm Trinh Thái vừa gặp đã rất hợp ý, ta muốn đem nó mang về Tinh Viễn Hầu phủ tự mình chăm nuôi."

Phương án này quả thực là tốt nhất đối với Quý Văn Hạo. Nhưng đối với Nghiệm Trinh Thái-----

Toàn bộ Trường Không quốc chỉ có ba đầu (3 con) mà thôi, giá trị không thể đo bằng vàng.

Một đầu là ở trong hoàng cung, một đầu nằm ở trong phủ hắn, còn có một đầu ở trong Đại Lý Tự--

Trong mắt hắn chợt lóe lên tia nhăm nhăm, cư nhiên thoải mái đáp ứng: "Được, bốn vương đáp ứng người. Bất quá, Nghiệm Trinh Thái này vẫn thuộc về bốn vương, người chỉ có đặc quyền chăn nuôi nó. Đối với hôn ước kia, người bây giờ vẫn còn nhỏ, trước mắt bốn vương sẽ giữ lại hôn ước này hai năm, hai năm sau nếu người vẫn không muốn gả, vậy hôn ước này sẽ tự động bị giải trừ, như thế nào?"

"Vương gia đây là đang hối hận nên muốn dùng kẻ hoàn binh?!"

"Cả", nặng dứt khoát không để cho hắn toại nguyện với tưởng niệm này, đỡ cho ngày sau con đây đưa không rõ!

***Chú: thiết (hán-việt):** thật ra đây là một từ có ý khinh miệt, không muốn làm theo yêu cầu của người khác.

Ninh Tuyết Mạch dứt khoát lắc đầu: "Ninh Tuyết Mạch thích dứt khoát rõ ràng. Vương gia nói vậy cũng là một người thoải mái, hôn sự này vẫn nên nhanh chóng hủy đi!"

Quý Văn Hạo: "....."

Đến lúc này hắn tự nhiên không còn kiên trì được nữa, không có lựa chọn nào khác đành phải đáp ứng hủy bỏ hôn ước trước sự chứng kiến của vị tiên đồng kia.....

.....

Băng hiệu âm đạm, cánh cửa bị tàn phá, có đại môn trập lún trong đình viện, đại sảnh trống trải không có gì.....

Đây là Tinh Viễn Hầu phủ hiện tại.

Khi gió xuyên qua hành lang, thổi vào trong đại sảnh, cuốn lên tro bụi giống như sương mù mờ mờ, làm Ninh Tuyết Mạch vừa tiến đến liền hắt xì mấy cái.

"Thật nghèo! Thật rách nát!" Theo phía sau là Nghiệm Trinh Thái được nâng lên tiến vào, không khách khí bình phẩm.

Đương nhiên nó vẫn nói tiếng Anh như cũ (*Lời tác giả: tiếng Anh đơn giản trả lại cho lão sư tiếng Anh, cũng để tạo điều kiện cho người đọc, nên trực tiếp phiên dịch lại đây ha.*)

Ninh Tuyết Mạch nhếch khóe môi lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chinh đồn phủ hầu gia

Tinh Viễn Hầu cả đời vì nước, tuy rằng vì quốc gia lập hạ vô số công lao, nhưng làm quan trong sạch, chân chính thanh liêm, chỉ dựa vào bổng lộc này để *đưỡng gia (hỗ trợ gia đình)*.

Tinh Viễn Hầu phủ lúc đầu rất bản hàn (ghèo), sau khi vợ chồng tương quân chết, những vật đáng giá trong nhà đã bị những người thân thích tranh đoạt không còn gì, sớm đã là một cái thùng rỗng.

Ngày hôm qua chủ nhân thân thể này xảy ra chuyện, lão bộc duy nhất cũng bị người đuổi ra ngoài, lưu lại nơi đầu đường.

Khi Ninh Tuyết Mạch trở về, trong lúc vô ý đụng phải lão, lại đem lão nhặt về.

Bởi vì trò hề đó, lão bị chài đập khiến chân bị thương và hiện tại đang què quặt, được đặt nằm trên một chiếc ghế, nhưng vẫn lải nhải trong miệng giống như con quay liên tục chuyển động không ngừng.

Lão vẫn cảm tạ ông trời rằng "trời xanh có mắt", khiến trăm oan của tiểu thư đã được làm sáng tỏ.

Ninh Tuyết Mạch biết, lão bộc này cùng nguyên chủ vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, cảm tình giống như cha con, lão bộc cũng là người duy nhất đối tốt với nguyên chủ.

Giờ phút này nghe lão đồng dài, năng cũng không thiếu kiên nhẫn, cứ để lão thoải mái nói.

Kết quả của cuộc nói chuyện công phu, thị vệ Quý Văn Hạo hào hứng đưa tới hai ngàn lượng hoàng kim, thời điểm nương được mở ra, ánh vàng rực rỡ văng ông ánh, *kim nguyên bảo (vàng thời/định vàng)* sắp xếp chính tề làm đôi mắt lão bộc cũng muốn cứng đờ!

Từ trước tới giờ lão còn chưa từng thấy qua nhiều vàng như thế!

Thị vệ hướng phía Ninh Tuyết Mạch khom người: "Ninh cô nương, đây là vàng Vương gia nhà ta đưa cho ngài, tổng cộng hai ngàn lượng, ngài kiểm nhận một chút."

Ninh Tuyết Mạch đã lệnh cho lão bộc đi pha trà, nghe vậy liền ngừng đầu: "Không phải nói chỉ một ngàn lượng thôi sao?"

Thị vệ ngo ngoề nói: "Vương gia nhà ta thương hại Ninh cô nương gia cảnh bản hàn, cố ý cho nhiều gấp đôi!" Hắn mang một bộ mặt như đang thi ân với kẻ khác, lè mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch.

Sắc mặt của lão bộc biến đổi, *thà chết vinh còn hơn sống nhục*!*

***Nguyên văn: 士可杀不可辱 (Sĩ khả sát bất khả nhục):** Nghĩa: Người có khí tiết thà chết vinh không chịu nhục. Thà chết vinh hơn sống nhục. {Editor: @Emily_Ton}

Tiểu thư của lão chính là tiểu thư Tinh Viễn Hầu phủ, một thân ngạo cốt được sinh ra, thà chết chứ không nhận thức ân được đưa trong sự khinh thường!

Lão há mồm đang muốn dùng lời lẽ chính nghĩa trách cứ tên thị vệ, làm hắn đem một ngàn lượng dư thừa mang về.

Không nghĩ tới sau khi Ninh Tuyết Mạch thổi một hơi bọt trà, cười nói: "Tuyết Mạch đa tạ Vương gia nhà người."

Trong khi nói như vậy, tay tay vẫn về một thời vàng trong lòng bàn tay ước lượng một lát, vứt cho lão bộc: "Lão Chung, cái này đưa người mua rượu uống."

Lão bộc chỉ có thể tiếp lấy.

Phản ứng này của nàng khiến tên thị vệ ngẩn ngơ, hẳn cảm giác như là đang đánh một quyền vào bóng, nói không nên lời. Không thể nói lời nào khác, đành lủi thủi rời đi.

Lão Chung nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch, thần sắc có chút phức tạp: "Tiểu thư....."

Ninh Tuyết Mạch vậy vậy tay: "Lão Chung, ta biết người muốn nói gì, không cần nói miệng, ta sẽ có chừng mực."

Nàng đứng lên vây quanh cái rương đựng đầy hoàng kim dạo qua một vòng, một đôi con người sáng lấp lánh: "Bỏn cô rương đang cần tiền, khó có được có kè coi tiền như rác tự động đưa thêm, ta sẽ vui vẻ nhận chúng!"

Lại đi dạo trong đại sảnh hai bước: "Lão Chung, người lớn tuổi, có một số công việc ngại không thể làm. Người hãy đi bán bỏ cáo, hãy nói Tinh Viễn Hầu phủ chiều nạp tôi tờ, tay chân lạnh lẽ, ưu tiên người trung thành hộ chủ, lương tháng 3 lượng bạc trắng, chỉ tuyển những người ưu tú nhất....."

Lão Chung hoảng sợ: "Tiểu thư, tiền tiêu hàng tháng của tôi tờ đều là một lượng bạc trắng, giá này có phải là quá cao hay không?"

Ninh Tuyết Mạch nói: "Đồng số tiền lớn mới có thể thu hút được nhiều nhân tài. Người cứ chiếu theo lời ta nói mà làm. Ta muốn chiều nạp 2 đầu bếp hàng đầu, 4 thị nữ hầu hạ cuộc sống hàng ngày của ta, bốn gã sai vặt quét tước đình viện, 8 gã hộ vệ (cảnh gác viện) có nhiệm lực cấp 3. Tiền hàng tháng của đầu bếp là 5 lượng bạc, thị nữ và gã sai vặt 3 lượng bạc, hộ vệ là 10 lượng một tháng....."

Nàng nói ra mỗi một điều kiện đều muốn cao gấp đôi với bảng giá bên ngoài, hết sức mê người.

Bạn đang đọc truyện *Đọc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chinh đồn phủ hầu gia (2)

Ánh mắt nàng lấp lánh, nàng muốn làm cho Tinh Viễn Hầu phủ một lần nữa toa sáng vì sự uy nghiêm! Khiến cho người trong kinh thành không dám xem thường!

Trên mặt nàng tuy rằng trước sau đều cười tìm tìm, nhưng trên người vẫn có một loại phong độ thượng vị giá, khiến người không dám phản bác, mà bị mê hoặc bởi nó.

Lão Chung lần đầu tiên nhận thấy tiểu thư trên đây tự tin như vậy, lời cảm ứng lại cảm xúc của mình, cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào: "Vâng, tiểu thư, lão nô sẽ lập tức đi làm!" Thăng sống lưng rời đi.

"Uy, các người rốt cuộc đang huyền thuyến nói gì?" Nghiệm Trinh Thủ bị bỏ qua đến bảy giờ, rốt cuộc cảm thấy khó chịu.

Ninh Tuyết Mạch đi đến trước lồng sắt, dùng tiếng Anh trả lời nó: "Không có gì, phân phó một ít việc. Nghe nói, ở đây có sân vận phía đông cũng không tệ lắm, người có thể sống ở đó."

Nghiệm Trinh Thủ bất mãn đang đưa lồng sắt: "Vậy cũng được, nhưng trước tiên người hãy mở khoá cho ta, đừng khóa tiêu già lần nữa!"

Ninh Tuyết Mạch lắc đầu: "Trên lồng sắt này có phủ chú, ta mở không ra. Trừ phi người chui ra từ cửa nhỏ kia ra ngoài."

Nghiệm Trinh Thủ đảo đôi mắt: "Lỗ nhỏ như vậy! Sao ta có thể chui ra!"

Ninh Tuyết Mạch nhún vai: "Ta đây cũng không có biện pháp. Người hãy ngoan ngoãn ở trong lồng sắt đợi đi. Sau này có biện pháp ta sẽ thả người ra."

Cho dù hiện tại nàng có thể cạy lồng sắt này ra, nàng cũng không thể làm.

Rốt cuộc hiện tại thân mình nó là một con thú, còn có bản chất thú tính khát máu và tàn bạo, nếu không phải như vậy, cũng sẽ không có rất nhiều thiếu nữ bị chết dưới móng vuốt của nó.

Nếu thả nó ra, vạn nhất thú tính của nó bỗng nhiên quá độ, nàng sẽ gặp phải phiền toái.

Nghiệm Trinh Thủ bất mãn: "Vậy người làm sao đem ta tới sân vận phía đông?"

Ninh Tuyết Mạch đánh giá đáng người nói một chút, thương lượng với nó: "Nếu không, chính người khiêng cái lồng sắt này đi? Cái đầu người lớn như vậy, lại là thân thú, hẳn là có sức lực này đi?"

Nghiệm Trinh Thủ: "....."

Một người một thú đang đối thoại ở nơi này, bỗng nhiên triển đến một trận tiếng la hét ào ạt từ tiền viện, tiếp theo là tiếng bước chân vội vàng, đi thẳng đến đại sảnh.

"Ninh nhị đại nương, ngài không thể xông vào a, tiểu thư nhà ta thân thể không tốt, không thể gặp khách..." Giọng nói của Lão Chung có chút hơi thở hồng hộc. Hắn rốt cuộc bị thương một chân, đuổi không kịp bước chân nhân gia.

"Nói gì vậy?! Tiền vào sân chơi nữ nhân mình sao lại nói là xông vào? Ta đến thăm nhà chủ nữ cũng không được sao?!" Nói chuyện công phu, một nữ nhân hơn ba mươi tuổi giống như một trận gió xông tới.

"Tuyệt Mạch, thăm thăm đến thăm người." Nữ nhân ý tứ quơ quơ hai bực điểm tâm nhỏ mang theo trong tay, một đôi sắc bén lại tham lam đứng trên cái rương kim nguyên bảo đang được mở ra.

Ba bước cũng biến thành hai bước thoát qua: "Nha, đại chủ nữ từ nơi nào mà có được nhiều vàng như vậy, hay là vàng giả?" Duỗi tay muốn cầm lấy một thỏi vàng.

"Bang!" Cái rương bỗng nhiên khép lại như ta chớp, thiếu chút nữa đã kẹp lấy tay nữ nhân kia.

Nữ nhân không cam lòng ngừng đầu, đã thấy Ninh Tuyết Mạch thân nhân đang ngồi ở trên nắp rương, đang cười như không cười nhìn nàng: "Nhị phụ nhân, lại tới tổng tiền?"

Vị Nhị phụ nhân này là tức phụ bà con xa của đương chủ nguyên chủ?, Tinh Viễn Hầu xuất thân bản hàn, cha mẹ chết sớm, không bao lâu thì lưu lạc đầu đường, nhưng không có người thân nào chịu giúp đỡ hẳn.

**Theo mình hiểu là: vợ của người anh em họ của cha nàng.*

Sau khi hắn nói danh, được phong soái, toàn bộ thân thích đã từng "tám gậy tre cũng đánh không đến" tìm tới tận cửa nhận thân, tự cho mình là thân thích của tướng quân, thường thường tới Tinh Viễn Hầu phủ đánh gió thu (chiếm tiện nghi, xin xỏ đồ vật).

Tinh Viễn Hầu niệm tình đồng tông (cố cùng tổ tiên), tha thứ, thậm chí đã giúp đỡ bọn họ trong khả năng cho phép của mình.

Lại không nghĩ rằng bọn họ ngoài mặt cảm ơn, trong xương cốt tất cả lại đều là đồ kỵ tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Đọc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Răn đe thân thích tà ác

Sau khi vợ chồng Tinh Viễn Hầu chết, bọn họ chẳng những không niệm ân đức tướng quân, ngược lại bỏ đá xuống giếng, tìm kiếm đủ loại lý do can quết hết đồ vật có giá trị trong Tinh Viễn Hầu phủ đến khi không còn lại gì.....

Nguyên chủ Ninh Tuyết Mạch chỉ là một tiểu hài tử, bị bọn họ khi dễ cũng không có người nào xuất đầu giúp nàng, luôn luôn vừa sơ vừa hận đối với những người này, nhưng cũng không có bất cứ biện pháp gì có thể ngăn cản hành vi tà ác của bọn họ.

Trong số thân thích tới đoạt đồ có vị Nhị phụ nhân là bá đạo nhất.

Có một lần Ninh Tuyết Mạch thoáng cảm nắng ta một chút, đã bị vị thẩm bà con xa này tức giận đánh cho vài cái tát, khiến gương mặt sưng đỏ trong vài ngày.....

Chưa đầy một năm Tinh Viễn Hầu phủ thật sự đã quá nghèo, ngay cả hoa trong hoa viên đều bị bọn họ nhổ gần như không còn gì, từ đó nắng ta mới không thường xuyên đến đây như vậy.

Đã có nửa năm không tới cửa, không nghĩ tới lúc này nắng ta lại tới--

Thời điểm Ninh Tuyết Mạch gặp nạn bị giam trong lồng sắt, thậm chí không nhìn thấy được một sợi tóc của những thân thích đó, một đám hận không thể trồn đến tận chân trời.

Hiện tại đại khái là nghe nói nắng có được một ngân lượng hoàng kim (vàng), cho nên tựa như nuôi bộ người được *xú vị (mùi thú)*, kiểu ngao bay tới——

Rõ ràng là đang đánh chủ ý lên vàng.

Ninh Tuyết Mạch một ngụm nói toạc ra mục đích của nắng ta, làm trên mặt vị Nhị phụ nhân nhận không được, trầm xuống: "Tuyệt Mạch, người vì sao lại nói như vậy đây?! Thẩm thẩm là nghe nói người bị ủy khuất oan uổng, nhanh chóng chạy đến xem người thế nào, có lòng tốt lại bị người nói thành lòng lang dạ thú!"

Ninh Tuyết Mạch cười nạo báng: "Nhị phụ nhân, mỗi lần người có 'ý tốt' đến thăm, tổng có thể nghĩ tới một đồ vật nào đó, người không khách khí dọn đi khỏi nhà. Thậm chí có một lần khiêng một chiếc ghế bành, cũng thật là làm khó khi người còn mồm như vậy, cư nhiên không bị ghế bành đè nằm bẹp xuống..."

Châm chọc thật sự sắc bén như vậy, khuôn mặt gầy gò của Nhị phụ nhân nhanh chóng đỏ lên, lồng ngực dựng dứng: "Nha đầu, đây là thái độ nói chuyện của người đối với người bổi?! Người vô pháp vô thiên còn làm phản! Quai nhiên là cha mẹ chết sớm, không có gia giáo! Lão nương lần này cần phải thay cha mẹ người quản giáo người! Để người biết tởn kìa!" Cùng với thân hình, nhào về phía Ninh Tuyết Mạch.

Nàng ta có niệm lực cấp 2, trên người có một ít công phu, bình thường mấy tráng hán cũng không phải là đối thủ của nàng.

Hơn nữa nắng ta sinh được một nữ nhi bẩm sinh đã có niệm lực cấp 3, nữ nhi nắng lại bài nhập Phong Vân Môn là môn phái lớn thứ 3 trong thiên hạ làm đệ tử ngoại môn, vậy nên cũng không ai bì nổi nàng, ở trong gia tộc cũng cơ hồ càng là được để qua một bên.

Khi để Ninh Tuyết Mạch đó là chuyện thường xuyên. Một lời không hợp liền đuổi tay đánh, thường thường đánh cho Ninh Tuyết Mạch bầm dập mặt mũi, nhưng cũng không ai dám quăn nàng ta.

Cho nên lần này Ninh Tuyết Mạch hơi phản bác nắng ta, nắng ta lập tức bạo phát ra bản chất là người đàn bà đánh đá, song chương xoay tròn, gờ tay liền đánh! Muốn đem nha đầu thú này dút khoát đánh bại, sau đó đoạt rương hoàng kim chạy lỳ người.

Hai ngàn lượng vàng không đến hai trăm cân (đơn vị đo lường thời cổ đại, 16 lượng = 1kg), nắng có thể vác nó!

Nàng nhất thiết phải nhanh chóng xuống tay đoạt hoàng kim chạy lỳ người, bằng không chờ một hồi những thân thích khác nghe tiếng gió chạy tới, nắng đứng mong ăn một mình.

Bởi vì ôm loại ý niệm này, hai chương này của nàng vùng lên rất mạnh, cơ hồ đã dùng tới toàn bộ sức lực.

Ninh Tuyết Mạch nếu bị nắng đánh trúng, chỉ sợ lập tức sẽ bị đánh bay đi, dù không chết cũng mất nửa mạng!

Nữ nhân này, vì vàng cư nhiên xuống tay tàn nhẫn như vậy!

Lão bộc Chung phát ra tiếng kinh hô, muốn tới cứu, nhưng chân cẳng không còn linh hoạt nữa, căn bản không kịp!

"Bang! Bang!" Tiếng vỗ tay thanh tháy vang dội vang lên, một đạo thân ảnh bay thẳng ra ngoài, *phanh* một tiếng đánh vào bên cạnh cây cột trụ, một tiếng kêu đau đớn vang lên, cơ thể rơi trên mặt đất lăn lộn một vòng.....

Trong lòng lão chung run sợ nhìn lên, không khỏi mờ to hai mắt.

Bay đi cư nhiên không phải là tiểu thư nhà lão, mà là vị Nhị phu nhân!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Nàng chính là ngựa tay!

Editor/Dịch: Emily Ton.

Tóc nàng ta rối loạn, trán thấm tím, trên mặt in hai dấu chường, đau đầu chóng mặt bỏ dậy từ trên mặt đất, một đôi mắt không tin tràn đầy khiếp sợ: "Người-- nhà đầu thái người sử dụng yêu pháp gì?"

Ninh Tuyết Mạch thông thả ung dung lấy khăn tay bên cạnh xoa xoa tay, sau khi xoa xong thả tùy tay ném trên mặt nàng ta một cái, vui vẻ mỉm cười trả lại cho nàng ta một câu: "Người đoán "

Nhị phu nhân: "....." Mặt nàng ta nóng rất, hàm răng trong miệng cũng bị rơi mất hai cái. Miệng đầy bọt máu, nghe một câu này của Ninh Tuyết Mạch, sắc mặt nàng ta lập tức xanh mét. Hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch.

Ninh Tuyết Mạch yêu kiều bắt chéo chân ngồi ở trên cái hương vàng, ngoắc ngón tay về phía nàng ta: "Muốn lại đến giáo huấn chất nữ tử ta một chút nữa hay không?"

Nàng chính là đang ngựa tay đây!

Tuy rằng khối thân thể nhỏ này của nàng có chút yếu nhược, nhưng tay chân còn tinh linh hoạt, thêm vào đó là một thân kỹ năng chiến đấu gần người tuyệt vời của nàng, am hiểu nhất chính là "*tà lực dã lực*"*.

**Tà lực dã lực (借力打力): Mượn lực để đánh trả. (borrowing strength to counter).*

Đừng nói là nhị phu nhân thô tục này, cho dù là một con sư tử lao qua đây, nàng cũng có thể mượn lực quăng nó bay đi!

Nhị phu nhân ăn một lần như vậy tự nhiên không cam lòng, nàng ta cảm thấy vừa rồi bị quăng bay đi chẳng qua là vừa khéo, lúc ấy nàng ta ần ần có cảm giác vướng phải thứ gì đó.....

Nhất định là tự mình trượt chân té ngã, nàng tuyệt không thể bị một tiểu nha đầu diệt uy phong như vậy!

Nàng ta lại giống như ác lang lao lại đây--

Thời gian khi uống một chén trà nhỏ qua đi, nhị phu nhân đã trải nghiệm qua rất nhiều loại quăng ngã, sau đó là một mũi bằm dập, rốt cuộc khi thể tiêu tan hết, quỹ rap trên mặt đất không đứng dậy nổi, lên tiếng khóc lớn: "Ài da, muốn đánh chết người a! Chất nữ muốn đánh thảm thảm đến chết!"

Tiếng nói của nàng ta rất sắc nhọn, giống như sỏi tru, đúng tiêu chuẩn của một người đàn bà đánh đá. Tiếng nói kia trực tiếp truyền ra ngoài phủ--

Ninh Tuyết Mạch lần này là cười thật.

Loại người đàn bà đánh đá này làm nàng nhớ tới Tây Thi đầu hủ dưới ngời bút của Lỗ Tấn, chanh chua, dường như nếu không có chút ích lợi nào, sẽ trông như nàng đã bị thua lỗ. Gãy móng giống như một cây tre, nhưng lượng hồ hạp vẫn mạnh kinh người, có thể khiến người kinh ngạc!

Ninh Tuyết Mạch biết, những thân thích của thân thể này đang trên đường tới Tinh Viễn hầu phủ, vị nhị phu nhân này giao như vậy, khẳng định sẽ hấp dẫn bọn họ tiến đến chủ trì công đạo. Sau đó nàng ta sẽ dứt khoát giải quyết! Tránh phiền toái về sau.

Nàng đơn giản ngồi xuống trên hương dây vàng, giao tay với lão Chung: "Thượng trà."

Nhị phu nhân cho rằng nàng rất cuộc đã sợ, tiếng gào khan lớn hơn nữa: "Hiện tại người muốn kinh tra nhận lỗi? Không có cửa! Người làm ra hành động độc ác đại nghịch bất đạo, dĩ hạ phạm thượng*" như vậy, muốn dùng một ly trà là có thể tống cổ lão nương?"

Chủ thích:

**Dĩ hạ phạm thượng (以下犯上): người dưới mạo phạm người trên. (to go against one's superior from a subordinate position)*

**Đạo nghịch bất đạo (大逆不道): tội ác to lớn. (a monstrous crime) {Dịch: Emily Ton}*

Ninh Tuyết Mạch tiếp nhận trà do lão Chung dâng lên, dùng nắp nhẹ nhàng gạt gạt bọt trên bề mặt, tùy ý cười: "Ai muốn cho người uống trà? Người xứng sao? Người có thể gào lớn hơn chút nữa, nếu gào khiến cổ nương cho hăng, cổ nương sẽ có thưởng cho người."

Nhị phu nhân: "....." Nàng run lên tức giận. Ngồi ở chỗ kia gào cũng không phải, không gào cũng không phải.

Nghĩ nghĩ, vẫn là gào đi!

Nàng ta lại lần nữa khóc thét ra tiếng.

Ninh Tuyết Mạch dường như không nghe thấy, thông thả ung dung uống trà. Ngẫu nhiên còn hỏi thêm một câu: "Người gào lâu có khát không, muốn tới uống một ly trà hay không?"

Nhị phu nhân lúc đầu vẫn mừng vẻ mặt đầy trình liệt, liên tiếp nói không uống.

Sau đó khóc đến nỗi giọng nói trở nên khàn khàn, thời điểm Ninh Tuyết Mạch hỏi lại lần nữa, nàng ta liền theo bản năng tiếp nhận. Lại không ngờ tay Ninh Tuyết Mạch vừa nhấc, một chén trà nóng đã được hất ở trên mặt nàng ta--

Mặt mũi Nhị phu nhân đã bằm dập, một chén trà nóng hất ở trên mặt nàng kia không thua gì cảm giác bị đầu nóng đổ lên, nàng ta *ngao* một tiếng nghi duy đứng lên từ trên mặt đất--

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cùng nhau thu thập

"Sao lại thế này? Quý khách sỏi gào?" Ngoài đại sảnh truyền tới một tiếng chất vấn uy nghiêm, có sáu người hùng hổ xông thẳng vào.

Lông mi thật dài của Ninh Tuyết Mạch rung lên.

Rất tốt! Nhị thúc, đại bá, đại nương, ngũ biểu huynh, lục biểu đệ, đại biểu tỷ đều tới--

Tới đặc biệt đầy đủ!

Nhị phu nhân mang một mặt đầy là trà hướng về phía nam nhân nhà mình nhào tới: "Đương gia, người đến làm chủ giúp ta, lão nương đã bị tiểu tiện nhân này khi dễ đến chết!"

Vị nhị thúc kia không nghĩ tới lão bà nhà mình sẽ lâm vào cảnh chật vật như vậy, ngay người ngẩn ngơ: "Sao..... Sao lại thế này?"

Nhị phu nhân vỗ tay đậm chân khóc lớn, đem tình cảnh vừa rồi thêm mắm thêm muối nói một lần.

Đương nhiên, nàng ta không nói rằng chính mình đã lao thẳng tới hướng hương vàng.

Cuối cùng lần ngã trên mặt đất, là hét "*tà da ai da*" không dứt, một hồi nói mình bị gãy chân, một hồi lại nói cánh tay bị gãy, xoắn eo, không thể cử động. Một bộ dáng bị trọng thương không tài nào dậy nổi.

Nhị thúc mang một khuôn mặt âm u giống như trời muốn mưa: "Ninh Tuyết Mạch, người vì sao có thể độc ác như thế?!" Nhị thẩm người có lòng tốt đến thăm người, người lại xuống tay nặng như vậy với nàng! Trái tim của người ở đâu? Việc này nếu người không đưa ra được lời giải thích, tuyệt đối không thể bỏ qua!"

Những người khác cũng theo đuôi phụ họa: "Không tốt, không tốt! Chúng ta tốt xấu cũng xem như thân nhân người, ngày thường luôn chiều cổ nhiều với người, người cư nhiên lấy oán trả ơn như thế, thật đúng là khiến người đau lòng....."

"Chuyện này tuyệt đối không thể cứ tính như vậy! Người đã thương nhị thẩm người, phạm vào tội dĩ hạ phạm thượng, người không giải thích được, liền đem người đưa đến quan phủ, để người nếm thử khổ sở khi bị giam giữ."

Mọi người nơm nấp miệng cười, vừa hù dọa vừa uy hiếp.

Nhưng từng đôi, từng đôi mắt lại thường xuyên lướt qua cái hương vàng, hận không thể lấy vàng bên trong ra tới.....

Ninh Tuyết Mạch không nói một lời mà chỉ lắng nghe. Chờ bọn hắn đều ngậm miệng hết, lúc này mới chớp chớp mắt: "Vậy các người muốn thế nào?"

Nàng nói rất dửng dưng, mọi người cho rằng nàng chỉ là một tiểu hài tử rất cuộc cũng biết sợ hãi, lại không nghĩ có gắng hù dọa nàng vài câu.

Nhị thúc càng thêm đặc ý, rốt cuộc giống như sư tử mở miệng nói ra mục đích của chính mình: "Người đánh nhị thẩm người thành ra như vậy, có thể nói là tội không thể tha thứ, nhưng niệm tình người chi là một hài tử, chúng ta làm trưởng bối cũng không so đo nhiều cùng người. Tuy nhiên, thương tích của nhị thẩm người là cần phải trị liệu thật tốt, nàng hiện tại không thể động đậy cũng cần có người hầu hạ, cũng cần phải có tiền..... người hãy bồi thường một ngàn lượng vàng cho nhị thẩm người đi."

Ninh Tuyết Mạch vẫn không nói gì, những người khác cũng đều buống bỏ.

Theo những đồn đãi bên ngoài, Ninh Tuyết Mạch có được một ngân lượng vàng, nếu đều bồi thường cho lão Nhị gia, vậy bọn họ còn lại cái gì?

"Lão Nhị người đây không đứng rồi, để muội chi bị thương một chút ngoài da, dùng một ít được là có thể tốt lên, nơi nào dùng đến một ngàn lượng vàng? Người đây cũng hơi quá khoa trương!" Đại nương gáy khó dễ.

"Đừng rồi, để ta nói, nhiều nhất bồi thường trăm lượng vàng là đủ, cộng với việc mất thời gian, để Tuyết Mạch bồi thường cho người hai trăm lượng vàng đi." Đại bá mở miệng.

"Thật là lòng người không đủ như rắn nuốt voi, nhĩ thích, người xác thật giống như sư tử mờ miệng." Ngự biểu huynh lời lẽ chính nghĩa.

"....."

Nhĩ thẩm vô đủ lo lắng nói: "Các người làm sư giả chính nghĩa cái gì? Bị thương cũng không phải là các người! Đừng cho rằng ta không biết chủ ý của các người là gì. Bất quá cũng là muốn chia một phần vàng này!"

"Chất nư Tuyết Mạch còn nhỏ tuổi, ngàn lượng vàng ngàn trong tay nàng sẽ không an toàn, chúng ta bất quá chỉ là thay nàng bảo quản. Hơn nữa, đây là tiền của may mắn có được, theo lý nên phân cho thân thích khác trong gia tộc....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Da mặt đâu?

Lưu ý: Những câu từ trong ngoặc [...] là những câu từ của bản gốc. Edit & Dịch: Emily Ton.

"....."

Những người này ở đây mặt đỏ tía tai là vì tranh quyền sở hữu *hoàng kim* (vàng).

Ninh Tuyết Mạch mắt lạnh nhìn xem bọn họ đánh nhau như chó, khỏe mỗi trước sau đều hàm chứa một nụ cười.

Đám người kia tranh cãi nửa ngày, mỗi người đều cãi đến nổi miệng khô lưỡi khô, nhưng ai cũng không nhường ai, càng cãi càng lớn tiếng, tiếng cãi nhau càng cao.

["Shut up!"] ("*câm miệng*!"). Nghiệm Trình Thủ ở bên cạnh vẫn luôn xem diễn rối cuộc không nhân nại được, rống to một tiếng.

Nãi nãi, cãi nhau toàn dừng hẳn ngừ, nhả đầu kia cũng không phiên dịch cho nó, nó nghe vào lỗ tai giống như vệt nghe sấm, không hiểu chút gì. Ngược lại, đau hết cả đầu.

Tiếng gầm của nó giống như tiếng sét đánh vào trong đại sảnh, chấn động khiến mọi người run rẩy, không thể không ngậm miệng lại.

Nghiệm Trình Thủ dù sao cũng là thần thú, một khi tức giận, khí thế tuyệt đối kinh người.

Nó đáp phía trước người nó vào lồng sắt, gây ra những tiếng rung động âm ỉ, liên tiếp hướng về phía nhóm người này rống lên mấy cái, rống cho lỗ tai mọi người phát nổ, trước mắt biến thành màu đen. Bọn họ hoàn toàn bị khí thế của nó làm cho sợ hãi, dọa cho hồn vía bay tạt lên mây.

Ninh Tuyết Mạch gửi gãi lỗ tai, đi đến lồng sắt trước mặt, vỗ vỗ móng vuốt của nó, dùng tiếng Trung an ủi: "Người nói người ghét nhất có người àm? Muốn ta đem người đó đến để người xé nát àn luôn?"

Nghiệm Trình Thủ không hiểu nàng nói gì, nhưng nghe giọng nàng nói rất ôn hoà, còn tưởng rằng nàng đang an ủi hắn, liền uy nghiêm đem đầu gãi gãi.

Gãi đầu này của nó, thiếu chút nữa dọa mấy người kia suýt rớt nước tiểu, sùi nổi rụt rụt thân mình lại.

Ninh Tuyết Mạch thờ dãi: "Ta đây sẽ mở lồng sắt ra cho người chơi đi? Ta biết làm thế nào để giải phi chủ phía trên....." Nàng làm bộ muốn bấm tay niệm niệm thần chú.

Đám người kia hoảng cuồng, sùi nổi gân gân: "Chất nữ Tuyết Mạch, lồng sắt này không thể mở ra!"

"Không thể để nó đã thương người--"

"Được, được, chúng ta không cãi nhau, thôi, thôi, chúng ta hãy cẩn thận thương lượng vấn đề phân chia vàng này." Giọng nói của đại bá nhỏ lại.

Mấy cái đầu lại chạm lại với nhau, cố gắng thương lượng một cách bình tĩnh cho đến khi đưa ra được kết quả khiến tất cả mọi người đều vừa lòng.

Trải qua một phen cò kè mệc cá kịch liệt, đến cuối cùng đạt được một phương án, đem số vàng này chia thành năm phần, bởi vì nhĩ thẩm bị thương nên được nhận thêm một phần, phần của những người khác đều như nhau.....

Chỉ bọn hắn thời điểm đưa ra được phương án phân chia vàng, đã là sau hai canh giờ (4h).

Trong lúc đó, Ninh Tuyết Mạch đã uống hai ấm nước trà, nuốt ba đĩa điểm tâm, thấy bọn họ trực tiếp chạy về phía cái rừng vàng. Lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Char vị nháo đủ chưa? Nháo đủ rồi thì có thể *lăn* (*biến*)!"

Mọi người: "....."

Mặt đại bá trầm xuống: "Tuyết Mạch, người đang nói gì vậy?! Ở đây đều là trưởng bối của ngươi....."

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng vuốt tóc, cười nhạo báng: "Trưởng bối? Chỉ bằng các người? Không một ai nhỏ tới ăn đưc Hầu gia khi còn sống, liệu mạng khi để thiếu nữ yếu đuối duy nhất của hắn, tranh đoạt đồ vật trong Tĩnh Viễn Hầu phủ, đây là hành vi của trưởng bối? Đừng bôi đen cái từ "trưởng bối" này!"

Những từ ngữ đó khiến cho mọi người đều đỏ mặt, nhĩ thích đúng lý hợp tình: "Người đã thương nhĩ thẩm người chính là sự thật! Người dù sao cũng phải bồi thường!"

Ninh Tuyết Mạch cười, tui cười trăn trăn đầy châm chọc, nâng tay tui mở rương vàng ra, từ bên trong rương cầm lấy một thỏi vàng và ước lượng trong tay: "Các người thiếu tiền, bé gái nhỏ cỏi là ta đây nên đưa vàng cho các người mà không có ràng buộc? Đây là ngay biện gì?! Vàng này là của ta, cho dù ta dùng chúng để nuôi chó, cũng không tới phiên các người tới nói chuyện!"

**Da mặt đâu (脸皮呢): ý nói đồ không biết xấu hổ.*

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng trầm xuống, sát khí tràn đầy quanh thân nàng ảm ảm như hiện, khí thế hoàn toàn thay đổi.

Loại uy áp này khiến cho trong lòng mọi người cảm thấy ớn lạnh, mỗi người đều như nghẹn thở, nhất thời nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thái tử điện hạ (1)

Đại bá cố gắng gượng gãi nói vài câu: "Tuyết Mạch, người không đúng rồi. Thậm chí nếu người không bồi thường cho nhĩ thẩm người, người cũng không thể tiêu hết một ngàn lượng vàng. Theo lý, nên giúp đỡ người trong tộc một chút, lúc này mới tốt. Người đều biết, mỗi nhà đều gặp vấn đề khó khăn, chúng ta cũng đang cần tiền....."

Ninh Tuyết Mạch cười, tui cười trăn trăn đầy châm chọc, nâng tay tui mở rương vàng ra, từ bên trong rương cầm lấy một thỏi vàng và ước lượng trong tay: "Các người thiếu tiền, bé gái nhỏ cỏi là ta đây nên đưa vàng cho các người mà không có ràng buộc? Đây là ngay biện gì?! Vàng này là của ta, cho dù ta dùng chúng để nuôi chó, cũng không tới phiên các người tới nói chuyện!"

Tùy tay ném một cái, ném vào lồng sắt Nghiệm Trình Thủ.

Nghiệm Trình Thủ nhìn nhìn thỏi vàng lộn dưới lồng bàn chân, một đôi mắt to hiện lên dấu chấm hỏi.

Nó đương nhiên là biết vàng, nhưng nó không rõ dụng ý của Ninh Tuyết Mạch.

Nó dùng những móng vuốt xoay xoay, cứ như vậy giữ thỏi vàng trong lòng bàn chân.

Mọi người: "!!!"

Ninh Tuyết Mạch giống như thần nữ tán hoa, ném từng thỏi vàng vào trong lồng sắt. Chỉ đến khi mọi người phản ứng lại, một rương vàng đã bị nàng ném vào lồng sắt một nửa!

Những người biết vô công đều nhào tới: "Dừng tay! Dừng tay!"

"Người đang làm gì vậy?!"

Vô số đôi tay duỗi lại đây, muốn cướp vàng trong rương--

Ánh sáng lạnh lóe lên trong đôi mắt của Ninh Tuyết Mạch, một chân bay lên, *bang* một tiếng làm nắp rương khép lại, kẹp vô số ngón tay vào trong--

Ở giữa tiếng kêu gào thể thâm của mọi người, thân hình Ninh Tuyết Mạch quay tròn va chuyển, mọi người cơ hồ còn chưa nhìn thấy rõ động tác của nàng, đã thấy rương vàng bị nàng tùy tay nhấc lên, vừa chuyển một vòng, thoát thân ra khỏi vòng vây của mọi người--

Thời điểm khi mọi người phản ứng lại, toàn bộ rương vàng đã rơi vào bên trong lồng sắt.

Lồng sắt cao lớn, cửa vào lại rất nhỏ, chỉ cho phép một người ra vào, rương vàng đặt ngay tại cửa vào, vàng bên trong lấp lánh rực rỡ.

Ninh Tuyết Mạch nói huyền huyền vài câu cùng Nghiệm Trình Thủ, sau đó xoay người lại: "Nếu char vị thật sự muốn lấy vàng, hãy tự mình tiến vào lồng sắt lấy đi. Lấy được bao nhiêu sẽ đưa char vị bấy nhiêu."

Mọi người nhìn xem thú dữ từ uy phong ầm ầm bên trong lồng sắt, Nghiệm Trình Thủ hung thần đầy mặt, người nào dám xuống tay?

Nhưng mắt nhìn thấy vàng ở ngay trước mắt, cứ buồng tay như vậy lại không cam lòng. Nhất thời ngốc ãng đứng đó.

Ninh Tuyết Mạch ôm cánh tay, lạnh lùng mở miệng: "Ta đếm tới mười, nếu các người không dám đi vào để lấy, hãy ngoan ngoãn lăn ra khỏi Tĩnh Viễn Hầu phủ cho ta! Một!"

Trong đại sảnh vang lên tiếng thanh thủy đếm đếm của nằng, từng tiếng rõ ràng vang vọng.

Mọi người nhất thời hoang mang lo sợ, đại bá tương đối âm trầm, hẳn là tức mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch một cái và bắt đầu lĩnh động!

Nếu hẳn có thể chế phục nha đầu này, khiến nàng tự mình tiến vào lồng sắt đi lấy chẳng phải là biện pháp tốt nhất hay sao?

Hắn bất động thanh sắc bước gần về phía Ninh Tuyết Mạch, đang muốn bắt nờ gây khó dễ.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân rất có trật tự. Ngay sau đó, lối vào cửa chính tối sầm lại, tám thiếu niên đứng cầm bảo vật. Bước chân mỗi người đều uyển chuyển nhẹ nhàng, hành động nhanh chóng, trong chớp mắt, đã đến trước mặt Ninh Tuyết Mạch, cùng nhau khom người "Thiếu chủ nhân!"

**Thiếu chủ nhân (少主人): có chủ trẻ; ngụ ý nói đến chủ nhân còn trẻ tuổi.*

Đám người Nhị thám ngậy người ngấn ngò, nhưng ngay sau đó Bão Chung đã bước nhanh tiến vào, khom người về phía Ninh Tuyết Mạch bẩm báo: "Thiếu chủ nhân, bọn họ là hộ vệ do lão nô đưa tới, nhiệm lục mỗi người đều từ cấp 2 trở lên, là võ sĩ chân chính. Bọn họ cam nguyện hầu ở bên người Thiếu chủ nhân, báo hộ Thiếu chủ nhân."

Hoá ra thời điểm những người đó vừa mới âm ỉ, Bão Chung đã được Ninh Tuyết Mạch bày mưu tính kế, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài nhận người.

Có trọng thưởng tất có người dâng cảm, Tinh Viễn Hầu phủ đưa ra bằng giá cao, bỏ cáo chiêu người một khi dẫn xuống, người có tài năng lập tức tiến đến nhận lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thái tử điện hạ (2)

Lão Chung tuy rằng tuổi già, nhưng bản lĩnh nhận thức người cực cao, hẳn chọn lựa kỹ càng tám hộ vệ, mang theo trở về trước.....

Tám người đều là long tinh hồ mãnh*, vừa đứng ở nơi đó, hết sức có khí thế!

**Long tinh hồ mãnh (龙精虎猛): mãnh mẽ như một con rồng và hung dữ như mãnh hổ (vigorous as a dragon and fierce as a tiger; be full of vim and vigour) (Dịch: Emily Ton)*

Bọn họ đã kiểm soát người nhị thám không tự chủ được co rụt cổ lại--

Lúc này Ninh Tuyết Mạch đã đếm tới 3, nằng để Bão Chung đếm số tiếp theo, mở miệng nói điều kiện với tám gã hộ vệ.

Nàng chỉ đơn giản nói hai điểm, một là tiền tiêu hàng tháng, mỗi người đều là 10 lượng, nếu làm tốt, nàng sẽ có ban thưởng khác.

Thư hai chính là nghĩa vụ của bọn họ. Từ đây, nếu không có sự đồng ý của nàng, bọn họ không được cho phép bắt cóc một người nào bước vào Tinh Viễn Hầu phủ. Đối với kẻ tự ý xông vào, liền khấu trừ 2 lượng bạc khỏi tiền tiêu của bọn họ.....

Nàng thường phạt phân mình, tám người đều đồng thanh đáp ứng.

Âm thanh của 8 người vang dội, rung động mái nhà, khiến cho đám người nhị thám càng thêm run! Ánh mắt rất phức tạp nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch.

Làm thế nào bọn họ có thể nguĩ tới, Ninh Tuyết Mạch đã từng mềm yếu, mặc cho bọn hắn xô đẩy, sau một hồi đại biến sẽ biến thành cường thế như thế! Quả thực giống như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác!

Về sau bọn họ muốn đến Tinh Viễn Hầu phủ kiếm chút lợi ích, chi sợ là không còn có của.....

Nhưng cứ thế nhạt rồi đi như vậy, bọn họ lại không cam lòng.

Lão chung đã đếm tới 6, Ninh Tuyết Mạch tìm tâm cười nhìn mọi người xung quanh một chút: "Như thế nào? Không ai dám lấy sao? Ta đã cho các ngươi cơ hội, nhưng các ngươi không cần--"

Giọng nói thanh thủy của nàng quanh quẩn ở trong đại sảnh, những người đó đều ngừng hô hấp. Không khí rất khẩn trương.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Ai cũng không chú ý tới, phía trên nóc nhà đại sảnh, có một hắc y nhân đang lắng nghe các cuộc đối thoại của bọn họ, cũng không biết đã lên nhìn trong bao lâu.

Một vài miếng ngói trước mặt cho thấy một nân mình bạch, khiến hẳn có thể thu hết tinh huẩn bên trong đại sảnh vào trong đáy mắt.

Hắn là ảnh vệ bên người Lục vương gia Quý Vãn Hạo, công phu tuyệt đỉnh, phụng mệnh tiến đến thám thính thật hư về vị tiểu thư Hầu gia này.

Quý Vãn Hạo đã bị làm nhục trước công chúng như vậy, rốt cuộc là không cam lòng. Hẳn biết những thân thích của Ninh Tuyết Mạch đều không phải là đèn cọn dầu, cố ý giống trổng khai cưỡng mà đưa vàng cho Ninh Tuyết Mạch, thật ra cũng là một loại kế mượn dao giết người. Cho nên phải ảnh vệ bên người tới xem kết quả.....

Ảnh vệ lúc đầu xem không chút để ý, nhưng nhìn một hồi biểu tình liền trở nên chần chừ.

Mỗi một hành động của nữ hài kia ở trong phòng đều nằm ngoài dự kiến của hắn. Nàng chẳng những thông thạo thủ ngữ, còn có một cách đấu công phu mà trước nay hắn chưa từng thấy qua. Người cũng vô cùng thông minh cơ trí, thủ đoạn hành sự so với người trưởng thành còn muốn đánh giá chưa ngòai hơn!

Nói nữ hài này là phế vật, quả thực là đôi mắt đã bị mù!

Lục vương gia nếu thật sự đã tổn thương nàng, thật đúng là một tổn thất xưa nay chưa từng có.....

Ánh mắt hẳn sáng lên, không thể thoát nổi sự hấp dẫn của Ninh Tuyết Mạch, toàn bộ tinh lực hoàn toàn đặt ở trên người nàng, nhìn xem nhấp nháy. Đầu vai bỗng nhiên bị người gỡ một cái, một giọng nói kéo đến từ phía sau người: "Nhìn tốt sao?"

Ảnh vệ suýt nữa nhảy lên! Hẳn vội vàng quay đầu nhìn lại.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, những mái ngói dường như bị bao phủ trong làn sương băng giá. Phía sau hắn, một nam tử trẻ tuổi mặc một chiếc áo choàng trắng ánh trắng đang đứng yên nơi đó.

Tóc đen như nhụy mực, tóc mai như đao xén, mắt long lanh như nước mùa thu, môi như hoa mầu đỏ màu hồng, đứng yên ở dưới ánh trăng, mỹ ngọc bên hông phát ra ánh sáng màu xanh, trên ngón cái mang một nhẫn ngọc ban chỉ rất lớn, lòng bàn tay cầm một ống tiêu bạch ngọc, đuôi lông mày ở đáy mắt làm nổi bật vẻ phong lưu. Nhìn như nhẹ nhàng tinh tế, trong xương cốt lại ẩn chứa một loại hơi thở tôn quý cao cao tại thượng.

Toàn thân ảnh vệ cơ hồ đều đang run rẩy: "Thái Tử điện hạ!"

Quý Vãn Hoàng (季云凰), Thái tử Trường Không Quốc, cũng là một truyền kỳ.

Có 2 loại tu luyện công phu trên đại lục Thiên Tử (天賜大陸).

Một loại là tu võ bình thường, người có tư chất nhiệm lục cấp 1, cấp 2 thường sẽ tu luyện loại này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thái tử làm chứng (1)

Một loại là tu võ bình thường, người có tư chất nhiệm lục cấp 1, cấp 2 thường sẽ tu luyện loại này. Tốt đa, có thể tu luyện thành cao thủ võ lâm. Sau đó bọn họ có thể làm việc như một võ sĩ, bảo tiêu hoặc là thị vệ. Trên đại lục Thiên Tử, bọn họ chiếm đại đa số người.

Còn có một loại là tu thuật, người tu luyện phải có tư chất nhiệm lục phải từ cấp 3 trở lên.

Những tu luyện gia loại này có tiềm năng phát triển lớn nhất và hệ thống phân loại cũng phức tạp nhất.

Chia thành ba loại: Thiên, Địa, Nhân*. Mỗi một loại được phân thành 10 cấp. Phần lớn những người có thể tu luyện tu thuật, đều mất ăn mất ngủ tu luyện cả đời. Người tu luyện cao nhất là đến cấp 10 thì rốt cuộc dừng bước, không thể đột phá thêm nữa.

Rất ít người, có thể đột phá "Nhân" Giai và tiến vào "Địa" Giai, trở thành thiên tài trong thiên tài. Số lượng những người này cực nhỏ, hơn nữa mỗi người đều là một thể hệ tổng sư. Mỗi một hành động của bọn họ đều quyết định sự hưng thịnh hay suy tàn của một môn phái.

Đối với "Thiên" Giai, lại là cảnh giới trong truyền thuyết, đồn đãi nói rằng vị Đế Tôn kia cũng đã tu luyện tới.

Nhưng hiện tại, chưa từng có sinh vật nào tồn tại trên đại lục Thiên Tử nhìn thấy hắn ra tay.

Hoặc là người từng gặp qua hắn ra tay, sớm đã biến mất trên đại lục này.

Tư chất nhiệm lục được chia thành 10 cấp, tư chất càng cao, thuật pháp tu luyện cũng càng cao, cũng càng làm ít công to.

Trên đại lục Thiên Tử, đa số người đều có tư chất nhiệm lục cấp 1, cấp 2. Một tỷ lệ nhỏ có tư chất nhiệm lục 3, cấp 4. Những người đạt đến cấp 5 chính là những thiên tài cực kỳ khan hiếm, là đối tượng được các phái tranh đoạt.

Mà vị thái tử Quý Vãn Hoàng, tư chất nhiệm lục của hắn đạt tới cấp 6!

Lúc tuổi còn nhỏ đã tu luyện đạt tới Địa Giai cấp 3, trở thành kiểu ngạo của Trường Không Quốc.

Không lâu sau khi tư chất hắn được trắc nghiệm ra, Bão hoàng đế đã chiếu cáo thiên hạ lập hẳn làm Thái tử. Tuổi còn nhỏ đã được thủ tịch môn phái lớn và thân bí nhất thiên hạ Nhật Nguyệt Môn (日月门) thu nhận làm đệ tử bốn môn, trở thành đồ tôn Đế Tôn dòng chính, được dốc lòng bồi

đường.

Tuy rằng hần là Thái tử, nhưng không thường xuyên ở trong cung, phần lớn thời gian là tu luyện trong Nhật Nguyệt Môn. Nhưng mệnh khoẻ thông thiên, trong Trường Không quốc phát sinh sự tình lớn bé đều không thoát khỏi tai mắt hần --

Thông minh, quả cảm, quyết đoán, tâm cơ, mỗi khía cạnh hần đều đứng đầu. Huynh đệ của hần rất đông, người có tài năng không ít, nhưng không một người dám mơ ước vị trí Thái tử của hần. Vị trí Thái tử của hần còn bền chắc hơn so với sắt đúc!

Ảnh vệ như thế nào cũng không nghĩ tới, vị Thái tử truyền kỳ cao ngạo* cư nhiên sẽ xuất hiện ở chỗ này.

**Mục vô hạ trần (Nguyên văn: 目无下尘): nhìn xuống quần chúng; tự cao tự đại; ngạo mạn... (look down on the masses; conceited and arrogant)*

Hần theo bản năng quý xuống bái lạy đối với vị quốc quân tương lai này.

Quý Văn Hoàng vừa nhắc ống tiêu, đầu gối của ảnh vệ đã bị một dòng khí không thể nhìn thấy nâng lên, khiến hần không thể quý xuống.

"Đã buông tay, hắt phai lưu lyển. Nói cho Lạc đệ ta, để hần đừng ném mắt thế thống hoàng gia." Quý Văn Hoàng nhàn nhạt nói, nhưng chân thật đáng tin.

"Vâng." Ảnh vệ vội vàng đáp ứng một tiếng, khom người phi thân rời đi.

Hai người bọn hần đều dùng thuật truyền âm để nói, người ngoài căn bản không thể nghe được. Cho nên cũng không kinh động người trong đại sảnh.

Quý Văn Hoàng dùng ống tiêu chỉ vào trên mái ngói, khôi phục lại màu sắc bình thường của những viên ngói. Trong nháy mắt, các viên ngói chuyển hóa thành một mặt gương, tình cảnh trong đại sảnh chiếu vào trong mắt hần.

"A --" một tiếng kêu thâm thiết tê tâm liệt phế, cơ hồ phá cả mái ngói xông thẳng lên tận trời cao.

Nhị thắm máu chảy đầm đìa lên trên mặt đất, cơ gột giống như cá lên bờ, đối mặt với đau nhức.

Hoà ra rằng rồi cuộc không cam lòng ra về tay không như vậy, lại nhìn thấy ruộng vàng đẹp đẽ ngày ở cửa lồng sắt, ánh vàng rực rỡ như cái móc câu lấy tâm hồn nàng. Lợi dụng khoảnh khắc khi Nghiệm Trình Thái tử rời đi, nàng tiến lên một bước, giống như tia chớp đuổi tay ra bắt lấy vàng!

Nàng cảm thấy tốc độ của nàng rất nhanh, nhưng lại không nghĩ rằng tốc độ của Nghiệm Trình Thái còn nhanh hơn so với nàng! Trước mặt nàng, giống như những bông hoa đang nở, cánh tay hoàn hảo đã bị Nghiệm Trình Thái xé ra khiến cho máu chảy đầm đìa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thái tử làm chứng (2)

Bởi vì phu quân nàng vừa nhìn thấy tình cảnh kinh ổn, vội vàng nhào lên ôm nàng lần đi một cách nhanh nhất có thể, lúc này mới khiến cả người nàng không bị kéo vào trong lồng sắt, bảo vệ được một cái mạng.....

Một màn này quá thâm thiết, cơ hồ khiến tất cả mọi người đều kinh sợ. Ngay cả tám gã hộ vệ của mới tới cũng kinh sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Vì những người này vừa mới được tuyển, nên bọn họ cũng chưa có cảm giác lo lắng đối với Ninh Tuyệt Mạch. Bên trong, cũng khó tránh khỏi có một hai kẻ có chủ ý muốn tranh đoạt vàng này. Nhưng sau khi nhìn thấy một màn kia, trong lòng lo sợ, xua tan toàn bộ ý niệm xấu xa.....

Thần sắc trên mặt Quý Văn Hoàng cũng khê nhúc nhích, tiêu cô nương này rất có tâm cơ, dùng kế sách chiến thuật *giết gà dọa khỉ** rất khéo léo tài tình!

**Sát kê hãi hủ (杀鸡骇猴): giết gà dọa khỉ (killing the chicken to frighten the monkeys) (Edit & Dịch: Emily Ton)*

Hần bắt quả là quá nhảm chán nên tới thăm dò xem sao, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy một màn thú vị như vậy, thực sự là một chuyện đi giải trí. Tiêu cô nương này đã cho hần nhìn xem một trò hay.

Điều khiến hần không nghĩ tới chính là, còn có trò hay càng xuất sắc hơn ở phía sau.

Khi Nhị thúc kinh hồn chưa định đứng dậy, đang muốn trút giận lên Ninh Tuyệt Mạch, Ninh Tuyệt Mạch đã ôm lấy cánh tay, hỏi một câu: "Có muốn gắn cánh tay này của nàng trở lại hay không?"

Mọi người ngẩn ngơ, cánh tay đã rơi ra còn có thể gắn trở lại? Vui đùa gì vậy?! Đại phu tốt nhất trên đời này cũng không thể làm được điều này!

Nhị thúc há mồm tức giận mắng: "Ninh Tuyệt Mạch, người đến bày giờ còn muốn tiêu khiển chúng ta?! Ai có bản lĩnh có thể phục hồi cánh tay đã bị mất?!"

Ninh Tuyệt Mạch chỉ một ngón tay nhỏ về phía mình, dốt khoát lưu bát mã nói một từ: "Ta!"

Mọi người nhìn nàng với sự kinh ngạc đầy nghi ngờ, bộ dáng giống như đang xem một con tiêu yếu quái.

Ninh Tuyệt Mạch liếc mắt nhìn Nhị thúc đang lẫn lộn đầy đất, khước môi nhẹ nhàng nói một câu "Ta có thể nối tay nàng lại trong vòng một canh giờ (2h). Đương nhiên, các người có thể không tin, trực tiếp nâng nàng rời đi. Đồ dơ bẩn nhà ta."

Nhị thắm vốn đang tuyệt vọng sau khi bị mất một cánh tay, nghe được một tiếng này của nàng, mặc dù trong lòng có chút không tin, nhưng chung quy vẫn là một đường hy vọng, nàng sao chịu buông tha?

Một loạt âm thanh lên tiếng: "Ta tin! Ta tin! Người nhanh chóng tiến hành --"

Ninh Tuyệt Mạch nói: "Thật ra ta có thể cứu người rất dễ dàng, chỉ cần người đáp ứng một điều kiện của ta."

"Điều kiện gì?"

"Trả lại tất cả những thứ mà người đã lấy đi từ Tĩnh Viễn Hầu phủ trong những năm qua! Một thứ cũng không thể thiếu!" Ninh Tuyệt Mạch nói ra điều kiện của mình.

Nhị thúc ngẩn ngơ, những đồ vật mà bọn họ đã lấy đi từ Tĩnh Viễn Hầu phủ trong mấy năm nay có giá trị phải đến hai ngàn lượng *hoàng kim (vàng)*. Thậm chí nếu giết hần đi còn dễ chịu hơn là nhả hết những thứ đó ra!

Nhị thúc còn đang muốn thảo luận thêm về điều kiện, Ninh Tuyệt Mạch đã trực tiếp chặn hần lại: "Ta chỉ cho người thời gian nửa chén trà nhỏ để suy xét, nếu quá thời gian này, cho dù người đem tất cả gia sản tặng hết cho ta, ta cũng không thể giúp được gì!"

Nhị thúc và Nhị thắm đều bàn xôn giống nhau, đều là loại nếu như không chiếm được tiền nghi thì sẽ khiến bọn họ đau buồn. Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Nhị thúc cư nhiên lựa chọn từ bỏ cứu trị: "Trên đời này nào có cánh tay đã rơi ra rồi còn có thể gắn lại được, nhất định là nhả đầu người lại đang phải rồi, ta không tin! Nương tử, chúng ta đi --"

"Nếu ta không thể nối lại tay cho nàng, chẳng những cho không các người những đồ vật lúc trước, hai ngàn lượng vàng này cũng tặng cho các người!" Ninh Tuyệt Mạch mở miệng.

Điều kiện này thật sự mê người, nhưng Nhị thúc vẫn có chút hoài nghi: "Nhà đầu người lại đang có lửa ta, đến lúc đó nếu không nói được cánh tay, người cũng không cho vàng thì phải làm sao?"

"Bổn cung có thể làm nhân chứng." Trên nóc nhà bỗng nhiên truyền đến một giọng nói vang vọng rõ ràng. Sau đó, theo giọng nói, một người nam từ hiện thân.

Người này đứng về phía ngược hướng với ánh sáng, ánh nền nhẹ nhàng phác họa ra thân ảnh hần, cao lớn, đỉnh bạch, tuấn mỹ. Đôi mắt của mọi người sáng lên! Phảng phất như những ánh sáng của ngọn đèn dầu cũng không chói lọi bằng hần.

Càng khó nhìn đến là khí thế của hần, nhàn nhạt như gió, nhưng lại khiến tim người run rẩy, không dám nhìn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thái tử làm chứng (3)

Đại bộ phận người trong đại sảnh đều là bình dân áo vải, làm sao có cơ hội nhìn thấy Thái tử tồn tại giống như thiên thần như vậy? Nhất thời sững sờ.

Trên mặt Bào Chung đầy vẻ khiếp sợ không tin, vội vội quý xuống lạy: "Cung nghênh Thái Tử diện hạ!"

Giống như sương sét! Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt! Ngay cả Ninh Tuyệt Mạch cũng hơi trở mắt lên.

Thái tử?!

Phủ phủ! Phủ phủ, mọi người trong đại sảnh kinh sợ quý đầy đất: "Tham kiến Thái Tử diện hạ!"

Ninh Tuyệt Mạch: "....."

Nàng tất nhiên là biết vị Thái tử này, chỉ là không rõ vị Thái tử vô cùng cao quý này vì sao lại chạy đến một góc trên nóc nhà của nàng --

Nghĩ đến, hần rồi cuộc đã nghe được bao lâu?

Đương nhiên, lời này nàng không thể hỏi, đối phương rồi cuộc có quyền thế thông thiên, rằng chỉ là cánh tay nhỏ vẫn không thể thất chặt đứt.....

Có vị Thái tử tồn quý đứng ra làm chứng, Nhị thúc đầu còn dám nói gì khác?

Chỉ đáng phải cùng Ninh Tuyệt Mạch lập ra một văn bản. Khi Nhị thúc lấy đi những giá sản kia, tuy rằng đều là ngẫu nhiên mà lấy, nhưng đều bị Bào Chung nhớ kỹ từng cái, hiện tại đổi thành bạc. Tổng cộng là năm ngàn lượng bạc trắng.

Không có người nào dám giờ thủ đoạn trước mặt Thái tử, cho dù trong lòng Nhị thúc đã từng nghĩ đến quý nợ, hiện tại cũng không dám.....

Trong thâm tâm chỉ trong mong Ninh Tuyệt Mạch có thể thua.....

Đôi mắt của Thái Tử diện hạ Quý Văn Hoàng sáng lên khi đứng lại trên người Ninh Tuyệt Mạch: "Tuyệt Mạch cô nương, có bổn cung làm chứng, người có thể động thủ cứu người!"

Đặc lực này khá hỗn loạn, chỉ có sức mạnh mới được tôn trọng, mỗi ngày đánh tới đánh lui. Người bị thương nhiều không đếm xuể. Cho nên cũng tạo nên địa vị của y *giá (người thuộc ngành y; bác sĩ)* rất cao.

Nhưng trên đời này, y già học y tự rằng không ít, nhưng có thể đạt tới trình độ của y học cổ truyền Trung Quốc lại thiếu đáng thương. Bọn họ thật sự rất hiếm, phần lớn đều bị các đại môn phái mời chào cướp đi. Ngay cả y sư tốt ở trong hoàng cung cũng cực kỳ khan hiếm. Được đối xử giống như quốc sư trong cung.

Vì liên quan đến thân phận của mình, Quý Văn Hoàng quen biết khá nhiều y giả, rất nhiều người trong số họ đều đứng đầu trong lĩnh vực của mình. Nhưng cho dù là y giả đứng đầu cũng không ai có thể nói lại chân tay đã bị tách rời.

Vì thế, khi Ninh Tuyết Mạch nói ra những lời này, Quý Văn Hoàng cũng cả kinh, hẳn e sợ Ninh thúc kia sẽ đau lòng vì bực mà không tiếp nhận điều kiện của Ninh Tuyết Mạch, cho nên trực tiếp hiện thân.....

Có Thái Tử điện hạ tự mình hạ lệnh, hết thảy công tác chuẩn bị đều được hoàn thành trong khoảng thời gian rất ngắn.

Một gian tĩnh thất sạch sẽ đến nỗi không định hạt bụi đã được thu dọn xong. Quý Văn Hoàng thậm chí dự theo yêu cầu của Ninh Tuyết Mạch, dùng thuật pháp làm sạch hoàn toàn tĩnh thất một lần nữa. Tuy rằng vẫn thua kém phòng giải phẫu vô trùng trong thế giới hiện đại, nhưng cũng có thể chấp nhận được.

"Thái Tử điện hạ, thỉnh chờ ở trong đại sảnh." Ninh Tuyết Mạch khom người về phía hần, không khách khí đuổi người.

Quý Văn Hoàng vốn đang muốn tận mắt nhìn thấy năng động thủ, nhưng những câu nói tiếp theo của Ninh Tuyết Mạch đã đánh mất ý niệm này của hần: "Thời điểm Tuyết Mạch cứu người, cần phải lột sạch toàn thân năng....."

Quý Văn Hoàng xoay người bỏ đi: "Bốn cung chờ đợi ở trong đại sảnh là được." Hần không có hứng thú xem bà thẩm trung niên kìa thế.....

Nhị thẩm bị Quý Văn Hoàng dùng thủ pháp đặc biệt làm cho ngất đi, nếu không giải khai huyết đạo, huyết đối sẽ không tỉnh lại. Cho nên Ninh Tuyết Mạch thực sự yên tâm mà động đao động kéo trên người nàng, không sợ năng nhậy lên bởi vì đau đớn.

Một phần tư giờ (15ph) trôi qua. Hai khắc (30ph) trôi qua. Nửa canh giờ (1h) trôi qua --

Trong tĩnh thất vẫn luôn im ắng, thỉnh thoảng truyền đến từng tiếng vang nhỏ của kim loại từ một cái kéo hoặc một con dao.

Mọi người đều lặng lẽ chờ đợi ở trong đại sảnh. Đương nhiên, có vị Thái tử này ở đây, những người khác chỉ dám đứng khoanh tay.

Lão Chung kính sự dùng trà cụ mới tinh dâng nước trà lên, Quý Văn Hoàng liếc mắt nhìn một cái, nhàn nhạt nói một tiếng: "Bỏ đi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 27: Thái tử làm chứng (4)

Lão Chung kính sự dùng trà cụ mới tinh dâng nước trà lên, Quý Văn Hoàng liếc mắt nhìn một cái, nhàn nhạt nói một tiếng: "Bỏ đi." Từ nhỏ hần đã có yêu thích hoàn mỹ. Mọi thứ đều phải là tốt nhất. Ngừi hương vị của trà này, còn kém xa với trà mà hần thường uống, rất khó để hần nuốt xuống.

Lão Chung không dám nói gì khác, lại mới thêm mấy loại trà khác và bánh, Quý Văn Hoàng thậm chí cũng chưa nhìn đến.

Thời gian đã qua com chiều, mọi người chờ đợi ở đây đều có chút đói khát, nhưng Thái tử có ý không muốn ăn gì, bọn họ tự nhiên cũng không dám đề cập đến nó.

Mất thấy một canh giờ (2h) sẽ sắp trôi qua.

Trong bụng Nhị thúc âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đang muốn nói đã tới canh giờ rồi, của tĩnh thất bỗng nhiên mở ra, Ninh Tuyết Mạch bước ra: "Xong rồi, cánh tay đã được nối." Ở kiếp trước nàng chẳng những đã học qua Trung y, còn từng học tại một trường y khoa hàng đầu nổi tiếng thế giới, là nơi được biết đến để đào tạo ra những bác sỹ phẫu thuật thần tài.

Đặc công là một chức nghiệp có nguy cơ rất cao, năng và các bằng hữu của nàng không tránh được việc bị thương thường xuyên, chỉ cần có năng bên người, bọn họ đều được xử lý đúng lúc.

Đừng nói đến năng có thể nối cánh tay đã bị tách rời trở về nguyên dạng của nó, thậm chí ngay cả trái tim bị đâm thủng, chỉ cần cứu trị đúng lúc, năng đều có thể chữa lành.

Các dụng cụ y khoa trong thời đại này tất nhiên không so sánh được với công cụ chuyên dụng trong thế giới hiện đại, nhưng cũng may y thuật của nàng rất tinh vi, đã nối cánh tay Nhị thẩm hoàn hảo như thể nó chưa từng bị đứt rời ra.

Nàng lại dùng biện pháp đặc biệt để lưu thông huyết mạch của đối phương một chút, chờ đợi mọi người nào động vào trong xem xét kỹ thương thế của vị Nhị thẩm kia. Ngón tay trên cánh tay đã bị đứt, đã có thể run rẩy một cách vô thức.

Kỳ tích!

Đây quả thực là kỳ tích!

Y thuật này rốt cuộc là năng đã học được từ đâu?!

Ánh mắt Quý Văn Hoàng nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch tràn ngập nghiến cứu tìm tòi.

Nhị thúc hồi hận, lập tức có ý tương nghĩ cách quỵ nọ: "Sao người có thể nối là đã nối thành công? Không phải chỉ là khâu cánh tay năng lên thôi sao? Cánh tay của nàng khẳng định không thể nào nhúc nhích, bàn tay cũng không cách nào nắm bắt đồ vật được....."

Khóe môi Quý Văn Hoàng nhẹ nhàng nhếch lên: "Có thể nắm bắt được đồ vật hay không thì thử một lần sẽ biết." Mỏ bàn tay ra một cái, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một thoi vàng, tùy tay nhét vào trong tay bị thương của nhị thẩm, từ từ mở miệng: "Nếu người có thể bắt lấy nó, vàng này chính là của người."

Tuy rằng Nhị thẩm đang ở trong tình trạng hôn mê, nhưng bản tính tham tài đã thẩm nhập vào trong cốt tủy. Lòng bàn tay một khi dính vàng vào, hơi hơi run một chút, nắm ngón tay lập tức nắm chặt, nhanh nhẹn nắm lấy thoi vàng ở trong tay.....

Nhị thúc: "....."

Theo ngón tay của Quý Văn Hoàng bản ra, Nhị thẩm tỉnh lại từ trong hôn mê.

Thế lực năng ta cũng thật là tốt. Vừa tỉnh lại cũng không màng đến cánh tay dường như đang bị băng bó giống như cái bính chưng, lập tức theo bản năng nâng bàn tay lên để nhìn xem vàng đang nắm trong lòng bàn tay.

Nhị thúc vốn đang muốn nói cánh tay của nàng chưa chắc có thể năng lên, không nghĩ tới lờ bà của mình lại lìm ra động tác này, khiến một câu của hần nghẹn ở trong cổ họng, không thể nói ra.

Ở trước mặt Thái tử, hai vợ chồng Nhị thúc cũng không dám tạo bạo quỵ nọ trắng trợn, nhưng nghĩ đến phải bởi mấy ngàn lượng bạc trắng, bọn họ lại cảm thấy giống như đang bị cắt thịt sống!

Nhị thẩm quyết định cắn đầu lại một phen: "Tuyết Mạch đã nói sẽ khiến cho cánh tay của tiểu phụ nhân trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu. Nhưng hiện tại, cánh tay của tiểu phụ nhân cũng chỉ có thể miễn cưỡng nắm lấy đồ vật, vừa thoáng nhấc lên đau chết người. Điều này không thể tính là năng đã chữa khỏi hoàn toàn....."

Ninh Tuyết Mạch liếc mắt nhìn năng ta một cái: "Ngay cả khi đó là chân chó khỏe khoắn nhất bị đánh gãy và được nối lại, nó cũng cần thời gian để phục hồi lại như lúc ban đầu, huống chi là cánh tay người đã rơi xuống lại vào được gắn lên một lần nữa? Hãy nghỉ ngơi cho tốt trong vòng một tháng. Nếu một tháng sau vẫn không thể khôi phục được thì lại đến tìm ta."

Bị thương nặng* còn phải mất một trăm ngày mới có thể khôi phục, rút mất cánh tay có thể khôi phục lại trong vòng một tháng?

**Thương cân (gân) động cốt (伤筋动骨): bị thương nặng, (to suffer serious injury)*

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 28: Thân mật

Đừng nói đến vợ chồng Nhị thúc, ngay cả Quý Văn Hoàng cũng không thể tin được, bất quá hần cũng có biện pháp của hần. Hần chỉ cần búng tay một cái, lập tức có các thị vệ giống như từ trên trời giáng xuống, quý gối trước mặt hần.

Quý Văn Hoàng nhẹ nhàng phản phó: "Đem dân phụ này đến Đại Lý Tự, nói nhạ dịch tìm một gán tĩnh thất, điều dưỡng thật tốt trong vòng một tháng. Một tháng sau, mang năng tới gặp bốn vương."

Nhị thẩm sự tới mức sắc mặt đại biến. Nha môn quan phủ cũng có thể tùy tiện vào sao? Sau khi bước vào đó, không chết cũng bị lột hết da! Nàng lớn tiếng cầu xin tha thứ, tỏ vẻ không muốn đến nơi đó, chỉ cần về nhà điều dưỡng là được.

Quý Văn Hoàng bất nhiên không chịu, thật ra hần không có hứng thú đối với sống chết của phụ nhân này. Hần cảm thấy hứng thú nhất chính là y thuật của Ninh Tuyết Mạch có thể đạt tới hiệu quả giống như năng đã nói hay không. Vì thế hần chỉ phất phất tay, Nhị thẩm đã bị năng đi mà không có bất kỳ lời giải thích nào nữa.

Một đám nha dịch ở Đại Lý Tự đều có thể so với Ngõ tác (ngõ tác: những người khám nghiệm tử thi), tất cả đều khôn khéo và cường hần. Nếu Nhị thẩm muốn tự tổn thương mình và phá rồi nói đó, đều không có cửa! Hần thực sự yên tâm.

Nếu Thái tử đã an bài như vậy, những người kìa tự nhiên không dám nói gì khác. Một đám mặt mày xám xịt cáo từ rồi rời đi.

Có Thái tử làm người bảo đảm, Ninh Tuyết Mạch cũng không sợ Nhị thúc sẽ quay lại phá rối. Nàng vươn tay nhỏ nhặt một cái, ngày hôm nay thật sự là kinh tâm động phách, những tháng trầm của một ngày, khối thân thể nhỏ này có chút ăn không tiêu, mệt mỏi.

Động tác này của nàng rõ ràng là muốn đuổi người, vị Thái tử lại chỉ xem như không phát hiện ra, lờ thần khắp nơi mà nói chuyện phiếm với Ninh Tuyết Mạch, thậm chí y thuật của nàng và nơi nàng đã học nó.

Ninh Tuyết Mạch tất nhiên sẽ không ngu ngốc mà nói chính mình là xuyên qua tới, vì thế nàng nói một cách thần bí nhưng khi nghe tới thực sự khiến người không thể đưa ra đáp án: "Đó là món quà đến từ thiên đường. là trong lúc ta vô ý được thần tiên truyền thụ và học được ở trong mộng....."

Quý Văn Hoàng: "....."

Trong lòng hần tất nhiên không tin lời nói quý quyết này của nàng, nhưng vẫn hần huyền vài câu với nàng, tức là tiểu nha đầu nhìn qua rất hồn nhiên nghĩ thơ, một đôi mắt sáng rõ ràng giống như thủy tinh, lời nói nhỏ giọt kín kẽ, bất luận hần hỏi vòng vèo như thế nào, đều không thể hỏi ra nửa điểm sơ hở.

Mất thấy đêm đã khuya, Ninh Tuyết Mạch không thể nhập được nữa, mở miệng đuổi người: "Thái Tử điện hạ, đêm đã khuya, khi nào thì ngài khởi giá hồi phủ?"

Quý Văn Hoàng bỗng nhiên giờ tay lên xoa xoa đỉnh đầu của nàng: "Được rồi, không quấy rầy người nữa. Hiện tại, bốn vương sẽ quay về. Quả mấy ngày nữa sẽ lại đến gặp người." Nhắc chân lên tiêu dao rồi đi.

Ninh Tuyết Mạch ngồi ở ghế trên ngày người một lát, vừa rồi nàng đã không thể tránh khỏi bàn tay Thái tử!

Động tác của hắn nhìn qua rõ ràng cũng không nhanh, nhưng lại hoàn hảo và trơn như nước chảy mây trôi. Khi bàn tay chưa chạm tới, một cảm giác uy áp không thể giải thích, khiến nàng không thể động đậy ở trong nháy mắt, lúc này mới cho phép hắn sờ đầu mình giống như sờ một bảng hữu nhũ--

Vị Thái tử này không hổ là thiên tử trong thiên tử. Hiện tại, công phu của nàng nếu so sánh với hắn, căn bản là không cùng một loại hơi thở. Nếu hắn muốn giết nàng, có thể nói là không cần phải tốn nhiều sức!

Xem ra cũng đã đến lúc nàng nên đóng cửa tu luyện thật tốt, ít nhất trước tiên phải trau dồi khí thần thể nhỏ bé này trở nên cường tráng, khôi phục lại công lực của kiếp trước.

Trong khi nàng đang nghĩ tới chuyện này và vạch lên kế hoạch tương lai, Nghiệm Trình Thủ trong lòng sát rất cuộc không chịu nổi nữa, bắt đầu rầm rập một phen trong lòng sắt, hét lên một tiếng lớn: "Rốt cuộc nữ nhân người khi nào cho ta ăn?! Không phải người sớm đã đáp ứng, nói rằng sẽ chuẩn bị một bàn ăn ngon, thêm một vô nạm ngon hay sao?! Ta đói bụng, ta muốn ăn mười con lợn sữa nướng, năm con dê nướng nguyên con, lại muốn bảy đến mười cái thịt bê nấu....."

Hắn báo ra một loạt rất nhiều tên đồ ăn mà kiếp trước hắn thích ăn, cuối cùng còn không quên bổ thêm một câu: "Không cần cho Bào tử ăn đầu bò, bào tử đã ăn nó trăm năm qua, sớm đã muốn phun ra!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hắn không làm sai điều gì

Đồ ăn nơi này của Nghiệm Trình Thủ chính là đầu của một loại thần ngư (trầu thần), hơn nữa là một cái đầu trầu còn tươi vừa mới được cất xuống. Đối với Nghiệm Trình Thủ khác mà nói, có lẽ là đây là một món mỹ vị. Nhưng đối với hắn vì xuyên qua thành thủ mà nói, mỗi một bữa ăn không thể nghĩ ngờ là một hồi khổ hình đầu tranh với bản thân mình --

Hiện tại đã tốt rồi, rốt cuộc nó được một tiểu cô nương có thể hiểu ngôn ngữ của nó nhận nuôi, về sau không bao giờ phải chịu đựng tra tấn kia nữa!

Ninh Tuyết Mạch rất hào phóng, phân phó với Bào Chung một tiếng. Đầu bếp mới được tuyển dụng xoa tay há miệng há mắt nhìn bộ tài năng, rất nhanh đã sửa soạn xong một bàn đồ ăn. Đương nhiên, nhiều món ăn mà Nghiệm Trình Thủ yêu cầu cũng có mặt trong đó.

Ninh Tuyết Mạch không nghĩ tới thân mình Nghiệm Trình Thủ thật trắng hồng ví như vậy cơ nhiên là một kẻ uống rượu lên say. Nó bất kỳ mới uống được nửa bình Trúc Diệp Thanh, đã ngã ngà say bảy tám phần. Rượu vào có cảm giác khổ tâm, nó hát tiếng Anh giống như sói tru cả đêm, khiến cho tất cả mọi người trong phủ hãi hùng khiếp vía, không tài nào ngủ được.

Ninh Tuyết Mạch sai người nấu nửa nồi canh giải rượu, cho nó uống xong, nó mới ngừng nghĩ một chút, nó nằm ghé xuống nhưng trong miệng lại lâu bầu vữa khóc vừa nói.

Nó khóc lớn than thở những năm gần đây xuyên qua thành thủ khiến nó phải chịu nhện khảm. Hắn cho rằng sau khi xuyên qua có thể giống như những nam tân khách trong các tiểu thuyết là trở thành nhân vật chính, gây dựng nên một sự nghiệp kinh thiên động địa, có vô số mỹ nữ chủ động quần quanh làm hắn trãi ôm phải áp. Không nghĩ tới, kết quả hắn lại bị đóng trong lồng sắt khổ bức một trăm năm, mỗi ngày gặm đầu trâu, dùng nổi là mỹ nữ, ngay cả nửa cái bóng của một con thú thì cũng không nhìn thấy.....

Ninh Tuyết Mạch vốn dĩ cảm thấy bản thân mình bị xuyên qua từ trong giấc ngủ đã đủ tàn nhẫn, sau khi nghe xong Nghiệm Trình Thủ khóc kékể lẽ, nàng đã tự cảm thấy viên mãn.

Số mệnh của thứ này còn tàn nhẫn hơn nàng nhiều!

Những người hầu mới tới Tinh Viễn Hầu phủ đều nhìn thấy một kỳ cảnh (cảnh thật với).

Tiểu chủ bọn họ lấy một cái chân và ngồi ở trước lồng sắt, huyền thuyên nói chuyện cùng với Nghiệm Trình Thủ hung mãnh nửa ngày. Tiểu chủ nhân bọn họ cũng bắt đầu xưng hô với Nghiệm Trình Thủ kia là Tom --

Mọi người kinh ngạc.

Tom? Chẳng lẽ Nghiệm Trình Thủ này cư nhiên là thú nữ? Tên này thật là kỳ quái!

Tên tiếng Anh của Nghiệm Trình Thủ đúng là Tom, một trăm năm qua rất cuộc có người mở miệng gọi đúng tên của hắn, hắn thực sự rất cảm động, lại có thêm một tăng thiện cảm đối với Ninh Tuyết Mạch. Tăng thêm độ trung thành.

Nó là một con thú đáng tin cậy, nếu đã đáp ứng Ninh Tuyết Mạch trong quân những hoàng kim đồ rồi, ngay cả khi nó đã uống say cũng sẽ không lười biếng, sau khi uống canh giải rượu liền dứt khoát ghé vào trên cái nương dựng hoàng kim mà ngủ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Phủ Lạc vương gia.

Ánh trắng sáng chói, những bông hoa đầy quyến rũ.

Trong nội đình hoa viên hành bát giác, Quý Văn Hạo ngồi ở trên chủ vị, bên người vây quanh ba vị mỹ nhân khỏe sắc hồng, xanh, vàng. Ba mỹ nhân này đều là cơ thiếp hắn, ngay cả trác phi cũng không hề kém cạnh.

"Vương gia, chúc mừng ngài rồi cuộc đã lui được hôn nhân kia, Ninh Tuyết Mạch thậm chí cũng không bằng chúng ta, nơi nào xứng làm trác phi Vương gia." Mỹ nhân mặc một thân váy áo màu hồng mở miệng.

"Không tồi, Vương gia thật là anh nhỉnh khi thời lui cuộc hôn nhân này. Phế vật kia thậm chí cũng không đủ tư cách làm thị nữ của Vương gia, càng miễn bàn về những mặt khác." Mỹ nhân một thân váy áo màu xanh nói tiếp.

"Cung ly vì Vương gia rồi cuộc đã thoát khỏi phế vật kia." Mỹ nhân mặc váy áo màu vàng nhạt giờ chén rượu lên.

Sắc mặt Quý Văn Hạo vẫn luôn có chứa âm trầm thoáng cái thien hơn đôi chút. Các nàng nói đúng, phế vật chung quy vẫn là phế vật, ngay cả khi nàng ngẫu nhiên xuất sắc một lần, cũng không thể thay đổi được năng thật sự là một phế vật. Hiện tại, hắn chính là hoàng tử được sủng ái nhất trong hoàng thất, thân phận sẽ càng ngày càng tôn quý, cơ hôn nhân này có thể thuận lợi rồi lui đi đúng, hắn không làm sai điều gì.....

Hắn ngửa đầu uống một chén rượu, ngừng đầu ngắm nhìn ánh trăng.

Nha đầu phế vật kia hiện tại nhất định đã bị thân thích của nàng đánh đập đến sát đầu mê trằn đi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Vượt quá mong đợi

Hiện tại nói không chừng hai ngàn lượng hoàng kim đã bị người đoạt đi rồi, còn bị người đánh một trận.....

Trước mắt tựa hồ dần hiện ra tình cảnh Ninh Tuyết Mạch chặt vật trong đau đớn ngã xuống đất. Trong lòng cảm giác cân bằng một chút.

Từ hôn là hắn đưa ra, bỏ rơi nàng. Lúc ấy nàng làm như vậy chẳng qua là cố gắng khôi phục lại chút mặt mũi mà thôi, nói không chừng trong lòng đang hối hận biết bao nhiêu.....

Hắn lại uống lên một chén rượu, không biết bản mình cả đêm nay đều đang suy nghĩ quay quanh về nữ hài tử kia.

"Vương gia!" Xung quanh đều tối tăm, tên anh vệ mà hắn đã phải đi không tiếng động xuất hiện ở trước mặt hắn, quỳ rạp trên đất.

"Như thế nào?" Quý Văn Hạo đỏ hói. Hắn cảm thấy ánh vệ hắn là sẽ mang về tin tức tốt cho hắn.

Ánh vệ nhìn nhân ba vị cơ thiếp của hắn, muốn nói mà ngậm ngùi.

"Các nàng đều là người một nhà, cứ nói đừng ngại." Quý Văn Hạo đang muốn để nấy cơ thiếp nghe một chút nha đầu thú kia hiện tại thảm hại bao nhiêu.

Mệnh lệnh Vương gia lớn hơn trời, ánh vệ ngừng lại một chút, rồi cuộc nói ra hết thảy những gì hắn đã nhìn thấy ở Tinh Viễn Hầu phủ. Trí nhớ của hắn, năng lực tổ chức ngôn ngữ đều không tồi, nói năng rất sống động.

Quý Văn Hạo càng nghe mặt càng đen, không đợi ánh vệ nói xong, lòng bàn tay đập một cái trên bàn: "Người đang nói, nàng có vô công? Những thân thích đó của nàng cũng thể kiếm chế được nàng?! Ngược lại bị nàng hung hăng dạy cho một bài học?"

"Vâng! Vô công của Ninh có nương rất kỳ quái, nhưng rất có hiệu quả. Thuộc hạ từ trước tới nay chưa từng thấy qua....."

Quý Văn Hạo mặt trầm như nước, hắn cũng nhớ tới một màn kia trên quảng trường, Ninh Tuyết Mạch cố ý vô tình tránh thoát khi hắn điểm huyết.....

Chẳng lẽ thế chất phế vật của nha đầu kia là giả? Giấu tài? Hắn là không phải như thế chứ? Thủy tinh cầu trắc nghiệm từ trước tới nay chưa từng xảy ra sai lầm nào!

Trong lòng hắn giống như một quả cầu lửa, với một tiếng "bộp", ngón tay trực tiếp bóp nát chén rượu.

Ánh vệ ngừng lại một chút, dường như còn có chuyện muốn nói.

Quý Văn Hạo không còn kiên nhẫn: "Sau đó tình hình phát triển như thế nào? Thật sự không có ai dám đuổi tay đoạt vàng?"

Ánh vệ cúi đầu: "Sau đó phát triển thế nào, thuộc hạ không nhìn thấy được, Thái Tử điện hạ đã phát hiện ra thuộc hạ....."

Thân mình Quý Văn Hạo cứng đờ, vượt ngoài mong đợi của hắn: "Tam ca ta?! Hắn -- hắn cũng ở nơi đó? Hắn đến khi nào?"

Ánh vệ hổ thẹn: "Thuộc hạ cũng không biết Thái Tử điện hạ đã đến đó khi nào, thời điểm thuộc hạ phát hiện ra, hắn đã ở phía sau thuộc hạ..... Thái Tử điện hạ bảo thuộc hạ nói lại một câu cho ngài....." Sau đó nói lại nguyên vẹn câu nói của Quý Văn Hoàng.

Quý Văn Hạo: "....." Trên mặt hắn giống như ăn một cái tát, nóng rát!

Ba vị mỹ nhân vừa rồi còn tăng bậc đến nỗi chân bàn cũng có mùi thơm, hiện tại không dám thoát một từ. Mỹ nhân mặc váy hồng lá gan lớn hơn, to gan nói một câu: "Những thân thích của tiểu phế vật ấy bất quá cũng đều là phế vật mà thôi. Không thể làm gì nàng ta

cũng thực bình thường, Vương gia không cần để ở trong lòng. Nói không chừng nàng ta cũng chỉ là trùng hợp..... Thái tử gia có lẽ chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đó....."

"Lân!" Quý Vân Hạo bỗng nhiên đập một chưởng nát bàn, rượu và thức ăn trên mặt bàn rơi vỡ đầy đất.

Nhóm mỹ nhân chật vật rời đi.

Quý Vân Hạo tức giận chưa tiêu.

Đi ngang qua?! Đi ngang qua cái đầu người! Thái Tử điện hạ có thể đi ngang qua mái nhà nhân gia sao?

Không nghĩ tới, Thái Tử điện hạ luôn luôn theo đuổi hoàn mỹ, cũng không thêm để vào mắt bất luận kẻ nào, cư nhiên có hứng thú với nữ nhân kia –

Hắn cho rằng hắn đã vứt bỏ bất quá chỉ là một khối rác, không nghĩ tới –

Hắn âm thầm cắn chặt hàm răng, chậm rãi phản phò:" Nữ tử này có chút có quái, người phải người theo dõi nàng ta, bảo bảo tất cả mọi động tác của nàng cho ta!"

.....

Liên tiếp mấy ngày sau, những ngày trôi qua của Ninh Tuyết Mạch rất nhàn nhả và phong phú.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Nàng biết pháp trận?

Tinh Viễn Hầu phủ có rất nhiều việc phải làm, cũng may hiện tại nàng đã có tiền, lại có khả năng của Lão Chung, hết thảy những việc nhỏ đều được Lão Chung xử lý, những việc đại sự đều bảo đảm lại với nàng.

Tất cả đình đài lầu các của Tinh Viễn Hầu phủ đều được sơn lại một lần nữa. Những tôi tớ mới đều hoàn thành nhiệm vụ dưới sự dẫn dắt của Lão Chung, hỗn loạn mà có kết quả.

Lão Chung ban đầu cũng phần nộ và chán nản, một lần nữa giống như thanh xuân tối sáng, sống lung thăng tập, đi đường uy vũ như gió thổi dưới chân. Tiểu thư nhà hắn sau khi đại nạn qua đi, quả thực là giống như thoát thai hoán cốt, rốt cuộc đã có khí thế nữ nhi tướng quân. Về sau, Tinh Viễn Hầu phủ bọn họ sẽ không còn bị người khinh bỉ nữa!

Càng quan trọng hơn là, tiểu thư không biết từ nơi nào đã học được một thân y thuật, quả thực có thể xưng là thần kỳ.

Lưng của Lão Chung vốn đã bị gò bó trong nhiều năm qua, Ninh Tuyết Mạch chỉ chăm qua mấy ngón chân trên người Lão, cư nhiên trị hết tật xấu lưng còng nhiều năm của Lão! Lão Chung tự mình cảm giác giống như đứa trẻ mười tuổi. Khi nói chuyện đều lớn giọng và vang dội hơn, đối tiểu thư nhà mình cũng càng thêm cảm kích! Dùng hết năng lực và tinh lực xử lý hết thảy mọi việc trong Tinh Viễn Hầu phủ. Sau mười ngày trời qua, Tinh Viễn Hầu phủ đã hoàn toàn trở lại như thời đỉnh cao của nó.

Mấy ngày nay, Ninh Tuyết Mạch thật ra cũng không nhàn rồi, nàng đang điều chế các loại dược phẩm, mua các loại công cụ cầm tay khác nhau, đương nhiên, nàng cũng luyện chế một đống độc dược.....

Hiện tại, thân thể nàng yếu đuối, công lực nông cạn, Tinh Viễn Hầu phủ nhìn có vẻ rất tốt, thật ra không biết có bao nhiêu sóng ngầm đang bắt đầu khởi động xung quanh, muốn chìm chết nàng. Nhiều người còn muốn đâm nàng lên bùn, nàng cần phải chuẩn bị thêm một số phương pháp để tự bảo vệ mình. Dưới tình huống công lực suy yếu, độc dược đối với nàng là không thể thiếu --

Đương nhiên, trong thời gian nhàn hạ nàng cũng tu luyện công phu của mình, bởi vì biện pháp tu luyện đặc biệt, nàng không muốn để người nhìn thấy. Cũng may nàng có một gian tinh thất chuyên đề tu luyện công phu, mỗi ngày nàng đều tu luyện ở bên trong khoảng hai canh giờ (4h).

Hiện tại Tinh Viễn Hầu phủ nhiều người, không tránh khỏi nhiều mắt và trở nên phức tạp hơn, hơn nữa bên ngoài cũng có người như hổ nhìn mèo. Vì để phòng ngừa có người đột nhập tinh thất và được thất của nàng, Ninh Tuyết Mạch đã bố trí trận đồ bát quái của Già Cát Lượng xung quanh hai thất.....

Trên đại kỳ này chủ yếu là coi trọng tu luyện thuật pháp, không coi trọng bày binh bố trận. Thậm chí là khi hai quân đối chọi, nếu có bày trận cũng là loại hình trận thường thấy nhất, đối loại pháp trận hơi có chút huyền diệu dường như đều dốt đặc cán mai.

Cho nên dù là ảnh vẽ có nhiều kỹ năng, muốn tìm mọi biện pháp, cũng không thể nào đến gần hai thất trong vòng năm trượng (16m).....

Vì thế, bảo bảo đến tại Quý Vân Hạo chính là đang này: "Ninh tiểu thư hôm nay sau khi tỉnh ngủ đã vào một gian lầu các hình bát giác trong ba canh giờ (6h). Nhưng sau đó lại tiến vào một tiểu lâu được bao quanh bởi cây xanh ba canh giờ. Hai nơi đó không biết đã bố trí pháp trận gì. Mỗi lần thuộc hạ tị nạn tôi nói đó lập tức sẽ xuất hiện áo giáp, cần bản không thể nhìn vào bên trong. "

Pháp trận?!

Hồ hạp của Quý Vân Hạo cũng lại, nhấm nháy.

Trên thế giới này, chỉ người có tu vi niệm lực đạt tới cấp "Đại" tăng thứ ba, mới có thể trở thành chủ thuật sư và kết ra được pháp trận. Trong Trường Không Quốc, có thể bố trí được loại pháp trận này là cực kỳ khan hiếm, cũng chỉ có ba bốn vị mà thôi. Một vị chính là Thái Tử điện hạ kia, vài vị khác thì ở tại các môn phái lớn và đảm nhiệm những chức vị quan trọng, không dễ dàng xuống núi.

Nha đầu phe vật kia cư nhiên có thể kết ra pháp trận?! Đây -- đây là điều quá nghịch thiên!

"Người không nhìn lầm chứ? Thật sự là pháp trận?" Hắn trầm giọng hỏi.

"Điều này --" ảnh vẽ hỏi suy tư, ăn ngủ nói thật: "Có chút giống pháp trận, nhưng lại cũng không phải rất giống. Trong truyền thuyết, pháp trận là dùng phù chú, chủ thể sẽ sử dụng niệm lực, nghe nói người tiến vào pháp trận sẽ bị chú thuật gây thương tích, không phân biệt được phương hướng đồng ý nam bắc. Mà vị Ninh tiểu thư làm ra trận pháp, tựa hồ lại dựa vào những cỏ hoa cây cối. Những tăng đã lớn bày biện nơi đình đài, bên trong có từng hàng lối rõ, nhìn không ra nào hàng nào mới là chính xác. Thuộc hạ cảm thấy, nếu như dùng niệm lực phủ hủy hết những cỏ hoa cây cối đã được bày ra, hẳn là có thể phá trận. Nhưng nếu làm như thế, tất sẽ kinh động mọi người trong Tinh Viễn Hầu phủ, cho nên thuộc hạ nhất thời không dám vọng động --"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chiếm\)Net](http://EbookFull(chiếm)Net).

Chương 32: Vương gia thất thần...

Quý Vân Hạo mặt trầm như nước, lại đó hỏi ảnh vẽ thêm một số vấn đề, thí dụ như tất cả những đồ vật mà Tinh Viễn Hầu phủ hay mua gần đây nhất, thí dụ như động tĩnh của những người khác trong Tinh Viễn Hầu phủ.....

Lần này ảnh vẽ đáp lời rất cụ thể, trực tiếp trình lên Quý Vân Hạo danh sách hán âm thậm ghi chép lại.

Quý Vân Hạo xem xong danh sách thì khuôn mặt có hồ muốn tái đi.

Những thứ khác như bàn ghế linh tinh thì hắn có thể hiểu, đó là những thứ cần thiết nàng mua để trang trí bên ngoài Tinh Viễn Hầu phủ.

Thật bất ngờ, nàng còn mua vỏ sò đựng cụ như dao kéo, vỏ sò tú kim thêu hoa, vỏ sò dây nhỏ đủ loại kiểu dáng, cùng với các loại chai lọ vại bình.....

Quan trọng nhất chính là, nha đầu không biết có phải muốn mở hiệu thuốc hay không, cư nhiên còn mua mỗi loại mười cân tất cả các loại thảo dược thường thấy và quý hiếm trên đời!

Quý Vân Hạo nhìn danh sách dày đặc, đến mỗi đầu óc quay cuồng vì bối rối.

Cần bản nhìn không ra nha đầu kia rốt cuộc đang bị cái gì mê hoặc!

Hắn cũng nghe về việc nàng đã gần lại tay cho nhị thẩm kia, chỉ là không biết hiệu quả như thế nào.

Rốt cuộc nhị thẩm kia hiện tại đang ở trong Đại Lý Tự, được người trông giữ rất nghiêm mật.

Bởi vì Thái tử đã phản phò, cho dù là người của Quý Vân Hạo hẳn cũng vào không được vào xem xét.....

Nha đầu kia thật sự có y thuật kinh người? Không có khả năng đi!

Lúc trước vì sao hẳn trước sau đều không nghe nói nàng có kỹ năng này? Chẳng lẽ là Thái Tử điện hạ cố ý thiết lập mê cục?

Dùng nha đầu kia cố ý bày bố nghi trận?

Tâm tư của Quý Vân Hoàng cần bản không phải người thường có thể đoán được. Sau khi hẳn tổng cổ ảnh vẽ đi rồi, ngồi ở trên ghế suy tư một lúc lâu cũng không thể nghĩ được nguyên do gì.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

"Vương gia thật có hứng thú, lúc này còn ngấm trắng ở trong hoa viên." Một giọng nói yếu kiều giòn giã vang lên, một nữ tử mặc váy áo màu xanh lá cây xoay ra từ chỗ ngọt.

Mặt mày nữ tử tinh xảo, đáng người yêu điệu, là lướt thướt tha đi ra như vậy, cũng rất thanh tao xinh đẹp.

Dưới chân giống bị vương cái gì, nàng *ai da* một tiếng, lao đảo một cái, vừa lúc ngã vào trong lòng ngực Quý Vân Hạo.

Mùi hương ấm áp nằm rạp như ngọc ôm đầy cổ họng, mặt mày Quý Vân Hạo cũng bắt đầu trở nên ôn nhu.

"Điệp Thường, sao người lại tới đây?"

"Vương gia đã vài ngày không đến thăm Điệp Thường. Điệp Thường đánh phạt tự mình đưa tới cửa." Hồ Điệp Thường hờn dỗi.

"Đã nhiều ngày nay bỗng vương xác thật hơi bận, đã vắng vẻ người. Hiện tại sẽ bồi thường....." Quý Vân Hạo không nói hai lời hôn xuống, bàn tay cũng không thành thật xoa loạn trên người nàng.

"Ai dà, ngài thật là xấu..... lại khi dễ nhân gia....." Hồ Diệp Thường mặt đập đồ bưng, ở trong lòng ngực hần cười ha ha, một đôi tay nhỏ lại hoàn toàn có ham muốn nghiền dón.....

Quý Văn Hạo càng trở nên húng thú, hành động càng trở nên táo bạo hơn, càng ăn đậu hủ càng lăm vào đám mẽ.....

Mắt thấy thân loi đã sắp bốc lửa, Hồ Diệp Thường bỗng nhiên cảm thấy cảnh tay không thành thật của hần, không cho hần tiếp tục: "Vương gia, chúng ta không thể làm như vậy, rốt cuộc chúng ta vẫn chưa thành thân....."

Quý Văn Hạo đang hứng thú liền bị gián đoạn, giọng điệu không được tốt: "Diệp Thường, bốn vương chắc chắn sẽ cười. Qua mấy **** sẽ nói với phụ hoàng từ hôn cho chúng ta, bốn Vương tuyệt đối sẽ không phụ người, người xem, vì người bốn vương cũng đã lui hôn nhân để lập trắc phi....."

*(Những dấu **** là của trong bản gốc)*

"Vương gia, Diệp Thường cũng là vì muốn tốt cho ngài, phế vật kia nếu thật sự làm trắc phi của Lục vương gia, không chỉ làm mất mặt người trong Lục vương phủ, ngay cả nô gia cũng không muốn xưng một phế vật làm tỷ muội....." Hồ Diệp Thường bâu mối, trong giọng nói tràn đầy kính thường đối Ninh Tuyết Mạch.

Phế vật? Nừ hài từ kia thật sự là phế vật?

Trước mắt Quý Văn Hạo hiện lên con người cười như không cười của Ninh Tuyết Mạch, lại nhớ đến tin tức thăm dò được mấy ngày gần đây.....

Trong lòng hần bỗng nhiên có chút bực bội, có chút ngo ngẩn xuất thần.

"Vương gia? Vương gia?" Một bàn tay nhỏ của Hồ Diệp Thường nhướng lên vẩy vẩy ở trước mắt hần, rốt cuộc gọi thần trí hần quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 33: Lại cặp lằn nữa

Thiếu nữ trong lòng ngực quần áo không chỉnh tề, lìn da trắng tuyết trên ngọn núi như ẩn như hiện, hần lại bỗng nhiên mất đi hứng thú, nhẹ nhàng đẩy nàng ra: "Được, Diệp Thường, đêm đã sâu, người vẫn nên trở về trước. Bằng không nếu bị người phát hiện sẽ không tốt."

Hần thật sự thất thần trong khi ôm nàng, đây là tình huống chưa từng xảy ra!

Hồ Diệp Thường bỗng nhiên có chút hoảng hốt không xác định, chuyển chuyển đổi mắt trong như nước, ôm cánh tay hần một cái: "Vương gia, nô gia mới học được một phương pháp pha trà, muốn để Vương gia nếm thử tay nghề của nô gia....."

Quý Văn Hạo gạt đầu, sáng khoái đáp ứng: "Được, ngày mai gặp tại Vọng Hạc Lâu đi. Bốn vương muốn nếm thử tay nghề ái phi có tốt hơn trước đây hay không."

Hồ Diệp Thường cười xinh đẹp, rất cuộc cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Công phu của nàng không tệ, thân ảnh loé lên vài lần ở trong hoa viên liền không thấy tăm hơi.

Quý Văn Hạo nhìn bóng dáng nàng rời đi, thoáng thờ dãi một hơi nhẹ nhõm.

Hần hần là đã không lựa chọn sai, nữ tử này mới hần là chính phi của Quý Văn Hạo hần.....

Hồ Diệp Thường là nữ nhi được sủng ái nhất của đại nguyên soái binh mã đương nhiệm Hồ Khánh Hoa.

Hồ Khánh Hoa nguyên bản là thủ hạ dưới trướng của phụ thân Ninh Tuyết Mạch, Tinh Viễn Hầu. Hần ta rất kiêu dũng thiện chiến, mưu trí siêu quần, lại am hiểu chốn quan trường. Sau khi Tinh Viễn Hầu chết, hần ta liền tiếp nhận quan hàm của Tinh Viễn Hầu, trở thành Thống soái mới.

Hần ta nắm giữ tất cả binh quyền, ở trong triều đình thuộc về phái thực quyền. Cũng là đối tượng để tất cả các hoàng tử mọn sức.

Hần có thể nắm được trái tim nữ nhi Hồ Diệp Thường của hần ta cũng xem như là may mắn.

Hồ Diệp Thường nguyên bản luôn ái mộ Tam ca hần, vị Thái Tử điện hạ kia.

Bất đắc dĩ giống như hoa rơi có tình, nước chảy vô tình, vị Thái Tử điện hạ cần bản không để Hồ Diệp Thường ở trong mắt, làm nàng bối rối vài lần, rốt cuộc đã khiến nàng mất hết hy vọng.

Quý Văn Hạo cứ thế mà thâm nhập vào, nắm bắt được trái tim mỹ nhân.

Hồ Diệp Thường muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, cũng có tài năng, còn đạo đức nhẹ nhàng như thế, đúng là rất tương xứng hần. Cho nên hần mới sủng nàng, yêu nàng, mạo hiểm bị phụ hoàng trách cứ ý tưởng ngay hiểm nghĩ cách đi lui hôn Ninh Tuyết Mạch.....

Nữ hài tử này mới là người hần muốn, Ninh Tuyết Mạch kia dù xách gậy cho nàng cũng không xứng! Hần lui của hôn nhân kia quả thực không hề sai.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Vọng Hạc lâu (望鶴樓) là trà lâu có phẩm vị lớn nhất thủ đô Trường Không quốc.

Các phương tiện nơi này đều là tiện nghi nhất, đương nhiên, giá cả cũng là đắt nhất.

Ngay cả việc uống một ly trà ở chỗ này bình thường cũng phải trả mười lượng bạc, tương đương với tiền tiêu hàng tháng của một vị võ sư trung cấp. Người tới nơi này uống trà đều là những vị khách quý đến từ gia đình hào phú, vùng tiền như rác.

Ninh Tuyết Mạch đang ngồi ở trên lầu hai trong quán trà. Nàng nhìn *hổ trà (ấm trà)* nhỏ làm bằng đất sét đỏ trước mắt có chút đau lòng, lại nghĩ nghĩ hương trà, khe khẽ thở dài.

Trà ở đây không giống với trà ở thời hiện đại. Thời hiện đại khi pha trà sẽ có đủ chủng loại là trà, ở chỗ này lại là có đủ chủng loại hổ trà. Nàng thuận miệng chỉ cái hổ trà nhỏ bằng đất sét đỏ này, sau đó liền đi lên lầu.

Khi người hầu trà dâng bộ trà cụ đặt lên mới chắc nắm vàng nam châu báu ngọc trai, giống như đang nâng tuyệt thế trân bảo, Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc nhìn bạch vệ sao khi nàng chỉ vào ấm trà này thì trà khách xung quanh lại nhìn nàng với ánh mắt khác thường như vậy.

Mẹ nó, đây cư nhiên là loại trà đắt nhất!*

***尼玛:** *Mình hiểu là mẹ nó. (Một kiểu chửi đổng hay dùng)*

Ở chỗ này, ấm trà Hồng Nê Thiêu Chế (紅泥燒制) là trà cụ quý giá nhất so với bất luận cái gì, một hổ trà này pha chế ra nước trà cư nhiên mất một ngàn lượng bạc!

Ninh Tuyết Mạch tuy rằng gần đây đã có chút tài sản, nhưng tiêu dùng thật sự cũng không nhỏ. Mới ngân ngân nửa tháng, hai ngàn lượng hoàng kim của nàng đã đi ra ngoài mất ba phần tư, hiện tại chỉ còn nắm trăm lượng!

Năm trăm lượng hoàng kim ở chỗ này tương đương với 2500 lượng bạc. Nàng thật sự cảm giác sâu sắc rằng, không thể cứ tiếp tục miệng ăn núi lử như vậy, vì thế hôm nay mới ra ngoài muốn tìm kiếm cơ hội kinh doanh để kiếm chút tiền.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull**.Net.

Chương 34: Tiền là vương bát đần, đã tiêu cũng có thể kiếm

Di chuyển ở trên đường cái một mới nên tâm bộ đi lên tòa trà lầu này và muốn nghỉ chân một chút, uống chén trà để làm ướt cổ họng.

Nơi nào nghỉ đến trong lúc vô ý, chỉ một hổ trà lên mắt của nàng một ngàn lượng bạc?!

Thật đau lòng chết rằng!

Trách không được sau khi nàng chỉ hổ trà này, tiểu nhị của tiệm liền cung kính nghênh tiếp nàng lên đến tận trên lầu, xem ra đã thật sự xem nàng giống như đẻ báo chò làm thịt!

Máy nắn thay, các món ngon nơi này được tặng kèm trà, bằng không nàng càng thêm đau lòng.

Lầu hai của trà thất không hổ là nơi để người giàu có lên đây. Tạo hình trà thất khá kỳ lạ, bốn phía trên tường đều treo tranh chữ danh gia.

Thế giới này tranh chữ cũng không khác lắm với Trung Quốc cổ đại, các bức họa đều được vẽ rất tỉ mỉ, phóng chữ có nét đậm nét nhạt.

Hơn nữa, tranh chữ treo ở nơi này cũng là của danh gia đương thời, Ninh Tuyết Mạch cũng từng nghe nói qua một số, mỗi một bộ tranh chữ đều có giá trị xa xỉ.

Tuy tiền xách một bộ về nhà đều có thể đổi được mấy ngàn lượng bạc.....

Đặc biệt, trong số tất cả các tranh chữ này, ở giữa có treo một bức tranh phong cảnh lớn nhất và dễ dàng có thể nhìn thấy được.

Đó là một bộ sơn thủy được vẽ bằng mực, từng dãy núi non trùng điệp, mây mù bốc hơi, che khuất cây cối và những tảng đá kỳ lạ, dòng suối chảy xuống khe núi, tất cả đều rất hùng vĩ, linh khí bức người, khiến người liếc mắt nhìn một cái liền tựa như đang đặt mình ở trong núi kia. Ở một bên góc có đề một hàng chữ, chữ kia bút tàu long xà, trong phong lưu phiêu dật lại ẩn chứa ngạo cốt hân mai. Để ở trên đó đúng là nằm đã họa nên bức họa này cùng với tên người đã họa nó.

"Hàn Sơn Nguyệt....." Ninh Tuyết Mạch đọc tên của người đã họa nên bức tranh kia.

Biết vị này chính là nhân vật hàng đầu trong giới thi họa, tương đương với Từ Bi Hồng* trong thời đại của nàng. Tề Bạch Thạch**, bọn họ chỉ cần tùy tiện vẽ một bức họa đều có thể đổi được một đồng bệch tự cao cấp, lại còn có rất khó tìm được.....

***Từ Bi Hồng (徐悲鴻):** là một họa sỹ TQ chuyên tranh mực vẽ ngựa và chim.

****Tề Bạch Thạch (齊白石):** là một họa sỹ có ảnh hưởng ở TQ, người đã tự học vẽ một mình.

Xem ra trà lâu này đã bỏ ra rất nhiều tiền vốn để đề cao phẩm vị của toàn bộ trà lâu.

Ninh Tuyết Mạch uống một ngụm trà, lại nuốt một khối bánh, bỗng nhiên cảm giác thấy một ngàn lượng bạc đã bị mất đi cũng không đến nỗi phải đau lòng như vậy.

Tiền là vương bát đần, mất đi cũng có thể kiếm lại, với bản lĩnh của nàng còn sợ ở không kiếm được bạc ở thời đại này?

Hướng chỉ vừa rồi nàng cũng đã hỏi thăm được một cách kiếm tiền, nghe nói trong núi Thiên Thờ cách chủ thành một trăm dặm có vô số dược thảo, trong đó có nhiều thứ trân quý. Qua mấy ngày nàng sẽ đi đến nơi đó chuyển động một vòng, nói không chừng vận may có thể tìm thấy thảo dược cực kỳ quý hiếm, lúc đó nàng có thể kiếm được một khoản lợi nhuận rất lớn.

Tuy nhiên, nghe nói trong núi kia có rất nhiều ma thú, rất nhiều người đến đó hái thuốc đều là có đi mà không có về. Điều này đã khiến cho dược liệu được sinh ra ở nơi này trở nên khan hiếm ở trên thị trường. Nếu nàng muốn đến nơi đó thì cũng phải chuẩn bị thật tốt, không thể hành động mà quáng.

Nàng xuyên qua tới nơi này là muốn cười ngạo thiên hạ, không phải tới để trở thành thức ăn cho ma thú.....

Nàng đang cúi đầu cẩn nhắc bước tiếp theo làm thế nào để phát tài, ánh sáng nơi của bỗng nhiên bị chặn lại trong giây lát, có hai người cầm tay bước vào.

Hai người đều là cầm tú hoa phục, nam có dáng người đỉnh bạt, khuôn mặt tuấn mỹ, trong đôi mắt chìm ung lộ ra uy nghiêm của thượng vị giới, khiến cho ánh sáng bắn ra bốn phía.

Nữ có tóc mây lỏng lẻo, trang điểm tinh tế, giờ tay nhắc chân đều là loại phong phạm của quý tiểu thư.

Trà thất này có bố trí rất độc đáo, giống như các quán âm nhạc ở thời hiện đại, giữa các phòng riêng biệt có một bình phong trong suốt và những bồn hoa được đặt theo các khối

Mà Ninh Tuyết Mạch lại đang ngồi dựa ở chỗ cửa sổ, một góc tương đối yên tĩnh, cho nên khi hai người kia tiến vào cũng không thể nhìn thấy nàng.

Ninh Tuyết Mạch cũng quét mắt liếc nhìn hai người kia một cái liền thu hồi ánh mắt.

Lục Vương gia Quý Văn Hạo, là vị hôn phu lúc trước của thân thể này, hiện tại đã không có bất luận quan hệ gì cùng nàng.

Nàng lượng của nàng rất hạn chế, sẽ không phí phạm chú ý tới người không liên quan.

Đối với nữ nhân kia ở bên người hẳn --

Khóc mỗi Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng câu lên, nâng chung trà lên và nhẹ nhàng nhấp một ngụm

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 35: Phân tranh, phân tranh

Khóc mỗi của Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng câu lên, nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng đàn do đàn sư đang tấu phía sau bức rèm trong lầu.

Cảm kỹ của cảm sự ở chỗ này tự nhiên sẽ là đỉnh cao, những nốt nhạc giống như tiếng nước chảy, từ từ trôi giạt lượn lờ bên trong hương trà, khiến tâm tình người có chút an bình.

Ninh Tuyết Mạch là người hiểu cảm, rốt cuộc khi ở thời hiện đại, lúc nàng nhân hạ đều thích nghe một số bài hát cổ xưa, như đàn cổ, tỷ bà, nhị hồ, dương cầm, chỉ cần là nhạc nhẹ nhàng nàng đều thích nghe, thậm chí chính nàng cũng sẽ đàn tấu vài đoạn, xem nó là một loại tiêu khiển giải trí.

Đoạn khúc trong tiếng đàn đang tấu nơi này, tuy rằng nàng chưa từng nghe qua, nhưng thoáng ở sự mềm mại, có thể gột rửa tâm linh. Nàng cảm thấy trong khi uống trà và nghe nhạc này, càng có thể cho phép nàng tĩnh tâm tự hồi sự tình chính mình.

Những trà khách khác trong trà thất cũng đang yên lặng lắng nghe, ngẫu nhiên nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

"Bang!" Một tiếng giòn vang, phá vỡ sự bình yên của núi rừng!

Tất cả mọi người đều cả kinh, sôi nổi nhìn về phía nơi âm thanh phát ra.

"Bộ trà cụ đã bị những người khác dùng?!" Bốn tiểu thư không phải đã sớm phân phó người lưu lại một bộ trà cụ Hồng Bùn hay sao?!" Đại tiểu thư Hồ Diệp Thường tức giận.

Tiểu nhị đau lòng nhìn bộ trà cụ vừa mới đưa cho bọn họ vỡ trên mặt đất, nhỏ giọng phân bác: "Hồ tiểu thư, bộ này chính là bộ trà cụ Hồng Bùn mà ngài thường dùng, bộ trà cụ Hồng Bùn bằng trúc ngài chưa bao giờ muốn dùng qua, cho nên tiểu nhân vừa rồi đã để khách khác nhân sử dụng....."

"Bốn tiểu thư thường dùng bộ này không có nghĩa là không dùng bộ khác trong ngày hôm nay! Nếu bốn tiểu thư đã nói người hãy lưu lại thì người đều phải lưu lại cho ta! Nhanh chóng đem bộ trà cụ kia về, rửa thật sạch sẽ và đưa lại đây cho bốn tiểu thư, nếu còn dơ dãi một cẩu ta sẽ đánh gãy chân chó của ngươi!" Hồ Diệp Thường đang có lòng biểu hiện uy phong mình là đích nữ Đại tướng quân trước mặt Quý Văn Hạo, càng thêm hung hỏ dọa người.

Hồ tướng quân quyền thế thông thiên, Lục Vương gia lại là hậu duệ quý tộc hoàng thất, hai người kia không phải là nơi mà tiểu nhị trà lâu có thể chọc đến, đành phải tự mình chạy như bay đi xuống hầm báo cho chương quầy trà lâu.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Một lát sau, một vị nữ sinh trung niên có diện mạo nho nhã, ăn mặc càng nho nhã hơn so với diện mạo bước nhanh đi lên. Trước tiên qua nói mấy câu với Lục Vương gia và Hồ tiểu thư, sau đó đi đến bàn trà của Ninh Tuyết Mạch, bắt động thanh sắc đánh giá nàng một chút.

Hôm nay, Ninh Tuyết Mạch mặc một cái áo lụa màu hồng nhạt, khuôn mặt nhỏ càng thêm có vẻ phần hồng dụ dàng, nhìn qua tựa như một hạt từ thuần khiết vô tội. Hần lộp tức không thực sự để ở trong lòng, hướng về phía nàng ôm quyền một cái: "Vị tiểu khách quan, thật không phải với ngài. Bộ trà cụ mà ngài đang dùng, trước kia đã có người bao, chỉ vì tiểu nhị phía dưới quên mất, cho nên đã đưa cho ngài. Hiện tại, nguyên chủ đang muốn tìm nó, ngài xem, ngài có thể nhường lại bộ trà cụ này hay không? Tiểu nhân sẽ đưa lên một bộ hồ trà tuyệt vời khác bồi tội."

Ninh Tuyết Mạch ngừng đầu, mắt to léo lên, nhấp miệng nói: "Chương quầy, đây là người không đúng rồi. Ta rõ ràng nghe thấy khách nhân bên dưới ngay từ đầu cũng không phải đã bao bộ trà cụ này, vì sao hiện tại lại thành đã sớm bị bọn họ bao? Ban đầu, ta vốn cũng không để bụng và không quá hiếm lạ với bộ trà cụ này, nếu người ăn ngay nói thật, nói không chừng ta sẽ sáng khoái nhường ra. Nhưng hiện tại, người trắng trợn nói dối tào bạo, rõ ràng là đang khinh ta chỉ là tiểu hài tử nhỏ tuổi, bộ trà cụ này ta sẽ không trả."

Chương quầy trà lâu cứng lại, hẳn vốn nghĩ nàng nhỏ tuổi, lại tính tế đáng yêu, cho rằng nàng rất dễ lừa gạt, nơi nào nghĩ đến lời nói của nàng cư nhiên sắc bén như thế?

Trên mặt hiện ra một sự xấu hổ: "Điều này --"

Hắn còn chưa tới kịp nói câu gì, Hồ Diệp Thường bên kia nghe tiếng đã đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 36: Khiêu khích ứng đối

Edit & Dịch: Emily Ton.

Bên kia, Hồ Diệp Thường nghe tiếng đã đi tới, trên cao nhìn xuống thì thấy là Ninh Tuyết Mạch: "Nha, ta đang tự hỏi là ai dám đoạt trà cụ của ta, nguyên lai là phế vật ngươi! Chương quầy, đây là người không đúng rồi. Trà lâu này của người chính là nơi đại quan và quý nhân tới, vì sao ngay cả loại mặt hàng thế này cũng bỏ vào đây?"

Trong giọng nói nồng đậm khinh thường giống như bão đấm nhừ xương, phát ra đến nỗi chạm đến mọi góc cạnh của gian trà thất, vô số ánh mắt nhìn qua, dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch.

Trong ánh mắt có hồ nghi, có buồn bực, có trạng thái không thể hiểu rõ.

Ninh Tuyết Mạch gần đây tuy rằng đã vang danh một lần, đó là một lần bị nhốt trong lồng sắt và bị nãng đi dạo phố, rất nhiều người từng gặp qua gương mặt thật của nàng.

Nhưng khi đó Ninh Tuyết Mạch đầu tóc rối bù, bộ mặt sưng đỏ, chật vật cơ hồ nhìn không ra hình người.

Đầu giống như bầy gò, lưng linh như rước?

Cũng khó trách đại đa số người không thể nhận ra.

Hồ Diệp Thường nhìn thấy ánh mắt mọi người mờ lớn, càng thêm đắc ý: "Chư vị, nàng chính là người đã bị bắt và vạ trộm với bản tử mấy ngày trước tại Hầu phủ, Ninh Tuyết Mạch. Loại mặt hàng **** này cư nhiên uống trà cùng chúng ta ở trong một gian trà thất, các người nói xem, chủ lâu có phải nên đuổi nàng ra người hay không?!"

(Note: **** là của bản gốc)

Mọi người, người nhìn ta, ta nhìn người. Sự kiện mấy ngày trước của Ninh Tuyết Mạch đã khiến toàn thành đều biết, bọn họ tự nhiên cũng biết đến. Tuy nhiên, lúc ấy không phải đã chứng tỏ vị Ninh cô nương này là bị oan uống hay sao?

Tuy rằng mọi người đều xem thường phế vật, nhưng nhìn thấy Hồ Diệp Thường kiêu ngạo và khi dễ một tiểu cô nương như vậy, cũng khiến trong lòng bọn họ có chút xem thường.

Đa số mọi người đều không lên tiếng, chỉ có mấy người muốn chụp mũ ngạo nạo theo Lục vương gia và Hồ Diệp Thường nên mới lên tiếng kêu: "Đúng rồi, đúng rồi, đuổi nàng ra đi! Đuổi ra đi!"

"Người như vậy không xứng đáng ở trong trà lâu này....."

"Cút đi, mau cút đi!"

Hồ Diệp Thường nhận được sự ủng hộ của vài người này, càng thêm đắc ý dật dảo, ánh mắt lại lần nữa dừng ở trên mặt Ninh Tuyết Mạch, muốn nhìn xem nàng tức giận đến nỗi run rẩy hoặc là sợ hãi đến nỗi phát khóc.

Nhưng không nghĩ rằng, Ninh Tuyết Mạch vẫn như cũ, lia thần khắp nơi ngồi ở chỗ kia, trong tay dường như đang chơi một chén trà nhỏ, ánh mắt nhìn nàng giống như đang xem một con con khi đang diễn.

Ánh mắt như vậy khiến Hồ Diệp Thường cảm thấy đau đớn, nàng ta và gần nói: "Đồ đệ tiện nha đầu nguoi, nhìn bốn tiểu thư như vậy làm gì?! Chột dạ?"

Ninh Tuyết Mạch cười, nhọt nhạt mở miệng: "Đồ đệ tiện nói ai vậy?"

"Đồ đệ tiện nói nguoi!" Hồ Diệp Thường cơ hồ nói lại một câu mà không hề suy nghĩ.

"Quai nhiên là đồ đệ tiện đang nói ta." Giọng nói của Ninh Tuyết Mạch giòn giòn, giống như tiếng một chuỗi chuông bạc vang lên: "Nếu như chính nguoi đã thừa nhận, ta đây cũng sẽ không nói gì thêm với nguoi nữa. Nguoi tự giải quyết cho tốt, tranh thủ sớm ngày thoát khỏi những tù này đi."

"Phụ!"

"Ha ha!" Trong trà lâu có người không nhận được bật cười thành tiếng.

Tiểu cô nương này, đánh trà thật là tàn nhẫn!

Hồ Diệp Thường cũng rất cuộc cũng phản ứng lại, một gương mặt đẹp đỏ lên, nhận không được gió tay liền đánh: "Nguoi, tiểu tiện nhân này....."

Động tác của nàng ta cực nhanh, ra tay như gió. Lần này nàng ta đã dùng tới niệm lực, hạ quyết tâm muốn xóa sạch ràng trong miệng của Ninh Tuyết Mạch.

Nào nghĩ đến Ninh Tuyết Mạch chỉ thoáng nâng tay, bàn tay của Hồ Diệp Thường còn chưa chạm đến nàng, bỗng nhiên liền thoát lên một tiếng chói tai, vôi vàng nhanh chóng rút tay về.

Đau! Đau quá!

Lòng bàn tay giống như đã bị ong vò về chích phải, đau đến nỗi nàng ta muốn dậm chân: "Tiểu tiện nhân, nguoi có can đảm dám ám toán ta?!"

Ninh Tuyết Mạch nhường nhường chân mày: "Hồ Diệp Thường, nguoi lại đang xướng tuồng gì vậy? Rõ ràng là nguoi đã động thủ muốn đánh ta, được không?"

"Nguoi chết chắc rồi! Nguoi, tiện nhân này cơ nhiên dám dùng kim đâm đại tiểu thư ta!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thất trinh trước khi cưới?...

"Ta dùng kim đâm nguoi nơi nào? Nguoi hãy để mọi nguoi nhìn một cái."

Hồ Diệp Thường gió tay lên và chỉ vào tay bị chích, giống như gió lên một cây cỏ xé: "Tiện nhân nguoi dùng mơ tưởng phủ nhận, nguoi đã đâm vào lòng bàn tay ta!" Khi nàng ta mở lòng bàn tay ra mới phát hiện, lòng bàn tay nàng ta hồng nhuận, phía trên dường như tới lỗ kim, ngay cả một điểm hồng cũng không nhìn ra được.

Mọi nguoi cũng đều có đôi mắt sắc nét, nhìn xem tay nàng ta rồi lại nhìn nhìn nàng ta, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ.

Hồ Diệp Thường cuối cùng cũng phát hiện ra điểm dị thường này, rút tay về nhìn nhìn không thể nào tin, ghen lại!

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng thở dài một hơi, bỗng nhiên nhìn về phía ghế cách đó không xa: "Lục Vương gia, nghe Vương phi tương lai của nguoi nói đã bị chích, nguoi không ra nhìn một cái? Tô về quan tâm một chút?"

Vương phi tương lai của Lục vương gia?!

Tất cả mọi nguoi đều mở to hai mắt, ánh mắt sôi nổi nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch.

Lục Vương gia Quý Văn Hạo quả thực có tâm muốn bóp chết Hồ Diệp Thường, hiện tại hắn và Hồ Diệp Thường còn chưa đính hôn, nếu mối quan hệ này bị tuôn ra trước sẽ gây bất lợi cho thanh danh của hắn, rốt cuộc hắn vừa mới lui hôn cùng với Ninh Tuyết Mạch.....

Tuy nhiên, bây giờ Ninh Tuyết Mạch đã điểm danh kêu hắn, hắn cũng chỉ có thể cặng da đầu lỗ ra, ánh mắt dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch, hơi ngưng đọng lại.

Bất quá, mới mười mấy ngày không thấy, nha đầu cơ nhiên tinh nhanh như nước!

Khuôn mặt nhỏ đã từng tái xám hiện tại đã trở nên đỏ dai hơn rất nhiều, cảm giác từng cái móng hiện tại thon gầy và hiện ra một độ cong hoàn mỹ. Có lẽ nguyên nhân vì thời tiết nóng, trên má trắng nõn của nàng thoáng có một chút ửng đỏ. Một đôi mắt to, cong cong, tròn mắt bên trong đen nhánh như mực, rõ ràng như nước. Thời điểm nhìn nguoi giống như hồ nước tĩnh lặng, khiến trong nhân tâm có một loại an bình nói không nên lời.

Gió bên ngoài thổi vào từ cửa sổ, thổi bay vạt áo hồng nhạt của nàng. Nhìn qua giống như một nữ tử thông minh vô tội, đáng yêu và vô hại.

Tướng mạo rõ ràng vẫn là tướng mạo kia, nhưng khí chất lại khác với trước kia rất lớn. Còn nhỏ tuổi mà dường như đã có một loại năng lực câu hồn đoạt phách, khiến nguoi cơ hồ không thể rời mắt.

Quý Văn Hạo nhất định đã sai đâu đó, mặt trầm xuống, há mồm chính là trách cứ: "Ninh Tuyết Mạch, nguoi nói vậy gì đó?"

Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội: "Sao lại là nói vậy? Lục Vương gia, vị tiểu thư Hồ Diệp Thường đều đã có oa oa cùng với nguoi, chẳng lẽ nguoi còn không tính toán cưới nàng? Lúc trước nguoi trăm phương nghìn kế từ hôn với ta, còn không phải là bởi vì nàng hay sao?"

Sét đánh xuống mặt đất!

Có oa oa*?!! Nói như vậy, vị Lục Vương gia cùng với vị tiểu thư Hồ Diệp Thường không phải mới bên nhau nhiều ngày nay, mà là sớm đã có mối quan hệ bí mật từ trước?!

**Qa oa (娃娃): em bé.*

Ánh mắt của mọi nguoi càng thêm sáng như tuyết, cũng càng thêm vi diệu.

Mặt đẹp của Hồ Diệp Thường đỏ lên, hiện tại nàng ta xác thật đã có thai, bất quá chỉ mới hơn một tháng. Nàng ta cho rằng không ai có thể phát hiện ra. Không nghĩ tới sẽ bị Ninh Tuyết Mạch phá tan, vừa thẹn lại vừa giận: "Ninh Tuyết Mạch, nguoi thật lòn mật! Cơ nhiên dám ăn nói bừa bãi!"

Quý Văn Hạo cũng sững sốt và sững sốt, khuôn mặt tuần tử càng trở nên tối tăm.

Ồ Trương Không Quắc, bất luận hai bên đã đính hôn hay chưa, thất trinh trước khi cưới đều là hành vi khiến nguoi khinh thường. Sẽ chịu phạt chúng thỏa mạ, cho dù nhà trai có thể có được tam thê tứ thiếp, nếu không danh không phận có quan hệ với nữ tử đáng hoàng, cũng khiến mọi nguoi khinh thường.....

"Ninh Tuyết Mạch, nguoi có biết nói huơu nói vượn sẽ chịu trừng phạt gì không?!" Giọng nói của Quý Văn Hạo giống như đã kết băng.

Biểu tình của Ninh Tuyết Mạch càng thêm vô tội "Bất, nhưng ta không nói huơu nói vượn, những gì ta nói đều là sự thật. Hồ tiểu thư rõ ràng là đã có thai 45 ngày....." Nàng hơi nghiêng đầu, hai búi tóc trên đầu hơi đọng đưa, chớp chớp mắt, vẻ mặt bỗng nhiên như bừng tỉnh đại ngộ: "Chẳng lẽ oa oa trong bụng nàng không phải là của nguoi?!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 38: Con của chúng ta, sợ không giữ nổi.....

Hồ Diệp Thường: "....."

Quý Văn Hạo: "....."

Mọi nguoi: "????!!!"

Hồ Diệp Thường vừa kinh vừa giận, Ninh Tuyết Mạch nói ngày nàng mang thai cơ nhiên không tới! Nàng ấy rốt cuộc làm sao biết được?! Lúc trước y già đã bắt mạch cho nàng rõ ràng đã bị diệt khẩu đúng lúc!

"Ninh Tuyết Mạch, nguoi cơ nhiên dám chửi bới danh tiết của bốn tiểu thư, ta muốn giết nguoi!" Lòng bàn tay của Hồ Diệp Thường chợt bé lên ánh sáng lạnh, một thanh bảo kiếm xuất hiện, vung về phía Ninh Tuyết Mạch!

Quý Văn Hạo đang muốn giờ tay ngăn cản, nhưng giống như đang nghĩ tới điều gì, ánh mắt bất chợt lóe lên, không hề động thủ.

Ninh Tuyết Mạch sớm đã có chuẩn bị thời điểm khi thanh bảo kiếm chuẩn bị đâm đến cổ, thân mình nàng bỗng nhiên né tránh, khiến một kích của Hồ Diệp Thường đâm vào không khí.

Hồ Diệp Thường không thể thu thế, một kiếm đâm vào trên hồ Hồng Bồn bằng trực ở trên mặt bàn --

"Bang!" Một tiếng giòn vang, hồ Hồng Bồn biến thành mảnh nhỏ đầy bàn, nguyên cả bộ chén trà cũng vỡ nát hai cái.

"Ai nha, Hồ tiểu thư, nguoi đây là thẹn quá hoá giận sao? Nguoi tức giận đánh nát trà cụ bộ bảo bối của chủ quán không quan trọng, nhưng đừng tức giận mà ảnh hưởng thân mình, nếu động đến thai khí sẽ không tốt....." Ninh Tuyết Mạch vừa quay tròn thân mình, đã lại ngồi xuống lần nữa, nhìn Hồ Diệp Thường mở miệng nghiêm túc nói.

Hồ Diệp Thường: "....." Nàng ta quả thực đã bị chọc giận muốn điên tiết lên! Đến nỗi đôi môi cũng đang run rẩy: "..... Nguoi còn nói vậy..... Tiểu tiện nhân, hôm nay nếu ta không giết được nguoi, thế không làm nguoi?" Cô tay vừa lật, lòng bàn tay lại hiện ra một bảo kiếm dài hai thước, công kích về phía Ninh Tuyết Mạch như mưa rền gió dữ.....

Thân mình Ninh Tuyết Mạch như gió trong liễu, tránh né mũi dao nhọn, rất nhiều lần kiếm quang gần như đã đâm trúng nàng, nhưng lại đều bị nàng tránh thoát ở trong gang tấc.

Mắt thấy một đạo kiếm quang của Hồ Diệp Thường lại tiếp tục đâm tới, nàng kêu nhỏ một tiếng "a", ghé đưa đầu thân bỗng nhiên lật nghiêng, thân mình nàng giống như con cá trơn trượt ra ngoài, vừa lúc thoát khỏi vòng vây kiếm quang bao phủ của Hồ Diệp Thường. Sau đó, giống như con

gỏ lướt qua bên cạnh Hồ Điệp Thường.

Nơi mắt cá chân Hồ Điệp Thường giống như bị cái gì đập lên, một cơn đau sắc bén ngay sau đó truyền đến từ mắt cá chân, chui thẳng vào bên trong bụng nàng ta.....

Nàng ta đau đến nỗi sắc mặt đều tái nhợt, kêu lên một tiếng "*ai nha*", ném thanh bào kiếm và ôm lấy bụng mình, cong eo xuống, cơ hồ muốn lăn lộn --

"Điệp Thường, ngươi làm sao vậy?!" Quý Văn Hạo theo bản năng đỡ lấy nàng ta.

Hồ Điệp Thường chỉ cảm thấy nơi bí ẩn dưới thân kia, hình như có một dòng suối nóng đang trào ra.....

Chẳng lẽ thật sự đã xảy thật?!" Nàng ta sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thốt lên lời nói: "Hải tử -- con của chúng ta, sợ là không thể giữ nổi....."

Một câu vừa nói ra, tất cả mọi người đều tỉnh lặng!

Thật sự! Cứ nhiên là sự thật!

Vốn dĩ bọn họ có chút bán tín bán nghi với lời nói của Ninh Tuyết Mạch, hiện tại lại có bằng chứng không thể chối cãi, trong ánh mắt của mọi người nhìn về phía Hồ Điệp Thường ẩn ẩn hiện ra sự khinh thường.

Nữ nhân ngu xuẩn này!

Quý Văn Hạo nằng lùn trong lồng, nhưng lại không thể phát tác, trầm giọng nói với Ninh Tuyết Mạch: "Được, người dù âm ngoan! Nếu nàng có chuyện gì xảy ra, bốn vương sẽ không bỏ qua người!"

Ninh Tuyết Mạch cũng nổi giận: "Quý Văn Hạo, Hồ Điệp Thường, hai người các người đã gặp nhau trong bóng tối, sớm đã có tư tình, vì đạt được mục đích của mình, đã hãm hại ta, muốn khiến ta thân bại danh liệt. May mắn ông trời có mắt, để Nghiệm Trình Thủ chứng minh sự trong sạch của ta, mới khiến ta không đến nỗi bị hãm oan. Ta là kẻ gái mồ côi, cảnh tay bắt quàng không thể ỏm hết đủ quyền quý các người. Ta thật khinh thường những gì các người đã làm, lúc này mới làm như người mong muốn, nhanh nhẹn lui hòn cùng người, để đối đầu nam nữ các người được như ước nguyện."

"Nhưng các người cư nhiên còn không biết đủ, còn tới khi để kẻ gái mồ côi ta đây! Thật sự cho rằng cần khôn này không có vương pháp và công đạo sao? Thật sự cho rằng người có thể một tay che trời sao?! Tất cả mọi người nói này đều có thể làm chứng cho ta, rõ ràng là ràng ta đã tới chiêu khách ta, muốn tát vào mặt ta, lại muốn chém ta, chiêu chiêu giống như muốn tiêu diệt mạng ta, đương như muốn đưa ta vào chỗ chết. Ta chính là chưa từng đánh trả một chiêu, chính nàng ta đã tiêu hao công lực của mình, động thái khi thì có quan hệ gì với ta đâu? Điều này cũng muốn tính ở trên người ta?!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Mắt không chế

Nước mắt chảy dài trong đôi mắt to của Ninh Tuyết Mạch: "Các người khi dễ người cũng không nên khi dễ đến mức như vậy đi? Hồ Điệp Thường, thật uống cho ta trước kia còn xem người như là bạn tốt! Thời điểm ta 7 tuổi người vẫn luôn đuổi theo phía sau ta và kêu ta là tiểu tỷ tỷ. Nói rằng tuy ta nhỏ tuổi hơn người, nhưng ngày sinh lại lớn hơn người, vì thế kêu ta là tiểu tỷ tỷ, chính là muốn tôn trọng ta. Còn nói muốn luôn trở thành bằng hữu tốt nhất của ta, muốn luôn kêu ta là tiểu tỷ tỷ."

"Đây có phải là cách mà người đối đãi với tiểu tỷ tỷ? Ta vẫn luôn nhường nhịn người, chịu đựng người. Người đoạt vị hôn phu của ta, ta cũng không muốn so đo với người. Người đều luôn chen ép ta mọi nơi, ta cũng mặc kệ người. Chỉ nghĩ một sự nhin chân sự lành, nơi nào nghĩ đến các người còn muốn thống đồng và tính kế ta, hiện tại còn muốn uy hiếp ta, vu hãm ta....."

Biểu tình của nàng rõ ràng là muốn khóc, lời nói lại giống như một vụ nổ, tốc độ lại rất vội và, nhưng mỗi từ đều rất rõ ràng, mỗi từ đều giống như viên đạn, bắn thẳng vào trái tim mọi người.

Thì ra là thế! Hoá ra chân tướng chính là như thế!

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt nhìn về phía hai người Quý Văn Hạo càng thêm khinh thường--

Sắc mặt Quý Văn Hạo đã đen như đáy nồi, hẳn cũng là người thông minh, sự kiện Ninh Tuyết Mạch bị hãm oan tuy rằng không phải do hãm làm, nhưng hẳn cũng đã đoán được là do ai làm. Trừ bỏ nữ nhân trong lồng ngực này không còn có người nào khác.....

Nhưng hẳn không thể nói ra năng, rốt cuộc sau này hẳn còn cần đến sự hậu thuẫn từ phía sau nàng, hẳn còn muốn cưới Hồ Điệp Thường làm vợ, để đạt được sự ủng hộ của Hồ nguyên soái --

Vốn dĩ hẳn muốn tùy tiện tìm một người chịu tội thay chuyện này, tốt xấu gì thì sau khi mọi chuyện qua đi là xong, không nghĩ tới Ninh Tuyết Mạch ngay lúc này lại tiết lộ ra mối quan hệ của hẳn và Hồ Điệp Thường, còn tình tế đem đầu sỏ gây nên sự kiện kia đổ ở trên người hẳn -- có tình hẳn còn không thể giải thích --

Tất cả mọi người uống trà tại trà lâu này cơ bản cũng đều là những nhân vật có uy tín và có danh dự bên trong hoàng thành, hẳn không có khả năng nhất nhất đều diệt khẩu bọn họ.....

Ánh mắt hẳn lại dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch, đây mắt dường như xuất hiện một luồng ánh sáng lạnh như băng sương!

Hắn há mồm đang muốn nói gì đó, Hồ Điệp Thường bỗng nhiên có cảm giác dòng suối nóng phía dưới càng ngày trào ra càng nhiều, cũng bắt chấp tất cả, không nhận được nắm chặt ống tay áo hẳn, run giọng nói: "Vương gia, cứu... cứu con của chúng ta..... ta đang chảy máu --"

Quý Văn Hạo theo bản năng cúi đầu, nhìn thấy dưới váy Hồ Điệp Thường quả nhiên ướt một tầng lớn.....

"Có mùi gì vậy?" Có người thấp giọng lầm bầm một câu, ngửi ngửi cái mùi.

"Sao lại có mùi nước tiểu vậy?!" Có người tiếp lời, ghét bỏ phẩy phẩy tay để cổ xua tan mùi hôi ở chớp mũi.

"Hồ tiểu thư, người xác nhận là người đang chảy máu? Mà không phải là không khống chế được nước tiểu?" Ninh Tuyết Mạch cũng lộ vẻ phía sau một bước, mũi nhỏ hơi nhăn lại. Trong lồng lại cười lạnh, *nữ nhân vong ân phụ nghĩa!*

Lúc trước Hồ Điệp Thường cũng từng là kẻ bản hàn, cha nàng ta bệnh nặng, nàng ta phải xin cơm trên phố, bị người đùa giỡn, vừa lúc lúc ấy Ninh Tuyết Mạch mới 6 tuổi nhìn thấy, phải người đến cứu nàng ta. Nguyên chủ Ninh Tuyết Mạch tâm địa krom thiện, thấy Hồ Điệp Thường đáng thương, chẳng những thỉnh đại phu trị hết bệnh cho cha nàng ta, còn nhận cha con nàng ta vào Tĩnh Viễn Hầu phủ.....

Lúc này, cha con Hồ Điệp Thường mới có cơ hội hướng về phía trước, mới khiến cha con nàng ta có được ngày hôm nay!

Khi đó Hồ Điệp Thường mỗi ngày đều đi theo phía sau Ninh Tuyết Mạch, nàng ta mới hai nữ 13 tuổi đuổi theo Ninh Tuyết Mạch là một hai nữ 7 tuổi và gọi nàng là tỷ tỷ, cố gắng hết sức để nhàn bộ.

Không nghĩ rằng, không lâu sau khi Hầu phủ suy tàn, Hồ Điệp Thường mỗi lần nhìn thấy Ninh Tuyết Mạch đều là một bộ dáng khinh thường. Thường xuyên khi dễ nàng trong tối ngoài sáng, nhục nhã nàng trước mặt người khác, thậm chí còn đã từng hành hung nàng bởi vì nàng đã phản bác lại một câu nhảm nhí, đánh Ninh Tuyết Mạch mình đầy thương tích, suýt nữa thì bỏ mạng.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Xin lỗi?!

Vì để cướp vị hôn phu của Ninh Tuyết Mạch, nàng ta đã giở hết các loại thủ đoạn bỉ ổi, một lòng muốn bỏ trí Ninh Tuyết Mạch vào chỗ chết.

Ninh Tuyết Mạch bị hạ mê được và nhốt vào trong lồng sắt, đều là do nàng ta chủ mưu sau lưng!

Đối phó với nữ nhân như vậy, tại sao Ninh Tuyết Mạch lại phải khách khí?!

Vừa rồi nàng có ý điềm vào huyết đạo nào đó trên hông của Hồ Điệp Thường, khiến nàng ta mất khả năng khống chế nước tiểu.....

Lúc này nàng sẽ không khiến nàng ta sinh non, chẳng qua hai từ trong bụng kia sớm muộn gì cũng giữ không nổi, sẽ biến thành thạch thai, vĩnh viễn lưu lại trong bụng nàng ta, sau này nàng ta cũng không còn khả năng sinh con.....

Đây là vì Ninh Tuyết Mạch lấy lại công đạo cho nguyên chủ đã khuất, nữ hài tử kia không thể cứ uống mạng như vậy!

Một thiên kim đại tiểu thư mắt không chế nước tiểu ở trước mặt bao người tuyệt đối là sự tình mất mặt nhất! Quả thực là mất mặt ném đến dưới đáy biển đi.

Mắt thấy ánh mắt mọi người kìn đáo nhìn về phía dưới váy nàng, Hồ Điệp Thường đôi này chưa từng mất mặt như vậy! Quả thực giống như bị một cây kim đâm vào trong tim!

Khuôn mặt đẹp của nàng ta lúc xanh lúc trắng, bộ ngực phập phồng kịch liệt, bỗng nhiên bụm mặt khóc oà lên một tiếng!

Ninh Tuyết Mạch nhường mày khó hiểu: "Chỉ là mất khống chế nước tiểu mà thôi, cũng không phải thật sự sẽ sinh non, người còn khóc gì nữa?!"

"Bang!" Một hình ảnh màu vàng chợt lóe lên, giống như sét đánh nhắm về phía Ninh Tuyết Mạch!

Hình ảnh màu vàng xuất hiện quá đột ngột, trước đó cũng không có dấu hiệu cảnh báo, chờ đến khi Ninh Tuyết Mạch phát hiện ra và muốn tránh né thì đã không kịp. Chỉ có thể tránh khỏi bộ vị quan trọng, nhưng hình ảnh màu vàng đã đi chuyển đến phía sau lưng nàng, khiến nàng tảo đảo --

Ninh Tuyết Mạch nhanh chóng đứng vững cái chân, bỗng nhiên ngừng đầu. Thấy Quý Văn Hạo mặt trầm như nước đang đứng ở trước mặt nàng, lòng bàn tay lấp lánh một luồng ánh sáng màu vàng: "Ninh Tuyết Mạch, xin lỗi!"

P phía sau lưng Ninh Tuyết Mạch, nơi bị đánh trúng giống như bị ong vò vẽ đốt qu, đau đớn nóng rát, không cần phải quay đầu lại xem xét, nàng cũng minh bạch phía sau lưng nàng tuyệt đối là đang chảy máu!

"Đưa vào cái gì?!" Ngón tay Ninh Tuyết Mạch chạm rài nầm chặt!

Hồ dẫn này dựa vào cái gì dám đánh nàng?!" Lại còn ở trước mặt bao người --

"Đưa vào ta đã từng là vị hôn phu của người, ta cũng có quyền lợi thay thế cha mẹ người giáo huấn người!" Luồng sáng màu vàng trong tay Quý Văn Hạo lại lóe lên, một lần nữa trút về phía trên người Ninh Tuyết Mạch.

Lần này Ninh Tuyết Mạch đã có phỏng bị, nàng theo bản năng muốn tìm trốn bỏ pháp Mễ Tung từng học qua ở thời hiện đại, nhưng không nghĩ rằng người vừa mới động, phía sau lưng nơi đã bị đánh bỗng nhiên cứng đờ, trong nháy mắt tiếp theo hai chân đều té liệt, không thể nào đi động, trong lúc nguy cấp nàng chỉ có thể giơ cánh tay lên chắn --

Ninh Tuyết Mạch nhìn ống tay áo đã bị tàn phá, dưới ống tay nơi da thịt bị đánh hiện ra một vết thâm tím màu đỏ, đau đớn kịch liệt cùng với té ngã lan tràn toàn bộ cánh tay.....

Trên cái roi màu vàng có quai کیا có độc?

Nó thật sự khiến nàng tạm thời hành động rất khó khăn --

"Ninh Tuyết Mạch, bốn vương nói thêm câu nữa, nhanh chóng xin lỗi Đệp Thường!" Quý Văn Hạo tay cầm roi vàng tiến lên một bước đi về phía trước, mặt ngọc như Tu La, sát khí bức người.

"Vương gia, ta không cần lời xin lỗi của tiện nhân này! Đánh chết nàng! Đánh chết nàng!" Hồ Đệp Thường kêu gào bên cạnh.

Ninh Tuyết Mạch lui về phía sau một bước, nhưng bởi vì hai chân không có lực, một chân bị vấp, lập tức ngã trên mặt đất, những người chung quanh đều phát ra những âm thanh kích động, nhưng không có người nào dám đứng ra can dự vào việc người khác.

Bất luận là nữ nhi nguyên soái hay là Lục hoàng tử, đều không phải là người bọn họ có thể trêu chọc, càng là quyền quý thì trong lòng càng có nhiều kiêng kỵ.....

Đã có người kín đáo đi xuống lầu vì sợ gặp rủi ro như cá trong chậu.

Trên người Ninh Tuyết Mạch đã rất đau đớn, nhất thời không thể đứng dậy nổi, nàng trợn mắt nhìn vào cặp mắt đờ đờ sát khí của Quý Văn Hạo, trong lòng chợt lạnh!

Nàng thật bất cần! Nàng cho rằng mấy ngày nay nàng đã khôi phục lại hai ba thành công lực, hơn nữa lại có một thần kinh công quý thần khó lường cũng đủ khả năng bảo đảm chính mình không bị thương hại gì. Tuy nhiên, nàng không nghĩ tới Quý Văn Hạo dám dùng niệm lực điều khiển Hồn Tiên công nhiên ra tay đánh nàng ở trước mặt công chúng--

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 41: Thái Tử điện hạ

Trong thế giới này nàng không có thân nhân, cũng không có bằng hữu, ngay cả thời điểm máu chốt cũng không người nào cứu nàng!

Nhân biểu tình của Quý Văn Hạo, nàng biết rằng ngay cả khi nàng nhất thời nhận thua và xin lỗi Hồ Đệp Thường thì hẳn cũng sẽ không buông tha nàng, tất nhiên sẽ còn nghĩ ra biện pháp khác để nhục nhã nàng --

Mắt thấy một roi của Quý Văn Hạo lại muốn đánh về phía nàng, khỏe mỗi nàng chậm rãi gọi lên một nụ cười lạnh.

Quý Văn Hạo, nếu như ta không chết, ta sẽ trả lại ngươi gấp mười lần những cái quất của ngày hôm nay!

Ánh mắt nàng lạnh giá, khiến trong lòng Quý Văn Hạo rung mình. Đồng thời cũng có một loại cảm giác không cam lòng và tức giận không thể giải thích.

Nữ hài tử này đã từng hẳn nói gì thì nghe vậy, đã từng lẳng lì đứng tắt cả mọi ánh mắt trên người hẳn, đã từng lẳng lì chấp nhận hết thảy những điều hẳn làm, trong lòng nàng cũng từng tràn ngập oán hận hẳn --

Hiện tại tuy rằng nàng luôn mòn mỏi tung hoành hẳn là "Vương gia", ánh mắt nhìn hẳn lại giống như đang nhìn xác thối bốc mùi. Không còn cảm thấy một chút yêu thương dằm đuối nào đối với hẳn!

Có tình thời điểm này nàng còn tỏa sáng chói lọi, chẳng qua sự sáng chói của nàng lại không còn nỡ lộ vì hẳn --

Một khi đã như vậy, không bằng trực tiếp đánh chết nàng, ít nhất ánh mắt nàng sẽ không dừng lại trên người nam nhân khác, chỉ có hẳn mới từng là vị hôn phu của nàng.....

Ngay cả khi hiện tại hẳn đánh chết nàng, nhiều nhất có thể xem như là một tai nạn, phụ hoàng hẳn sẽ không thật sự xử phạt hẳn chỉ vì một bé gái mồ côi, nhiều nhất sẽ phạt mấy năm bổng lộc của hẳn, sau đó sẽ nhốt hẳn mấy ngày để cho chuyện này qua đi.

Hơn nữa, hẳn còn có thể nhân cơ hội này để lấy lý do bồi thường, thu nạp tiểu nha đầu này về làm trác phi, như vậy đến chết nàng vẫn là của hẳn.....

Vô số tính toán đã xảy ra trong một thời gian ngắn.

Sát khí vừa hiện lên trong mắt Quý Văn Hạo, roi vàng có quai trong lòng bàn tay bỗng nhiên co lại và dây lên giống như tơ nhện, gió cánh tay lên, roi vòng bay qua không khí giống như con rắn, vút về phía cổ của Ninh Tuyết Mạch!

Toàn thân Ninh Tuyết Mạch đã đau đớn khủng khiếp, không thể nào tránh né, chỉ đành nhắm mắt lại.

Không nghĩ tới hôm nay mình sẽ chịu uất ức mà chết ở chỗ này!

Trong mắt Hồ Đệp Thường hiện ra đắc ý điên cuồng. Nàng ta rất rõ ràng ục lệ một roi này của Quý Văn Hạo. Chỉ cần thật sự đánh trúng Ninh Tuyết Mạch, sẽ trực tiếp đánh nát xương cổ nàng, khiến nàng chết ngay tức khắc --

Mắt thấy một roi کیا của Quý Văn Hạo giống như rắn độc sẽ lập tức chạm đến trên cổ của Ninh Tuyết Mạch, bỗng nhiên có một ánh sáng màu xanh nhạt loé lên trong không trung, trong chớp mắt hình thành một tấm lá chắn ở ngay trước người Ninh Tuyết Mạch. Một roi đoạt mệnh của Quý Văn Hạo đã đập lên trên tấm lá chắn کیا, tấm lá chắn lập rung động giống như sóng nước phản tán hết lực lượng, bàn tay của Quý Văn Hạo run lên. Kim Tiên suất nữa đã bay ra khỏi bàn tay.

Sắc mặt hẳn biến đổi, lui về phía sau một bước: "Thái tử ca kia!"

Bóng người chợt lóe nơi cửa, Quý Văn Hoàng chậm rãi đi vào.

Hôm nay hẳn mặc một chiếc áo choàng thấp điệu nhưng không mất đi vẻ hoa lệ, trên ngón cái vẫn mang một nhẫn ngọc ban chỉ rất lớn, bên hông treo một miếng ngọc bích xanh như nước. Khí chất tao nhã, nhưng lại mang theo một sự thờ ơ cao quý không thể nói nên lời.

"Tham kiến Thái Tử điện hạ!" Mọi người trong trà thất đều cúi xuống, ngay cả Quý Văn Hạo cũng không có ngoại lệ.

Trong đôi mắt như nước mùa thu của Hồ Đệp Thường hiện lên một tia phước tập, nàng ta tất nhiên cũng phải quý xuống theo, lời nói trở nên run rẩy nhẹ nhàng: "Đệp Thường tham kiến Thái Tử điện hạ, Thái Tử điện hạ đại giá quang lâm, Đệp Thường đã không quý nghênh đón sớm hơn, mong chớ sự tha thứ....."

Câu nói kế tiếp của nàng ta không thể tiếp tục phát ra, bởi vì Thái Tử điện hạ đang được nàng cung nghênh không thêm lễ mà nhìn nàng ta một cái, trực tiếp đi qua bên cạnh người nàng ta, cái người nàng Ninh Tuyết Mạch đang ngã trên mặt đất lên: "Tuyết Mạch, người có cảm giác thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 42: Người không có tư cách quản chuyện của nàng

Mọi người: "....."

Thái Tử điện hạ, người luôn luôn yêu thích sạch sẽ, không thể nhìn bất cứ thứ gì không sạch, cơ hồ không quan tâm hay biết đến bất luận kẻ nào, cư nhiên sẽ tự tay nâng một người bị đánh đập đến nổi máu chảy đầm đìa, hơn nữa lại là một nữ hài được xưng là đệ nhất phế vật?

Khuôn mặt của Hồ Đệp Thường lại tái nhợt.

Ngay cả Quý Văn Hạo cũng có sắc mặt không tốt, ca ca này của hẳn vẫn luôn theo đuổi hoàn mỹ, vì sao lại đối tốt với một phế vật như thế?!

Ánh mắt hẳn chăm chú nhìn vào trên tay Quý Văn Hoàng đang nâng Ninh Tuyết Mạch, thần sắc trong mắt không ổn định.

Mắt thấy Quý Văn Hoàng bế Ninh Tuyết Mạch lên, hẳn ngừng lại một chút, đi ra phía trước với một bình dược trong lòng bàn tay. Một viên thuốc quay tròn ở trong bình dược: "Tuyết Mạch, đây là một loại dược dùng để trị liệu vết thương, thật ra ta cũng không phải cố ý muốn đánh người, nhưng người --"

"Thật sự thì nàng là gì?" Quý Văn Hoàng tiếp lời, giọng nói té nhệt, khiến trong lòng Quý Văn Hạo cả kinh.

Hắn bình tĩnh lại ho một tiếng, đang muốn dùng từ giải thích, Hồ Đệp Thường ở một bên gấp không chờ nổi đã mở miệng: "Hồi bẩm Thái Tử điện hạ, thật sự là nàng ấy đã quá mức kiêu ngạo, còn mở miệng vô lễ vô nhục hoàng gia..... thật sự là nên giáo huấn --"

Quý Văn Hoàng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nhẹ nhàng nói một câu: "Là ai đã dạy quý cụ cho người, khi Thái tử đang nói chuyện, một dân nữ cũng có thể xen vào?"

Hồ Đệp Thường nghẹn ngào, nàng ta tuy rằng là nữ nhi nguyên soái, nhưng không có danh hiệu, đúng thật là một dân nữ.....

Vị Thái Tử điện hạ này tính khí nhìn như khá tốt, nhưng khi ra tay cũng không hề nương tay, thật sự trêu chọc đến hẳn, ngay cả là hoàng thúc hẳn cũng sẽ trả đũa một cách gay gắt!

Hoàng đế tự mình ban cho hẳn một đạo thánh chỉ, có quyền tiền trạm hậu đậu đối bất luận kẻ nào --

Hồ Đệp Thường tự nhiên không dám trêu chọc hẳn, trong lòng tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn lui ra.

Quý Văn Hạo cũng có chút xấu hổ, tay hẳn vẫn còn đang vuốt ra nơi đó, Ninh Tuyết Mạch cần bản cũng không nhìn xem hẳn. Đương nhiên cũng có ý không tiếp nhận bình dược của hẳn.....

Hắn ngoan ngoãn rút tay lại, nói với Quý Văn Hoàng: "Vương huynh có điều không biết, vừa rồi Tuyết Mạch nàng ấy hồ ngôn loạn ngữ, bởi họ tiểu đệ cùng với Hồ tiểu thư..... tiểu đệ không muốn nàng ấy lại phạm thêm sai lầm, cho nên mới ra tay giáo huấn nàng ấy....."

"Bồi nhọ các người?" Quý Văn Hoàng cười như không cười: "Nói như vậy là Hồ tiểu thư không hề có thái?"

"Điều này....." Quý Văn Hạo ngừng lại một chút, đang muốn cân nhắc phải nhận, bỗng nhiên nhìn thấy trong trà khách vậy xem xung quanh có thần ảnh một vị ngư y, mà Thái tử ca ca hẳn lại đang muốn vẫy tay về phía vị ngư y کیا.....

Hắn âm thầm hít vào một hơi, thấp giọng nói: "Vương huynh, chuyện này là tiểu đệ không đúng. Là tiểu đệ ngày đó nhất thời khó kìm lòng nói nên đã mắc lỗi. Tuy nhiên, ta sẽ cười rùng rợn. Hai ngày nay tiểu đệ đang muốn thỉnh tội với phụ hoàng, cầu xin phụ hoàng thứ hôn. Vương huynh, chuyện này liên quan đến thể thống hoàng thất, còn cầu Vương huynh tạm thời buông tha....."

Sắc mặt Quý Văn Hoàng lạnh lùng: "Vô luận như thế nào, chuyện này nếu như sự thật là như vậy, xem như Tuyết Mạch không hề bồi nhọ các người, vì sao người lại ra tay ác độc muốn đẩy nàng ấy vào chỗ chết?"

"Tiểu đệ chỉ là nhất thời tức giận, lại thấy nàng là một tiểu cô nương khi nói không có lạ lời, chỉ muốn giáo huấn nàng một chút..... cũng không phải muốn lấy mệnh nàng. vừa này..... chỉ là nhất thời mất kiểm soát mà thôi."

"Người không phải là cha hay huynh của nàng ấy, lấy thân phận gì để giáo huấn nàng?"

"Tiểu đệ... tiểu đệ rốt cuộc đã từng là vị hôn phu của nàng --"

"Chính xác, là đã từng! Cũng chỉ là đã từng mà thôi! Lục đệ, người và nàng đã từ hôn, nàng và người lại không có gì liên quan với nhau, chuyện của nàng người không có tư cách để quản." Quý Văn Hoàng nhẹ nhàng ném ra một câu, ôm Ninh Tuyết Mạch lập tức đi ra phía bên ngoài.

Quý Văn Hạo nhìn Ninh Tuyết Mạch ngoan ngoãn ở trong lòng ngực Quý Văn Hoàng.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thủ lao

Quý Văn Hạo nhìn Ninh Tuyết Mạch ngoan ngoãn ở trong lòng ngực Quý Văn Hoàng, tay trong tay áo nắm chặt căng thẳng, đôi mắt trầm xuống, đi lên phía trước hai bước: "Tuyết Mạch, loại thương thế do roi của ta gây ra, chỉ có được do ta đặc chế mới có thể chữa khỏi, người....."

Ninh Tuyết Mạch nâng cao khuôn mặt nhỏ từ trên vai Quý Văn Hoàng, mở tay ra về phía Quý Văn Hạo.

Nàng đây là đã tha thứ cho hắn?!

Nàng đã chấp nhận thuốc trị thương của hắn?

Trong lòng Quý Văn Hạo vui vẻ, vội vàng đưa viên dược tới trong tay nàng, "Một nửa viên được sẽ được thoa ngoài da, một nửa viên là để uống....."

"Phốc....." Một tiếng vang nhỏ, viên dược đã bị Ninh Tuyết Mạch trực tiếp bóp nát, trở thành dược tán.

Nàng nuốt bần tay mở ra, há miệng thổi một cái, dược tán bay là tả trong không khí, gần như bay vào khuôn mặt Quý Văn Hạo.....

Quý Văn Hạo: "....."

Môi mỏng của Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng nhếch lên.

Quý Văn Hạo, lần này sự thù địch giữa chúng ta đã kết định rồi!

Chỉ mong da người thật sự căng chặt một chút, có thể chịu được sự đánh trả của ta.....

Quý Văn Hạo nhìn thấy nàng được Quý Văn Hoàng bế lên một chiếc xe ngựa thấp điệu nhưng lại rất hoa lệ, trong lòng bỗng nhiên phát lạnh, rung mình một cái.

"Vương gia --" Hồ Đệp Thường đã đi tới, trong giọng nói tràn ngập sự không cam lòng: "Vương gia, chúng ta cứ buông tha tiện nhân này như vậy hay sao?"

Trên người nàng còn mang theo mùi nước tiểu, khiến Quý Văn Hạo bước sang bên cạnh hai bước, nhân nhật nói: "Đệp Thường, người tốt xấu cũng là tiểu thư khuê các, tiện nhân dài tiện nhân ngắn, không sợ đánh mất thân phận của người?" Sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

Trong lòng hắn bỗng nhiên có chút hối hận, có một loại cảm giác hoảng hốt và mất mát như thể hắn đã vứt bỏ một quả dưa hấu cho một hạt vừng.....

Hồ Đệp Thường bị hắn nói một câu khiến cho mặt đỏ tai hồng.

Ngày thường nàng cùng với Quý Văn Hạo đến nơi này, vẫn luôn có gắng thể hiện sự đoan trang thực thà, giọng nói mềm mại có sự ngọt ngào, chưa từng thốt ra lời ác độc. Chỉ bởi vì đụng phải Ninh Tuyết Mạch, mỗi lần nàng nhìn thấy tiểu nha đầu này, liền nhớ tới thân phận đế tiện của chính mình năm đó.....

Nàng không nghĩ đến sự từ tế của Ninh Tuyết Mạch năm đó đối với nàng, chỉ nghĩ đến năm đó khuôn mặt xấu xí nhất của mình đã từng bại lộ ở trước mắt tiểu nha đầu kia, khiến cho nàng mỗi lần nhìn thấy Ninh Tuyết Mạch đều không được tự nhiên, chỉ có hung hăng dẫm dẫm phượng ở dưới chân mới phảng phất cân bằng tâm lý một chút.....

Tiểu tiện nhân kia, rõ ràng đã là đế tiện bản thủ, hôm nay cư nhiên lại khiến nàng bị xử nhục nhiều như vậy! Sự thù địch giữa nàng và nàng ấy đã định rồi. Nếu không giết chết nàng ấy, nàng thế sẽ không làm người!

Bàn tay nàng nắm chặt thành nắm đấm, phảng phất như đang xiết chặt cái cổ mình khảnh của Ninh Tuyết Mạch --

.....

"Tuyết Mạch, người không nên huỷ viên dược kia, rốt cuộc đó là dược duy nhất có thể giải vết thương do roi này gây ra."

Ngồi trong xe ngựa xa hoa rộng rãi, mọi thứ đều được trang bị rất đầy đủ.

Ninh Tuyết Mạch được đặt ở bên trong chăn gấm trắng như tuyết, cảm giác mềm như mây. Ninh Tuyết Mạch nằm ở mặt trên cũng cảm thấy rất thoải mái, Quý Văn Hoàng ngồi đối diện với nàng.

Ninh Tuyết Mạch đang cúi đầu xem xét miệng vết thương trên cánh tay của nàng, nhân nhật nói: "Không cần vật của người họ, giải dược này ta tự mình cũng có thể phối chế ra." Trên tay nàng vẫn còn một chút cặn dược, nàng chỉ ngửi ngửi một chút là có thể ngửi ra thành phần của nó--

Ánh mắt Quý Văn Hoàng sáng lên: "Người có thể phối chế ra giải dược này?!"

Theo hắn biết, được đế giải độc trên Hồn Tiên của Quý Văn Hạo chính là bí mật của hoàng gia, trên đời này cũng chỉ có được tể sư cung đình mới có thể phối chế ra, hơn nữa cũng chỉ có một người đặc biệt biết về phương thuốc ấy.....

Có rất nhiều y sư muốn có được cách phối chế phương thuốc, nhưng từ trước đến nay chưa có ai thành công!

Tiểu cô nương này bất quá chỉ bóp nát một viên viên giải dược, đã có thể phối chế ra nó?

Ninh Tuyết Mạch cũng không trả lời hắn, lấy khăn gấm bên cạnh lau khô tay nhỏ, dùng tay chống cằm, một đôi mắt tìm tìm cười nhìn Quý Văn Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 44: Tốt nhất nên khiến nàng nợ nhân tình của hắn!

Ninh Tuyết Mạch cũng không trả lời hắn, lấy khăn gấm bên cạnh lau khô tay nhỏ, dùng tay chống cằm, một đôi mắt tìm tìm cười nhìn Quý Văn Hoàng: "Thái Tử điện hạ thực sự cảm thấy hứng thú đối với giải dược này sao? Không bằng ta sẽ nói ra phương pháp luyện chế nó cho người, coi như thủ lao trả ân cứu mạng lần này của người?"

Ánh mắt Quý Văn Hoàng chớp động, hơi mỉm cười: "Bến vương cũng không cảm thấy hứng thú với phương thuốc này, chỉ cần cô nương có thể phối chế ra giải dược đế giải roi độc trên người là được."

Hắn đã mơ hồ hiểu biết một chút về tính tình của tiểu hồ ly này.

Nhìn như giáo hoạt, nhưng lại là người ăn oán phản mình.

Ăn thù trả báo, không thích thiếu nợ người nào.....

Cho nên, tốt nhất vẫn nên để nàng nợ nhân tình của hắn!

Nhàm chán!

Ninh Tuyết Mạch nhắm chán xoy người một cái, nhưng nàng nhất thời quên mất mình đang bị thương. Động tác vừa lật đã ảnh hưởng đến miệng vết thương trên người, miệng nàng nhẹ rên lên một tiếng, nhấp môi nhìn xuống, những giọt mồ hôi chảy xuống từ trên trán.

Quý Văn Hoàng nhìn thấy sắc mặt nàng hơi có chút tái nhợt, hắn biết loại thương thế do roi quất đau đớn thế nào, ngay cả hắn tự cao bá chủ trước nếu như ăn mấy roi như vậy cũng sẽ đau đến nỗi không nhịn được mà rên rì.

Tiểu nha đầu cư nhiên có thể nhịn xuống mà không rên lên một tiếng, còn có thể mỉm cười.....

Rốt cuộc là dạng cuộc sống và môi trường như thế nào mới có thể nuôi dưỡng được khả năng chịu đựng đau đớn khủng khiếp thế này?

Mấy ngày nay hắn đã điều tra mọi sự tình ở trong Hầu phủ, biết rằng mấy năm nay Ninh Tuyết Mạch sống rất gian nan, thường bị người khi dễ.

Năng lực chịu khổ của nàng hẳn cũng không ngạc nhiên, nhưng mức độ chịu đựng đau đớn như vậy..... quả thật có chút vượt qua dự liệu của hắn. Khiến trong lòng hắn có chút bội phục.

Hắn vốn chỉ cảm thấy hứng thú đối với y thuật và kinh công có chút hiếm lạ của nàng, hiện tại lại bắt đầu cảm thấy hứng thú với con người của nàng.....

Nhìn thấy miệng nhỏ của nàng tái nhợt vì nhẫn nhịn đau đớn, hắn cư nhiên có một loại cảm giác đau lòng.

Đau lòng?! Quý Văn Hoàng âm thầm cá kinh, chính mình cư nhiên cũng sẽ đau lòng?

Từ nhỏ hắn đã là kỳ tài hiếm thấy. Bất cứ thứ gì hắn muốn học, hắn đều có thể học nó một cách dễ dàng. Nhưng, hắn cũng có khuyết điểm, hắn không có cảm xúc. Nhìn qua tuy rằng hắn luôn ôn nhuận như ngọc, nhưng bất luận đối với ai cũng đều lạnh nhạt. Năm đó khi mẫu phi, người cực kỳ yêu thương hắn qua đời vì bệnh, hắn cũng không có bất kỳ cảm giác đau lòng khó chịu --

Phụ hoàng hắn nói, hắn trời sinh đã là quân vương. Quân vương nên vô tình, không nên bị ràng buộc bởi tình cảm, như vậy mới có thể trở thành thiết huyết công chính. Mới có thể trở thành một quân vương tốt.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có một chút nuối tiếc, lại không nghĩ rằng hôm nay khi nhìn đến Ninh Tuyết Mạch, hắn cư nhiên có loại cảm giác này!

Loại cảm giác này rất mới lạ với hắn, hắn nhìn Ninh Tuyết Mạch hơi có chút xuất thần.

Ninh Tuyết Mạch cho rằng cơn đau vì vết thương của roi chỉ là tạm thời, năng chỉ cần chịu đựng một trận thì sẽ không có việc gì. Không nghĩ rằng, đã hơn nửa canh giờ (1h) trôi qua, nỗi đau lại dâng lên từng trận từng trận một, chẳng những không giảm bớt, ngược lại có xu thế tăng thêm, khiến nàng cơ hồ không thể nào thư giãn --

Quý Văn Hoàng nhìn thấy mồ hôi trên trán nàng càng ngày càng tăng lên, giống như tới điều gì đó, mở miệng: "Đứng rồi, quên nói cho người biết, loại thương thế do roi này, nếu không dùng giải được đặc biệt của nó, sẽ vẫn luôn tiếp tục đau, không bao giờ dừng lại."

Ninh Tuyết Mạch: "....."

Dựa vào! Người không nói sớm! Chẳng trách được vừa rồi khi nàng bóp nát viên dược kia và thổi lên một tra nam Quý Văn Hạo, mặt hắn vẫn rất bình tĩnh. Thì ra, hắn đang chờ nàng tìm đến hắn và cầu xin được. Nguyên lai là bởi vì điều này!

Sớm biết như thế, nàng nên ăn viên giải dược kia của hắn trước để giải đau đớn, chờ cho vết thương khỏi hẳn lại đánh cho hắn nó hoa đây mất. Làm như vậy sẽ khiến nàng giải thoát được cơn giận và thù hận trong trái tim mình, mà không phải tìm kiếm sự thống khoái nhất thời --

Chẳng lẽ nàng phải chịu đau đớn như vậy để phải chế giải được?

Đau má, nàng đau đến nỗi muốn đánh người, trái tim nàng cân bản không thể bình tĩnh lại được --

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thái Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Ôm một lần là ôm, ôm hai lần cũng là ôm

Quý Văn Hoàng nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng nhân nhó, đại khái cũng đoán được suy nghĩ trong lòng nàng: "Không bằng người hỏi phủ Thái tử với ta trước? Ta sẽ phái người đi lấy giải được chỗ Lục đệ là được."

Không có người nào sẽ dám đối mặt với Thái Tử điện hạ hắn, Quý Văn Hạo sẽ càng không --

Điều này vẫn có thể xem là một biện pháp tốt. Hiện tại xác thật đau đến nỗi cả người đều đỏ mặt hỏi. Nếu không phải nàng đang có nết, chỉ sợ ngón tay cũng sẽ run rẩy. Trong tình trạng này, không thể nghĩ ngợi là rất khó để tự mình phối được.....

Ninh Tuyết Mạch gật đầu: "Vây phiền Thái Tử điện hạ." Mặc dù sâu từ đó nói với một giọng rất bình ổn, nhưng đôi môi đã bắt đầu có chút run rẩy --

Quý Văn Hoàng nhìn nàng một lát, nâng tay áo lên lau mồ hôi toát ra đầy trên trán nàng: "Người vẫn là một hài tử, đau đến thì hãy hét lên, nếu không thì khác một hồi cũng tốt, hà tất phải cố nết?"

Ninh Tuyết Mạch sửng sốt trong một khoảnh khắc. Trong kiếp trước nàng đã từng được rèn luyện chịu đựng đau đớn. Vì thế, tuy rằng nàng thường già làm một nữ tử dễ thương để giết người, nhưng gần như không bao giờ rơi nước mắt, cho dù đau đớn khổ sở cũng lặng lẽ chịu đựng.

Nhấn tới nhân loại, nàng gần như đã quên mất, khóc rất cuộc là có tư vị gì.

Ở trong tâm niệm của nàng, khóc là một biểu hiện của sự yếu đuối, trừ phi muốn giả khóc để cổ hữu biết cảm xúc của người khác --

Những lời của Quý Văn Hoàng khiến trong lòng nàng sinh ra một cảm giác ấm áp không thể giải thích. Thái tử này, vô luận là vì sao lại đối tốt với nàng, hiện tại cũng xem như đang quan tâm đến nàng.

Khóc mỗi nàng gọi tên tươi cười, hai hàm đồng tiền hai bên má như ăn như như hiện: "Đa tạ điện hạ quan tâm, bất quá ta không muốn khóc." Nàng càng có ý niệm dè bẹp Quý Văn Hạo thành đầu heo --

Quý Văn Hoàng nhẹ nhàng dùng ngón tay búng nhẹ ở trên trán nàng: "Khẩu thị tâm phi*", hiểu thẳng như vậy làm gì."

**Khẩu thị tâm phi (口是心非):* Ngoài miệng nói là phải, trong lòng nghĩ là trái, chỉ sự dối trá. ((mouth says yes, heart no (idiom); duplicity)

Động tác này không khỏi quá mức thân mật. Lòng ta trên người Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên dựng đứng, bất động thanh sắc dịch về phía sau một dịch.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Tuy rằng Quý Văn Hoàng không thường xuyên quay về Trường Không quốc, nhưng phủ Thái tử của hắn vẫn luôn là phủ đệ nguy nga tráng lệ nhất trong số tất cả các hoàng tử. Đường nhiên, so với Tĩnh Viễn Hầu phủ của Ninh Tuyết Mạch thì đẳng cấp càng cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Xe ngựa đi thẳng vào trong. Ninh Tuyết Mạch tuy rằng ở trong xe không nhìn thấy cảnh trí cụ thể trong phủ Thái tử, nhưng bên tai thường xuyên vang lên âm thanh quý xuống đất nghiêng giải cũng với tiếng ván ăn chỉnh tề, có thể tưởng tượng được sự to lớn của phủ Thái tử.

Sau khi xe ngựa tiến vào trong phủ, lại đi thẳng ước chừng mười lăm phút, mới dừng lại.

"Cung nghênh Thái Tử điện hạ hồi phủ!" Bên ngoài truyền đến tiếng cung nghênh đều nhịp. Nghe giọng nói, ước chừng trên dưới có một trăm người.

"Tuyệt Mạch, người hiện tại hành động không tiện, để bốn Vương ôm người xuống." Quý Văn Hoàng không giải thích gì lập tức bế nàng lên. Sau khi hạ nhân cung kính xúc mình kiệu lên, Quý Văn Hoàng ôm Ninh Tuyết Mạch bước xuống.

Phía dưới, hai hàng người đang quỳ, một hàng là thị nữ, một hàng là tôi tớ. Người cầm đầu chính là vị quản gia quần áo đẹp đẽ quý giá.

Ninh Tuyết Mạch ghé vào trong lòng ngực Quý Văn Hoàng, nàng có thể cảm giác được có vô số ánh mắt đang dừng lại ở trên người nàng --

Nàng không cần nhìn xem, cũng biết trong những ánh mắt đó nhất định là tràn đầy gặt mình kính ngạc.

Một người được Thái tử bọn họ ôm vào trong lòng ngực, chính là phế vật trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, nàng không hề nghe thấy tiếng cười bất ngờ phát ra như ở trà lâu khi bọn họ kính ngạc --

Xem ra quy củ của phủ Thái tử rất tốt.

Trên người nàng đau đớn khó chịu, nàng thật sự không thể tự mình đứng lên, dứt khoát vùi đầu ở trước ngực hắn, chờ hắn ôm nàng đi vào.

Dù sao thì ở trà lâu cũng đã ôm qua, vì tình hình khá khẩn cấp, ôm một lần là ôm, ôm hai lần cũng là ôm, nàng là người hiện đại, không dễ bụng điều này.

Trong tai nghe được rất nhiều mệnh lệnh mà Quý Văn Hoàng phân phó hạ nhân. Ninh Tuyết Mạch biết lúc này hắn sẽ không hại mình, cũng lo sợ hao tâm tổn sức lắng nghe.

"Điện hạ, có cần bọn nô tỳ nâng vị có nương này hay không?" Có bốn thị nữ nâng một cái sập qua đây, muốn tiếp nhận Ninh Tuyết Mạch từ trong lòng ngực Quý Văn Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thái Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ghen (1)

"Không cần." Quý Văn Hoàng cũng không thêm liếc nhìn chiếc sập kia một cái, ôm Ninh Tuyết Mạch bước vào.

Mọi người nhìn bóng dáng Quý Văn Hoàng, kính ngạc đến nỗi thiếu chút nữa rơi cằm.

Thái tử gia bọn họ luôn luôn không gần nữ sắc, tự mình ôm một thiếu nữ đã đủ khiến người gặt mình. Càng khiến cho người gặt mình hơn, chính là hắn cư nhiên ôm thiếu nữ kia trở về tâm cung của mình --

..... *Dịch: _Ton.....*

Tầm cung Thái Tử điện hạ --

Không phải vẫn luôn không cho phép bất luận nữ tử nào tiến vào hay sao?

Nữ hài tử này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Vô số ánh mắt mọi người đều hướng về phía trên người Mặc Kỳ, ánh vệ bên người Thái tử đã cùng ra cửa hóm này.

Khuôn mặt hân tử của Mặc Kỳ không có chút biểu tình gì. Hắn không phải là người thích tán gẫu, đặc biệt là về Thái tử gia, càng không phải là điều mà hắn có thể truyền đến truyền đi. Quay người lại đã không thấy bóng dáng.

Hắn là ánh vệ, không dễ dàng hiện thân. Nếu không phải hôm nay Vương gia đột nhiên điều xa giá tới và yêu cầu hắn đánh xe, hắn sẽ không hiện thân.

.....

Ninh Tuyết Mạch cũng không biết, bản thân mình hiện tại đang ngủ ở gian nhà này, chính là tâm cung của Quý Văn Hoàng. Nàng nằm ở giữa đám mây mềm mại và thơm ngát. Trong lúc vô tình quét một vòng bố trí phòng trong, trong đầu chỉ nháy ra bốn chữ -- phẩm vị, tiền khi!

Trong phòng chủ yếu được trang trí bằng màu đen trắng đơn giản, trên nân họa thủy mặc sơn thủy. Bình phong được khảm đá cẩm thạch đen trắng, trên tường ki ván thạch bạch ngọc có một bồn cây cảnh. Trong bồn cây cảnh có sương mù lượn lờ tràn ra, sương mù yên tĩnh, mùi thơm bay xa, khiến người vui vẻ thoải mái.

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng hít một hơi, mùi hương này không tồi, thật sự có tác dụng giảm đau. Nàng nằm ở chỗ này, cảm thấy vết thương trên người tựa hồ đã giảm bớt đau đớn.

Ninh Tuyết Mạch bất quá chỉ ngẫu nhiên liếc mắt quét một cái, liền biết đồ vật trong gian phòng này nhân qua thì rất bình thường, nhưng từng kiện đều có giá trị xa xỉ. Trên thị trường cân bản không thể tìm thấy.

"Tuyệt Mạch, trước tiên người hãy tạm thời ở chỗ này đợi, người ta phải đi Lục Vương phủ sẽ sớm quay trở lại với giải được." Quý Văn Hoàng giúp nàng dịch dịch góc chân.

Hôm nay vị Thái tử này đối nàng thật sự không phải là dịu dàng dơn giản!

Ninh Tuyết Mạch khụ một tiếng: "Đa tạ Thái tử diện hạ." Lại nhìn lướt qua trong phòng, thành tâm khem: "Không nghĩ tới một gian phòng cho khách cũng có thể bố trí tinh nhả như thế, quả nhiên không hổ là phủ Thái tử, thực sự có tiền! "

Quý Văn Hoàng hơi khựng lại, khụ một tiếng: "Nơi này là tâm cung của ta --"

"A?!"

Ninh Tuyết Mạch tròn tròn đôi mắt.

"Nơi này có Thanh Thủy hương, có thể giảm bớt đau đớn của người." Quý Văn Hoàng tiếp tục giải thích.

Thì ra là thế! Ninh Tuyết Mạch liếc mắt nhìn bồn cảnh trên tường kì vãn thạch một cái. Thì ra đây là một loại kỳ hương. Tuy nhiên, nếu hẳn an bài nằng ở phòng cho khách, sau đó dời bồn cảnh này qua đó là được, đúng không?

"Bồn cảnh này không thể di chuyển được." Quý Văn Hoàng là người có thể theo dõi suy nghĩ của người khác, tiến hành giải thích.

Ninh Tuyết Mạch hiểu rõ, gật gật đầu: "Vây, đa tạ." Thái Tử diện hạ thật sự rất chu đáo và nhiệt tình. Ngay cả tâm cung cũng nhường cho nàng!

Quý Văn Hoàng bỗng nhiên duỗi tay bằng nhẹ trên đầu nàng một cái: "Người không cần nghĩ nhiều, người vẫn là một hài tử, ta có thể có ý định gì với người? Hãy yên tâm! "

Ninh Tuyết Mạch:"....." *Đại ca, ta cần bàn không hề nghĩ nhiều --*

"Điện hạ, Lục Vương gia cầu kiến." Bên ngoài truyền đến tiếng bẩm báo của thị vệ.

Quý Văn Hoàng hơi chau mày, hẳn chỉ phải người tới lấy giải được từ Quý Văn Hạo. Vì sao Quý Văn Hạo lại tự mình tới đây?

"Tuyết Mạch, người hãy nghỉ ngơi ở nơi này trước, bốn Vương ra ngoài nhìn xem." Hần sai bước và đi ra ngoài.

.....

Trong phòng khách, Quý Văn Hạo đang ngồi ở trên ghế của khách, thị nữ dâng trà lên.

Quý Văn Hạo thờ dò hỏi: "Thái Tử diện hạ đang ở nơi nào?"

"Lục Vương gia chờ một chút, đã có người đi bẩm báo."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ghen (2)

"Lục Vương gia chờ một chút, đã có người đi bẩm báo." Mỗi thị nữ trong phủ Thái tử đều là người rất thận trọng. Cũng không trực tiếp trả lời vấn đề mà Quý Văn Hạo đã hỏi.

Quý Văn Hạo hơi ním cười, trong khi tiếp nhận chén trà thì dụng chạm một chút vào tay thị nữ kia. Cổ tay vừa lật, một hạt châu mượt mà đã đặt ở lòng bàn tay thị nữ, dịu dàng nói: "Đa tạ cô nương, cô nương có một trái tim thuần khiết và rất ấm áp, bốn vương thực sự ngưỡng mộ người!"

Thị nữ hơi sững sốt, mặt đỏ lên.

Diện mạo của Quý Văn Hạo rất tuấn nộ, thời điểm khẽ cười đôi mắt quai cầu hỏn, khiến trái tim thiếu nữ như nằng đập mạnh liên hồi. Nằng lặng yên thu hồi tay nhỏ, hạt châu trong lòng bàn tay đã kín đáo được chuyển vào bên trong tay áo.

"Điện hạ cũng vị cô nương mới tới đang ở tâm cung, chắc là rất nhanh sẽ tới đây." Thị nữ bồi thêm một câu.

Ngón tay Quý Văn Hạo nắm chặt chung trà! Thái tử ca ca của hẳn cư nhiên an bài Ninh Tuyết Mạch đến tâm cung?!

Vì cái gì?

Thái tử ca ca của hẳn rồi cuộc đang muốn làm gì?!

Trong lòng hẳn càng không được tự nhiên hơn, giống như đang đứng trên đồng lửa, giống như đang ngồi trên đồng than, hẳn không thể lập tức đứng dậy vọt tới tâm cung Quý Văn Hoàng!

Ngay khi hẳn đang đứng ngồi không yên ở nơi này, tiếng bước chân không nặng không nhẹ vang lên: "Lão Lục, người sao lại tự mình tới đây?"

Quý Văn Hoàng hiện thân, tiếp tục tiến đến.

Quý Văn Hạo đứng dậy hành lễ: "Tam ca."

Quý Văn Hoàng xua tay: "Không cần những nghi thức xã giao đó, người giao giải được cho thị vệ của ta là được, người cần gì phải tự mình đi một chuyến?"

"Là tiểu đệ khiến nằng bị thương, vì không đánh lòng, cho nên muốn đến xem, nằng thế nào rồi?"

"Còn có thể thế nào? Rồi kìa của người sau khi đã thương người sẽ có hiệu quả gì, không phải là người không biết. Lão Lục, không phải ta đang trách người, đối với một tiểu nữ hài, người cũng có thể xuống tay cay độc như vậy!"

"Tiểu đệ kìa ấy bị nằng làm cho tức giận, nhất thời khó thở -- tiểu đệ biết sai rồi." Quý Văn Hạo cúi đầu.

Đã Hồn Tiên kia của hẳn chính là một kiện pháp khí, là một trong năm binh khí đứng đầu ở Trường Không quốc, không những đã thương thân thể, còn có thể đã thương linh hồn, có thể khiến người đau đớn đến nỗi giống như linh hồn bị xé toạc trong khi vẫn còn đang sống.

Tình tình của Quý Văn Hạo cũng không tốt lắm, rồi này của hẳn không biết đã đã thương bao nhiêu người chống lại hẳn. Hẳn thường đợi đám người kia bị tra tấn đến nỗi giống như chết đi sống lại và không thể chịu đựng được nữa, sau đó mới căn cứ vào thái độ của người nọ mà quyết định có đưa giải được hay không.

Người kêu ngoạ khó thuận, sau khi bị hẳn quát một lần, cũng sẽ văng lời nghe hẳn sai báo --

Bởi vì nếu như lại khiến hẳn tức giận lần nữa, khi bị hẳn quát lần thứ hai, cơn đau sẽ càng dữ dội hơn, và thời gian cũng sẽ kéo dài hơn --

Đương nhiên, cũng có loại cứng đầu không muốn nhượng bộ hẳn, vì thế, bọn họ chỉ có thể chịu đựng cái chết vì đau đớn.....

Hắn quát Ninh Tuyết Mạch ở trà lâu, thứ nhất là muốn giáo huấn nằng, thứ hai cũng là muốn khiến nằng hoàn toàn cúi đầu xưng thần với hẳn, hẳn nói gì nghe nấy --

Nếu sau này nằng có thể nghe lời hẳn, hẳn cũng có thể thủ nằng làm thị thiếp.

Ban đầu hẳn ước gì đã được nữ hài tử này thật xa, đứng tiếp tục đây đưa với hẳn. Nhưng hiện tại lại không muốn nằng rơi vào trong tay người khác, nữ nộ ở bên người người khác.....

Tính toán của hẳn không sai, điều khiến hẳn không nghĩ tới chính là, sẽ đụng tới Quý Văn Hoàng ở nơi đó. Càng không nghĩ tới, đường đường là Thái tử gĩa cư nhiên sẽ đích thân ôm người ra ngoài! Điều này càng khiến cho hẳn có một loại cảm giác nguy cơ --

Quý Văn Hoàng khẽ liếc mắt nhìn hẳn, thu hết ở trong tất những tâm tư nhớ này của hẳn, cũng lo ngại vạch trần hẳn. Duỗi tay ra và nói: "Đưa giải được cho ta."

Quý Văn Hoàng trông rất to nừa, khí thế lại cường đại. Quý Văn Hạo không dám làm trái, chỉ đành phải móc ra một cái bình sứ, vẫn chưa từ bỏ hy vọng: "Cách sử dụng được này có chút đặc biệt, không bằng để tiểu đệ tự mình đích thân bồi được cho nằng?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Ghen (3)

"Mấy năm nay người dùng Đà Hồn Tiên tổng cộng đã thương 1,248 người, đều do người tự mình bồi được?" Quý Văn Hoàng nói giọng lạnh lùng, khiến cho Quý Văn Hạo nháy mắt toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Hắn không nghĩ tới vị ca ca nhà quen không bao giờ hỏi đến thế sự, cư nhiên lại điều tra về hẳn rõ ràng như thế!

Hắn ngưng ngưng đưa binh sứ tới trong tay Quý Văn Hoàng: "Tiểu đệ... tiểu đệ chẳng qua là nghĩ, dù sao nằng cũng từng là vị hôn thê của tiểu đệ, thực sự không thích hợp để người khác giúp nằng bồi được....."

"Người và nằng đã lui hôn! Cũng không có liên quan gì nữa!" Quý Văn Hoàng tiếp nhận được, xoay người đang định rời đi.

"Tam ca, tiểu đệ có một câu không biết có nên nói hay không --" Quý Văn Hạo vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Nếu không biết có nên nói hay không, vậy đừng nói nữa!" Quý Văn Hoàng lười phi lười cùng hẳn, sai bước đi về phía bên ngoài.

"Tam ca, nằng rồi cuộc đã từng đính hôn với tiểu đệ, mặc dù đã lui hôn, cũng không thể thay đổi được sự thật này. Tam ca nếu như có ý định gì đối với nằng, chỉ sợ sẽ khiến bá tánh chế cười....." Quý Văn Hạo đơn giản nói ra một hơi.

Quý Văn Hoàng chậm rãi xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn tú không nộ cảm xúc: "Bốn Vương có ý định gì với nằng?"

Quý Văn Hạo nghẹn ngào, trong lòng lại thở dài một hơi nhẹ nhõm. Hẳn nghe khẩu khí này của Tam ca, tựa hồ cũng không có ý gì với nha đầu kia --

Hắn khom người nói: "Là tiểu đệ nói lời lờ. Với tôn sư của Tam ca sao có thể sẽ có ý định gì đối với một tiểu nữ đầu như vậy. Thị nữ trong phủ Tam ca còn cao quý hơn cả nằng. Nga, đúng rồi, Tam ca, tiểu đệ biết ngài chỉ là thương hại nằng, nhưng an bài nằng ở tâm cung của ngài để điều đường thì vẫn có chút không ổn. Tiểu đệ cho rằng, tốt hơn là để nằng ở trong một gian phòng dành cho khách --"

Lời hân nói còn chưa dứt, Quý Văn Hoàng đã ngắt lời hân: "Bổn Vương an bài nàng như thế nào, còn cần người tới giáo huấn?" Một câu khiến Quý Văn Hạo nghẹn ở nơi đó.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ánh mắt Quý Văn Hoàng đảo qua trong đại sảnh, nhẹ nhàng nói: "Là kẻ nào làm mất?"

Có bốn thị nữ bên trong đại sảnh, vừa nghe nói như vậy thì lập tức quý xuống.

Thị nữ đã từng phụng trà cang bị dọa tới nỗi hân vĩa lên mây, thân mình run rẩy.

"Không ai thú nhận, toàn thể bị phạt." Quý Văn Hoàng nói thêm tám chữ.

Ba thị nữ khác đều dùng sáu đôi mắt, cùng nhau nhất trí nhìn về phía thị nữ bưng trà.

Thị nữ bưng trà biết trốn không thoát, quý sát đất cầu xin tha thứ: "Điện hạ bớt giận, là nô tỳ đã lỡ lời, nô tỳ biết tội....."

Quý Văn Hoàng vươn tay về phía Quý Văn Hạo: "Đà Hồn Tiên ——."

Quý Văn Hạo không dám không đưa, trực tiếp đưa roi mềm màu vàng tới trong tay Quý Văn Hoàng.

"Bang! Bang! Bang!" Ánh sáng màu vàng nháy múa trong không khí, trên người thị nữ bưng trà đã có thêm ba vết roi máu chảy đầm đìa --

Thị nữ đau đớn đến nỗi quay cuồng trên mặt đất, không thể cầm được nước mắt. Những tiếng khóc thê lương thảm thiết khiến những người khác cũng hãi hùng khiếp vía, tất cả đều cúi đầu xuống mặt đất mà không dám nâng lên.

Quý Văn Hoàng ném roi lại cho Quý Văn Hạo: "Lão Lục, nàng ta đã bị hạch tội vì người, người có thể cho nàng ta giải được, nhưng sau khi cho nàng ta giải được, cũng đừng thừa nhận ta là ca ca." Xoay người sai bước ra cửa. Khi sắp sửa đi tới cửa, lại xoay người nhẹ nhàng nói một câu: "Nàng ấy là nữ nhi của Tĩnh Viễn Hầu quý cô, đáng được mọi người tôn trọng. Không cần phải so sánh nàng cùng với thị nữ." Nói xong một câu cuối cùng, người của hân cũng đã biến mất không thấy.

Quý Văn Hạo bị bỏ lại nơi đó, rất là xấu hổ, khuôn mặt tái tũn từ trên ừng đỏ.

Thị nữ bị đánh đau đớn đến nỗi đã mất thần trí, không màng tã cả bỏ sát đến dưới chân hân, kéo lấy áo choàng của hân: "Vương gia hãy cứu nô tỳ, cầu xin hãy ban..... giải được....."

Quý Văn Hạo chán ghét dùng một chân đá văng nàng ta ra, nói với quần gia ở cửa: "Tiểu Vương cáo từ, hãy thay ta truyền đạt lời cáo từ tới Thái Tử điện hạ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Người sẽ là ngoại lệ duy nhất của bổn Vương

Đương nhiên, quần gia tự nhiên cũng nói lại vài câu khách khí, tiễn Quý Văn Hạo rời đi.

Thị nữ kia vẫn còn lẩn lộn ở nơi đó, la hét kêu đau đến nỗi giọng đều khản.

"Người tới, ném nàng ra ngoài." Quần gia phản phó người, kéo thị nữ kia giống như kéo chó chết ra ngoài.

Thị nữ này hiện tại tuy rằng còn sống, nhưng dưới tình huống không có giải được của Hồn Tiên, chỉ có thể chịu đựng sự đau đớn cho đến khi chết.....

Có vết xe đổ ở chỗ này, những thị nữ người hầu khác trong phủ Thái tử tự nhiên cũng cảm cần trọng, sau này sẽ không ai dám mở miệng nói thêm một câu.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ninh Tuyết Mạch bị thương ở phía sau lưng, cánh tay và vai.

Các vết thương trên cánh tay và vai có thể dễ dàng đối phó, tự nàng có thể xử lý được, nhưng vết thương phía sau lưng lại cần thiết có người hỗ trợ, hơn nữa nàng cũng cần phải coi áo ngoài ra.....

Ninh Tuyết Mạch cảm bình được, nhìn nhìn khuôn mặt thờ ơ của Quý Văn Hoàng đang ngồi ở bên cạnh: "Thái Tử điện hạ, không ra ngoài đi dạo sao?"

Đôi mắt Quý Văn Hoàng mỉm cười: "Mọi công sự của Bổn vương đều đã xử lý xong, không cần phải đi ra ngoài."

Hân là đang cố ý, đúng không?!

Ninh Tuyết Mạch âm thầm cảm rằng: "Ta muốn bôi được."

"Ấn, bôi đi."

Ninh Tuyết Mạch: "..... Vậy thỉnh Thái Tử điện hạ gọi một thị nữ tiến vào giúp ta thoa được phía sau lưng một chút."

"Tâm cung của bổn Vương chưa bao giờ cho phép bất kỳ nữ nhân nào tiến vào, hầu như chỉ có ánh vệ có thể tiến vào, người muốn gọi hân tra được cho người?" Quý Văn Hoàng nhướng mày.

Ninh Tuyết Mạch: "..... Điện hạ, mọi việc đều có ngoại lệ, ta cũng là nữ hài, không phải cũng vào được sao? Nếu điện hạ đã phải lệ một lần, sao không phải lệ lần thứ hai?"

Quý Văn Hoàng liếc mắt nhìn nàng một cái: "Có một thì sẽ có hai, có hai thì sẽ có ba, vì thế bổn Vương quyết định, vì để không phải lệ lần thứ ba, ta sẽ không phải lệ lần thứ hai. Người sẽ là ngoại lệ duy nhất của bổn Vương."

Duy nhất cái đầu to của người!

Ninh Tuyết Mạch thật sự không rõ vị Thái tử gia vì sao lại kiên trì muốn tự mình tra được giúp nàng.

Bản chất sắc lạng phát tác, muốn ăn đậu hủ nàng?

Nhưng thân thể nhỏ bé hiện tại của nàng còn chưa có ngực, không có mông, có cái gì đáng để nhìn xem?

Hơn nữa, trong phủ Thái tử của hân, nữ nhi như mây. Hân chỉ cần ngực tay một cái, sẽ có vô số mỹ nữ tranh nhau muốn làm ấm giường hân. Hân hà tất phải có ý định muốn nhìn xem một lol* còn chưa nảy nở?

**loli (萝莉): ý chỉ nữ từ nhỏ tuổi dễ thương. (Từ mượn của tiếng Nhật)*

Chẳng lẽ Thái tử gia là một người yêu thích lol?!

Trong mắt của Ninh Tuyết Mạch nhìn về phía Quý Văn Hoàng hiện lên một sự hồ nghi.

Quý Văn Hoàng giờ tay lên muốn gõ đầu nàng: "Người dùng loại ánh mắt này nhìn ta làm gì? Bổn Vương nếu muốn gậy roi với người, cần phải mượn có chữa thương cho người để ăn đậu hủ người sao?"

Chính là như thế!

Ninh Tuyết Mạch thốt lên: "Vậy người vì sao cứ nhất định phải tự mình chữa thương cho ta?"

Quý Văn Hoàng nói: "Một, quy củ của bổn Vương không thể phá. Hai, bổn Vương không muốn nhìn thấy người tuổi còn nhỏ đã phải chịu kưu lại vết sẹo chói mắt. Vết thương do Đà Hồn Tiên kưu lại, nếu chỉ dùng giải được là không thể tiêu trừ, cần phải kết hợp với thủ pháp chữa thương độc môn mà ta biết."

Thì ra là thế!

Ninh Tuyết Mạch tất nhiên cũng không muốn kưu lại vết sẹo, tuy rằng bản thân nàng cũng có biện pháp tiêu trừ vết sẹo, nhưng cũng không tệ khi muốn hiểu biết thêm về thủ pháp chữa thương độc môn ở niên đại này!

Tình tình của nàng vốn dĩ rất dứt khoát, lập tức coi áo ra, nằm xuống ở nơi đó, đương nhiên, phía trước nàng đã dùng áo che khuất, chỉ lộ ra phía sau lưng trần trụi cùng với cánh tay: "Điện hạ, hãy bắt đầu đi!"

Quý Văn Hoàng: "....." *Nàng cũng thật là quá dứt khoát!*

Nữ hài tử thật đúng là không biết xấu hổ chút nào! Cứ như thế nàng với người trong truyền thuyết quả thực là hai người khác nhau.

Nàng rất cuộc chi là một nữ hài tử mười ba tuổi, hơn nữa lại bị suy dinh dưỡng, thân mình nàng cần bản còn chưa phát dục hết. Trên lưng phía sau gầy yếu tái nhợt, một vết roi màu đỏ tươi giống như một con rết lớn đang ghé vào nơi đó, xấu xí dị thường.

Ninh Tuyết Mạch đang nằm xuống, không thể nhìn thấy được ánh mắt Quý Văn Hoàng sắc bén như ưng, đứng lại ở trên vai nàng.

Nơi đó có một vết bớt màu đỏ nhạt. Vết bớt hiện lên đám mây có hình một toà tháp bảo, nhìn qua có điểm quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Có một thì sẽ có hai

Edit & Dịch: Emily Ton.

Ngón tay Quý Văn Hoàng khẽ chạm vào vết bớt trên lưng nàng, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng yếu ớt.

Nàng không phải là dịch dung giả mạo, nàng thật sự là Ninh Tuyết Mạch.....

Mười hai năm trước, trong lúc vô tình hấn từng gắp nàng lúc ấy còn là một đứa bé mới sinh, từng nhìn thấy vết bớt này của nàng, thậm chí còn tò mò và chạm vào nó.

Bất cứ điều gì khác đều có thể giả mạo, nhưng cái này thì không.

Hon nữa, vết bớt trên người nàng, ngoại trừ cha mẹ nàng và bản ra, không có người thứ tư biết được.

Chỉ sợ bản thân tiểu nha đầu cũng không biết.....

Hắn cắt một nửa viên dược trước khi hoà tan nó vào trong nước, dùng đầu ngón tay nhúng vào hỗn hợp và bắt đầu bôi trên miệng vết thương của nàng --

Ninh Tuyết Mạch chỉ cảm thấy như thể có dòng điện chạy qua đầu ngón tay của hắn, đau đớn biến mất ở tất cả những nơi hấn chạm vào, để lại một cảm giác hơi ấm áp, ngay sau đó là một cảm giác mát mẻ và thoáng có chút ngứa.

Kiếp trước của Ninh Tuyết Mạch đã từng bị thương khá thường xuyên, tự nhiên biết khi miệng vết thương khép lại sẽ có cảm giác gì, cũng không có cảm giác nào khác so với hiện tại. Sự khác biệt duy nhất đó là, tốc độ khôi phục thậm chí còn nhanh hơn so với khi nàng còn ở thời hiện đại.

Xem ra thuật chữa thương độc môn của vị Thái Tử điện hạ này thật sự rất cao minh!

Chẳng mấy chốc, phía sau lưng nàng đã được bôi xong dược. Nhìn thấy bản tựa hồ có ý kết thúc mọi việc, Ninh Tuyết Mạch vội di chuyển cánh tay bị thương về phía hấn: "Phiền toái hãy trị luôn vết thương trên cánh tay và vai ta đi."

Sau lưng truyền đến tiếng cười khúc khích của Quý Văn Hoàng: "Không phải là người không muốn để bốn Vương chữa thương sao?"

"Điện hạ đã nói, có một tí sẽ có hai, nếu điện hạ đã trị liệu phía sau lưng đấng nữ, vậy trị liệu thêm mấy nơi khác cũng không có gì khác nhau. Chuyện tốt nên làm đến cùng, đưa Phật đưa thì nên đưa đến phương Tây*." Đâu đó trên người Ninh Tuyết Mạch đã giảm bớt, giọng nói cũng trở nên du dương hơn.

**Noted: Chuyện tốt nên làm đến cùng, đưa Phật đưa thì nên đưa đến phương Tây (好事做到底, 送佛送到西): Do good in the end, send Buddha to the West! A good deed must be carried through. When sending Buddha, send him all the way to the West)*

"Người thật sự biết làm thế nào để đạt được những gì mình muốn." Trong giọng nói của Quý Văn Hoàng giữ một nụ cười như có như không, tựa như đang cảm thán lại tựa như đang thăm dò: "Nếu đã thông minh như vậy, sao lại đến nỗi bị người khi dễ? Hiện tại quả thực giống như đã thay đổi thành người khác."

Chẳng lẽ bản sinh ra nghĩ ngợi gì đối với thân phận của nàng?

"Điện hạ đã từng nghe nói qua: khi đường lui bị đoạn tuyệt, liều mạng chiến đấu*? Ta là người đã từng chết một lần, tự nhiên muốn có một khởi đầu mới. Tình tình bên trong sẽ biến đổi cũng là hợp tình hợp lý."

**Noted: Trị chi từ địa nhi hậu sinh bài (置之死地而后生罢): Chiến đấu liều mạng khi đối mặt với nguy hiểm chết người; tìm cách để thoát khỏi bế tắc. (to find a way out of an impasse/place someone on a field of death, and he will fight to live)*

"Tình tình sẽ biến đổi thật sự là có khả năng. Nhưng người bỗng nhiên có thêm rất nhiều bản lĩnh cũng khiến người ngạc nhiên và bối rối."

"Ha ha, có lẽ là ông trời thấy ta đã chịu khuất nhục quá nhiều, cố ý đền bù cho ta, bằng cách cho ta rất nhiều bản lĩnh thiên bẩm. Bằng cách đó, ta cũng có thể cá mận xoay người một lần*."

**Note: (咸鱼翻身): cá mận chuyển mình; đảo ngược tình thế (the salted fish turns over (idiom),to experience a reversal of fortune) (Dịch: Emily Ton)*

Quý Văn Hoàng: "....."

Ninh Tuyết Mạch hỏi gì đáp nấy, hơn nữa đáp lời không hề có sơ hở, khôn khéo như Quý Văn Hoàng cũng tìm không thấy lỗ hổng trong lời nàng nói. Không khỏi thờ dãi một hồi, không hỏi vòng vèo nàng thêm nữa, chuyển tâm trí liệu vết thương do roi đánh trên cánh tay và trên vai nàng.

Ninh Tuyết Mạch ngưng thần nhìn xem động tác của bản. Nàng nhìn thấy đầu ngón tay của bản khi bôi lên miệng vết thương của mình có phát ra ánh sáng màu xanh. Bất cứ nơi nào bản chạm vào, dưới sự bao phủ của ánh sáng màu xanh, một cảm giác mát lạnh thấm vào miệng vết thương.

Chẳng lẽ đây là tu luyện thuật hồi xuân, chỉ có niệm lực Mộc nguyên mới mới có thể thực hiện được?

Trước đây nàng chỉ từng thấy nó trong những trò chơi, hiện tại cuối cùng có thể nhìn thấy rất chân thật.

Niệm lực, thật sự rất thần kỳ! Trên người nàng thật sự không có một chút nào sao?

Từ khi xuyên qua tới này, lần đầu tiên Ninh Tuyết Mạch có sự tò mò đối với niệm lực.

Rất nhanh, việc chữa thương đã xong. Quý Văn Hoàng băng bó lại cho nàng, lại dọn đồ nàng thêm vài câu về những việc cần phải chú ý trong mấy ngày này, sau đó mới đứng dậy đi rửa tay.

Ninh Tuyết Mạch nhìn bóng dáng thon dài của bản, trong lòng bỗng nhiên cảm động.

Bất luận là vì cái gì, vị Thái Tử điện hạ này đối nàng xem như khá tốt, niệm lực của bản lại là cao thủ thiên tài, khẳng định có một số thư tịch dùng để tu luyện niệm lực.....

Nàng nghĩ nghĩ, dứt khoát mở miệng hỏi bản.

Quý Văn Hoàng rất kinh ngạc: "Không phải niệm lực của người là phế vật hay sao? Ngay cả khi xem loại thư tịch này mà không thể tu luyện, cũng đều vô dụng....."

Bạn đang đọc truyện *Đọc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thái Phi* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Muốn mời ta ngủ cùng?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hắn xoay người nhìn nhìn Ninh Tuyết Mạch, thấy một đôi mắt to của nàng trầm tĩnh có thần, ở dưới ánh nến rực rỡ lấp lánh, chợt như nghĩ tới điều gì: "Tuyết Mạch, người muốn trải nghiệm một lần nữa hay không? Có lẽ kinh biến lớn lần này, ông trời chẳng những cho người một chút bản lĩnh, ngay cả thể chất phế vật cũng thay đổi cho người?"

Ánh mắt Ninh Tuyết Mạch sáng lên: "Được!"

Nàng đã khó chịu với thân phận phế vật này đã lâu!

Vạn nhất thời điểm khi còn nhỏ dụng cụ trắc nghiệm bị lỗi thì sao?

"Vậy được, hôm nay người hãy nghỉ ngơi thật tốt ở chỗ này, ngày mai ta sẽ đưa người đến kiểm tra."

Ninh Tuyết Mạch ngừng đầu nhìn xem ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ từng nặng mây đó đầy trời, đã là lúc chạng vạng.

Nàng hơi thiếu kiên nhẫn, xúc chấn lên ngồi dậy: "Không bằng hiện tại chúng ta hãy đi thôi!"

Quý Văn Hoàng thờ dãi: "Người cũng quá nóng vội. Thương thế của người còn chưa khỏi hẳn, còn đang suy yếu. Ngay cả khi trải nghiệm bây giờ cũng không trắc được chính xác. Vẫn nên nghỉ ngơi một đêm, tĩnh dưỡng phục hồi lại tinh thần."

Đôi mắt Ninh Tuyết Mạch dạo qua một vòng ở trong phòng. Trong phòng to như vậy chỉ có một chiếc giường, nàng thử thăm dò hỏi: "Thái Tử điện hạ, đêm nay người ngủ nơi nào?"

Quý Văn Hoàng cười như không cười nhìn nàng: "Người đây là..... muốn mời ta ngủ cùng?"

Mời cái đầu to của người!

"Thái Tử điện hạ thật biết cách đùa. Đứng tức trò đùa này không buồn cười chút nào nữa. Thái Tử điện hạ nhất định là có rất nhiều tâm cung. Trong những tâm cung đó khẳng định có một nhân xuân hoa thu nguyệt muốn mời Thái Tử điện hạ ngủ cùng. Phiền toái Thái Tử già thời điểm đi ra ngoài giúp ta đóng cửa lại." Ninh Tuyết Mạch nằm nghiêng ở nơi đó, nhắm hai mắt lại. Hôm nay đã hao phí không ít tinh thần, nàng cũng mệt mỏi.

"Bốn Vương không có mặt nhân, cũng chỉ có một tâm cung này." Quý Văn Hoàng chậm rãi mở miệng.

Ninh Tuyết Mạch kinh ngạc mở to mắt, vị Thái Tử già trông chừng bản là 21-22 tuổi, ẩn theo quy củ thời đại này, cho dù bản khủng cuội chính phi cũng nên sớm có vài vế trắc phỉ, vô dụng nhất cũng nên có vài phòng cơ thiếp..... Sao có thể còn đơn độc? Chẳng lẽ -- bản là đoạn tụ!

Nàng không nhận được đánh giá trên dưới bản vài lần. Về ngoại tuấn mỹ dụ đáng, tính tình lại đủ lành khốc, khí trảng cũng đủ cường đại, chẳng lẽ là kẻ phế hắc? (Bản ngoài từ tế, bên trong tà ác)

Trong niên đại này, xã hội sẽ thể hiện thái độ như thế nào đối với những người có đam mê bản thân trong tình yêu như thế?

Xem bọn họ giống như mảnh thú hay tai họa? Hay là chấp nhận nó?

Nàng cực lực tìm tới ký ức thân thể này, cân bản không hề có tín tức về phương diện này.

Quý Văn Hoàng bị kích động bởi cách nhìn đánh giá của nàng: "Tiểu nha đầu, người nhìn bốn Vương như vậy làm gì?"

Ninh Tuyết Mạch thử thăm dò hỏi một câu: "Điện hạ đối luyện đồng có ý kiến gì không?"

Luyện đồng? Thứ gì vậy? Quý Văn Hoàng tò vè không hiểu.

Ninh Tuyết Mạch giải thích: "Luyện đồng chính là -- chính là đệ tử quan lại thanh tú được đường ở bên người....." Nhìn thấy Quý Văn Hoàng vẫn tò vè mờ mịt như cũ, nàng dứt khoát giải thích đơn giản: "Chính là nam nhân có thể dùng để ám giường!"

Về mặt Quý Văn Hoàng hiện lên biểu tình ghê tởm: "Nam nhân cũng có thể ám giường?! Đầu nhỏ này của người đều chứa những lung tung rồi kạn gì thế? Không phải người bị hôn tiển đánh đến nổi ngây người, đờng không?" Vươn tay sờ trán của nàng: "Không bị sốt --"

Ninh Tuyết Mạch: "....." Trách không được trong trí nhớ của nàng không hề có ký ức về đoạn tụ, thì ra đại lục này không có đoạn tụ. Xem ra vị Thái Tử điện hạ cũng không phải là người thích nam nhân.....

Ngô, xem ra là hán đã giữ mình trong sạch! Ở thời đại ngra giống chạy khắp nơi như vậy, nam tử có thể giữ mình trong sạch thật đúng là trân quý hơn cả gấu trúc!

Ánh mắt Ninh Tuyết Mạch nhìn hán lập tức trở nên ngưỡng mộ hơn, chấp tay về phía hán: "Là Tuyết Mạch hiểu lầm Thái Tử điện hạ. Thái Tử điện hạ thứ lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tiểu Long Nữ!

"Không sao." Quý Văn Hoàng thuận miệng trả lời, trả lời xong mới có chút buồn bực, *nàng rồi cuộc đang hiểu lầm hán điều gì?*

"Vậy tối nay Thái Tử điện hạ nhất định là ngủ trong phòng khách, đúng không? Thái Tử điện hạ nhân nghĩa vô song như thế, Tuyết Mạch thật sự không có gì báo đáp --"

Ninh Tuyết Mạch còn đang ca ngợi hán chưa kịp ngậm miệng lại, kinh ngạc nhìn chăm chăm trong ống tay áo Quý Văn Hoàng bay ra hai cái dây thừng mềm mại: "Thái Tử điện hạ đây là có ý gì?"

Thân mình Quý Văn Hoàng bay lên trên sợi dây, đặt mình lên đó như thể đang nằm ở trên giường mềm. Sợi dây thừng hơi lung lay một chút, quần áo trên người hán nhẹ nhàng bay, nhìn qua giống như đang nằm trên không: "Tối nay bốn Vương sẽ ngủ ở nơi này."

Tiểu Long Nữ!

Không, Tiểu Long Nam --

Thiên, chẳng lẽ vị Thái Tử điện hạ này là truyền nhân phái Cổ Mộ?

Nghe nói hán là môn hạ của thiên hạ đệ nhất đại môn phái. Chẳng lẽ thiên hạ đệ nhất đại môn phái thật ra là một chi nhánh của phái Cổ Mộ?

"Điện hạ, Nhật Nguyệt Thần Giáo các người đều ngủ như vậy?"

Quý Văn Hoàng hơi trở mình ở trên sợi dây mềm: "Tiểu nha đầu nói hươu nói vượn, Nhật Nguyệt Thần Giáo cái gì? Là Nhật Nguyệt Tông!"

Ninh Tuyết Mạch sờ sờ mũi, tốt thôi, năng tự nhiên nhớ Nhật Nguyệt Tông thành Nhật Nguyệt Thần Giáo của Đồng Phương Bất Bại. Tuy nhiên, thần đạo như vậy, phong cách như thế, tính chất hẳn là không khác nhau lắm với Nhật Nguyệt Thần Giáo, đúng không? Chỉ là không biết tông chủ bọn họ cũng chính là vị Đế Tôn kia có phải cũng áp đảo giống như Đồng Phương Bất Bại hay không ——

Trong nháy mắt này, tình thần Ninh Tuyết Mạch đã phát tán đến ngoài tám ngàn dặm.

Chỉ nghe Quý Văn Hoàng nói tiếp: "Loại phương thức nghỉ ngơi này cũng chỉ để từ dòng chính của Nhật Nguyệt Tông mới có thể thực hiện. Hơn nữa, công lực càng sâu, ngủ trên dây mềm càng ngon giấc hơn. Giống như sư phụ của ta, hán có thể ngủ trên một sợi dây có chiều rộng chỉ bằng ngón tay út ——"

Ninh Tuyết Mạch nhìn nhìn dưới thân Quý Văn Hoàng, cơ hồ có thể dễ thấy sợi dây thừng mềm bằng một nửa nắm tay, lại nửa nửa buột miệng thốt ra một câu: "Sư phụ người là đồ đệ Đế Tôn, đúng không? Hán có thể ngủ trên dây rộng như ngón út, vậy sư tổ Đế Tôn người chẳng phải là có thể ngủ trên một sợi chỉ?"

Quý Văn Hoàng trở nên đen mặt, suy luận này thật sự quá táo bạo!

Hán nhẹ nhàng cười cười: "Chưa có ai từng gặp qua bộ dáng Đế Tôn khi nghỉ ngơi."

Ninh Tuyết Mạch tò mò: "Không thể nào? Chẳng lẽ các đệ tử của hán cùng với thị nữ đồng tử phụ cận đường hán cũng chưa từng thấy qua?"

Quý Văn Hoàng rũ mắt: "Chưa từng có người nào gặp qua. Trên thực tế, ban đêm Đế Tôn nghỉ ngơi ở nơi nào, từ trước tới nay cũng chưa người biết được. "

Ninh Tuyết Mạch: "....." *Quá nhiên đủ thần bí!*

Hay chính là thô khốn có ba hạng trong truyền thuyết?

Vị Đế Tôn này xem ra có bệnh đa nghi rất trầm trọng, không tin bất luận kẻ nào.....

Cũng hoặc là hán cố ý giấu vờ ——

"Điện hạ, Đế Tôn của các người có phải lớn lên tức bạc da hồng hay không, tiên phong đạo cốt....." Đáng thương lần đó nàng ngay cả một góc áo choàng của hán cũng không thấy được. Một nhân vật nổi tiếng nhất trên đời như vậy đã bị bỏ qua, nàng hơi bộp cổ tay. Cho nên, chỉ có thể ở chỗ này hỏi một người gần gũi với Đế Tôn một chút.

Quý Văn Hoàng thờ dãi: "Tuyết Mạch, không có người nào từng nói với người, sự tình Đế Tôn không thể tùy ý thảo luận?"

Ninh Tuyết Mạch lại xoa xoa mũi, giống như đã có mong đợi như thế.

Nàng cười: "Nói này chỉ có hai người người ta, thoảng nói một chút cũng không có gì giấu từ người đi? Hơn nữa, người lại là đồ tôn dòng chính của hán, hẳn là từng gặp qua hán vài lần, người hãy nói một chút về hán với ta."

Nàng một đôi mắt to nhấp nháy nhấp nháy, bộ dáng thấp phẫn đáng yêu.

Trong lòng Quý Văn Hoàng hơi nháy dưng, rồi cuộc chi nói hai câu? Ta ở Nhật Nguyệt Tông lâu như vậy, cũng chỉ gặp qua Đế Tôn hai lần..... Đế Tôn hàng năm đều mừng mật nạ, không ai biết bộ dáng của hán. Bất quá tóc rất đen, giống như màn che, tiên phong đạo cốt xác thật không người nào có thể so với hán, không phải phẩm phụ tục từ có thể so sánh ——"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đế Tôn bát quái (1)

Nói đến đây hán dừng miệng lại, không chịu đàm luận nửa câu về Đế Tôn. Hiển nhiên sự sùng bái đối vị sư tôn này là phát ra từ nội tâm.

Ninh Tuyết Mạch cười cười, không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Vị Đế Tôn này hẳn là tuổi không nhỏ, là lão cáo già trong giáng hồ, biết làm như thế nào mới thần bí nhất.....

Xem ra pháp thuật của hán chắc mạnh mẽ biến hóa bao nhiêu, bằng không cũng sẽ không cần che dấu khuôn mặt mình, chỉ giữ cho tóc đen như mực. Gương mặt dưới lớp mặt nạ nói không chừng đã đầy nếp nhăn, nếp gấp còn có thể kếp cả ruồi bọ..... ha ha.

"Tuyết Mạch, người đang nghĩ gì vậy? "Quý Văn Hoàng dò hỏi, hán cảm thấy biểu tình của nàng tựa hồ có chút quái ——

"A, không có gì....." Ninh Tuyết Mạch tự nhiên sẽ không nói ra hết nội tâm của nàng cho hán, nàng xoay người xuống giường: "Thương thế của Tuyết Mạch đã tốt, vẫn nên về nhà nghỉ ngơi, không quấy rầy Thái Tử điện hạ nữa. Cáo từ, cáo từ." Nàng chấp tay về phía Quý Văn Hoàng, xoay người đi ra phía ngoài.

Nếu tối nay nàng thật sự ngủ cùng một căn phòng cùng với vị Thái Tử điện hạ này, ngay cả khi không phát sinh chuyện gì, nhưng nàng dù nháy vào Hoàng Hà cũng không tẩy hết.

Dựa theo quy củ thời đại này, về sau nàng chỉ có thể gả cho vị Thái Tử điện hạ này làm vợ làm thếp --

Tuy rằng nàng không để những lễ giáo quy củ của thời đại ở trong lòng, nhưng nàng nghĩ vẫn không nên gây thêm phiền toái không cần thiết.

Nàng vừa nhúc nhích người, thương thế trên người lại bắt đầu đau, miệng vết thương vừa mới khép lại đôi chút giống như lại muốn nứt ra, trán nàng toát ra mồ hôi như hạt cườm.

Quý Văn Hoàng tự nhiên biết nàng cố kỵ để ý điều gì, đôi mắt hơi buồn bã. Xem ra, tiểu cô nương này không hiếm lạ trở thành nữ nhân của hán một chút nào.....

Nàng có biết nàng của từ bỏ, rồi cuộc là cái gì hay không?

Hán xoay người rời xuống, tay vừa nhúc, phát ra một luồng ánh sáng trắng trắn nhạt nhạt. Toàn thân Ninh Tuyết Mạch tê rần, thân mình lại nhẹ nhàng nằm lại trên giường: "Hiện tại người còn không thể động, cần phải tĩnh dưỡng một đêm. Tối nay bốn Vương sẽ đi ra ngoài ngủ, sẽ không ảnh hưởng tới thanh danh của người. Sáng sớm mai bốn Vương sẽ tới gọi người."

Ống tay áo vung lên, thu hồi dây thừng, đi ra ngoài.

Một lát sau, bên ngoài tám cung truyền tới giọng nói của hai thị nữ: "Điện hạ sai nô tỳ tới hầu hạ Ninh tiểu thư an nghỉ. Nếu Ninh tiểu thư có việc gì, cứ việc phản phó chúng ta."

Trên người Ninh Tuyết Mạch bị điểm huyết đạo, nhất thời không thể động đậy, cũng may còn có thể nói chuyện, thuận miệng hỏi một câu: "Thái Tử điện hạ đâu?"

"Điện hạ đã ra khỏi phủ, sáng sớm ngày mai sẽ trở về."

Vị điện hạ này thật rằng ra ngoài ngủ cũng không ngủ ở phòng dành cho khách nhà mình? Đây thật đúng là một quái thai.

Ninh Tuyết Mạch không biết rằng, vị Thái Tử điện hạ này có một thói quen rất xấu là rất cầu kỳ về chỗ để ngủ. Nơi an nghỉ của hán đều là chỗ cố định, bằng không hán sẽ ngủ không được --

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Phủ Ngự Vương gia.

Ngủ vương gia, Quý Văn Tiểu là một vị Vương gia làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật. Mỗi ngày vào giờ Hợi tất sẽ lên giường nghỉ ngơi, nhưng tối nay hán không tài nào ngủ được.

Bởi vì Tam ca hẳn là Thái Tử điện hạ Quý Văn Hoàng bỗng nhiên đến thăm, một hai phải cùng hẳn giết mấy ván cờ.

Trong số các hoàng tử, chỉ có cờ nghệ của Quý Văn Tiêu là có thể so cùng vị Thái Tử gia này, cho nên huynh đệ hai người chuyên môn dùng cờ để chơi trong đình bát giác, chém giết phá lệ thống khoái.

Tuy rằng Quý Văn Tiêu là vị Vương gia nhân tài, nhưng tài mới cũng không ít, tin tức tình báo cũng đến rất nhanh.

Tối nay Quý Văn Hoàng dường như có chút thất thần, ngẫu nhiên hạ sai quân cờ, không giống như ngày xưa giương cờ gió lớn.

Quý Văn Tiêu liền ghẹo hắc "Tam ca, hôm nay tiểu đệ nghe được một tin đồn mới mẻ thú vị, nói người đã ra oai phủ đầu với Lão Lục ở Trà lâu, còn mang vị hôn thê của hắn trở về nhà người. Thực sự có việc này sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đế Tôn bát quái (2)

Quý Văn Hoàng không có biến đổi nào trên sắc mặt, nhàn nhạt nói "Cái gì mà hôn thê của lão Lục? Nàng sớm đã từ hôn với lão Lục! Hiện tại nàng chỉ là nữ nhi Tĩnh Viễn Hầu."

Quân cờ trong tay Quý Văn Tiêu rốt xuống bàn cờ vang lên một tiếng cạch: "Không phải chứ? Tam ca, người thật sự động tâm đối tiểu nha đầu kia? Nàng căn bản là phế vật, ngay cả lão Lục cũng đều ghét bỏ --"

"Phế vật? Có ẻ, chỉ là nàng không có tư chất niệm lực mà thôi." Quý Văn Hoàng đặt xuống một quân cờ.

"Tắc tắc, nói chuyện giúp nàng như thế, xem ra cục đá trong tim người rốt cuộc đã bắt đầu nhện nhện. Bát quái, Tam ca, tiểu đệ cũng thành tâm khuyên người một câu. Nhà đầu kia rốt cuộc từng dính thân cùng với lão Lục, ngay cả khi đã lui thân, nếu người lại tiếp nhận cũng có chút không dễ thuyết phục. Thiên hạ này một nữ nhi nhiều như vậy, người muốn nhào vào trong ngực người cũng nhiều như vậy, người vì sao đây đưa cũng nặng làm gì? Đứng nói về sau người cưới nàng làm phi, ngay cả khi muốn cưới nàng làm thiếp, phụ hoàng cũng tuyệt đối sẽ không đáp ứng với một nữ hoàng giá --"

"Cách" một âm thanh vang lên, quân cờ trong tay Quý Văn Hoàng suýt nữa phá vỡ bàn cờ: "Lão Ngũ, ta khi nào nói muốn cưới vị nọp thiếp? Người nghĩ quá nhiều! Tối, tối, hiếm khi huynh đệ người ta tự ở một nơi, tối nay nếu như không bởi người chém giết suốt đêm thì thật có lỗi khi người kêu ta một tiếng Tam ca." Tiếng tắc sắp xếp lại các quân cờ.

Khóc mỗi Quý Văn Tiêu run rẩy, rốt cuộc là ai bởi ai đây?

Từ trước tới nay hắn chưa từng tình táo tới tận khuya như vậy, *thật khôn khéo!*

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ninh Tuyết Mạch bừng tỉnh vì một loạt tiếng ầm ĩ bên ngoài.

Nàng mở to mắt, thấy ngoài cửa sổ mờ mờ có ánh lửa. Còn có tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến.

"Lục đại nhân, tẩm cung Thái tử bất luận kẻ nào đều không được tiến vào. Hiện tại Thái Tử điện hạ lại không ở đây, chưa được sự cho phép của điện hạ, người của ngài càng không thể đi vào." Ninh Tuyết Mạch nghe ra, người đang nói chuyện chính là quân gia phủ Thái tử.

"Bổn phủ là phụng chỉ phủ án, tội phạm quan trọng đang tránh ở trong tẩm cung Thái tử, nếu không đi vào thì làm sao trông nã?" Giọng nói của Lục đại nhân thật là uy nghiêm.

"Điều này thật bất đắc dĩ. Vô luận như thế nào, tẩm cung Thái tử đều không thể thâm nhập, bằng không Thái Tử điện hạ trách tội xuống dưới, người và ta đều không chịu nổi trách nhiệm. Lục đại nhân có lẽ nên chờ Thái Tử điện hạ chúng ta trở về lại nói?" Quân gia cũng không nhường đường chút nào.

Tẩm cung Thái tử có tội phạm quan trọng?

Chẳng lẽ người mà Lục đại nhân đang trông nã chính là nàng?

Vì cái gì?

Nàng dường như không phạm vào vương pháp gì, đúng không?

Tuy nhiên, nàng cũng biết một khi việc liên lụy tới hoàng gia, không biết bao nhiêu âm mưu quỷ kế đang được mưu tính trên đầu nàng. Bọn họ đến trông nã mà phò trương lớn như vậy, khẳng định nắm được nhược điểm nào đó của nàng!

Nàng chỉ là một kẻ gái mồ côi không nơi nương tựa, nếu như có quý nhân đại quan muốn giết chết nàng, có rất nhiều vấn đề có thể đổ lỗi cho nàng!

Nàng không thể ngồi chờ chết! Một khi bị bọn họ bắt trụ áp vào đại lao Hình bộ, mạng nhỏ này của nàng đại khái liền chơi xong rồi!

Ninh Tuyết Mạch theo bản năng nhảy dựng lên từ trên giường, nhưng trên người vẫn thoáng động đó là một trận tê dại, tay chân càng giống như không phải của mình, không thể động đậy chút nào.

Đáng chết! Quý Văn Hoàng lúc đi đã điểm huyết đạo của nàng vì muốn nàng tỉnh đường, cho tới bây giờ vẫn chưa cởi bỏ. Nàng căn bản không thể hoạt động!

Nàng vênh tai nghe một lát, bên ngoài vị Lục đại nhân và quân gia phủ Thái tử vẫn đang giằng co cãi co ở nơi đó, nhưng cũng không phải bình xôn xao. Nhìn có vẻ như vị Lục đại nhân vẫn cực kỳ cố kỵ đối Thái Tử điện hạ.

Nàng hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu cứ tiếp tục như thế, việc này có lẽ chỉ có thể chờ đến khi Quý Văn Hoàng trở về mới có thể định đoạt, nàng vẫn còn có cơ hội chạy thoát!

Cũng không biết Quý Văn Hoàng đã đi nơi nào? Nếu hẳn ở đây, ngay cả khi Lục đại nhân đang phụng hoàng mệnh, hẳn cũng không dễ dàng để người mang nàng đi.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 55: Tình yêu bất chính (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nàng nhắm đôi mắt lại và vận chuyển ra một chút nội lực trong cơ thể vừa mới tu luyện được, đánh sâu vào huyết đạo bị phong bế.

Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, nàng phải tự cứu mình! Trước tiên phải khôi phục khả năng hành động của mình!

Thần thể này của nàng rốt cuộc quá yếu, nội lực trong cơ thể cực kỳ hữu hạn, mà thủ pháp điểm huyết của Quý Văn Hoàng lại rất đặc biệt, nàng nhất thời cũng không giải được.

Trong khi nàng đang mang thần dũng sức, chợt nghe bên ngoài truyền đến một giọng nữ dễ nghe: "Hết loạn nơi ở của Thái tử ca ca ta làm gì?"

Vị Lục đại nhân nói: "Khởi bẩm công chúa điện hạ, nữ nhi Hồ nguyên soái hôm nay sau khi hỏi phủ thì chết bất đắc kỳ tử, nữ nhi Tĩnh Viễn hầu là Ninh Tuyết Mạch có hiểm nghi lớn nhất, hạ quan phụng hoàng mệnh đến đây trông nã, nhưng quân gia không cho vào....."

Tuy rằng cách hơn phân nửa cái sân, Ninh Tuyết Mạch vẫn có thể nghe rất rành mạch những lời Lục đại nhân nói, trong đầu nàng như bùng nổ một tiếng!

Hồ Đệp Thường đã chết?! Sao có thể? Lúc ấy nàng bất quá chỉ dùng thủ pháp điểm huyết đặc biệt khiến thái khí bị động mà thôi, nhiều nhất chính là ngày sau không mở ra được, sao có thể sẽ chết bất đắc kỳ tử?

Bên ngoài viện, vị quân gia vẫn nói giống như trước, nhưng công chúa chỉ lạnh lùng cười: "Người khác không được tiến vào tẩm cung Thái tử ca ca, bốn cung vẫn có thể đi vào, hoàng mệnh không thể trái, bốn cung sẽ giúp các người lần này."

Vừa dứt lời, đại môn tẩm cung lập tức bị người bỗng nhiên đẩy ra, Ninh Tuyết Mạch chỉ thấy hoa mắt, trước giường đã đứng một vị thiếu nữ hoa phục.

Nhìn qua chỉ mới 17-18 tuổi, có đôi mắt phượng hoàng, đôi môi như hoa anh đào, tóc đen búi cao, trên búi tóc cắm nghiêng một ngọc trâm hoa mẫu đơn màu trắng, trên người mặc một bộ váy lụa màu trắng ánh trắng, trông giống như tiên tử, uy thế bức người.

Nàng ta trên cao nhìn xuống nhìn Ninh Tuyết Mạch, hai mắt trên dưới đánh giá nàng, đáy mắt hiện lên một sự u tối "Người chính là Ninh Tuyết Mạch? Tuổi còn nhỏ cư nhiên hồ nị như thế, không biết đã dùng thủ đoạn bí ối gì cư nhiên khiến Thái tử ca ca lưu người ở bên trong tẩm cung của hắn, bại hoại thanh danh Thái tử ca ca!"

Vị công chúa này mang địch ý rất mạnh đối với nàng!

Ánh mắt kia giống như ánh mắt đang nhìn vào tình địch.....

Ninh Tuyết Mạch hơi nhai hai mắt lại, trong đầu nhanh chóng hiện lên tư liệu của vị công chúa này.

Vị công chúa này tên là Quý Văn Dao, cũng không phải lớn lên ở trong hoàng cung. Nghe nói lão hoàng đế sau khi đi tuần ngẫu nhiên làm hạn một vị nữ tử dân gian, cứ thế dẫn đến kết quả là nữ tử ấy mang thai. Sau khi lão hoàng đế hồi cung, nữ tử kia mang thai mười tháng, sinh hạ vị công chúa này. Chỉ đến khi vị công chúa này bước sang tuổi 15, nữ tử kia lúc sắp chết mới nói ra chân tướng thân phận của nàng, vì thế nàng một mình tới kinh thành nhận thân.....

Thết mục này có điểm giống như Từ Vi trong Hoàn Châu Cách Cách®, chẳng qua nàng không gặp Trắc trở gì khi nhận thân giống như Từ Vi. Quá trình nhận thân của nàng rất thuận lợi. Sau khi đi vào kinh thành không lâu, lập tức trở thành công chúa tôn quý.

(* *Tên nhân vật trong truyện khác*)

Dưới gối lão hoàng đế có rất đông đao hoàng tử, nhưng công chúa lại chỉ một vị là nàng mà thôi, tự nhiên cực kỳ sủng ái.

Mà vị công chúa này cũng nhàn hoàng huyên của nàng cũng rất hợp nhau, đương nhiên, hợp với nàng nhất chính là vị Thái Tử điện hạ này. Nghe nói Quý Văn Hoàng cũng rất sủng ái nàng, thời điểm mỗi lần trở lại kinh thành, vị công chúa này lập tức sẽ giống như chiếc bóng đi theo bên người hắn, đại môn phủ Thái tử cũng rộng mở cho nàng mọi lúc.....

Có vẻ như tin đồn là sự thật, bất luận kẻ nào cũng đều không thể xâm nhập tẩm cung Thái tử, Quý Văn Dao vẫn có thể tùy tiện ra vào.

Quý Văn Dao mừng dịch ý quá nồng với nàng, Ninh Tuyết Mạch tự nhiên có thể cảm ứng được.

Nàng hơi rũ đôi mắt, khẽ mỉm nhẹ nhàng câu lên. Xem ra vị công chúa này có chút tình cảm không thuần khiết đối Thái tử ca ca nàng.....

Tình yêu bất chính? Ha ha.

"Ngươi... tiện ti cười cái gì? Sắp chết đến nơi, ngươi còn cười được sao?!" Quý Văn Dao nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Tình yêu bất chính (2)

Ninh Tuyết Mạch ngược mắt: "Công chúa hiền lành. Ta và Thái Tử điện hạ rất trong sáng, chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường. Hẳn lưu ta ở chỗ này chẳng qua là do nhìn trúng ý thuật của ta, động chút ý niệm coi trọng người tài, lúc này mới chứa thương giúp ta. Bởi vì sau khi chứa thương ta không thể đi động, cho nên mới để ta ở tại chỗ này. Hơn nữa, Thái Tử điện hạ cũng vì để tránh tin đồn, nên đã ra khỏi phủ. Ngươi tưởng ta hồ mê, tưởng ta thủ đoạn bí ối, không chỉ đơn giản là vũ nhục ta, cũng sẽ vũ nhục Thái tử ca ca ngươi. Hẳn là người nóng cạm như vậy hay sao?"

Nữ tử nội tâm bị đố kỵ kỳ che lấp nên không có lý trí, Ninh Tuyết Mạch hiện tại đứng ở trong tay nàng ta, cũng không thể phản kháng được. Nhưng nàng không muốn vô duyên có vỏ có bị lông đổ kị của nàng ta thiêu chết!

Chuyện thứ nhất chính là phải sạch quan hệ với Quý Văn Hoàng, gửi trả phần dịch ý của vị công chúa này, nó sẽ cứu nàng rất nhiều đau đầu trong tương lai.

Quai nhiên, những lời này của nàng vừa mới nói ra, dịch ý trong ánh mắt Quý Văn Dao đã giảm một chút, nhưng vẫn còn có chút hồ nghi: "Y thuật? Phế vật như ngươi có thể có y thuật gì?"

Ninh Tuyết Mạch vẫn mỉm cười như cũ, bình tĩnh giải thích cho nàng ta: "Dân nữ không dám nói dối ở trước mặt công chúa, gần đây dân nữ đã gần lại cánh tay cho một nữ tử đã bị đứt đoạn..... Công chúa nếu như không tin, có thể tự mình tới Đại Lý Tự hỏi thăm một chút. Nàng kia vẫn đang đường đường ở trong Đại Lý Tự."

Sự nghi ngờ trong mắt Quý Văn Dao càng sâu hơn: "Ngươi nói vậy, bốn cung vì sao chưa từng nghe nói tới chuyện này như thế?"

Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên mỉm bạch.

Trên đại lục này, thần y chân chính không có nhiều lắm, mỗi một thần y đều bị các phe phái các nước cướp đoạt, vì không muốn người nước khác biết được, chỉ sợ sự tình vị Nhị thẩm của nàng chấp lại cánh tay bị cụt, đã bị Quý Văn Hoàng lãng quên không một tiếng động áp xuống.

Chẳng trách, nàng đã ngẫu nhiên đi dạo trên phố nhiều ngày qua, trước sau vẫn không nghe thấy có người nói đến sự tình kỳ lạ này, thì ra chuyện này căn bản đã không được truyền lưu ra tới bên ngoài!

"Nếu công chúa không tin, có thời gian có thể đi hỏi Thái Tử điện hạ một chút, tất nhiên sẽ biết Tuyết Mạch không hề nói dối."

Đôi mắt phương của Quý Văn Dao hơi nhướng lên, tuy rằng vẫn không tin được, nhưng dịch ý trong mắt đã phai nhạt không ít: "Chuyện này bốn cung sẽ tự mình hỏi rõ ràng, nhưng ngươi bị nghi ngờ có liên quan tới một án giết hại Hồ tiểu thư, ngươi vẫn phải đi đến Hình bộ giải thích cho chính mình."

Nàng gợn tay coi bỏ huyết đạo giúp Ninh Tuyết Mạch: "Đứng lên, cùng bốn cung đi ra ngoài."

Ninh Tuyết Mạch hoạt động một chút khớp xương tay chân hơi có chút tê mỏi, vết thương do roi đánh trên người vẫn còn hơi đau rát, bởi vì bị thương do roi đánh, thân thể của nàng cũng không được linh hoạt giống như ngày thường.

Trong khi đó, vị công chúa này rõ ràng là cao thủ niệm lực, muốn chạy trốn dưới mi mắt nàng ta ngay nửa phần hy vọng cũng không thể có, ngược lại sẽ nhận nhiều khổ sở hơn.....

Loại chuyện ngu xuẩn này Ninh Tuyết Mạch tất nhiên sẽ không làm, nàng muốn làm chính là kéo dài --

Tận lực kéo dài thời gian, kéo dài tới khi vị Thái tử quay về.

Sớm biết như thế, nàng sẽ không chống đối vị Thái tử nghỉ trong cùng một phòng với nàng!

Nàng chậm rãi đứng dậy, chậm rãi xô gối, chậm rãi chỉnh lại y phục.....

Quý Văn Dao mắt kiên nhẫn: "Vì sao động tác của ngươi lại chậm như thế? Nhanh lên!"

Trong lòng Ninh Tuyết Mạch âm thầm thầm hỏi to tổng nàng ta một tiếng, nhưng biểu tình trên khuôn mặt nhỏ lại rất ngoan ngoãn: "Vâng, công chúa điện hạ. Dân nữ bị thương, trên người đau đớn, động tác có chút chậm chạp, còn thỉnh công chúa điện hạ thứ lỗi."

Quý Văn Dao thật ra biết sự tình nàng đã bị ăn quất, cũng biết bị uy lực hồn tiền đánh lên, chỉ hử một tiếng, quả nhiên không hề vội vã thúc giục nàng nữa.

Động tác của Ninh Tuyết Mạch đã cũng đủ chậm chạp, ước chừng kéo dài mười lăm phút ở trong phòng mới nhanh chóng thu thập chỉnh mình. Trong khoảng thời gian thu thập, nàng thỉnh thoảng nhìn qua ngoài cửa sổ, trong lòng thế lương thầm mắng một tiếng "*Mẹ nó, hồn dân Quý Văn Hoàng rồi cuộc chết chạy đi đâu? Vì sao vẫn chưa trở lại?*"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Tình yêu bất chính (3)

Quý Văn Hoàng giờ phút này đang ở một nơi mà Ninh Tuyết Mạch tuyệt đối không thể tưởng được ---- hoàng cung!

Hắn bận đầu vốn định chơi cờ thâu đêm cùng với Quý Văn Tiểu, không ngờ vào lúc canh ba, hắn nhận được thánh chỉ trong cung truyền tới, phụ hoàng triệu hắn vào cung gấp.

Hoàng mệnh không thể trái, hắn đành phải cáo từ Ngũ vương gia, trực tiếp vào cung.

Hắn không biết chính là, hắn vừa mới rời đi chưa đến một khắc (15 phút), thị vệ phủ Thái tử đã vội vội vàng vàng tìm tới phủ đệ của Ngũ vương gia, muốn báo cáo tin tức Hình bộ tới bắt người với hắn. Đáng tiếc, đã bị bỏ lỡ --

Quý Văn Hoàng vào cung mới biết được, phụ hoàng hẳn ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, đang nằm ở trên long sàng, điểm danh hắn tới để làm bận bên người.

Quý Văn Hoàng bắt đắc dĩ, cũng vừa lúc tới nay hắn không có chỗ để đi, vì thế đã lưu lại.

Hắn cảm thấy tới này phụ hoàng hẳn có chút dong dài, hỏi hắn liên miên một số tình hình gần đây, nói chuyện phiếm với hắn câu được câu không.

Hắn cũng chỉ lắng nghe và đáp lời cho có lệ. Trong lòng không biết vì sao có chút hoảng hốt, muốn hỏi phủ nhân xem một cái, bắt đắc dĩ phụ hoàng hẳn tới nay dường như rất định người, căn bản không cho hắn rời đi.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ninh Tuyết Mạch kéo dài thời gian đã đủ lâu, tuy nhiên Quý Văn Hoàng vẫn không quay về. Nàng rất cuộc vẫn bị Quý Văn Dao mang theo ra ngoài, giao tới trên tay vị Lục đại nhân Hình bộ --

Ninh Tuyết Mạch tất nhiên do hỏi nguyên do bắt nàng, vị Lục đại nhân lại ít lời nhưng nhiều ý: "Tới Hình bộ rồi ngươi tự nhiên sẽ biết. Nếu ngươi bị oan uổng, tất nhiên sẽ thả ngươi ra."

Phản phó người dùng xích sắt trên người Ninh Tuyết Mạch, Ninh Tuyết Mạch biết với bản lĩnh hiện tại của mình tuyệt đối trốn không thoát, vì thế nàng cũng không gầy gù vô vị, miễn cho ăn nhiều đau khổ, cần rằng đi theo chân bọn họ.

Điều khiển Ninh Tuyết Mạch không nghĩ tới chính là, nàng bị bắt giữ suốt đêm như vậy cũng không qua đại đường hình bộ, mà là trực tiếp bị đưa đến đại lao Hình bộ.....

Thông đạo dài và hẹp, các bức tường đá đen tối dày và rất chắc chắn, đèn đầu yếu ớt lay động, mùi vị hơi tanh ẩm ướt. Hơn nữa, thỉnh thoảng truyền ra những tiếng rên rỉ thâm thiết từ chỗ sâu trong nhà giam.....

Hết thấy hết thấy, Ninh Tuyết Mạch đoán rằng nhà giam này không khác gì nhà tù cổ đại của Trung Quốc, thậm chí càng khiếp người hơn.

Vị Lục đại nhân phải người áp nàng tiến vào đại lao, khi nàng được giao cho một nam nhân nhìn qua gầy gò nhưng rắn chắc, Ninh Tuyết Mạch hiểu rằng đại sự không ổn!

Nam nhân kia có cái đầu thấp bé, nhìn qua cao thấp mập ốm không khác lắm với Ninh Tuyết Mạch, nhưng nếp gấp trên mặt dường như có thể kẹp chết nười bỏ, khỏe mất gục xuống, trong đôi mắt tam giác bắn ra ánh sáng như lưỡi đao sắc bén.

Trên người hắn ẩn mặc một kiện áo choàng màu đỏ sậm, trên áo choàng đều điểm những chấm màu nâu lưu lưu thực thực giống như vết máu bắn. Hai chân hắn dường như bị tật, đang ngồi ở trên một chiếc xe lăn và được người tốt đẩy ra.

Rõ ràng diện mạo rất xấu xí, cổ tình có một loại hơi thô độc ác, tối tăm và dâm máu, khiến người không rét mà run.

Đưa Ninh Tuyết Mạch tiến vào chính là sáu gã nha dịch Hình bộ, trong đó một người đi đầu trao đổi với nam nhân kia.

Từ trong lời hàn huyên của bọn họ, Ninh Tuyết Mạch biết người họ gọi là Đồ Nhất Dao. Một cái tên thực sự sắc bén, đáng đáng sát khí.

Cũng không biết tên đứng đầu đám nha dịch đã nói những gì với Đồ Nhất Dao, chỉ thấy Đồ Nhất Dao khẽ gật đầu, dùng đôi mắt đánh giá Ninh Tuyết Mạch một vòng.

Trên người Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên phát lạnh, mơ hồ có một loại cảm giác bị lời dao xẹt qua. Giống như đang bị mảnh thủ theo dõi.....

Không tốt, chẳng lẽ bọn họ không thêm phần rõ xanh đỏ đen trắng đã lập tức gán tội danh cho nàng?

Trước hết đẩy cho nàng tội danh giết người?

Ngón tay Ninh Tuyết Mạch chậm rãi nắm chặt, xích sắt trên cổ tay vang lên một âm thanh ồn ào.

Sáu gã nha dịch Hình bộ xoay người rời đi, Đồ Nhất Dao liếc mắt nhìn xem Ninh Tuyết Mạch một cái, chợt lóe lên tia sáng khát máu, phần phò người kéo Ninh Tuyết Mạch đi sâu vào phía trong.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tình yêu bất chính (4)

"Người muốn mang ta đi nơi nào?" Ninh Tuyết Mạch dưới chân bắt động.

Đồ Nhất Dao cười, phơi bày hàm răng trắng của hắn. "Đương nhiên là nơi người nên đi. Người hại chết nữ nhi Hồ nguyên soái, chẳng lẽ còn muốn ở trong phòng lớn xa hoa hay sao?"

"Ta không hại nàng ấy. Nàng ấy chết không liên quan gì tới ta!"

"Tiểu cô nương, rất nhanh người sẽ không nói như vậy nữa. Mang nàng đi hình phòng!" Đồ Nhất Dao trầm sắc mặt xuống, lạnh giọng phản phó.

Trái tim Ninh Tuyết Mạch chìm xuống.

Những người này thậm chí không thèm thăm tra đã lập tức dựng hình với nàng?! Rõ ràng là muốn đánh cho nàng nhận tội, muốn đưa nàng vào địa ngục vạn kiếp bất phục!

Rốt cuộc là ai ở sau lưng, hạ chiêu tàn nhẫn như vậy hại nàng?

Hiện tại trên người nàng đang có vết thương do bị roi đánh, công lực vẫn chưa khôi phục, hành động không được linh hoạt, trên tay trên chân còn mang theo xiềng xích. Trong khi đó, quanh nàng là 16 ngục tốt uy mãnh bao quanh bốn phía. Nhìn đôi mắt bọn họ bắn ra bốn phía, Ninh Tuyết Mạch hiểu rằng những người này đều có tu vi không thấp, với bản lĩnh hiện tại của nàng, muốn xông ra ngoài không thể nghĩ ngờ chính là người si nói mộng.....

Trái tim nàng cố gắng cứng rắn, đi theo bọn họ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Dưới chân là đường đá xanh, gồ ghề lở lĩm bất thường. Dưới ánh đèn dầu, bên trong những cái hồ đỏ chứa đầy những vết máu đỏ thẫm lấp lánh.

Càng đi xa, mùi hôi thối của máu càng nặng, càng khó ngửi, lòng sắt lạnh bên đường như đã bị tù phạm chiếm đóng. Những người đó, hoặc là xáo trộn xung quanh, hoặc là tay nắm cửa sắt, cũng hoặc là nằm ở trên nền đá đỏ bần..... Tuy rằng thái độ khác nhau, nhưng bọn họ có một điểm giống nhau: đều đã chịu qua hình phạt tàn khốc nhất. Mỗi người bọn họ đều tức tưởi rồi bỏ, quần áo rách nát, da thịt trên người bị thiếu từng khối từng khối một, xương cốt cũng giống như đã thay đổi hình dạng, thân thể hiện ra một loại hình thù kỳ quái. Mỗi người đều đang run rẩy, đều đang gắm nhẹ, âm thanh tay rằng mo mo hồ hồ, những động tĩnh lại rất lớn, giống như tiếng kêu của người chết. Bất cứ ai nghe thấy những tiếng động này, đều sẽ bắt đầu nói đa già cả người.....

"Tiểu cô nương, người có nhìn thấy không? Những người này đều là những kẻ ngoan cố không chịu nhận tội, vô duyên vô cớ bị những khổ sở đó....." Giọng nói của Đồ Nhất Dao trời sinh khàn khàn, nói chuyện *ti ti* giống như rắn độc, vang lên trầm trầm ở trong lỗ tai nhỏ u ám.

Ninh Tuyết Mạch rũ đôi mắt xuống, không nói chuyện.

Ở kiếp trước nàng cũng coi như từng gặp qua việc đời. Trong quá trình huấn luyện đặc công, nàng cũng từng không may mắn và bị bắt bởi kẻ thù, chịu qua khổ hình. Những phương pháp tra tấn, nào là uống nước ớt cay, ngồi trên ghế tra tấn, thậm chí ngồi tên ghê điện, nàng đều đã từng trải qua.....

Nàng cũng từng bắt được đặc công của quân địch và tự mình thăm vấn qua bọn họ, cũng dùng hình trên người bọn họ. Tuy nhiên, dù đó sao cũng là xã hội hiện đại hoá, dưới sự ảnh hưởng liên tục từ giới truyền thông và dư luận, cho dù dụng hình cũng sẽ không dùng những loại hình phạt tàn khốc tới cực điểm như trong thời cổ đại.

Tuy nhiên, từ những gì nàng nhìn thấy, quá thực tựa như đã tới 18 tầng địa ngục, 10 đại khổ hình thời Mãn Thanh cũng không thể nào so sánh với sự tàn bạo nơi này.....

Những người đó quá thực tựa không ra hình người!

Hình phạt như vậy, da thịt non nặn của nàng xác định chắc chắn không chịu nổi đi!

Lui một vịn bước mà nói, ngay cả khi nàng có một thân xương cứng có thể tự hào, nếu như biến thành bộ dáng như quý giống như những người đó, vậy thì nàng tiếp tục sống còn ý nghĩa gì nữa?

Làm sao bày tỏ? Nàng nên làm gì bây giờ?

Chờ người tới cứu? Trong thế giới này người nàng biết quá ít, hiện tại chân chính đối tốt với nàng chỉ có vị Thái Tử điện hạ kia, nhưng hắn đã không biết tung tích nơi đâu. Tối nay chưa chắc có thể chạy tới. Thậm chí có thể chạy tới, chỉ sợ nàng cũng không còn nguyên lành nữa --

Hơn nữa, hiện tại xem ra đây rõ ràng là một âm mưu, một âm mưu muốn hoàn toàn hủy diệt nàng. Người tạo ra âm mưu này chỉ sợ đã phỉ hễ tất cả những khả năng nàng có thể được cứu vớt.

Nếu không, Quý Văn Hoàng hẳn là đã sớm đã chạy đến đây --

Nàng cũng không tin, tin tức của vị Thái tử gia sẽ bẽ tắc đến trình độ này, khẳng định là hắn đang bị vướng.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Mười tám tầng địa ngục (1)

Tối nay hẳn là sẽ không có người tới cứu nàng, nàng nên tự cứu mình!

Nhưng làm thế nào nàng có thể tự cứu mình tại trong nhà lao được bảo vệ nghiêm mật này để có thể tránh được trận đen đủi này đây?

Ánh mắt rắn độc của Đồ Nhất Dao đứng ở trên ngai nàng, trong mắt tam giác hiện lên một tia kinh ngạc.

Rất nhiều hán tử đánh thức lập địa, mình động cốt sắt khi đi vào nơi này, nhìn thấy thảm cảnh của những người khác trong những phòng giam đều bị dọa sợ tới nỗi tè cả trong quần, ngay cả người có lá gan lớn miễn cưỡng còn có thể chống lại, sắc mặt một đám cũng trắng bệch, mồ hôi lạnh đầy đầu.....

Trong khi đó, Ninh Tuyết Mạch chỉ hơi nhấp môi cử đầu, trên khuôn mặt nhỏ cũng không nhìn thấy những biểu tình nào khác.

Tướng mạo xấu xí, cái đầu giống như Chu nhọ, giọng nói khó nghe, hơn nữa bị què hai chân, khiến Đồ Nhất Dao không dám ngẩng đầu trước mặt người khác.

Cổ tính tình tình của hắn cực kỳ kiêu ngạo, lối sống khác thường quá lớn của hắn khiến tính cách của hắn trở nên âm trầm và biến thái hơn.

Tuy rằng hắn lớn lên không thể so sánh với đa số người khác, nhưng hẳn lại có một đôi tay khéo léo vô song cùng với thủ đoạn tra tấn siêu cấp biến thái. Hơn nữa hẳn ám hiểu xem mặt đoán ý, đẩy móng thúc ngựa, cho nên chức quan của hắn bay lên rất nhanh, từ một ngục tốt nhỏ đã nhẩy lên làm tổng ngục trưởng.

Con đường thăng tiến của hắn được lát bằng xương của vô số linh hồn..

Tình tình hần ám Bình, thủ đoạn tàn khốc, phạm nhân dùng ở trong tay hắn vô luận có oan uổng hay không, không thể không cung khai.

Hắn có rất nhiều thủ đoạn trong tay, mỗi thủ đoạn tra tấn đều tàn khốc độc ác khiến mỗi người nhắc tới sẽ lập tức biến sắc.

Ở đại lao Hình bộ, hẳn có một ngoại hiệu -- Đồ Diêm Vương.

Nhiều năm trong kiếp sống huyết tính khiến tính tình của hắn càng trược càng xa trên con đường biến thái. Hẳn có một đêm mê kỳ quái thích xem khuôn mặt phạm nhân 被 chịu thẩm tra bị dọa hãi trong quần, và thích nghe tiếng phạm nhân kêu la thảm thiết.....

Ở trong tay hắn, tiếng phạm nhân kêu la thảm thiết là tiếng nhạc mỹ diệu nhất, kêu càng thể thảm càng là âm thanh của tự nhiên.

Hơn nữa hắn thích nhất chính là tra tấn nữ tử từ nhỏ tới tuổi, nhìn các nàng tên rì gió khốc dưới khổ hình, hẳn có một loại cảm giác thành tựu biến thái.

Mà Ninh Tuyết Mạch, tối nay đứng ở trong móng vuốt một tên biến thái như vậy, liệu nàng có thể có đường sống sót?

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

"A --" một tiếng thét thể lương thật dài truyền tới từ một phòng giam ở cuối hành lang.

Nghe giọng nói chính là giọng nữ tử, sắc nhọn giống như tiếng lê quý đang khóc.

Thần mình Ninh Tuyết Mạch chấn động, ngừng đầu nhìn qua, con người bỗng nhiên co rụt lại!

Gian nhà kia chính là hình phòng, nàng rốt cuộc chân chính nhìn thấy được một trường hợp đang bị tra tấn, mà cảnh tượng kia khiến người quen nhìn sống gió như Ninh Tuyết Mạch cũng không nhận được rét run trong lòng bản tay.

Trong phòng là các loại công cụ tra tấn rất kỳ quái, trên mặt đất là máu đen gần gục, mùi máu tanh, mùi hôi thối bốc lên mũi, khiến người ngồi được lập tức muốn nôn mửa.

Mà ở trên vách đá giữa căn phòng là một người đang sống nhưng bị đóng đinh trên đó.

Đó hẳn là một vị thiếu nữ, thân mình ****, khắp cả người đều đầm máu, ngực đã biến mất, cầm đã bị cắt đứt trong khi còn sống sờ sờ, một thanh sắt nóng đỏ được đưa vào khu vực nhạy cảm nhất, khiến cho hơi nước bốc lên khói trắng với âm thanh nóng bỏng xuy xuy, trong không khí tràn đầy mùi vị thịt nướng.....

Nàng ấy khốn đốn như vậy, Ninh Tuyết Mạch sở dĩ có thể nhìn ra nàng ấy là thiếu nữ, bởi vì khuôn mặt nàng ấy và mười ngón tay nhỏ dài như ngọc vẫn còn nguyên vẹn không hề hao tổn gì.....

Thiếu nữ kia rất đẹp, một gương mặt đẹp không có một chút tí vết trên đó.

Một gương mặt hoàn mỹ như vậy, thần minh lại bị tra tấn đến rách nát, huyết nhục mờ mờ, rất nhiều nơi lộ ra xương gầy khô chom, sự tương phản này cho thấy lực đánh vào thật sự rất mãnh liệt. Toàn thân Ninh Tuyết Mạch đều lạnh --

Cặp mắt của Đồ Nhất Dao vẫn luôn giống như rắn độc nhìn chằm chằm Ninh Tuyết Mạch, thấy sắc mặt nàng rồi cuộc đã thay đổi, dị thường vui vẻ, cười ha hả: "Tiểu cô nương, đại khái ngươi có thể không nhận ra nàng, nàng chính là nữ tử có danh tiếng của Trường Không quốc chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Mười tám tầng địa ngục (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Cặp mắt của Đồ Nhất Dao vẫn luôn giống như rắn độc nhìn chằm chằm Ninh Tuyết Mạch, thấy sắc mặt nàng rồi cuộc đã thay đổi, dị thường vui vẻ, cười ha hả: "Tiểu cô nương, đại khái ngươi có thể không nhận ra nàng, nàng chính là nữ tử có danh tiếng của Trường Không quốc chúng ta. Từ nhỏ là thần tài niệm lực, bị đại môn phái dùng thử hai là Thiên Tinh Phái nhìn trúng, trở thành một trong ba đệ tử hộ pháp nơi đó, đã từng là niềm kiêu ngạo của Trường Không quốc chúng ta. Thật không may, năng sai chính là học không giỏi, cư nhiên tiến vào hoàng cung trộm đồ của công chúa, vừa vặn bị công chúa bắt được, đưa đến nơi này. Nàng ấy có một thân xương cốt rất cứng, vẫn luôn không chịu nhận tội, cho nên mới ăn nhiều đau khổ như vậy..... tác tác, vì sao nàng ấy vẫn còn bận tâm?" Đồ Nhất Dao rung đùi đắc ý cảm thán.

"Ta -- không trọng..... là Quý Văn Dao đã vô hãm ta....." Nàng kia đã đau thành như vậy, thần trí vẫn còn rất thanh tỉnh, cố gắng thanh minh.

"Tác tác, xem ra đau khổ vẫn còn chưa đủ, cần bản quan phải tự mình động thủ hầu hạ ngươi....." Đồ Nhất Dao cười lạnh một tiếng, chậm rãi đẩy xe lăn dưới thân đi qua.

"Ngươi, đồ biến thái, ngươi giết ta đi!" Nàng kia hét lên.

"Tiểu mỹ nhân, ngươi còn không chịu nhận tội, bản quan sao giết bỏ ngươi được? Chỉ có thể cận thận hầu hạ ngươi....." Đồ Nhất Dao từ trên thân mình lấy ra một thanh đao nhỏ mỏng như như cánh ve, ngón tay thon dài lạnh băng xoa trên gương mặt kiêu nộ của nàng kia, than nhẹ một tiếng: "Một gương mặt thật đẹp và tinh tế, lần da non mịn, nếu như lột xuống để làm mặt nạ da người, nhất định thực sự rất tinh xảo..... Ngươi yên tâm, bản quan sẽ không hủy diệt tâm da mặt này của ngươi, nó sẽ được bóc xuống hoàn toàn nguyên vẹn....."

Thần hình nàng kia bắt đầu run rẩy, nhưng chỉ có thể nghiêng rằng. Tinh tình của nàng quả nhiên rất kiên cường. Ngoài hai cánh tay của nàng ra, gần như tất cả xương cốt khác trên người đều đã bị đứt từng khúc từng đoạn. Nếu như không phải đang bị đóng đinh sắt trên tường, chỉ sợ nàng sẽ lập tức ngã xuống giống như bùn lầy.

Nữ hài tử này đã hoàn toàn bị phế, thậm chí nếu sống sót cũng là một phế nhân vô dụng.....

Thứ mà Đồ Nhất Dao muốn cần bản không phải là chân tướng, hẳn chỉ cần kết quả bản muốn, cho nên kêu oan đối bản cần bản đều vô dụng.

Lòng bản tay Ninh Tuyết Mạch lồng bản tay thăm ra mồ hôi lạnh, chẳng lẽ tới nay nàng cũng phải trải nghiệm điều gì đó tương tự ở chỗ này?

Nàng tro mắt nhìn Đồ Nhất Dao dùng chuỗi đao mỏng từng chút một lột xuống da của cả khuôn mặt nàng kia.....

Tiếng kêu thảm thiết của nữ tử kia cơ hồ muốn đâm thủng màng tai người, Ninh Tuyết Mạch cho dù có bị gan lớn, trên người cũng bị mồ hôi lạnh tẩm cho ướt đầm.

Nàng kia hôn mê mấy lần đều bị hải nước lạnh tinh lạnh, cầu sống không được, muốn chết không thể. Thời điểm nữ tử bị hải nước lạnh tinh lạnh một lần nữa, nàng ấy rốt cuộc hoàn toàn ngã xuống: "Ta thú nhận..... ta thú nhận..... chỉ cầu... chỉ cầu hãy giết chết ta....."

Đồ Nhất Dao cười, cười rất đắc ý cũng thực từ bi: "Hài tử đáng thương, nếu ngươi làm như thế sớm hơn, sao phải chịu đựng nhiều như vậy?" Sớm đã có ngục tốt khác cầm lấy tờ khai đã được viết sẵn, để nàng ký tên lên.

Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc minh bạch, ác ma biến thái này vì sao không làm hỏng tay của phạm nhân, thì ra là vì muốn đánh cho tội gì khác nhận tội này!

Nàng kia bị người giải xuống từ trên tường, nằm ở nơi đó giống như bùn lầy, máu tươi uồn uồn thành bể ở dưới thân nàng. Đồ Nhất Dao sau khi chờ nàng ký xong, vừa lòng nhìn nó, búng búng nó, cảm thấy mỹ mãn gấp lại và cắt đi. Hẳn tuý tay vung một đao, trúng ngay giữa trái tim nàng kia. Thần minh nàng kia bắt đầu run rẩy, giống như được giải thoát hoặc ra một hồi cuối cùng, rồi cuộc bất động.

"Nàng xuống, ném cho chó nơi bãi tha ma!" Đồ Nhất Dao giống như ghét bỏ chuyển xe lăn lui về phía sau.

Nữ tử kia đã không ra hình người bị kéo ra ngoài, trong hình phỏng chỉ còn lại Ninh Tuyết Mạch, Đồ Nhất Dao, và vài tên ngục tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 61: Tự cứu (1)

Đồ Nhất Dao rung rung da mặt vừa lột xuống trong tay, đưa về phía Ninh Tuyết Mạch: "Tiểu cô nương, ngươi nhìn xem, tay nghề của bản quan có để lại được dấu ấn hay không?"

Ninh Tuyết Mạch theo bản năng lui ra phía sau hai bước, ánh mắt dừng ở trên da mặt kia.

Không thể không nói, Đồ Nhất Dao thật sự là có thủ nghệ rất tốt, đao pháp rất tốt.

Da mặt cả khuôn mặt mỏng như cánh ve, dày mỏng đều đều, không có chút tổn hại nào, cũng không có vết đao, nhìn qua rất đều đặn.

"Tiểu cô nương, sợ hãi? Sợ hãi thì hãy ngoan ngoan cung khai. Nói thật, bản quan cũng rất thích ngươi da mặt nhỏ tinh tế của ngươi, nếu lột xuống nhất định cũng rất xinh đẹp."

Bản tay lạnh lẽo của Đồ Nhất Dao cơ hồ muốn sờ trên gương mặt Ninh Tuyết Mạch, khặc khặc cười quái dị: "Bản quan sẽ đếm đến 3, nếu ngươi thật sự không cung khai, lập tức có thể treo ngươi lên hành giá."

Ngục tốt làm việc lâu đời ở chỗ này cũng đã được Đồ Nhất Dao hun đúc, cơ hồ mỗi người đều rất biết thái.

Giờ phút này bốn đôi mắt như hổ như sói chăm chú vào trên người nàng, xoa tay hăm hè, chỉ chờ nàng nói một câu không, lập tức sẽ mang nàng treo lên hành giá --

"Mỗi ngày, ban đêm đều đau đớn ở phần cơ. Thất kung đều cứng đờ như đá, cơn đau ở lưng và hông thay đổi liên tục, lần tỏa ra đến phần đùi. Phần cơ bắp lưng cơ rút....." Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên mở miệng, nói ra một chuỗi thuật ngữ chuyên nghiệp.

Những ngục tốt khác không hiểu rõ nàng đang nói gì, nhưng thần minh Đồ Nhất Dao lại bỗng nhiên cứng đờ!

Một đôi mắt tam giác bản ra ánh sáng như lưỡi dao sắc bén: "Tiểu cô nương, ngươi nói gì vậy?!"

Một đôi mắt của Ninh Tuyết Mạch trong sáng như hồ nước, rực rỡ lấp lánh, chậm rãi mở miệng: "Đầu tiên, hai chân đau đớn rất nhiều, sau đó là những cơn đau âm ỉ trong các khớp xương, chúng sẽ từ từ sưng lên và biến đổi hình dạng..... Ba năm sau thì mất đi cảm giác, trở nên cứng như gỗ và đá....."

Đôi mắt Đồ Nhất Dao càng mở to hơn nữa, nhìn Ninh Tuyết Mạch giống như đang nhìn một con quái vật: "Ngươi..... ngươi....."

Tất cả những triệu chứng mà Ninh Tuyết Mạch vừa nói, đó chính là bệnh trạng của hắn không hề sai chút nào!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Ở toàn bộ Trường Không quốc không có người nào có thể nhìn thấu bệnh tình của bản, càng miễn bản đến trị liệu, chỉ có thể mặc kệ nó tiếp tục phát triển.

Ốm đau đã tra tấn bản 6 năm qua, không nghĩ tới hôm nay bị một tiểu cô nương nói toạc ra một nguyên!

Trong lòng bản vốn đã tuyệt vọng, bỗng nhiên kích động nhảy dựng lên: "Ngươi biết bệnh này?"

Ninh Tuyết Mạch mỉm cười gật đầu: "Chẳng những biết, còn có thể trị liệu."

Đồ Nhất Dao luôn bình tĩnh giống như cục đá, bản tay run lên nhẹ nhẹ: "Trị liệu như thế nào?"

"Ngươi buông tha ta, ta sẽ lập tức trị liệu cho ngươi." Ninh Tuyết Mạch cũng dứt khoát.

Trong mắt tam giác của Đồ Nhất Dao chợt loé lên ánh sáng u tối: "Tiểu cô nương đứng có khoe khoang, ốm đau này của ta không biết đã mời bao nhiêu danh y xem qua, đều không có biện pháp. Ngươi thật sự có? Bản quan không tin!"

"Đàn nữ có thể trị liệu một chút nguy tại nơi này để đại nhân xem thử một chút. Nếu như không có bất luận hiệu quả gì, đàn nữ tùy ý để đại nhân xử trí!"

Đồ Nhất Dao trở nên trầm ngâm, rồi cuộc không nhận được dự hoặc gật đầu: "Được! Bản quan sẽ cho ngươi một cơ hội."

Ninh Tuyết Mạch nhìn nhìn xích sắt trên cổ tay: "Thỉnh đại nhân để người chuẩn bị 20 cây ngón chằm và....."

Nàng lên tiếp nói ra tên những vật minh cần, cuối cùng lại nói ra yêu cầu: "Để tiến hành chữa bệnh cho đại nhân đòi hỏi sự tinh vi, trên cổ tay đàn nữ có những xích sắt này sợ là không được....."

Nàng muốn mấy thứ này, trong đại lao Hình bộ đều có, Đồ Nhất Dao rất nhanh đã sai người mang tới.

Xích sắt trên cổ tay Ninh Tuyết Mạch cũng được mở ra.

Xiềng xích trên chân nàng vẫn còn, nhưng là một phế vật không có niệm lực, Đồ Nhất Dao tự nhiên không sợ nàng sẽ cố làm điều gì đáng ngờ.

Ninh Tuyết Mạch hơi mỉm cười, ở dưới mị mắt của chúng ngục tốt mị, bắt đầu hành chằm trị liệu cho Đồ Nhất Dao.

Động tác của nàng rất khéo léo, nhanh nhẹn, tất cả phương pháp dụng chằm là nàng đã học được từ một bí thuật chằm cứu đã bị thất truyền ở thời hiện đại, loại biện pháp này có thể hiển thị các hiệu ứng của nó ở trong một khoảng thời gian ngắn.....

Sau khi chằm kim xong, nàng đứng lên: "Trong vòng nửa canh giờ (1h), ngươi có thể cảm nhận được hiệu quả của việc điều trị, cho phép đại nhân có thể đứng lên một hồi."

Đồ Nhất Dao đầy mặt không tin, mấy năm nay hắn đã uống không biết bao nhiêu được, trát bao nhiêu ngân châm, đều giống như bùn chìm xuống biển, cần bản không có một chút tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tự cứu (2)

Tiểu cô nương chỉ trát ở trên đùi trên eo hắn hơn 10 cây ngân châm như vậy là hắn có thể hắn đứng lên?

Ninh Tuyết Mạch cũng không để ý tới hắn, sau khi châm kim xong liền tự lo cho mình, ngồi xuống ở trên một bộ hình cụ, nhắm mắt dưỡng thần, nàng cần phải giằng gặt từng giây để chữa thương cho mình.....

Bất trí bất giác gần nửa canh giờ trôi qua, trên lưng vẫn luôn cứng đờ của Đồ Nhất Dao hình như có hơi nóng lướt qua, Khuê hua tán về phía hai chân, những nơi nó đi qua, cảm giác cứng đờ chết lặng dần dần biến mất.....

Sau đó, ở trong ánh mắt của chúng ngục tốt, chân hắn bỗng nhiên di chuyển!

"Động, động! Đại nhân, chân ngài đã động!" Có người kinh hô ra tiếng.

Tuy rằng Đồ Nhất Dao vẫn mang khuôn mặt âm trầm, nhưng đôi tay lại không nhịn được bắt đầu run rẩy.

Chân hắn có cảm giác! Thật sự có cảm giác!

Hắn cực lực khống chế kích động, chậm rãi thử thăm dò đứng lên từ trên xe lăn, giống như tiểu hài từ học cách đi đường, tập từng bước đi vài bước --

Tuy rằng hai chân hắn ngã ran lại đau đớn, hạnh phúc trong lòng hắn vẫn đang nở rộ!

Có thể đi được rồi! Hắn tàn phế ba năm rốt cuộc có thể nếm được tư vị đi đường bằng hai chân của chính mình!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ngục tốt chung quanh chúc mừng không ngừng bên tai, Đồ Nhất Dao chậm rãi đi được vài chục bước thì quay trở về ngồi xuống ở trên xe lăn, mặt trầm xuống: "Tiểu cô nương, tuy rằng bản quan có thể đi được vài bước, nhưng hai vẫn đau vừa đau vừa ngứa, còn đau hơn cả lúc trước! Căn bản không có tác dụng nhiều như thế! Ngươi tốt, gia đình cho nài!"

Vừa rồi, thời điểm Ninh Tuyết Mạch châm kim cho hắn, hắn đã có dụng tâm âm thầm nhớ kỹ từng bước hành châm của nàng, về sau hắn có thể tự mình trị liệu cho mình, không cần phải dựa vào tiểu cô nương này nữa.

Hơn nữa, một ân của Ninh Tuyết Mạch đã được phía trên trực tiếp áp xuống, cho dù hắn có tám lá gan cũng không dám tự mình tha người, thậm chí không thể để nàng sống sót qua đêm nay.....

Chúng ngục tốt tuy rằng không rõ Đồ Nhất Dao đang nghĩ như thế nào, nhưng bọn hắn luôn luôn theo hắn giống như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, lập tức đáp ứng mọi tiếng, nhanh chóng tiến lên muốn bắt giữ Ninh Tuyết Mạch.

"Đại nhân, lúc này dân nữ chỉ trát là để thử khả năng, chỉ muốn để đại nhân nhìn xem hiệu quả trước. Nếu đại nhân muốn bệnh này được chữa khỏi hoàn toàn, vẫn cần một bộ phương án trị liệu khác....." Ninh Tuyết Mạch mở miệng.

Đồ Nhất Dao sưng sốt mặt lất, phát tay để những ngục tốt kia đang muốn động thủ lui ra: "Một bộ phương pháp trị liệu khác mà người nói là gì?"

Ninh Tuyết Mạch cười cười, không nói gì.

Đồ Nhất Dao lại tạm dừng một lát, rồi giọng lạnh lùng: "Bản quan biết người sẽ đưa ra điều kiện, điều kiện của người là gì? Đồng mơ tưởng bản quan sẽ tha người ra, bản quan không quyền này."

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng thở dài: "Ta cũng biết rằng đại nhân không có khả năng tha ta ra, Tuyết Mạch chỉ có một yêu cầu, buông tha Tuyết Mạch một buổi tối không phải dụng hình, đại nhân có thể đáp ứng hay không?"

Đôi mắt Đồ Nhất Dao hơi hơi chớp động, suy tư một lát, không trực tiếp trả lời vấn đề của Ninh Tuyết Mạch, ngược lại hỏi một câu: "Một bộ phương pháp trị liệu khác này của người, cần bao nhiêu canh giờ?"

"Cần ít nhất ba canh giờ (6h)." Ninh Tuyết Mạch hỏi gì đáp nấy.

Đồ Nhất Dao nhìn nhìn đồng hồ cát bên cạnh, cách hừng đông khoảng bốn canh giờ. Sau khi mặt trời lên, phía trên có thể muốn có kết quả từ hắn.....

Mà một canh giờ, cũng đủ để hắn cần thận bảo chế một nữ hài tử!

Hắn cười, tận lực cười rất hiền lành và chân thành: "Được, bản quan đáp ứng người."

Hai trong Ninh Tuyết Mạch lấp lánh, biểu tình trên mặt đã đạt được kỳ vọng: "Tạ đại nhân, Tuyết Mạch nhất định sẽ trị liệu tốt nhất cho đại nhân, để đại nhân hoàn toàn chữa khỏi, sẽ không phải chịu tra tấn bởi tình trạng này nữa!"

Đồ Nhất Dao gật đầu, cười hòa ái: "Vậy thì tốt. Bản quan thực sự vẫn rất thích tiểu cô nương người, buông tha người một đêm cũng không sao, sáng mai nói không chừng sẽ có người tới cứu người, như vậy người sẽ được cứu."

"Tuyết Mạch nghĩ chính là như vậy -- vô luận như thế nào cũng muốn dà tạ đại nhân đã cho Tuyết Mạch cơ hội này." Trên khuôn mặt nhỏ của Ninh Tuyết Mạch nở rộ nụ cười giống như đóa hoa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Giã heo ăn thịt hổ (1)

Nội: Các chương 63-66 có chút bạo lực, bạn nào dị ứng thì bỏ qua... (Edit & Dịch: Emily Ton)

Đồ Nhất Dao vừa an ủi nàng, vừa cười lạnh trong lòng.

Rốt cuộc vẫn là một tiểu cô nương, quá ngây thơ! Thực dễ lừa, thực dễ dỗ.....

Người phía trên chính xác đã nói hắn có thể sử dụng bất luận thủ đoạn gì đối nha đầu này, chỉ cần đêm nay nàng cung khai là được. Sau khi nàng cung khai lập tức trực tiếp xử tử nàng, thuận tiện đưa ra một lý do giả là sau khi nàng nhận tội vì sợ phải chịu tội nên đã tự sát.....

Hết thấy mọi thứ sớm đã được an bài thỏa đáng, tiểu cô nương cư nhiên còn muốn dùng y thuật của nàng đối lấy cơ hội sống, thật đúng là ngây thơ.

Tiểu cô nương thực sự có tài, đáng tiếc.....

Hắn đã tính toán rất tốt, sau khi Ninh Tuyết Mạch trị liệu cho hắn mất ba canh giờ, vẫn còn thừa một canh giờ cũng đủ cho hắn từ từ bảo chế nàng, khiến nàng ngoan ngoãn nhận tội..... Hắn vừa có thể được chữa trị tận chân, lại vừa có thể hoàn thành nhiệm vụ phía trên giao phó, thật đúng là một công đôi việc!

Hắn sợ rằng Ninh Tuyết Mạch không thể tận tâm tận lực trị liệu cho hắn, cho nên nói chuyện với nàng cực kỳ hòa ái, cũng đáp ứng các loại yêu cầu mà nàng nói ra.

Thử dụ như mở ra hết thấy giống xương trên người nàng, thí dụ như tìm thêm một số dụng cụ để nàng dùng giải phẫu tới đây, thí dụ như tống cổ hết tất cả ngục tốt đi ra ngoài, để bọn họ chờ ở ngoài cửa.

Bởi vì Ninh Tuyết Mạch nói ba canh giờ này nàng cần phải tuyệt đối an tĩnh, không thể có bất luận kẻ nào quấy rầy.

Bản thân Đồ Nhất Dao có niềm lực không thấp, cho dù hai chân không thể đi lại, với công phu của hắn cũng có thể ngăn cản công kích của 20-30 tráng niên bình thường, tất nhiên không để tiểu cô nương phẩy gậy gõ yếu nhược này vào trong mắt, ngay cả khi hắn ở cùng một phòng một chỗ với nàng, hắn cũng không sợ nàng phá rối.....

Chỉ cần nàng dám phá rối, hắn có thể bóp nát tất cả xương cốt trên người nàng ở trong nháy mắt!

Mọi người cũng cảm thấy Ninh Tuyết Mạch chỉ là một cô nương nhỏ như vậy, không thể có bất kỳ thủ đoạn nào được, vì thế sau khi đưa hết đồ vật đã chuẩn bị chu toàn lập tức lui hết ra ngoài.

Đồ Nhất Dao âm thầm đánh giá khuôn mặt nhỏ của Ninh Tuyết Mạch một chút. Trên khuôn mặt nhỏ của nàng tràn đầy vui mừng như trút được gánh nặng, hẳn nhiên đã tin lời hứa hẹn của hắn, toàn tâm toàn ý chờ tới sáng mai có người sẽ cứu nàng ra ngoài.....

Nàng như vật, tự nhiên sẽ không phá rối, Đồ Nhất Dao càng cảm thấy yên tâm

Sau khi Ninh Tuyết Mạch sửa sang lại kim châm xong, lập tức bắt đầu ngồi xổm trước người hắn và bắt đầu châm kim giúp hắn.....

Mỗi một châm được châm xuống đều nằm ở dưới mí mắt của Đồ Nhất Dao, tất cả những huyết đạo cũng đều không phải là một châm trí mạng vào yếu huyệt.

Ban đầu Đồ Nhất Dao còn có chút phòng bị nhưng một lúc sau hắn đã yên lòng hơn. Nhìn cái đầu nhỏ nhỏ của người ở trước mắt hắn bận rộn, thấy khuôn mặt nhỏ của nàng bởi vì thường xuyên dùng sức sử châm mà có chút đỏ bừng, trong lòng bắt đầu chuyển sang ý niệm thả ác.

Nữ hài tử này tuy rằng hơi yếu ớt một chút, nhưng diện mạo rất xinh đẹp, đặc biệt khi cười rất ngọt ngào áp áp. Nữ hài tử như vậy nếu trực tiếp hành hình quả là phí phạm của trời, có lẽ đợi lát nữa trước khi hắn lấy lời khai của nàng, nên để nàng nếm thử tư vị nam nhân trước.....

Nghĩ đến điều này, trên mặt hắn lộ ra tươi cười âm tà đặc y.

Không thể không nói, phương pháp ghâm kim của nữ hài tử này thực sự rất cổ quái, nhưng thực sự rất có hiệu quả. Sau khi trát trên người hắn ba mươi châm, trên người hắn bắt đầu có cảm giác nóng ngứa, từng luồng nhiệt phát ra bắt đầu khởi động và lưu thông ở trong cơ thể, khiến hắn có một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời --

"Ăn --" hắn hừ hừ một tiếng, há miệng muốn khen nàng vài câu, không ngờ vừa há miệng thì đỏ, lại không thể nào phun ra được một chữ. Cổ họng giống như đã bị một kiểm soát, thần kinh của hắn không thể chủ hạ được đến nơi đó.

Sao lại thế này?!

Đồ Nhất Dao theo bản năng muốn dựng thẳng thân mình, nhưng đại não đã ra lệnh cho tay chân, tay chân lại không có ý muốn động chút nào!

Cảm giác giống như đã lằm vào trong ác mộng. Hắn có thể nghe, hiểu và nhìn thấy, nhưng không thể kêu ca và động dấy!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Giã heo ăn thịt hổ (2)

Cảm giác giống như đã lằm vào trong ác mộng. Hắn có thể nghe, hiểu và nhìn thấy, nhưng không thể kêu ca và động dấy!

Trong đôi mắt tam giác của Đồ Nhất Dao tỏ ra sợ hãi, hắn trở mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch chậm rãi đứng lên, mím cười về phía hắn. Tươi cười rất ngọt ngào, nhưng Đồ Nhất Dao xem ở trong mắt lại tràn ngập quý khí "Đại nhân, cảm giác như thế nào?"

Trên trán Đồ Nhất Dao chảy ra mồ hôi lạnh, hắn muốn mở miệng trách cứ nàng, đồng thời muốn gọi đám thủ hạ đang canh giữ ở ngoài cửa vào giúp đỡ, nhưng không thể phát ra bất luận thanh âm nào.

"Y thuật của Tiểu cô nương thật sự rất tốt, rất tốt, rất tốt." Đồ Nhất Dao không nói chuyện, nhưng khắp sợ nghe được chính giọng nói của mình vang lên ở trong hình phòng.

Hắn mở to đôi mắt tròn, nhìn Ninh Tuyết Mạch đang tự trò chuyện ở nơi đó.

Nàng thật sự có thể bắt chức giọng nói của hắn! Còn giống như lúc như vậy!

Bên ngoài hình phòng, bốn gã ngục tốt đang chờ cũng không yên tâm về trường quan của mình, vốn dĩ vẫn luôn nghe thấy động tĩnh bên trong, sau khi nghe thấy cuộc đối thoại như thế rốt cuộc cũng yên lòng.

Trước đó Đồ Nhất Dao đã phân phó, nếu hắn không kêu gọi, cho dù bọn họ nghe được động tĩnh gì đều không thể đi vào.

Ở bên ngoài chờ đợi không khỏi có chút nhàm chán, bốn người liền tránh ra xa một chút, tìm một cái bàn để đẩy các lá bài.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

"Đại nhân, người cần bản không muốn buông tha ta, đúng không? Muốn ta chữa khỏi bệnh cho người sau đó sẽ báo chế ta? Đừng hay không?" Ninh Tuyết Mạch nói chuyện nhẹ nhàng, giống như đang thoải khí ở bên tai hắn.

Mồ hôi lạnh của Đồ Nhất Dao càng lần nhiều hơn, hắn muốn lúc đầu phủ nhận, nhưng đầu cũng không nghe theo chỉ huy của hắn.

"Đừng nghĩ tới phủ nhận, ta đã nhìn ra ý đồ của người." Ninh Tuyết Mạch mỉm cười, thông thả ung dung lấy ra một chiếc búa nhỏ từ trên bàn bên cạnh, lưng tay nhোang lên ở trước mắt Đồ Nhất Dao: "Tôi, ngoan ngoan nói cho ta biết, rốt cuộc là ai đang âm mưu ở sau lưng ta, muốn mạng của ta?"

Đồ Nhất Dao không thể nào trả lời, một đôi mắt hạt châu liêu mạng chuyển động.

"Nha, ta quên hiện tại người không thể mở miệng. Như vậy đi, ta sẽ nói tên từng người một, nếu như đó là tên thủ phạm người hãy nhìn xuống phía dưới một cái, nếu không phải người vậy thì hãy đảo tròn mắt sang trái sang phải, như thế nào?"

Thế này sao hắn dám nói?!

Đồ Nhất Dao cắn răng nhắm mắt lại.

"Ai nha, người thật sự không học tác. Xem ra đánh phải cho người dùng chút thủ đoạn thuyết phục học, thật ra ta thực sự không đánh lòng....." Một chữ cuối cùng vừa mới rơi xuống, một đầu cây búa trong tay nàng đã đập vỡ cẳng chân bên trái của Đồ Nhất Dao --

Thủ pháp của nàng rất đặc biệt, nhìn qua giống như chỉ ngẫu nhiên gõ một cái, vừa lúc đập vào chỗ khớp xương nơi cẳng chân hắn. "Rắc" một tiếng vang nhỏ, xương đùi nơi cẳng chân trực tiếp gãy --

Dau nhức khiến thân mình Đồ Nhất Dao bỗng nhiên run lên, mồ hôi lạnh nháy mắt bò ra đầy mặt, hắn mở to hai mắt, trừng mắt nhìn thiếu nữ đang cười hi hi, gần như hoài nghi nàng chính là ác ma chuyển thế.

Ninh Tuyết Mạch cũng không nói nhiều nữa cùng hắn, hỏi hắn một câu "Nói hay không?" sau đó lập tức dùng cây búa gõ trên xương cốt hắn một chút, mà mỗi một chút đều có thể gõ đứt một khối xương cốt của hắn.....

Đồ Nhất Dao đã gõ trên xương cốt của bao nhiêu người trong cả cuộc đời. Từ trước tới nay chưa từng nghĩ tới, có một ngày điều tương tự sẽ xảy ra với mình!

Xương gãy đau đớn xuyên tới tận tim, khiến sắc mặt hắn xanh trắng, trắng xanh, mồ hôi lạnh thấm ướt một thân. Mặc dù hắn kêu không thành tiếng cũng không thể gào gào được, nhưng gương mặt đã vận vẹo tới cực điểm, nhìn qua càng thấy ghê gớm hơn --

Hắn vốn dĩ cho rằng Ninh Tuyết Mạch cho dù đã chế trụ được hắn, cũng sẽ không thật sự dùng khổ hình đối với hắn. Rốt cuộc, sử dụng hình phạt như vậy cần có lực tâm lý thừa nhận rất mạnh, người bình thường thậm chí nhìn thấy cũng sẽ không đành lòng...

Huống chi là tự mình động thủ?

Huống chi đối phương chỉ là một tiểu cô nương mềm mại đáng yêu?

Nhưng khi Ninh Tuyết Mạch gõ nát hai xương đùi của hắn mà mặt không đổi sắc..

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Giã heo ăn thịt hổ (3)

Nhưng khi Ninh Tuyết Mạch gõ nát hai xương đùi của hắn mà mặt không đổi sắc, hắn rốt cuộc minh bạch, tiểu cô nương trước mắt này không phải là tiểu cô nương bình thường, nàng là một tiểu ác ma!

Sau khi Ninh Tuyết Mạch gõ xong xương đùi hắn, thời điểm nàng bắt đầu tiến quân về phía xương cốt trên thắt lưng hắn, Đồ Nhất Dao rốt cuộc không thể chịu nổi, trong mắt lộ ra cầu xin tha thứ.

"Muốn nói?" Ninh Tuyết Mạch đứng cây búa nhỏ lại, nhẹ nhàng dò hỏi.

Đồ Nhất Dao liêu mạng di chuyển đôi mắt lên xuống, đại biểu cho cái gật đầu.

Ninh Tuyết Mạch có ý tức nước "Ta còn tưởng rằng xương cốt đại nhân cũng biết bao nhiêu. Thì ra cũng chỉ như vậy thôi sao. Vậy ta sẽ hỏi, là Lục vương gia sao?"

Nàng bắt đầu điểm danh từng người, tất cả đều là đối tượng nàng hoài nghi.

Lục vương gia, Thái tử, công chúa đều đã được liệt kê.

Thời điểm khi nàng nói đến công chúa Quý Văn Dao, đôi mắt Đồ Nhất Dao đầu tiên là chuyển động về phía hai bên đại biểu phủ nhận, nhưng lại giống như tới đâu gì, đôi mắt bắt đầu di động lên xuống đại biểu cho việc thừa nhận.

Thật sự là Quý Văn Dao? Với sự độc ác của nhà đầu kia, không phải là không thể làm được.

Thiếu nữ vừa rồi bị ta tấn đến chết, còn không phải do nàng ta làm hại?

Nha đầu kia đối Thái tử ca ca của mình có một loại chấp niệm đặc biệt, máu ghen rất lớn. Có lẽ Quý Văn Hoàng chỉ cần đối tốt với bất cứ nữ tử nào một chút, đều có thể khiến cho nàng ta muốn giết, cũng rất có khả năng chính nàng ta đang ngắm chấn ở sau lưng.

Ninh Tuyết Mạch lắc cây búa nhỏ, yên lặng suy tư.

Chỉ chớp mắt, nhìn thấy một đôi mắt tam giác của Đồ Nhất Dao đang nhìn nàng, tựa hồ có chút ---- chợt dạt?

Ninh Tuyết Mạch tuyệt đối là một chuyên gia xem mặt đoán ý. Nàng lập tức tươi cười, dùng cây búa nhỏ trong tay nâng cằm Đồ Nhất Dao: "Người thật sự không ngoan, thật sự dám nói dối!"

Trong mắt Đồ Nhất Dao liêu mạng chuyển động đại biểu phủ nhận.

Ninh Tuyết Mạch bành mặt đẹp: "Ta không thích nhất là có người nói dối ta!" Tay nâng búa rơi xuống, "phốc phốc" hai tiếng trực tiếp gõ nát xương cằm của Đồ Nhất Dao.....

Cả người Đồ Nhất Dao đau đớn đến nổi cuộn tròn, miệng phình ra giống như con cóc, trong cổ họng hô hô không ra tiếng. Nếu hắn có thể di chuyển, sớm đã quay cuồng lộn lộn trên sàn nhà!

Mồ hôi lạnh trên người hoàn toàn thấm ướt quần áo hắn, hắn ước mình có thể ngã xù nhưng không thể, thống khổ đã tới cực điểm.

Ninh Tuyết Mạch nhất định nhìn hắn, thứ này cả đời bảo chế những người khác như vậy, hôm nay nàng chính là khiến hắn nếm thứ đau khổ mà những người đó đã từng phải nhận!

Nàng là người ăn oán rõ ràng. Có ăn năng tất nhiên sẽ báo ân, có thù oán cũng tất nhiên sẽ báo thù. Đối đãi với bằng hữu chân chính, nàng có thể giống như thiên sứ. Đối đãi với ác nhân, nàng cũng có thể hóa thân thành ác ma.....

Đồ Nhất Dao đang phủ nhận, cũng coi như xui xẻo, thiên lý sáng rõ, báo ứng khó chịu!

Thủ pháp báo chế người của Ninh Tuyết Mạch cũng không kém gì so với hắn. Hơn nữa, tiểu cô nương này xuống tay còn nhanh chuẩn tăn nhẫn hơn so với hắn. Nếu như không phải người đang bị báo chế chính là hắn, hắn cơ hồ muốn nhận rằng làm đồ đệ --

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sau nửa canh giờ (1h), phòng tuyến tâm lý của Đồ Nhất Dao đã bị nàng hoàn toàn đánh tan, rốt cuộc hắn chịu nói thật.

Khi Ninh Tuyết Mạch nói ra tên huy của hoàng đế đương triều, hắn rốt cuộc吐 về gút đầu lần nữa.

Thật sự là hoàng đế?!

Ninh Tuyết Mạch vừa rồi bất quá chỉ thuận miệng hỏi ra, không nghĩ tới thật sự là chó ngáp phải đuôi!

Hoàng đế kia đã ăn quá no? Không ngờ không thể chịu đựng được sự tồn tại của một tiểu cô nương như nàng! Vì cái gì?

Nhớ năm đó Ninh hầu gia vì bảo vệ giang sơn cho hoàng đế này yên ổn ngồi ở trên đó, đã lập không ít công lao, có thể nói đã từng là phụ tá đắc lực của hắn, hẳn vì cái gì phải dùng thủ đoạn ác độc như vậy đối nữ nhi của công thần?

Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc vẫn chưa hiểu hết về xã hội này, nhất thời không thể hiểu được.

Nếu không thể hiểu rõ, nàng dứt khoát không thêm phí đầu óc.

Nếu như hoàng đế muốn giết chết nàng, vậy những lời than phiền này của nàng chỉ sợ sẽ không thể dễ dàng giải quyết.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Giã heo ăn thịt hổ (4)

Ngày cả khi nàng có ý định kéo dài thời gian tới khi bình minh, nàng cũng không thể thoát khỏi một từ "chết", nàng chỉ có thể nghĩ tới biện pháp khác.

Thật đúng là bị kích, nàng vừa mới xuyên qua chưa được mấy ngày mà đã đặc tội với một lão đại cao cấp như vậy. Có phải đại thần quản lý xuyên qua muốn thử nghiệm bản lĩnh của nàng, hay là muốn đùa chết nàng?

Không làm gì chờ đợi chịu trời, hay ngồi chờ chết đều không phải là tác phong của Ninh Tuyết Mạch. Nàng phải nghĩ cách tự cứu mình, nhanh chóng chạy ra khỏi lao ngục này trước rồi tính tiếp!

Ánh mắt nàng dừng ở trên người Đỗ Nhất Dao và đánh giá hắn một vòng.

Ánh mắt nàng quá khó hiểu, Đỗ Nhất Dao nhìn thấy, trong lòng run lên!

Ninh Tuyết Mạch tìm kiếm ở trên người hắn, rốt cuộc móc ra một thanh dao mà hắn thường lặt da người, chuyển chuyển ở trong lòng bàn tay, dựa dàng thương lượng với Đỗ Nhất Dao: "Ta vừa rồi nhìn thấy thủ pháp người lặt da người rất quen thuộc, cũng rất muốn học, hãy thử một lần ở trên người của người đi! Nếu lặt không tốt, người cần phải chịu trách nhiệm nhiều hơn một chút."

Sắc mặt Đỗ Nhất Dao nháy mắt chuyển sang màu xanh, trông mặt trắng lên gần như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt!

Đấy thật đúng là một món nợ tháng sáu, rất nhanh hắn sẽ phải trả nợ!

Hắn vừa mới lặt xong da mặt của một thiếu nữ, lập tức đã có một thiếu nữ khác tới lặt da mặt hắn!

Hắn lặt da mặt người khác là một sự hưởng thụ, bị người lặt da mặt cũng tuyệt đối là ác mộng khủng bố nhất!

Hắn tro mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch chậm rãi đi tới, ánh sáng lạnh của lưỡi dao mỏng sắc bén phát ra từ trong tay chớp người.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Một canh giờ (2h) trôi qua, lại thêm một canh giờ nữa trôi qua, ba canh giờ rồi cuộc trôi qua.

Bốn gã ngục tốt đang chơi bài bên ngoài đã có chút mệt mỏi, đẩy bài cũng không còn lực để đẩy, nhưng vẫn cố gắng chống lại cơn buồn ngủ.

Đương nhiên, bọn họ có chút lo lắng cho lão đại bọn họ, nhưng bởi vì Ninh Tuyết Mạch nói trong quá trình trị liệu cần phải tuyệt đối an tĩnh, bọn họ cũng không dám tới quấy rầy, lo sợ sẽ ảnh hưởng tới kết quả trị liệu.

Bốn người đang mệt mỏi chơi bài, bất chợt bị một tiếng kêu thê lương thấm thiết khiến cho bàn tay kinh hoàng run lên!

Bốn người hai mắt liếc mắt nhìn nhau một cái, ném bài trong tay lên bàn, chạy về phía hình phòng.

Tiếng kêu thê lương thấm thiết vọng lại là của nữ hài tử, một tiếng tiếp theo một tiếng, một tiếng càng khiến tâm người kinh sợ hơn một tiếng..

Chờ thời điểm bốn người sắp sửa chạy đến trước cửa hình phòng, tiếng kêu thê lương thấm thiết kia bỗng nhiên giống bị cắt đứt, đột nhiên im bặt.....

Bốn người lại nhìn nhau, có người thử lên tiếng dò hỏi: "Đầu nhĩ, làm sao vậy? Ngươi đã động thủ rồi sao?" Vừa rồi tiếng kêu thấm thiết tuy rằng không giống tiếng người, nhưng vừa nghe chính là tiếng nữ hài tử vọng lại.

Không cần hỏi, có thể biết Đỗ Nhất Dao đã bắt đầu hành hình nữ hài tử kia.....

"Mấy người các người vào đi." Bên trong cánh cửa truyền đến giọng nói của Đỗ Nhất Dao.

Bốn người lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Bên trong cánh cửa quả thực chính là một cái lò sát sinh, nữ hài tử kia đã bị đóng đinh ở trên tường theo hình chữ Đại (大), quần áo rách nát, da thịt trên người bị cắt gần như không thể nhận ra nguyên bản, phía dưới cũng bị cắt nát như, cần bản nhìn không ra giới tính.

Nói đó... thậm chí còn đang cảm một thanh sắt đã bị nung đỏ.....

Một khuôn mặt -- thành thật mà nói, nàng đã không còn có mặt, chỉ là một đồng huyết nhục mơ hồ, miễn cưỡng có thể nhìn ra ngũ quan.....

Nàng co gập ở nơi đó, không ngừng run rẩy, máu không ngừng nhỏ giọt xuống phía dưới, tạo thành vũng nước đầm máu ngay phía bên dưới nàng --

Mặc dù cảnh tượng này rất tàn nhẫn, nhưng lại quá quen thuộc đối với bốn tên ngục tốt, cho nên bọn họ chỉ ngẩn nhiên nhìn lướt qua nữ hài tử, sau đó trực tiếp nhón về phía Đỗ Nhất Dao đang ngồi ở trên xe lăn, ánh mắt lưu luyến ở trên đôi hân: "Đầu nhĩ, nữ tử kia đã làm ngài? Chân của ngài?"

"Ta đã nói rồi, chân Bộ đại bao nhiêu danh y đều trị không hết, một tiểu nha đầu như thế sao có thể chữa khỏi?"

"Đúng vậy, đúng vậy! Tiểu nha đầu kia rõ ràng đang muốn kéo dài thời gian, đã bị Bộ đại nhai thấu, hung hăng trừng phạt nàng....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Trốn thoát

"Đứng, đứng, tiểu nha đầu kia rõ ràng đã kéo dài thời gian, bị Bộ đại nhìn thấu nên hung hăng trừng phạt nàng....."

"Ừ ừ, nữ oa này quả là phải dạy cho một bài! Nàng đã khiến cho Bộ đại tức giận phải tự mình động thủ."

"Đồ ngu xuẩn này, nàng không biết rằng cho dù kéo dài thời gian bao lâu cũng không thể thoát chết hay sao. Lão đại, ngài có mệt hay không? Chuyển phía sau hãy để chúng ta tiếp quản đi!" Bốn người vừa thúc giục vừa xoa tay hăm hẽ.

Đỗ Nhất Dao trên xe lăn từ từ đứng dậy, đi về phía trước hai bước, dưới ánh mắt của bốn thuộc hạ vỗ vỗ áo choàng trên người, ngáp một cái: "Ừ, chuyển phía sau các người hãy xử lý đi. Hôm nay bản quan không muốn ồn ào, vì vậy đã hủy mắt cổ họng của nàng rồi, nàng không thể nói bất cứ lời nào, đợi nàng thủ nhận xong thì cứ xử lý theo kế hoạch ban đầu đi."

Bốn tên thuộc hạ cực kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy hắn thật sự có thể bước đi bình tĩnh ổn định trên hai chân của mình, sau đó là một loạt các loại chúc mừng và những lời nịnh hót.

Đỗ Nhất Dao luôn luôn âm thầm, chỉ hơi gật gật đầu.

Mọi người đã quen với thái độ này của hắn, vì thế không hề nghi ngờ gì, lần lượt mời hắn đi nghỉ, chuyển phía sau bọn họ có thể tiếp quản được.

Đỗ Nhất Dao lại ngáp một cái, nói một câu: "Vây vát và các huynh đệ. Nếu mọi người làm tốt chuyện này, tất cả đều sẽ có thưởng." Sau đó hắn ung dung thông thả rồi đi trong sự nịnh hót của bốn người.

Khi thiếu nữ đang bị đóng đinh trên tường nhìn thấy bốn người tiến vào, đôi mắt lơ lửng sáng ngời, há mồm giống muốn nói gì đó, nhưng có họ đã bị hủy, chỉ miễn cưỡng phát ra tiếng khò khè.....

Nhìn thấy bốn người cản bản không để ý tới nàng, trong mắt nàng tràn ngập tuyệt vọng.....

Sau khi Đỗ Nhất Dao rời đi, bốn người kia lúc này mới chậm rãi đi về phía rặng

Một người cầm dao, một người cầm cặp gập than, người thì lấy chùy..... Bọn họ cười dữ tợn nhìn nàng huyết nhục mơ hồ.

"Tiểu cô nương, y thuật của cô nương rất tốt, thật sự có thể trị khỏi tật chân cho Bộ đại chúng ta..... Nhưng có nương lại không biết, Bộ đại chính là người trở mặt nòi danh. Có nương cho rằng trị khỏi bệnh cho Bộ đại thì Bộ đại sẽ buông tha cô nương cả đêm hay sao? Tắc tắc, có nương thật đúng là ngây thơ quá rồi! Dù có nương có làm gì thì Bộ đại cũng phải động thủ....."

"Lão đầu của chúng ta động thủ vẫn luôn dứt khoát như vậy, ngay cả xương đùi của nàng cũng hoàn toàn nát rồi." Một người vui sướng khi người gặp họa, chọc chọc vào đôi chân giống như sợi mỳ của người trên tường.

"Ài, vừa rồi là một tiểu cô nương tốt như vậy, bộ dáng cũng rất đoan chính, hiện tại đã biến thành dạng này. Tắc tắc, vốn dĩ các ca ca còn muốn cho có nương men thử mùi vị nam nhân thế nào trước khi ta tấn, nhưng bây giờ có nương đã giống như một bài thất bát như vậy, các ca ca không thể nào nhắc lên hứng thú nào....." Một người cảm thấy tức cười.

"Hắc hắc, Bộ tam, ngài nói Bộ đầu chúng ta vừa rồi trước khi ta tấn có phải đã hưởng qua hay không?" Một người khác cười to toét, ánh mắt đáng kinh quét tới quết lui ở phía dưới người đang bị ghim trên tường.

"Điều này còn phải nói, chẳng phải đã cho nàng dùng tiểu hân còn rồi hay sao? Mỗi lần sau khi Bộ đầu ném xong, đều sẽ đóng đinh nữ nhân thế này....."

Lão tam kia cũng nhìn lướt qua nơi đó của người trên tường. Toàn bộ chỉ là máu thịt lẫn lộn, nhìn không ra hình dạng gì.....

Bốn người không có ý niệm gì nữa, nhắm chân gập một cái, chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ để quay về đi ngủ. Bọn họ lần lượt tiến lên, tạo ra mười tám loại hình bức cung khác nhau đối với nữ tử đang được đóng đinh trên tường, buộc nàng cung khai.....

Có lẽ bốn người đã quá mệt mỏi, nhất thời quên mất đây thanh quân của thiếu nữ trên tường đã bị phá hỏng, sau khi dùng mấy thứ hình phạt kia xong, khiến nàng kia chết đi sống lại rất nhiều lần, bọn họ mới nhớ ra rằng nàng không thể mở miệng.

Một người cho phép nàng gất đầu và lắc đầu để ra hiệu.

Người trên tường không ngừng gất đầu, đồng ý thú nhận.

Bốn người rút cuộc vừa lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, mang tới từ thú nhận đã được chuẩn bị từ trước để nàng ký tên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đâm lao thì phải theo lao (1)

Lăn da trên đôi tay nữ hài cũng bị hủy hoại, chỉ còn lại một chút da nhỏ trên lòng bàn tay của ngón cái. Có lẽ là do đau nhức, tay nàng run run rẩy rẩy, thật vất vả mới viết ra được mấy chữ, khiến cho mấy tên cai ngục suýt nữa nín thở!

Nàng viết chính là: Ta là Đồ Nhất Dao.

Mẹ nó! Lúc này cư còn dám giả mạo lão đầu bọn họ!

Bốn người không khách khí tiếp tục dựng hình vẽ nàng một lúc nữa. Sau khi khiến nàng giống như quay cuồng vài vòng ở trong địa ngục, bọn họ mới lấy tờ khai dự phòng khác ra để nàng ký tên.

Không ngờ sau khi nàng viết xuống năm chữ kia lần nữa, còn tiếp tục run rẩy viết xuống một câu khác: Ta thật sự là Đồ Nhất Dao, trùng âm toán, năng lực da ta và giả mạo ta.....

Trong cơn đau nhức, chữ nàng viết giống như vết chó cào, chữ chạy ngoằn ngoèo, nhưng may mắn bốn người kia vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Bốn người vốn dĩ cho rằng nàng đang tiếp tục phá rối, ba người trong đó mắng mỏ một tiếng, một lần nữa muốn sử dụng hình phạt tàn nhẫn nhất cho nàng.....

Lão tam cân thận hơn một chút, ngăn những người khác lại: "Có thể là thật sự hay không?"

Vừa rồi hẳn là người động thủ nhiều nhất, mặc dù da thịt trên người nàng đã bị cắt từng thành từng mảnh, nhưng khi hắn sờ lên vẫn mơ hồ có cảm giác không giống da thịt thiếu nữ.....

Bốn người nhìn nhau, bắt đầu nhìn xuống sự ghê tởm và kiểm tra trên người nàng --

Một lát sau, bốn người chậm rãi lui về phía sau một bước.

Mặc dù các đặc điểm của người chịu hình đều đã bị phá hủy nghiêm trọng, nhưng bốn người dù sao cũng có kinh nghiệm dựng hình đối với nhiều người, vì vậy cũng hiểu biết về sự khác nhau trong cấu tạo thân thể người.

Một vài đặc điểm trên người này rõ ràng có thể thấy được đây đúng thật không phải là thiếu nữ, hơn nữa cũng không còn trẻ.....

Chẳng lẽ thật sự đã bị đánh tráo?!

Người mà bọn họ vừa rồi liều mạng tra tấn chính là lão đại của bọn họ ---- Đồ Nhất Dao?!

Bốn đôi mắt nhìn về phía người đang bị tra tấn.

Trong mắt người đang bị tra tấn mơ hồ lộ ra một tia hy vọng, không quan tâm tới đau đớn liều mạng gây ra một số điều bộ với bốn người kia. Đó là những tín hiệu tay mà bọn họ vẫn thường dùng, người ngoài căn bản sẽ không biết.

Bởi vì cả người hắn bị đóng đinh vào tường, phạm vi hoạt động của cánh tay bị hạn chế, vì vậy các chuyển động của hắn cực kỳ chậm, nhưng thật ra không khác biệt chút nào.

Lão tam buột miệng nói: "Trời ơi, hẳn đúng thật là lão đầu của chúng ta!" Lão tam muốn nháy qua và còi trối cho người xuống trước.

Tuy nhiên, lão đại trong bốn người lại vươn tay ngăn cản lão tam, âm trầm liếc mắt nhìn người đang chịu tra tấn một cái, bỗng nhiên cười lạnh: "Người còn muốn giả mạo lão đầu chúng ta, thật đúng là chán sống rồi! Lão nhị, lão Tứ, chuẩn bị dụng cụ Quát Hình, xem ra không khiến cho nàng khuất phục, nàng sẽ không chịu nhận tội!"

Bọn họ tuyệt đối không thể nhận Đồ Nhất Dao!

Đồ Nhất Dao là người có tính tình âm lãnh, làm người keo kiệt nhất, có thù tất báo.

Vừa rồi bọn họ không hiểu rõ tình huống đã vận dụng rất nhiều hình phạt với hắn. Với tính cách của hắn, khẳng định đã ghi hận trong lòng. Một khi để hắn sống sót, bốn người bọn họ chắc chắn sẽ phải chịu sự trả thù tàn khốc của hắn!

Vì đã như thế này, bọn họ chỉ có thể đâm lao thì phải theo lao.

Ba người khác cũng hiểu ra được, hai mắt nhìn nhau, cũng lựa chọn đâm lao thì phải theo lao.....

Đồ Nhất Dao đã hoàn toàn tuyệt vọng, hình phạt này rõ ràng đều do hắn tự nguyện mà ra, không ngờ hôm nay chính bản thân hắn lần lượt đều nếm qua hết. Hẳn tất nhiên biết tới Quát Hình, đây là điều khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng hơn!

Hình phạt kia hẳn sẽ không thể vượt qua! Hơn nữa bốn người này cũng sẽ không để hắn sống sót, bọn họ đã hạ quyết tâm đã sai thì cho sai luôn.

Nếu hắn muốn chịu ít đau đớn hơn, hẳn chỉ có thể ký tên vào trong tờ khai --

Sau khi hắn rút cuộc cũng chấp nhận ký tên ở trên tờ khai, bốn người kia nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ kéo hắn xuống từ trên tường, giống như kéo chó chết tới một căn phòng yên tĩnh, buộc hắn giả mạo bút tích của Ninh Tuyết Mạch viết một di thư sự tội nên muốn tự sát --

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 69: Đâm lao thì phải theo lao (2)

Đồ Nhất Dao khéo tay, rất giỏi bắt chước chữ viết, hẳn thường lấy đó làm niềm tự hào, hiện tại lại biến thành là bùa đòi mạng của hắn.....

Bốn tên cai ngục lấy tất cả các vật phẩm cần thiết, rồi cuộc bọn họ cũng cảm thấy yên tâm

Sau đó, lão đại dùng một con dao gỗ gõ trên người Đồ Nhất Dao, nói một câu với lương tâm? Lão đầu, đứng oán hận chúng ta. Ai bảo người rơi vào cái bẫy của một tiểu cô nương? Hơn nữa, đây đều là do người sắp xếp, chúng ta chỉ dựa theo sự phân phó lúc trước của người hành sự. An tâm đi thôi! "Một câu cảm nhập vào tim, dứt khoát chấm dứt hẳn.

Trước đó, bọn họ đã thương lượng bước tiếp theo sẽ phải làm gì, vì vậy bọn họ chăm một hồi lâu và dọn sạch thì thể Đồ Nhất Dao.

Đây đều là sự phân phó từ phía trên.

Sau khi có được tờ khai và di thư sự tội tự sát của Ninh Tuyết Mạch, bọn họ liền xử lý thì thể, xoá hết dấu vết của việc dựng hình bức cung --

Vốn dĩ tất cả kế hoạch đều kín kẽ không có chỗ hở như vậy, nhưng không ngờ rằng lại động tới loại người khác thường như Ninh Tuyết Mạch, phát sinh ra sự cố lớn như vậy.

Sau khi bốn người xử lý sạch sẽ hết tất cả dấu vết, rồi cuộc nhớ tới Ninh Tuyết Mạch đang giả mạo Đồ Nhất Dao ra ngoài. Bọn họ lập tức chạy tới của lao ngục nghe ngóng, nhưng được thông báo rằng Đồ đại nhân đã ra ngoài vào lúc canh bốn (1-3h sáng). Có lẽ là về nhà ngủ.

Bốn người tất nhiên biết được đường về nhà Đồ Nhất Dao, vì vậy dứt khoát cùng nhau chạy tới đó một chuyến.

Giống như bọn họ nghĩ, Đồ Nhất Dao căn bản là không trở về!

Đồ Nhất Dao vốn có mặt tích, chung quy cần phải có một lời giải thích. Bốn người bọn họ thương lượng một lúc, bỗng nhiên đưa ra được một chủ ý. Bọn họ suốt đêm tìm một gã ăn mày có thân hình giống Đồ Nhất Dao, khiến cho hắn say xỉn không còn biết gì, sau đó dẫn hắn nghiêng ngái lao đao chạy về phía cái hồ duy nhất trong thành. Tất nhiên, có người ven đường sẽ nhìn thấy "Đồ Nhất Dao", nhưng không ai chú ý tới hắn từ say.....

Sau khi đi đến đó, bốn người liền đẩy mạnh hắn từ say xuống hồ, chỉ sau khi nhìn thấy hắn từ say chết chìm, bọn họ mới cảm thấy yên tâm --

Trong hồ lớn này có mùi đường một loại nham thú, hung tàn giống như cá sấu, bất luận cái gì rơi vào trong hồ, đều sẽ trở thành thức ăn của chúng, thậm chí không lưu lại một khối xương cốt.

Vì vậy bọn họ không sợ có người sẽ kéo thì thể lên nghiêm thi.....

Điều duy nhất khiến bọn họ không yên tâm chính là Ninh Tuyết Mạch đã trốn thoát. Nếu như nàng chạy trốn thật xa, thì này về sau đứng xuất hiện thì bọn họ không sợ.

Chỉ sợ nhà đầu kia muốn lật lại bản án, muốn quay trở về đòi lại công đạo.....

Đây chủ định là một đêm không ngủ, bốn người đều có những bằng hữu thân mật từ mọi tầng lớp, giúp bọn họ bí mật tìm nơi ở của Ninh Tuyết Mạch. Đường nhiên, bọn họ cũng tra xét Tĩnh Viễn Hầu phủ.

Khi bình minh lên, bọn họ nhận được tin tức truyền về từ khắp nơi, không ai phát hiện ra được hành tung của Ninh Tuyết Mạch. Đường nhiên, nàng cũng không quay về Tĩnh Viễn Hầu phủ --

Xem ra tiểu nha đầu giáo hoạt kia đã chạy ra khỏi thành rồi!

Tới lúc này, bốn người không có biện pháp khác, đành phải âm thầm phái người ra ngoài thành tìm tội. Bọn họ còn dặn dò chỉ cần tìm được thì dứt khoát xử lý thật nhanh, đảm bảo diệt trừ hậu hoạn.

Bỗng người bận rộn cả đêm, đều mệt mỏi kiệt sức, nhưng bọn họ không thể quay về nghỉ ngơi. Khi bình minh lên sẽ có người tới lấy khẩu cung, bọn họ cần phải chạy trở về.....

.....

Quý Văn Hoàng đã ở trong hoàng cung cả đêm, vẫn luôn ở bên mép giường trông chừng đương kim thiên tử Nhạc Hiến Đế, chưa từng rời đi một lát.

Cho đến khi ánh mặt trời tỏa sáng, Nhạc Hiến Đế mới bằng lòng thả hẳn quay về.

Hắn vội vàng đi ra khỏi cung, ngay ở bên ngoài cung hắn đứng phải lâu quân gia vẫn luôn trông chờ. Lâu quân gia của phủ thái tử là hết gần như muốn nổi điên, báo cáo cho hắn một tin tức xấu khiến hắn gần như muốn nổi lên sấm sét.

Nhĩng đại tiểu thư mà hắn mừng về phủ Thái tử đêm qua đã bị Hinh bộ bắt đi!

Nàng bị nghi ngờ có liên quan tới tội danh mưu hại nhi nữ nguyên soái, Hồ Diệp Thường.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Đâm lao thì phải theo lao (3)

Quý Văn Hoàng không nói câu nào lập tức chạy tới Hinh bộ, xông thẳng vào trong đại đường Hinh bộ, tìm được Lục đại nhân - người đã tự mình mang binh đến phủ Thái tử bắt người.

Lục đại nhân nở nụ cười xin lỗi, nói rằng đêm qua đã áp người vào trọng lao Hinh bộ, Ninh Tuyệt Mạch cũng đã cung khai toàn bộ, hắn ta cũng lấy ra tờ khai nhận tội của nàng.....

Quý Văn Hoàng vừa nghe thấy người đã bị áp vào trọng lao Hinh bộ thì biến đổi sắc mặt! Người khác không biết trọng lao này rốt cuộc là gì, sao hắn có thể không biết! Hắn có lần đã từng vô tình đi vào trong đó, biết các thủ đoạn của cai ngục bên trong.....

Cho dù là hắn từ có ý chí cứng như sắt thép, tới nơi đó cũng sẽ bị phá vỡ, đi vào sẽ không thể ra, đứng nói Ninh Tuyệt Mạch chỉ là một tiểu cô nương thanh tú mòng manh?

Nàng bị mắc kẹt một mình trong đó một đêm, sẽ đáng sợ tới mức thế nào?!

Đôi mắt hắn nhanh chóng nhìn lướt qua tờ khai, tay tay vút xuống mặt sàn dưới ánh lạnh: "Bỏn vương không tin! Ngày hôm qua ta đã nhìn thấy tất cả ở trong trà lâu, nàng không hề động thủ với Hồ Diệp Thường, các nàng chỉ tranh cãi vài câu ngoài miệng mà thôi, nàng không làm gì Hồ Diệp Thường. Nhưng, thật ra Hồ Diệp Thường đã cố gắng tấn công nàng..... nếu không phải thân mình nàng linh hoạt, suýt nữa đã ăn lỗ nặng!"

Lục đại nhân cười lạnh lạnh: "Có lẽ chính vì vậy nên nàng ghi hận trong lòng, chờ khi đêm tới đã lên vào phủ Nguyên soái độc chết Hồ tiểu thư....."

"Nói bậy!" Sắc mặt Quý Văn Hoàng càng lạnh lùng hơn: "Ở trong trà lâu nàng đã bị thương nặng, bốn vương mang nàng về trong phủ Thái tử, nàng làm gì có thời gian đi độc chết họ Hồ?"

"Điều này, có lẽ là nàng đợi khi Thái tử không có ở trong phủ, lên đi ra ngoài giết người....."

"Đây càng là nói bậy! Ta hỏi ngươi, Hồ Diệp Thường đã chết khi nào?"

"Giờ Tuất một khắc."

"Điều này càng không đúng rồi! Bốn vương rời khỏi phủ Thái tử vào giờ Tuất ba khắc, trước đó, nàng vẫn luôn ở cùng bốn vương, sao có thể phản thân ra ngoài giết người?!"

Lục đại nhân không nói nên lời bởi những lời bác bỏ của hắn: "Có lẽ... có lẽ nàng đã âm thầm phái người cũng không biết được. Nàng thật sự là một nhận tội....."

"Vào nơi đó, cho dù nàng là nam nhân, nàng cũng buộc phải nhận tội cho dù không đúng! Hiện tại nàng đang ở đâu?!" Thái tử luôn luôn bất động thanh sắc, ôn tồn lễ độ không còn bình tĩnh nữa, nhắc có áo Lục đại nhân lên.

Trên người hắn sát khí quá đầy đặc, Lục đại nhân không nhận được run rẩy: "Sáng nay nàng đã sợ tội tự sát ở trọng lao Hinh bộ....."

Đã chết?!

"Bịch!" Một tiếng vang lên, Lục đại nhân bị vút xuống sàn.

Bóng dáng Quý Văn Hoàng chợt lóe, lập tức phòng ra khỏi đại môn Hinh bộ không thấy bóng dáng.

Lục đại nhân bị ném xuống sàn đến nỗi xương cốt đau nhói, gần như không thể đứng dậy --

Khuôn mặt hắn ta giống như màu đất, một lúc thật lâu sau cũng không thể hoàn hồn.

Hắn ta làm quan nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thái tử diện hạ tức giận như thế!

Xem ra Thái tử diện hạ thực sự coi trọng tiểu nữ hài kia --

.....

Bên trong hình phòng của đại lao Hinh bộ.

Mặc dù máu tươi trên mặt đất đã bị cọ rửa sạch sẽ, nhưng mùi máu tươi nồng đậm vẫn tàn trong không khí không thể tiêu tan, cực kỳ gay mũi.

Quý Văn Hoàng đi chuyển một vòng ở trong hình phòng, trái tim hắn trầm sâu tới tận đáy cốc.

Trên những hình cụ vẫn còn có vết máu loang lổ, thậm chí hắn còn tìm thấy vài mảnh vải Ninh Tuyệt Mạch trên người từ trong khe hở của chúng. Những mảnh vải rách nát đó đều bị vấy máu, chứng tỏ chủ nhân của nó đêm qua đã trải qua nghiêm hình bức cung thế nào --

Bốn tên cai ngục chuyên quản hình phạt run rẩy quý gối nói đó, nhìn Thái tử xem xét kiểm tra ở trong hình phòng, mỗi một bước đi gần giống như đang đạp lên trong lòng bọn họ.

Bọn họ không ngờ rằng, Thái tử diện hạ sẽ tự mình đến đây, sẽ cần thận xem xét.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Hương tiêu ngọc tởn

"Nàng thật sự đã chết?" Quý Văn Hoàng rốt cuộc dừng bước chân lại, từ trên cao nhìn xuống dò hỏi

"Thật..... thật sự, nàng sợ tội tự sát." Cai ngục trả lời, đây là lời kịch đã được chuẩn bị từ trước.

"Thì thế ở đâu?!"

"Đốt..... cháy....."

"Đốt rồi?!" Quý Văn Hoàng quả thực giận dữ, trên người sát khí đã không áp được nữa: "Ai cho các ngươi lá gan ấy?!"

Hắn lần này tức giận, độ âm chung quanh cũng dường như thấp hơn vài độ, bốn tên cai ngục run rẩy mạnh hơn, quý sát đất: "Bẩm Thái tử, sau khi Ninh có nưong chết, chúng ta lập tức bẩm báo lên trên, người phía trên nói, thời tiết quá nóng bức, thì thế không thể để lâu. Ninh tiểu thư dù sao cũng là nữ nhi Ninh Hầu gia, nếu như đã cung khai cũng nhận tội tự sát, vậy không cần truy cứu nữa. Sự rằng thì thế nàng thái ở trong tù, lập tức ra lệnh cho chúng ta đốt cháy, kham liệm tro cốt vào trong bình, gửi về Tĩnh Viễn Hầu phủ....." Đây cũng là bài kịch sớm đã được an bài

Chân tay Quý Văn Hoàng trở nên lạnh lẽo, tới giờ phút này hắn đã hiểu ra đây là một âm mưu. Âm mưu này tám chín nười phần là do phụ hoàng mình thiết trí

Nhạc Hiến Đế trước tiên đã trì hoãn hẳn ở trong hoàng cung, sau đó phải người dùng thủ đoạn lời đỉnh đi bắt Ninh Tuyệt Mạch, suýt đếm tra tấn bức cung, khiến nàng một mình nhận hết tra tấn nên không thể không nhận, tiếp đó nàng đã bị diệt khẩu.....

Mặc dù hắn đoán được ra người phía sau màn, nhưng hắn lại không hiểu, rốt cuộc vì sao Nhạc Hiến Đế lại phải trăm phương ngàn kế đối phó một với một tiểu cô nương như vậy?

Nàng không quyền không thế, không nơi nương tựa, không có chút uy hiếp nào đối với hoàng quyền, không phải hay sao?

Hắn nghĩ trăm lần cũng nghĩ không ra, ánh mắt leo lên khi nghĩ tới khuôn mặt nhỏ tươi cười của Ninh Tuyệt Mạch --

Trong trái tim sâu thẳm của hắn giống như bị kim đâm một chút!

Nữ hài tử đêm qua còn nói cười với hắn, cứ như vậy chết rồi?

Nàng rõ ràng có một thân tài năng đặc biệt! Rõ ràng có thể tỏa sáng rực rỡ ở Trường Không Quốc!

Hắn đảo mắt nhìn nhìn hình cụ trên bốn vách tường, sau đó lại nhìn nhìn bốn tên cai ngục đang quỳ xuống kia, trong mắt hiện lên một sự tàn khốc, chậm rãi hỏi "Đồ Nhất Dao đâu rồi? Nói hắn tới gặp bốn vương!"

Bốn người liền dựa theo những gì thương lượng trước đó, nói về tất cả sự tình đã xảy ra với Đồ Nhất Dao.

Bọn họ nói rằng sau khi Đồ Nhất Dao rời khỏi đại lao, uống rượu say, trượt chân vô tình vào trong hồ. Sáng nay có người tới báo tin, bọn họ mới biết được...

Quý Văn Hoàng hơi có chút buồn bực, theo hắn biết thì Đồ Nhất Dao không hề nghiện rượu, có thể nói ngày thường uống cực kỳ ít. Hắn ta đã từng nói qua, người thường uống rượu sẽ không ổn định, trong khi công việc hắn ta đang làm là một công việc tế nhị, đòi hỏi phải có bản tay ổn định

vững chắc --

Người như vậy sẽ uống say?

Sự nghi ngờ này kò lên trong tâm trí Quý Văn Hoàng một lúc trước khi hắn gạt bỏ nó.

Đối với hắn mà nói, hắn không quan tâm tới sự sống chết của một người như vậy.

Ánh mắt hắn mờ lờn nữa dừng ở trên người bốn người kia: "Nếu không tìm thấy hắn, vậy bốn vương hỡi các người, đêm qua các người đã dùng tổng cộng bao nhiêu hình phạt đối với Ninh cô nương?"

Bốn người tất nhiên không dám thừa nhận, liếc mưng dấp đầu thế thôi phủ nhận.

Quý Văn Hoàng sao lại không biết bọn họ nói dối thế nào?

Ánh mắt hắn lạnh băng, giọng nói cũng lạnh băng: "Không thừa nhận cũng không sao, bốn vương sẽ khiến cho tất cả các người cũng nhắm nháp toàn bộ hình cụ này một lần!"

Hắn không kịp cứu nằng, vậy hắn sẽ báo thù giúp nằng là được!

.....

Bên ngoài ánh mặt trời vừa phải, Quý Văn Hoàng đứng ở bên ngoài đại lao Hình bộ, giương mắt nhìn nhìn mặt trời treo trên bầu trời, khe khẽ thở dài.

Chỉ trong một đêm, mọi thứ đã thay đổi.

Một tiểu cô nương tài giỏi như vậy đã hương tiêu ngọc tẫn, rồi cuộc hắn không thể gặp lại nằng được nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Nằng vẫn sống sờ sờ

"Điện hạ, hồi phủ chứ?" Thủ lĩnh thị vệ bên người hắn khom người mời hắn lên xe.

Quý Văn Hoàng nhìn xe ngựa kia, hôm qua chính hắn đã dùng xe ngựa này đưa Ninh Tuyết Mạch đến phủ Thái tử.

Xe ngựa vẫn là xe ngựa kia, mà người lại rồi cuộc không bao giờ có thể nhìn thấy nữa.

Quý Văn Hoàng phát phát tay: "Đốt xe ngựa này đi." Xem như hắn đốt nó cho nằng.

Hắn xoay người lên ngựa, vẩy dây cương, phi ngựa rời đi.

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, mặc dù chiếc xe ngựa này không quá đặc biệt, nhưng tất cả nguyên liệu dùng để làm nó đều là thứ tốt nhất, giá trị vạn kim. Có thể nói đây là chiếc xe ngựa Thái tử điện hạ thích nhất, ngày thường được bảo quản rất tốt, không cho phép có một chút va chạm. Hiện tại lại ra lệnh đốt nó?!

Mệnh lệnh của Thái tử không có người nào dám không thuận theo, thủ lĩnh thị vệ lập tức chuẩn bị một nhóm người đốt xe, một nhóm người đuổi theo đuổi Thái tử điện hạ để bảo vệ bên người.....

.....

Bên ngoài Tĩnh Viễn Hầu phủ vừa mới sơn mới hoàn toàn, hiện tại đã treo cờ trắng, bên trong phủ vang đầy những tiếng than khóc.

Quý Văn Hoàng ghìm ngựa ở trước cửa Tĩnh Viễn Hầu phủ, nhìn về phía bên trong, nhẹ nhàng thở dài một hơi, xoay người rời đi.

Hắn biết những người vào trong lao Hình bộ cần bản không có người nào sống sót, vì vậy hắn không có một chút nghi ngờ đối với cái chết của Ninh Tuyết Mạch.

Hắn không muốn đi vào nhìn xem quan tài của nằng, nhiều nhất cũng chỉ nhìn thấy một đống tro tàn bên trong mà thôi, nếu đã không phải là nằng, có đi vào đó cũng chỉ khiến hắn thương tâm hơn

Quý Văn Hoàng một đêm không ngủ, vì vậy có chút mệt mỏi. Hắn quay trở về phủ Thái tử của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi rồi sau đó tính tiếp.

Hắn vô tình đẩy cửa tìm cung ra, đột nhiên nhận thấy được cái gì đó. Ánh sáng chợt loé trong bàn tay, một thanh trường kiếm xuất hiện từ trong không khí, hắn dùng thanh kiếm đẩy màn giường qua một bên. Sau khi nhìn thấy cảnh vật trên giường, là người luôn luôn trấn định như núi nhưng hắn không thể không trở nên giận dữ!

Trên giường có một người đang ngồi bên trong chăn gối, tóc đen sẫm màu trải ra nhẹ nhàng trên gối, khuôn mặt nhỏ đó búng, hàng mi dài, đang ngủ say. Đúng là Ninh Tuyết Mạch đã chết trong miệng mọi người.

Quý Văn Hoàng có chút không tin vào hai mắt mình, hắn theo bản năng dụi dụi đôi mắt, chậm rãi đi về phía trước.

Có lẽ tiểu gia hỏa đã quá mệt mỏi, độ cảnh giác không đủ, khi hắn đã tới gần mép giường, nằng còn say ngủ nơi đó.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nằng, ảm áp, mềm mại --

Nằng là thật! Vẫn sống sờ sờ!

Một người rõ ràng chết rồi, còn bị đốt sạch sẽ bỗng nhiên xuất hiện ở trên giường mình, Quý Văn Hoàng ghìm như cho rằng mình đang nằm mơ.

Bất luận là Lục đại nhân hay bốn gã cai ngục kia đều không thể nói dối, bọn họ cũng không dám!

Vậy rồi cuộc lễ chuyện gì đã xảy ra?

Quý Văn Hoàng đứng ở mép giường có chút xuất thần, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra.

Hắn đột nhiên hóa mất, chân gấm trên giường bỗng nhiên bay lên, đổ ập xuống về phía mép giường bao trùm lấy hắn --

Mặc dù Quý Văn Hoàng không hề phòng bị, nhưng hắn rồi cuộc là vị cao thủ tuyệt đỉnh, cả người lui về phía sau một bước, bàn tay vung lên, chân gấm tung bay xuống sàn.

Tiểu nhân nhí vốn dĩ nằm ở trên giường đã đứng trên mặt sàn, trong tay cầm một thanh đoản kiếm, chỉ xéo về phía hắn.

Sau khi thấy được khuôn mặt của Quý Văn Hoàng, Ninh Tuyết Mạch thở dài nhẹ nhõm một hơi, hạ thanh đoản kiếm trong tay xuống. Nằng khẽ mỉm cười với kìm đồng tiền nhỏ ẩn hiện bên má: "Khiến ta sợ hãi. Thái tử điện hạ, ngài cuối cùng đã về rồi!"

Tình cảnh gác của tiểu nha đầu vẫn còn rất cao!

Trong mắt Quý Văn Hoàng hiện lên sự tán thưởng, khước mọi căng cứng lên một nụ cười: "Nằng mới khiến bốn vương sợ hãi! Tôi, tôi, nói cho bốn vương nghe, nằng làm sao thoát thân từ đại lao Hình Bộ?" Hắn tò mò muốn chết.

Vừa nghe khẩu khí của hắn, Ninh Tuyết Mạch liền biết hắn đã biết hầu hết sự tình trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Nói ra thì rất dài

Vừa nghe khẩu khí của hắn, Ninh Tuyết Mạch liền biết hắn đã biết hầu hết sự tình trải qua, miệng nhỏ mím lại thành nụ cười: "Thái tử, ta thật oan uổng. Hồ Điệp Thường chết không liên quan tới ta, ta không hề giết nằng!"

Quý Văn Hoàng khẽ gật đầu: "Điều này bốn vương biết, bốn vương tò mò là nằng rồi cuộc đã trốn thoát như thế nào?"

Ninh Tuyết Mạch thở dài: "Đó là một câu chuyện dài, Tuyết Mạch thiếu chút nữa sẽ không được gặp lại Thái tử. Ta uống miếng nước trước đã." Nằng cảm thấy cổ họng khô cứng.

Đêm qua nằng đã lột da của Đồ Nhất Dao, thừa cơ dịch dung thành bộ dáng của hắn ta, sau đó đi ra khỏi nhà giam.

Nằng chắc chắn hiểu biết thấu triệt về nhân tâm, biết rằng Đồ Nhất Dao khẳng định không thể sống nổi. Bởi vì bốn tên cai ngục kia sau khi tra tấn Đồ Nhất Dao, cho dù biết bọn họ đã sai nhưng cũng sẽ đâm lao thì phải theo lao, còn sẽ thuy nằng giải quyết tốt tất cả hậu quả, vì vậy nằng không cần phải theo dõi nữa.

Kiếp trước nằng đã giết khá nhiều người, cũng phẫu thuật cho rất nhiều người, chuyện dùng dao cắt thân thể người đối với nằng mà nói đã là chuyện thường ngày, vì vậy nằng có thể hạ thủ tra tấn Đồ Nhất Dao.

Tự nhiên, phẫu thuật và tra tấn dù sao cũng là hai loại khái niệm. Phẫu thuật có thể gây tở người trước, nhưng tra tấn lại được thực hiện trên người sống vẫn tỉnh, cảm giác động thủ hoàn toàn khác nhau --

Trong khoảnh khắc kia, Ninh Tuyết Mạch trông rất bình tĩnh, bàn tay rất ổn định, nhưng thật ra dạ dày nằng lại như sóng cuộn biển gầm, gần như muốn phun ra!

Đặc biệt là khi nhận phải lột da và dịch dung thành Đồ Nhất Dao, không thể không trầm mặt kóp da mặt kìa của hắn ta giống như trảm khảm lên đầu vào trên mặt mình, mùi máu tràn ngập trong mũi, khiến dạ dày của nằng càng thêm quay cuồng.

Sau khi vội vàng ra khỏi đại lao, nằng đã tìm một góc yên lặng phun ra!

Nằng không ngừng vội kéo tấm da mặt kia xuống, tiếp đó lại trộm một bộ quần áo ở một cửa tiệm, sau đó mới tiện dụng màn đêm nhẩy vào trong một con sông nhỏ thỏm khoải tám sạch.

Bởi vì có chút bóng ma tâm lý, nàng luôn có cảm giác trên người mình vẫn bị dính máu của Đồ Nhất Dao, vì vậy nàng tiếp tục cựa rúc trong một thời gian dài. Chỉ sau khi ngấm người khoảng chừng nửa canh giờ (1h), nàng mới thay quần áo mới. Khi không ngửi thấy mùi máu nữa, lúc này nàng mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Nếu như đó là nữ hài tử khác, khi đã tìm được đường sống từ trong chỗ chết, sẽ chạy đi thật xa ra khỏi thành, tốt nhất chạy ra khỏi Trường Không Quốc, không bao giờ quay trở về. Sự tình lần này xem như một mất mát ngớ ngẩn.

Nhưng Ninh Tuyết Mạch lại không muốn chạy trốn!

Nàng không phải là người có tính nhàn nhác hay bị người si nhục. Nếu nàng bị oan uổng mà không dám hé răng, chỉ có thể chạy trốn thì khác gì rùa đen rút đầu?

Nếu nàng đã là đại tiểu thư Ninh phủ, vậy nàng không thể bỏi đen tên tuổi của nữ hài tử này được!

Nàng phải tẩy oan cho mình, cho dù sau này phải rời đi cũng phải rửa sạch oan tình và quang minh chính đại rời đi, không thể để người âm mưu chế cười ở sau lưng nàng!

Hơn nữa, nàng vừa hồi sinh lại Tinh Viễn phủ, nơi đó còn có một đám người đang chờ nàng nuôi sống, quan trọng hơn là, Nghiệm Trinh thú kia còn đang ở trong phủ của nàng.

Tiểu gia hỏa kia rất nghịch khí, nàng không muốn cứ bỏ rơi và mặc kệ nó như vậy.....

Ngoài ra, để phá vụ án Hồ Đệp Thường chắc hẳn là không khó, chỉ cần nàng tránh được đêm nay, chờ Quý Văn Hoàng trở về nàng có thể dựa vào thể lực của hân để lật người lại!

Một đêm nàng đã trải qua quá nhiều chuyện, thân thể nhỏ có chút mệt mỏi, nàng cần gấp một nơi nào đó để ngủ một giấc và lấy lại sức.

Nơi nào an toàn nhất? Nơi nào là càng tránh gió của nàng? Đương nhiên là tẩm cung trong phủ Thái tử!

Vì thế, sau khi Ninh Tuyết Mạch tắm rửa xong, nàng lập tức đi tới phủ Thái tử. Ven đường vừa lúc nhìn thấy bốn gã cai ngục đẩy một vị giải mạo Đồ Nhất Dao xuống hồ.....

Nàng tránh ở chỗ tối, đợi sau khi bốn người kia rời đi, nàng lập tức vọt bỏ quần áo của Đồ Nhất Dao mang theo bên người, da người..... ném tất cả xuống hồ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWs.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Thoát hiểm

Bởi vì Quý Văn Hoàng không ở trong phủ, vị Lục đại nhân kia thì trắng trợn tạo bạo mạng nàng đi từ trong phủ Thái tử. Người trong phủ Thái tử tối nay rất loạn, phòng vệ lỏng lẻo hơn so với ngày thường. Vì vậy Ninh Tuyết Mạch rất dễ dàng len vào.

Tẩm cung Thái tử nếu như không có sự phân phó từ Thái tử, không có người nào dám tiến vào, vì thế Ninh Tuyết Mạch có thể ngủ thoải mái ở chỗ này, đến nỗi nàng không hề mong寐 khi ngủ.

Có lẽ nàng đã ngấm trong nước sông hơi lâu, khi nàng tỉnh dậy thì cảm thấy có chút chóng mặt. Nàng giờ tay lên sờ đầu mình, trong lòng nguyên rủa một tiếng.

Đầu hơi nóng, nàng đã bị cấn!

Chẳng trách nàng vốn là người luôn luôn cảnh giác, hôm nay lại ngủ sâu như vậy, vị Thái tử này tiến vào thật lâu nàng mới phát hiện ra.....

Về việc thoát thân như thế nào, nàng tất nhiên không thể nói thật. May mắn thay, nàng biết Quý Văn Hoàng chắc chắn sẽ hỏi, vì vậy nàng sớm đã chuẩn bị một lý do thoát thân.

Lúc này Quý Văn Hoàng vừa hỏi, nàng liền dứt khoát nói ra lý do thoát thân kia.

Nàng nói rằng, khi nàng ở trong lao Hình bộ, vị Đồ Nhất Dao vốn muốn dùng hình với nàng. Khi nàng nhìn ra được tật chân của hân, nàng đã đưa ra điều kiện và giao dịch với Đồ Nhất Dao. Nàng sẽ hoàn toàn chữa khỏi tật chân cho hân, hân phải nghĩ cách thả nàng ra ngoài.

Đồ Nhất Dao đồng ý. Nàng dùng nửa buổi tối trị liệu khỏi tật chân cho hân, vì sợ Đồ Nhất Dao đổi ý, nàng có tình nói tay, nói rõ sau khi nàng khỏi phục vụ do sẽ tiến hành một bước trị liệu cuối cùng cho hân.....

Đồ Nhất Dao chỉ vì câu hoàn toàn muốn chữa khỏi tật chân, quả nhiên ngay trang nàng thành một khối thi thể và đưa ra khỏi đại lao..... Sau khi nàng chạy ra khỏi đại lao, cảm thấy bản thân mình thật quá oan uổng, vì thế nàng không muốn chạy trốn nên đã đi tìm Thái tử.....

Chưa xong, nàng còn không quên tặng bốc Quý Văn Hoàng:" Tuyết Mạch biết Thái tử điện hạ ghét cái ác giống như kẻ thù, tất nhiên không đành lòng để Tuyết Mạch đeo oan khuất trên lưng, nhất định sẽ giúp Tuyết Mạch lấy lại công bằng, vì vậy mới tới gặp Thái tử....."

Những lời này của nàng là bầy phần thật, ba phần giả, có thể nói vô cùng hoàn hảo.

Quý Văn Hoàng nghe những nhàn nhàn một cái, cười như không cười:" Tật chân của Đồ Nhất Dao ngay cả ngự y trong cung cũng không trị được, nàng có thể trị khỏi cho hân chỉ trong một đêm?"

Ninh Tuyết Mạch mỉm cười:" Thái tử điện hạ đã quên? Tuyết Mạch có y thuật rất tốt! Đương nhiên, nếu Thái tử điện hạ không tin, có thể đi thăm vấn Đồ Nhất Dao. Tuy nhiên, hân có thể sợ gánh trách nhiệm, chắc chắn sẽ không dễ dàng nhận tội..... Nhưng khẳng định Thái tử có biện pháp khác khiến hân ăn ngay nói thật."

"Đồ Nhất Dao đã chết." Quý Văn Hoàng phun ra năm chữ.

Ninh Tuyết Mạch mở to hai mắt:" Đã chết? Đêm qua rõ ràng hân ta vẫn còn rất ớn!" Nàng mừng vẻ mặt không tin.

Quý Văn Hoàng lại đánh giá nàng một chút, một đôi mắt của nàng trong suốt như nước, không giống như giả bộ chút nào.

Trong lòng hân không biết có tư vị gì, nữ hài tử này..... Ngay cả bản thân hân cũng có chút không thể hiểu nàng.....

Nhìn qua thì nàng rất ngây thơ trong sáng, thật ra là một tiểu hồ ly giỏi hoạt!

Quý Văn Hoàng nghe những cười:" Nghe nói sáng nay hân ta uống say, ngã hồ mà chết. Chẳng lẽ chân tật hân ta vừa mới trị khỏi, trong lòng vừa sướng, lúc này mới phá giới uống say, cứ thế mất đi tính mạng?"

Về mặt Ninh Tuyết Mạch giống như bưng bình, nhưng có chút tức nước:" Thì ra là vậy. Ta cảm thấy tức nước cho hân ta. Thật vất vả mới có thể đi lại, ngày lĩnh chỉ mới bắt đầu, vậy mà....."

Thật ra, khi ở đại lao Hình bộ, Quý Văn Hoàng cũng đã sai người điều tra về Đồ Nhất Dao, biết hân ta đúng thật là tự mình đi ra khỏi đại lao Hình bộ, người trông coi còn chúc mừng hân ta vài câu!

Mặc dù Quý Văn Hoàng không thân với Đồ Nhất Dao, nhưng cũng nghe nói hân ta là người thế nào, cũng biết người nào nếu dùng ở trong tay hân ta sẽ không thể nguyên lĩnh đi ra. Nhưng hân không ngờ tới, Ninh Tuyết Mạch lại dùng biện pháp này để tự cứu mình.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWs.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Tranh giương

Đồ Nhất Dao bị tật chân đã lâu, bỗng nhiên có một hy vọng đặt ngay trước mắt như vậy, hân ta động tâm cũng không có gì ngạc nhiên.

Không ngờ rằng hân ta lại có lý gan này, dám thả người chạy ra như vậy --

Quý Văn Hoàng dường như nghĩ tới điều gì, hỏi Ninh Tuyết Mạch:" Nàng đã cung khai ở trong đại lao Hình bộ rồi sao?"

Ninh Tuyết Mạch lắc đầu:" Ta không giết người, đương nhiên không khai!"

Quý Văn Hoàng nhớ tới tờ khai kia trong tay Lục đại nhân, trong lòng vừa động:" Tuyết Mạch, nàng hãy viết mấy chữ bốn vương nhìn xem"

Kiếp trước Ninh Tuyết Mạch là đặc công, tất nhiên có bản lĩnh mô phỏng các loại chữ viết. Nàng lập tức viết ra mấy chữ, bất chợt bút tích của nguyên chủ Ninh Tuyết Mạch.

Quý Văn Hoàng cầm lên nhìn xem, hân là một chuyên gia về thư pháp, trong lòng còn nhớ rõ nét chữ ký tên trên tờ khai kia, lúc này trong đầu so sánh chữ viết của Ninh Tuyết Mạch trong đầu một chút. Khóe môi hân nhẹ nhàng câu lên, hoàn toàn hiểu rõ.

Bút tích của hai người có vẻ giống nhau, nhưng lại không thể gạt được đôi mắt chuyên gia thư pháp như hân. Chữ ký trên tờ khai kia là giả mạo!

Xem ra Đồ Nhất Dao nhận được mệnh lệnh là từ lệnh, khiến đêm qua hân ta phải lấy bằng được khẩu cung, sau đó người giết và thiếu hụt diệt khẩu.

Nhưng cũng đúng là có mệnh lệnh này, Đồ Nhất Dao mới dám trao quý như vậy, dùng kế thay mạng đổi đao, thả người ra.

Hân ta còn tìm người giả mạo bút tích trên tờ khẩu cung của Ninh Tuyết Mạch, còn viết đi thư như vậy--

Nếu Ninh Tuyết Mạch không tới tìm hân, chỉ sợ ngay cả hân cũng đã bị lừa!

Nhưng Đồ Nhất Dao cứ như vậy lên thả người chạy ra hay sao?

Với tính cách làm người của hân ta, cho dù đã giúp hân ta trị khỏi tật chân, hân ta cũng không nên lưu lại mầm tai họa lớn như vậy trên đời. Có lẽ còn có sự tình nào đó mà hân không biết.....

Hân lại liếc mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch một cái, tiêu cô nương đang chải đầu, chiếc lược gỗ đào lướt qua trên mái tóc đen nhánh của nàng, mềm mại giống như sa tanh.

Bộ dáng chải đầu của nàng rất đẹp, Quý Văn Hoàng không nhịn được nhìn thêm chút nữa.

"Tiếp theo nàng định làm gì?" Quý Văn Hoàng hỏi nàng.

Ninh Tuyết Mạch mở to đôi mắt nhìn hân:" Đương nhiên là nhờ Thái tử làm chứng giúp ta, giúp ta tẩy rửa tội danh."

Quý Văn Hoàng trầm tư một lát, rồi cuộc đưa ra quyết định: "Được, chờ bốn vương nghỉ tạm vài canh giờ, sau đó tiến cung giúp nàng rửa sạch oan khuất."

Ninh Tuyết Mạch tò vè khó hiểu: "Nếu Thái tử diện hạ có thể giúp Tuyết Mạch rửa sạch oan khuất, vì sao không lập tức hành động?"

Quý Văn Hoàng gật một cái: "Tiểu Tuyết Mạch, tối hôm qua bốn vương mới đêm không ngủ, nàng dù sao cũng phải để bốn vương nghỉ tạm một lát mới có tinh thần giải oan cho nàng, có đúng hay không?"

Được thôi! Vậy nàng nghe hân, nàng tiếp tục chờ hân thêm mấy canh giờ.

Nàng đã từng là đặc công, không thiếu nhất chính là sự kiên nhẫn, vì vậy Ninh Tuyết Mạch đồng ý.

Nói thật, đêm qua nàng chỉ mới ngủ được hơn một canh giờ, giờ phút này vẫn còn có chút mệt mỏi.

Nàng không khách khí nhẩy lên giường lớn, cười thầm nói với Quý Văn Hoàng: "Thái tử diện hạ chắc có thể ngủ trên đây như trước phải không? Ta thấy Thái tử diện hạ nằm ở phía trên vững như núi Thái sơn, rất tiêu dao tự tại, chắc là không ảnh hưởng tới giấc ngủ. Tuyết Mạch không đủ công phu, ngủ trên đây tuyệt đối sẽ rơi xuống, chỉ có thể ngủ trên giường."

Trong khi nói chuyện, nàng đã chui vào bên trong chăn.

Quý Văn Hoàng vốn đang còt áo ngoài, vừa nghe vậy thì ngón tay hơi dừng lại, cười như không cười liếc mắt nhìn nàng một cái: "Nàng thật sự dám nói ra điều đó!"

Tranh giường của Thái tử hân còn tranh đúng lý hợp tình như vậy. Trên đời này có lẽ cũng chỉ có nàng.....

Ninh Tuyết Mạch dường như không thể mở mắt ra được nữa, giờ tay dụi dụi: "Chẳng lẽ diện hạ không muốn? A, vậy thôi, Tuyết Mạch sẽ ngủ trên ghế một lúc." Trong khi nói, nàng đã xốc lên chân lên chuẩn bị xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chữa thương (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Văn Hoàng giờ tay ngăn nàng xúc chăn: "Được rồi, nàng cứ nghỉ ở trên này đi. Đừng khiến cho người khác nghĩ rằng bốn cung bắt nạt tiểu hài tử." Có lẽ nhận thấy tay nàng hơi nóng, hân hơi nhu nhu: "Nàng bị sốt?"

Ninh Tuyết Mạch kín đáo rút tay mình về: "Thân thể nhỏ hơi yếu, tối qua lại nhiễm chút lạnh." Khi nàng nói có chút nghẹn mũi.

Nàng trời sinh đã có đôi mắt ngập nước, hơn nữa bởi vì bị cảm nên khuôn mặt hồng hồng, nhìn qua hết sức đáng thương.

Trong lòng Quý Văn Hoàng cảm động, không nói lời nào kéo nàng ngồi dậy: "Bốn vương chờ ta trị cho nàng."

Người dân trên đại lục Trường Không hiểu khi bị cảm lạnh, bởi vì bọn họ có tư chất niệm lực bẩm sinh, nhưng nếu bị cảm thường sẽ không dễ dàng khỏi bệnh.

Cần phải điều trị ngay từ lúc bắt đầu mới có thể chữa khỏi nhanh hơn.

Theo đạo lý, nguyên chủ Ninh Tuyết Mạch là phế tài niệm lực, chắc chắn sẽ bị cảm thường xuyên.

Nhưng có lẽ vì nàng nghèo khổ, thường phải chịu đựng gió sương, hải tử của người nghèo thường được nuôi rất tốt, mặc dù nàng đói đến nỗi xanh xao vàng vọt, nhưng lại chưa từng bị cảm. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu thân thể nhỏ này bị cảm?

Thông thường khi cảm thấy không thoải mái, nàng tự mình dùng phương pháp trị liệu điểm huyết xoa bóp. Nếu như nàng sống ở thời đại kia, chỉ cần dùng biện pháp này một lần là khỏi, vì vậy sau khi nàng xoa bóp xong thì lập tức lên giường đi ngủ.

Không ngờ sau khi ngủ một giấc, chẳng những không có dấu hiệu chuyển biến tốt, thay vào đó cảm lạnh còn trở nên tồi tệ hơn. Nàng cảm thấy chóng mặt, mũi cũng bị tắc nghẽn.

Nàng vốn dĩ không quan tâm tới cảm lạnh, nhưng giờ phút này nhìn thấy sắc mặt Quý Văn Hoàng có vẻ hơi nghiêm trọng, nàng cảm thấy trái tim xôn xao.

Nàng có rất nhiều việc phải làm, cần bản không có thời gian dưỡng bệnh. Bây giờ nàng đã bị bệnh, nàng có thể nhìn xem người ta điều trị cảm lạnh trong thời đại này như thế nào, cũng có thể học hỏi một chút.

Vì vậy nàng không cự tuyệt, nói một câu: "Vậy đa tạ diện hạ." Nàng ngồi ở trước mặt và nhìn xem động tác của hân.

Quý Văn Hoàng ngồi đối diện với nàng, kéo tay nàng qua nói tiếp cùng với đôi tay của hân, niệm lực dừng mình giống như dòng nước bắt đầu chảy qua lòng bàn tay vào trong cơ thể nàng.

Biện pháp có chút giống với những cánh chữa thương trong phim điện ảnh vô hiệp --

Ninh Tuyết Mạch chỉ cảm thấy một luồng lực lượng ấm áp linh hoạt kỳ ảo dừng mình chảy từ lòng bàn tay vào trong cơ thể mình. Nó bắt đầu di chuyển vào kinh mạch trong người, có cảm giác mát lạnh ở những nơi nó đi qua. Huyết mạch có chút chậm chạp hình như có dấu hiệu khơi thông.....

Nàng có cảm giác cả người mình nóng lên, chớp mắt bắt đầu thấm ra mồ hôi, mũi nàng vốn tắc nghẽn cũng bắt đầu thông khí.

Đi, điều trị cảm lạnh bằng niệm lực quả nhiên là tuyệt nhất, niệm lực của hân lưu chuyển ở trong cơ nàng một vòng như vậy giống như đang ăn một loại thuốc hạ sốt đặc biệt. Hiệu quả là ngay lập tức*! (立竿见影: *đựng sào thấy bóng*)

Niệm lực trong thế giới này thật sự rất thần kỳ --

Nếu như nàng có được niệm lực, sau đó phối hợp với y thuật của mình, vậy thì nàng sẽ càng xuất sắc!

Nàng thoáng có chút thất thần, khi niệm lực của Quý Văn Hoàng vọt tới gần đan điền, luồng niệm lực hoạt bát đang lưu động kia đột nhiên biến mất không thấy!

Có phải niệm lực đã bị rút về?

Ninh Tuyết Mạch mở to đôi mắt, đang muốn mở miệng báo hân nếu cứu người hãy cứu tới cùng, dùng niệm lực dứt khoát đi một vòng toàn bộ huyết mạch quanh người nàng. Nhưng không ngờ rằng Quý Văn Hoàng lại đang kinh ngạc nhìn nàng, thần sắc có chút kỳ lạ.

"Có chuyện gì vậy? Có gì không ổn?" Ninh Tuyết Mạch hoạt động tay chân một chút, một nửa nhẹ nhàng nửa chưa xót.....

Quý Văn Hoàng tức mắt đánh giá nàng một cái: "Không phải nàng mượn cơ hội hấp thụ niệm lực của bốn vương?"

Ninh Tuyết Mạch lúc này thật sự buồn bực: "Hấp thụ niệm lực của diện hạ? Sao có thể?! Điện hạ giúp ta chữa bệnh, vì sao ta lại hấp thụ niệm lực của diện hạ?"

Ngay sau đó Quý Văn Hoàng suy nghĩ cẩn thận và hiểu ra: "Chắc hẳn là nàng không cố ý hấp thụ niệm lực của bốn vương --"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Chữa thương (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chỉ có những người là cao thủ niệm lực và tu luyện bộ môn tà công nào đó, mới có khả năng hấp thụ niệm lực của người khác.

Ninh Tuyết Mạch là phế tài niệm lực, cho dù nàng muốn hút cũng không có khả năng --

Vậy vừa rồi đã xảy chuyện gì?

Hắn đi chuyển niệm lực đến vùng phụ cận đàn điền của nàng, ngay lập tức giống như đá vứt xuống biển, biến mất không thấy tăm hơi.

Hơn nữa, lúc ấy hắn có cảm giác cánh tay căng thẳng, tất cả niệm lực trong cơ thể gần như điên cuồng bị hút ra --

Nếu không phải hắn cực kỳ thông minh, phản xạ nhanh, đúng lúc rút tay về, chỉ sợ niệm lực của hắn sẽ bị tổn thất không ít.....

Hắn nhìn nhìn Ninh Tuyết Mạch, ở đại lục Trường Không, những kẻ tu luyện loại công phu hút niệm lực người khác đều là người ở trong tà giáo, hơn nữa công lực ít nhất phải là cấp 2 trong "Độn" Giới.

Cho dù tuyết thể thiên tài muốn tu luyện nó, ít nhất cũng cần phải tu luyện trong vòng hai mươi năm.

Nhưng Ninh Tuyết Mạch chỉ mới gần mười ba tuổi, cho dù nàng luyện loại công phu này từ trong bụng nương nàng, giờ phút này cũng không thể luyện thành.....

Chưa nói tới trong cơ thể nàng căn bản không có niệm lực!

Hắn cảm thấy hoảng hốt trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện gì, một lần nữa kéo tay nàng qua: "Vừa rồi có lẽ do bản vương quá mệt mỏi, nhất thời hiểu lầm..... Tôi, chúng ta hãy bắt đầu lại." Hắn lại lưu chuyển niệm lực qua tay nàng.

Hắn nhìn qua không có gì khác so với vừa rồi, nhưng trong lòng lại cẩn thận hơn rất nhiều, thúc đẩy niệm lực khơi thông một nửa kinh mạch giúp nàng, chậm rãi đi tới gần đàn điền --

Hắn ngưng tụ niệm lực thành một đường, chuẩn bị sẵn sàng đúng lúc rút niệm lực về, không ngờ lần này lại không có cảm giác gì khác. Niệm lực của hắn chảy vào đàn điền của nàng và tiến về phía trước, không có gì bất thường giống như vừa rồi.....

Chẳng lẽ vừa rồi hắn thật sự một mồi nên cảm giác sai?

Khoảng sau nửa canh giờ, dưới sự thúc dục niệm lực của Quý Văn Hoàng, Ninh Tuyết Mạch ướt đầm mồ hôi, cảm giác nặng đầu nhẹ chân đều biến mất toàn bộ.

Đợi sau khi Quý Văn Hoàng thu công, nàng nháy nháy mắt, tươi cười rạng rỡ: "Điện hạ quả nhiên rất có bản lĩnh, ta đã hết cảm rồi!"

Nàng nhảy lên quá phấn kích, khi không cẩn thận lẫm vướng vào tấm chăn, cả người mất thăng bằng, lập tức nhào tới trong lòng ngực của Quý Văn Hoàng --

Quý Văn Hoàng theo bản năng giơ hai tay ra, trong miệng còn không quên trêu đùa: "Nàng đang muốn nhào vào trong ngực --"

Hắn còn nói chưa xong, mắt thấy người sắp bỏ nhào vào trong lòng ngực của hắn, bàn tay Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên đập về phía trước mặt cái, đánh ó trên ngực hắn, nàng mượn một lực để bật người lại, lấy một góc độ khiến hắn không thể lường trước, một lần nữa đứng vững.

Trong mắt hắn thậm chí có thể nghĩ thấy được mùi hương nhàn nhạt ở trên người nàng, nhưng hắn lại ôm vào không khí, trên ngực ngược lại còn ăn một chương. Nếu không phải công phu hắn cao thâm, một chương này của nàng có thể khiến hắn ngã xuống.

Cả người hẳn khẽ run lên. Ánh mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch thâm hơn một chút.

Tiểu nha đầu này rút cuộc tu luyện công phu kinh thần gì vậy?

Hắn có kiến thức uyên bác, nhưng thật sự chưa từng nhìn thấy.....

Sau khi Ninh Tuyết Mạch đứng vững, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bỗng nhiên tiếp nhận được ánh mắt như vậy của Quý Văn Hoàng, trong lòng nàng nháy dưng!

Nàng là độc công, đối với bất luận kẻ nào cũng đều có một loại bản năng lớn là bài xích tới gần. Vừa rồi nàng đánh ra một chiêu đơn thuần chỉ là phản ứng khẩn cấp theo bản năng, thân thể đưa ra hành động trước cả đại não.

Sau khi hoàn thành động tác, nàng mới lịm lại được cảm giác, cũng nhận ra rằng hành động của mình đã hơi quá mức --

Nàng khụ một tiếng, cười cười: "Tuyết Mạch trượt chân, thiếu chút nữa té ngã trên người Thái tử điện hạ, thật là thất lễ, điện hạ tha tội."

Quý Văn Hoàng không nói nên lời, nàng không xem cú đánh kia là mất lễ? Đây là đạo lý gì vậy?!

Tốc độ phản ứng của tiểu nha đầu này chắc chắn không chậm!

Hơn nữa trong tiềm thức còn có chút phòng bị rất sâu với hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 78: Tiểu nha đầu kỳ lạ dễ thương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ninh Tuyết Mạch có chút áy náy trong lòng, vừa rồi nếu hẳn là người bình thường, một chương kia của nàng có thể đánh hẳn bay ra ngoài --

"Xin lỗi, Thái tử diện hạ, là Tuyết Mạch thất lễ, xin lỗi ngài." Nàng thành tâm thành ý thi lễ với hắn.

Quý Văn Hoàng nhìn nàng thật sâu một lát, rất ghét bỏ thờ dài một hơi: "Thôi, bản vương không chấp nhặt với một tiểu nha đầu, xem như nàng nợ bản vương một ân tình đi. Cả người nàng đều đầy mồ hôi, hãy nhanh chóng đi tắm rửa sạch sẽ đi."

Ninh Tuyết Mạch đã toát mồ hôi khắp người, váy lụa trên người hoàn toàn sưng nước.

Lúc này quần áo dính sát ở trên người, nàng có cảm giác dính dính ướt át thật sự khó chịu.

Thái tử này quả nhiên có thói ở sạch, vừa rồi còn chân thành đầy thâm tình, giờ phút này lại mang vẻ mặt ghét bỏ.....

Nhưng biểu hiện của hắn như vậy lại khiến Ninh Tuyết Mạch âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vì Thái tử này vừa rồi có chút biểu hiện kỳ lạ đối với nàng, khiến nàng gần như có có một loại ảo giác rằng hắn rất thích nàng, hiện tại xem ra là nàng đa nghi.....

Mặc dù về mặt tâm lý, nàng đã hơn hai mươi tuổi, nhưng thân thể này rất trẻ chỉ mới mười ba tuổi, nàng vẫn còn là một nha đầu dễ thương, đúng là có thể vô tư chơi lâu hơn một chút.

Nàng muốn khám phá đại lục này và có một lối sống vô tư, không muốn liên tục tiếp thu học nợ tình, gây thêm phiền toái cho bản thân mình.

Đặc biệt đối phương còn là một Thái tử quyền cao chức trọng, người mà hiện tại không phải nàng có thể tiếp xúc.....

Nếu như hắn thật sự động tâm với nàng, muốn nạp nàng làm vợ làm thiếp, nàng thật sự sẽ không thể nào chống đỡ --

Cho dù miễn cưỡng chống đỡ, cũng sẽ mang tới phiền toái cho nàng.

May mắn thay, đó chỉ là nàng đa nghi!

Ninh Tuyết Mạch cười, cười rất vui vẻ, vui mừng vẫy vẫy tay với hắn: "Được, ta đây sẽ đi tắm rửa. Thái tử diện hạ hãy nghỉ ngơi đi. Tuyết Mạch sẽ không quấy rầy ngài." Nàng mở cửa và chuẩn bị đi ra ngoài.

Quý Văn Hoàng liếc mắt nhìn nàng một cái, bỗng nhiên cảm thấy nụ cười của nàng có chút chói mắt. Hắn cũng nháy xuống giường: "Tự nàng đi ra ngoài, không sợ sẽ khiến người của phủ Thái tử sợ sao?"

Đứng vậy! Rất cuộc trong mắt những người hầu ở phủ Thái tử, nàng đã bị Lục đại nhân mang đi, hiện tại bỗng nhiên đi ra khỏi tắm cung Thái tử, đoán chừng thật sự có thể dọa người nháy dưng.

Nàng chớp chớp mắt: "Vậy làm sao bây giờ? Thái tử diện hạ ra ngoài phân phó người đưa nước tắm vào đây?"

Quý Văn Hoàng nhẹ nhàng nói: "Đây là tắm cung của ta, không phải phòng tắm!"

Thái tử này thật quý mô!

Vừa không cho nàng đi ra ngoài, lại không cho phép đưa nước tắm vào đây, còn buộc nàng phải tắm rửa, vậy nàng dùng cái gì để tắm? Lau khô? Hay là dùng tiền pháp làm sạch gì đó? Sẽ không thần tiên như vậy đúng không?!

Ninh Tuyết Mạch đang hai tay ra: "Vậy Thái tử diện hạ muốn ta thế nào?"

Quý Văn Hoàng mở cửa: "Bản vương mang nàng đi." Hắn dẫn đầu đi ra ngoài.

Ninh Tuyết Mạch: "....." Nàng đành phải lặng lẽ đi theo hắn.

Tắm rửa thôi mà cũng phiền Thái tử diện hạ tự mình dẫn đường, mặt mũi của nàng thật là lớn!

Từ sau khi Quý Văn Hoàng trở về, phủ Thái tử đã khôi phục lại trật tự bình thường, các thị nữ thị vệ đều bận rộn và có trật tự.

Quý Văn Hoàng mang theo nàng xuyên qua trạch viện của Thái tử, một đường đi trước, ven đường gặp qua rất nhiều thị nữ thị vệ. Những người này từ xa xa vừa nhìn thấy hóng dáng Quý Văn Hoàng đi tới, bọn họ đã lập tức quỳ xuống, quỳ rạp ở trên mặt đất không dám nâng đầu lên, cho đến khi hai người đi qua bọn họ mới dám đứng dậy.....

Tất nhiên có người nhìn thấy được Ninh Tuyết Mạch, mặc dù mọi người đều kinh ngạc nhưng không người nào dám nghị luận một câu.

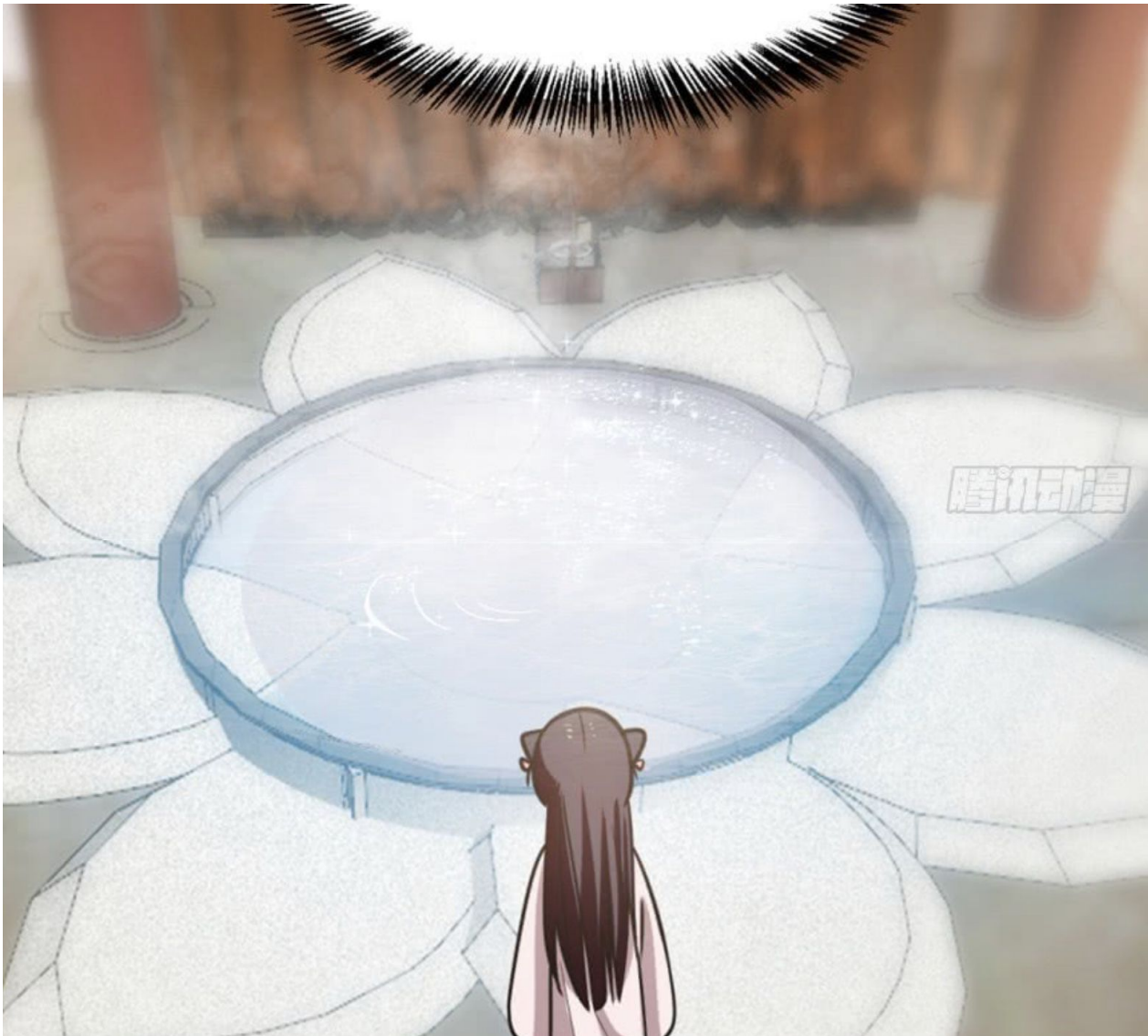
Dương nhiên, cũng sẽ không có người nào làm việc truyền tin tức này ra khỏi phủ Thái tử.

Kết cục của thị nữ bùng nổ, người từng tiết lộ một câu với Lục vương gia Quý Văn Hạo chính là tấm gương sống.

.....

Xuyên qua ba tòa dinh viện, vòng qua hai dãy hành lang gấp khúc, sau đó lại đi qua một cái hồ nước --

.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Cổ quái

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ninh Tuyết Mạch có chút khó hiểu, chỉ tắm rửa mà thôi, đáng phải treo đèn soi nước vậy hay sao?

"Điện hạ, phòng tắm phủ Thái tử vì sao lại xa như vậy?" Nàng bước nhanh hai bước, đuổi kịp bước chân Quý Văn Hoàng.

"Không phải phòng tắm, là suối nước nóng. Cả người nàng ướt đầm mồ hôi, ngâm suối nước nóng sẽ tắm nhanh hơn."

Nàng thật sự có thể ngâm mình trong suối nước nóng? Ánh mắt Ninh Tuyết Mạch sáng lên.

Từ sau khi nàng tới đại lục này, nàng chỉ tắm rửa ở trong chậu tắm, đêm qua là ở một con sông nhỏ..... tắm rửa rất không thoải mái. Đã lâu lắm nàng không ngâm mình trong suối nước nóng ——

Nàng đi theo Quý Văn Hoàng qua một dinh viện, đi vào trước mái hiên của một tòa nhà nhỏ nhỏ.

Trên mái hiên có đề ba chữ to —— Dịch Trần Tuyền.

Bốn thị nữ đứng thẳng ở trước mái hiên, nhìn thấy Quý Văn Hoàng thì cùng nhau khom người: "Thái tử điện hạ!"

Quý Văn Hoàng chỉ hơi gật đầu, đi thẳng về phía trước, bốn thị nữ ần càn mở cửa điện ra giúp hầu: "Điện hạ, mọi thứ đều đã được chuẩn bị."

Quý Văn Hoàng nhắc chân đi vào trong, Ninh Tuyết Mạch dương nhiên đi theo.

"Cô nương, xin ngồi hãy chờ ở bên ngoài, khi Thái tử điện hạ tắm gội không cần bất luận kẻ nào hầu hạ." Bốn thị nữ ngăn cản nàng.

Ninh Tuyết Mạch nhướng mày, ai nói nàng muốn hầu hạ Thái tử tắm gội?

Nàng còn chưa kịp nói gì, Quý Văn Hoàng đã đi vào bên trong toà nhà, hẳn không quay đầu lại mở miệng nói: "Để nàng tiến vào."

Ninh Tuyết Mạch đi vào, bốn thị nữ nhìn bóng dáng của nàng với ánh mắt ngạc nhiên.

Ai cũng biết suối nước nóng này chỉ có một mình Thái tử điện hạ có thể hưởng dụng, cho dù những hoàng tử khác tới đây muốn ngâm mình một hồi cũng không được phép ——

Thậm chí ngay cả muội muội mà Thái tử sủng ái nhất Quý Văn Dao rất muốn ngâm mình một hồi, cầu xin Thái tử điện hạ đã lâu, nhưng Thái tử điện hạ vẫn không đồng ý. Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy?

.....

Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc nhìn thấy suối nước nóng trên đại lục này. Sau khi nhìn thấy rõ ràng, nàng không thể không mím môi lại.

Suối nước nóng này —— quá nhỏ!

Suối nước nóng có hình tròn, bên cạnh ao được khảm ngọc thạch đại màu, đường kính khoảng hai mét, nước sâu hơn một mét, trên bề mặt có hơi nước bốc lên. Hình dáng suối nước nóng được thiết kế rất khác biệt, nhìn qua giống như một nụ hoa sen.

Đáy suối nước nóng được khảm một lớp đá nhiều màu, mịn và mượt giống như đá cuội, nhìn rất thú vị.

Nàng nghiêng đầu quan sát, ánh mắt nàng vừa thoáng nhìn thấy Quý Văn Hoàng đang cúi đầu, lập tức trở nên hoảng sợ.

"Thái tử điện hạ cũng muốn tắm sao?" Không phải nói chỉ nàng tắm thôi sao?

Quý Văn Hoàng đã cúi đầu ngoài: "Mỗi ngày bốn vương đều tới đây ngâm người một chút."

Ninh Tuyết Mạch: "....." Chẳng lẽ hần muốn tắm uyên ương cùng nàng?

Nàng buột miệng nói: "Suối này nhỏ quá, không đủ chỗ cho hai người ngâm"

Quý Văn Hoàng vừa mới vén ống quần lên, nghe thấy vậy thì liếc mắt nhìn nàng một cái: "Nàng cho rằng bốn vương muốn tắm cùng nàng?"

Hành động của người chính là có ý này!

Mặc dù Ninh Tuyết Mạch không nói gì, nhưng biểu hiện của nàng đã phản bội suy nghĩ của nàng.

"Nàng có thể mơ! Người có thể tắm cùng bốn vương chỉ có thể là Thái Tử Phi." Quý Văn Hoàng đã đi chân trần xuống nước, nói chuyện không hề khách khí.

Ninh Tuyết Mạch thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, cười thầm: "Vậy thì tốt rồi, may mắn ta không phải là Thái Tử Phi của Thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ cứ ngâm người trước, chờ lát nữa ta sẽ quay lại." Nàng xoay người định đi ra phía ngoài. Suối nước nóng là của hần, tất nhiên do chủ nhân hần định đoạt.

"Bốn vương nói sẽ tắm hay sao?" Quý Văn Hoàng gọi nàng lại từ phía sau lưng.

Ninh Tuyết Mạch xoay người nhìn hần. Đại ca, người đã xuống nước, không phải muốn ngâm người trước hay sao?

Đi, sao hần lại mặc cả quần áo xuống nước? Chỉ xin ống quần lên cao?

"Hãy nhìn các thao tác của bốn vương, suối nước nóng này có chút đặc biệt. Nếu bốn vương không dạy cho nàng, chỉ sợ nàng dẫm nhầm phải thứ gì sẽ bị bỏng chết....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Nội lực

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai chân Quý Văn Hoàng dẫm lên những hòn đá nhỏ dưới đáy suối nước nóng, nước trong ao sủi lên từng đợt bọt khí. Những bong bóng nước có màu trắng, có không màu, cũng có màu sắc rực rỡ: "Những viên đá này đại diện cho các yếu tố và nhiệt độ khác nhau. Hiện tại thể chất của nàng yếu nhược, không thể dẫm lên viên đá màu đỏ dưới đáy nước, nhưng nàng có thể dẫm xuống một chút trên viên đá màu xanh lục....." Quý Văn Hoàng bắt đầu truyền đạt phương pháp sử dụng suối nước nóng.

Trên trán Ninh Tuyết Mạch trượt xuống vó số lác tuyết, chỉ ngâm suối nước nóng mà thôi, vì sao lại giống như đang ngâm mình ở trong cơ quan? Có một hay không?

"Nàng hãy dẫm lên những viên đá này dựa theo sự thích nghi của bản thân, không thể nóng vội....." Lời nói và việc làm của Quý Văn Hoàng đều rất mẫu mực, giằng giằng khoảng tám hai phút đồng hồ.

Ninh Tuyết Mạch cố nén ngáp gật đầu: "Được, không thành vấn đề." Nàng là người rất thạo về thuật cơ quan, nhớ những bước đi đó không làm khó được nàng.

Quý Văn Hoàng lúc này mới lên bờ, không yên tâm liếc mắt nhìn nàng một cái: "Nàng phải nhớ tất cả những lời bốn vương nói, một khi phát hiện không đúng thì lập tức lên bờ, hoặc là gọi bốn vương, bốn vương sẽ bên ngoài chờ nàng."

Ninh Tuyết Mạch xoa xoa ấn đường xúc động, bất quá chỉ là ngâm suối nước nóng mà thôi, vì sao vị Thái tử này lại xem như nàng đang dọn sạch bãi mìn?

Nàng hứa với hần, Quý Văn Hoàng lúc này mới đi ra ngoài.

Ninh Tuyết Mạch chờ hần đi ra ngoài thì đóng cửa lại, lúc này mới bắt đầu cởi đồ. Nàng biết mặc dù vị Thái tử này ngẫu nhiên trêu đùa nàng vài câu, nhưng thật ra rất ngạo kiều chính phái.

Hần sẽ không nhìn xem một tiểu hủ tử đáng yêu đang tắm từ trong bóng tối.

Suối nước nóng, ta tới đây! Đã lâu không ngâm mình trong người.....

Bọt nước văng khắp nơi, người nàng đã đứng ở suối nước nóng, vừa mới nhẩy vào nàng đã cảm giác được có điều gì đó không thích hợp.

Suối nước nóng dường như có một dòng điện yếu chạy qua. Khi xuống nước, vô số những sợi năng lượng kỳ lạ mong manh theo da thịt chui thẳng vào trong cơ thể nàng, khiến nàng nháy mắt rung mình!

Tệ hơn nữa là một nửa trong đó chui vào trong người nàng lại là dòng nước ấm, trong khi một nửa còn lại chui vào người nàng lại là băng lưu, khiến cho một nửa người nàng đỏ lên, một nửa người nàng trắng bệch.....

Suối nước nóng này cũng quá quý đi!

Ninh Tuyết Mạch chỉ cảm thấy một nửa huyết mạch trong thân thể giống như đang muốn sôi trào, và một nửa huyết mạch kia trong thân thể lại như muốn ngưng kết.....

Nàng vội vàng cúi đầu, phát hiện ra rằng bản thân mình phát lạnh là vì đang dẫm lên một viên đá đen.

Nàng nhanh chóng nâng chân trái phát lạnh lên, nhưng phát hiện ra cả người mình lại nhanh chóng nóng lên như lửa.

Nàng cúi đầu nhìn lên, phát hiện ra chân phải của mình đang dẫm trên viên đá đỏ như lửa.

Quý Văn Hoàng dường như đã nói nàng cũng không thể chạm vào viên đá đỏ này.....

Đôi chân nàng nhanh chóng đổi bộ pháp dựa theo những lời vừa rồi Quý Văn Hoàng đã nói. Sau khi hoàn toàn đứng vững, nàng mới có cảm giác thoải mái một chút.

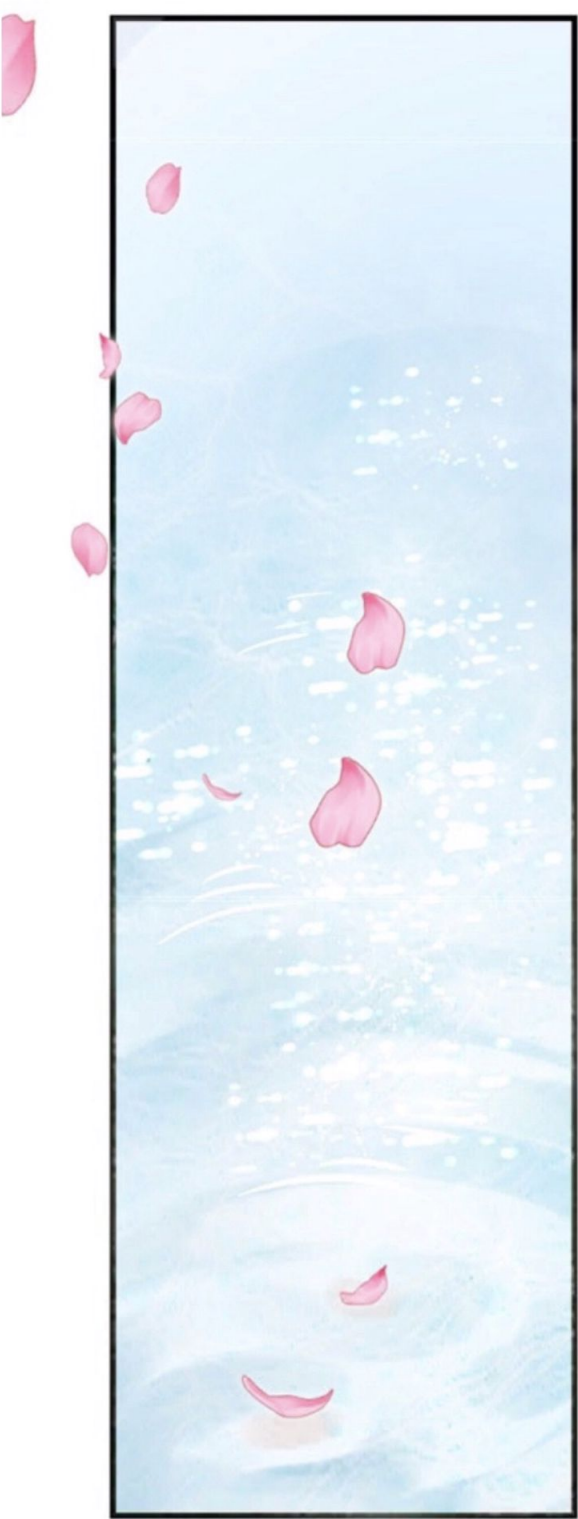
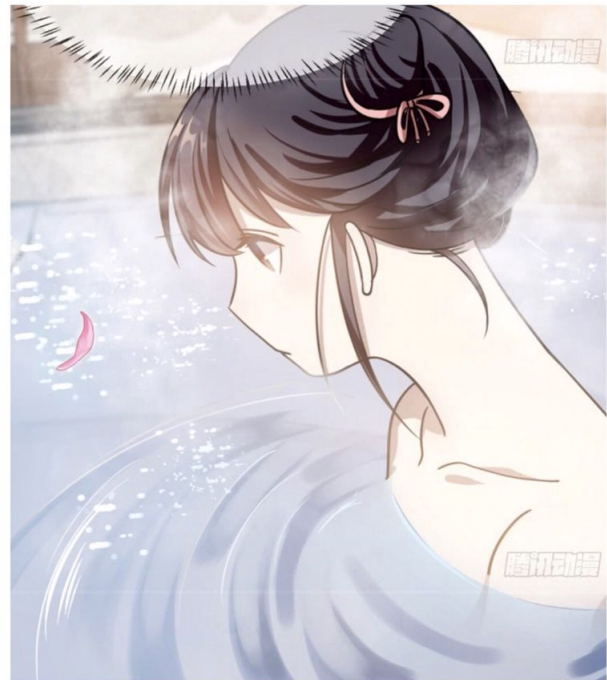
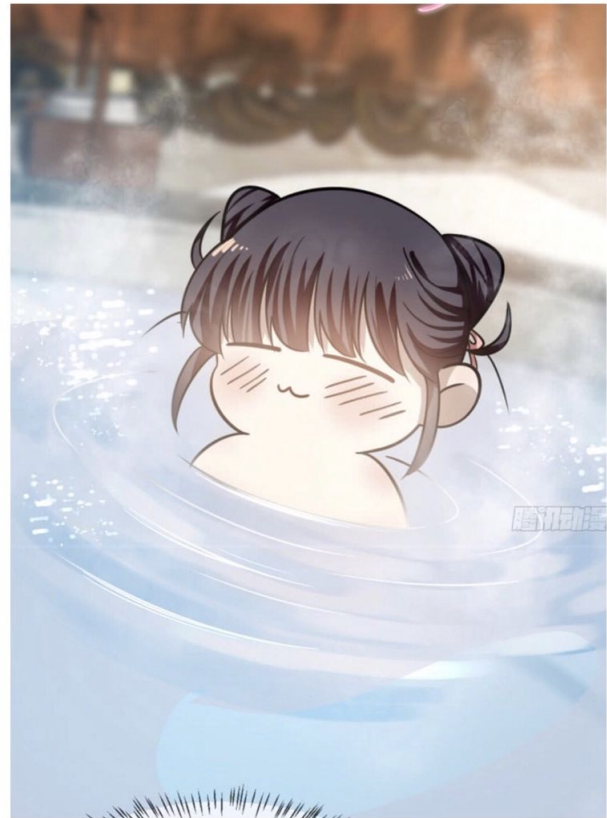
Nàng ngâm mình một lát, lập tức phát hiện ra lợi ích của việc ngâm người trong suối nước nóng này.

Dòng điện yếu trong suối nước nóng dường như có thể dẫn đầu theo huyết mạch của nàng, khiến huyết mạch của nàng càng thêm thông thuận, không những bụi đất trên người không ngừng bị gột rửa, ngay cả tạp chất trong thân thể cũng bị mang đi.....

Càng thần kỳ hơn chính là, nhiệt độ của suối nước nóng lúc nào cũng có thể thay đổi, chỉ cần nàng dẫm đúng viên đá, nước ớn tuyền sẽ tự động điều tiết phù hợp với sự thích ứng của thân thể nàng. Hơn nữa, tuần hoàn cơ thể nàng tự động điều chỉnh lại và trở nên sống động hơn do sự kích thích từ dòng điện yếu, vận hành trơn tru hơn.

Mấy ngày nay trong khi Ninh Tuyết Mạch điều trị thân thể, nàng cũng đồng thời tu luyện nội công kếp trước. Nàng mặc kệ mình có niệm lực hay không, nhưng nàng nhất định phải có nội công! Như vậy thần pháp của nàng mới có thể càng linh hoạt hơn, càng có năng lực tự bảo vệ mình hơn.

Nàng có một bộ phương án vận công, thân thể nhỏ này cũng rất cạnh tranh, là một hạt giống tốt để trau dồi nội công. Tuy nhiên, chỉ trong thời gian ngắn ngắn mười ngày, nàng đã đạt được hai phần nội lực mà kếp trước nàng có. Nàng tính ra chưa đầy một năm, nàng có thể khôi phục lại công lực như lúc trước. Ngay cả khi nàng không thể đi xuyên qua đại lục này, nhưng ít nhất nàng vẫn có thể tự bảo vệ mình mà không có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Tượng ngọc

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hiện tại nàng ngâm mình trong suối nước nóng, chỉ cảm thấy sự vận hành nội lực trong cơ thể hoạt bát hơn, hương quan nhanh chóng hơn, ước chừng nhanh gấp đôi so với tu luyện bình thường.

Ninh Tuyết Mạch thích thú trong lòng, nàng tất nhiên sẽ không từ bỏ cơ hội tốt thế này để luyện công. Sau khi rửa sạch bụi bẩn trên người, nàng lập tức bắt đầu nửa ngồi ở đáy nước luyện công, chậm rãi tĩnh tâm, nhắm mắt.

Khi nàng đang muốn vận công, năng lượng như cảm ứng được thứ gì đó, bỗng nhiên mở to đôi mắt.

Sau đó, nàng tròn mắt há hốc mồm!

Ở phía đối diện nàng, không biết từ khi nào cũng có một người nửa ngồi bên trong!

Một người nam nhân, một nam tử khiến nàng không biết phải hình dung như thế nào.

Hắn chỉ lộ ra nửa người trên trong nước, ngay cả khi chỉ là tượng bán thân cũng khiến người hoa mắt say mê.

Mái tóc bông bồng uốn lượn trong nước giống như rong biển, da thịt như ngọc, tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Hàng lông mi thật dài giống như một chiếc quạt khép lại. Đôi môi nhợt nhạt với độ cong hoàn mỹ hơi nhấp. Dưới sự phản chiếu của ánh nắng mặt trời, quanh thân hắn dường như được bao phủ một vòng phát quang mờ nhạt.....

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ, Lam Điền nhật ngoạn ngọc sinh yên. (*沧海月明珠有泪, 蓝田日曜玉生烟: Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ. Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền, sinh ra khói)

Khoảnh khắc Ninh Tuyết Mạch nhìn thấy hắn, hai câu thơ này đột nhiên hiện lên trong đầu.

Sau đó nàng mới giật mình!

Nàng nhìn xuống đục vọng muốn thét chói tai, nắm chặt ngón tay ở trong nước, quát khê: "Người là ai? Tiến vào đây khi nào?!"

Suối nước nóng này nhỏ như vậy, hơn nửa nước trong vát có thể nhìn thấy đáy, nếu lúc trước có người trốn trong này, nàng không có khả năng không biết!

Vậy hắn xuất hiện từ đâu? Còn yên lặng như vậy, trước đó nàng thật sự không nhận thấy được!

Người nọ đối diện vẫn nhắm mắt lại như cũ, thần thái lười nhác đậm đậm, nhìn qua cực kỳ hưởng thụ, thậm chí tư thế nắm tay của hắn cũng không hề thay đổi.

Bởi vì suối nước nóng quá nhỏ, khoảng cách giữa người kia và Ninh Tuyết Mạch chỉ tầm 30cm.

Ninh Tuyết Mạch thấp bé, nếu nàng không nổi lên ở trong suối nước nóng, nàng chỉ lộ ra một cái đầu, trong khi người kia lại lộ ra hơn nửa người, hơn nữa còn ngồi xuống.

Ninh Tuyết Mạch nhìn vào độ cong duyên dáng của xương quai xanh và chiếc cằm xinh đẹp của hắn, khoảng cách gần như vậy đủ để nghe thấy tiếng hơi thở của nhau.

Trên người Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên nổi da gà.

Nàng không thể cảm ứng được một chút hô hấp nào của đối phương! Quái thực giống như một bức tượng ngọc hoàn mỹ!

Nhưng rõ ràng trước ngực hắn vẫn hơi phập phồng.

"Ủy, người ————" Ninh Tuyết Mạch đuổi tay muốn chụp lấy bả vai hắn, nhưng không ngờ một chương này chụp qua, lặng yên đi xuyên qua trong cơ thể hắn.

Sau đó, có một tia sáng mờ nhạt loé lên, nam nhân kia đột nhiên biến mất!

Quý! Quý a!

Ninh Tuyết Mạch run rẩy, một chân dẫm lên không, vấp ngã và uống vào một ngụm lớn nước tắm của mình.....

Nàng vội vàng đứng chân đứng vững, nhìn nhìn lại. Bốn phía tĩnh lặng không tiếng động, căn bản không có người thứ hai!

Nàng thật sự đã gặp quý?

Không đúng, nàng có cảm giác người nọ không giống như quý trong truyền thuyết, ngược lại có vẻ giống như lập thể ——

Đó không phải là hình ảnh ba chiều, đúng không?!

Niên đại này có công nghệ tiên tiến như vậy hay sao?

Ngay cả thời hiện đại có khoa học kỹ thuật phát triển, hình ảnh cũng không thật đến loại trình độ này!

Nàng tất nhiên cũng khá hiểu biết về thức khoa học, vì vậy theo bản năng nàng ngay lập tức kiểm tra môi trường xung quanh, nhưng không tìm ra được bất luận thiết bị gì.

Đây là suối nước nóng của Thái tử điện hạ, Quý Văn Hoàng chắc hẳn sẽ không nhầm lẫn chơi đùa kiểu này với nàng, đúng không?

Cũng hoặc là do nơi này có từ trường gì đó, vì vậy trong lúc vô tình đã để lại ảo giác người nọ đang tắm ở chỗ này?

Nghe nói nơi này chỉ một mình Quý Văn Hoàng mới có thể tới, vậy người này là ai?

Hay là Quý Văn Hoàng dường huyền đồng?

Không đúng! Khí tràng của người này nhìn qua rất cường đại, ngay cả khí tràng của Quý Văn Hoàng cũng rất cường đại, nhưng rõ ràng không phải cùng cấp bậc so với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ảo giác

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người như vậy tuyệt đối sẽ không phải là người huyền đồng!

Đó chính là người thân thiết với Quý Văn Hoàng?

Chẳng phải Quý Văn Hoàng không đoán tự hay sao?

Ninh Tuyết Mạch suy nghĩ vô số khả năng, nhưng một lần nữa lại lần lượt loại bỏ, nghĩ trăm lần cũng nghĩ không ra.

Nàng có tính cách táo bạo, mặc dù nam tử này bỗng nhiên xuất hiện và bỗng nhiên biến mất khiến nàng có chút buồn bực, nhưng nàng sẽ không từ bỏ ý niệm ngâm mình trong suối nước nóng ở đây.

Suối nước nóng này không phải lúc nào muốn đều có thể tới tắt!

Nàng hơi nhắm mắt lại, chuẩn bị tiếp tục vận chuyển nội lực của mình, trong đầu bỗng nhiên hiện lên dáng người và cử chỉ kỳ lạ của nam tử vừa rồi.

Hay là, đó là bí quyết tu luyện niệm lực?

Ninh Tuyết Mạch dứt khoát cũng học tư thế nam tử nửa ngồi nửa nằm, một tay nắm thành nắm đấm trong khi một tay khác nắm lại với ngón giữa trở về phía trước ——

Bỗng nhiên, nàng cảm giác được trong cơ thể có một luồng năng lượng không giống với nội lực được sinh ra từ bụng, chậm rãi tập hợp lại và bắt đầu lưu chuyển. Những nơi nó đi qua, nàng có thể cảm nhận một sự áp áp lan tỏa.

Nàng có cảm giác như kinh mạch đang được rửa bằng nước ấm, cảm giác ngứa nhẹ, rất thoải mái, rất thích hợp. Chẳng qua luồng năng lượng này hơi yếu, như có như không, lúc ẩn lúc hiện, khiến nàng muốn kiểm soát nó cũng không thể nào kiểm soát được.....

Trái tim nàng xao động! Chẳng lẽ đây là niệm lực?

Nàng dứt khoát nhắm mắt lại, dùng phương pháp nhìn bên trong dò xét. Nàng hoảng hốt khi nhìn thấy một dòng năng lượng xanh mềm đang từ từ lan tỏa trong huyết mạch của nàng, giống như màu xanh lá cây của cành liễu mùa xuân, tươi tắn và sống động ——

Nước ôn tuyền dường như cũng cảm ứng được luồng năng lượng mới trong cơ thể nàng nên nổi lên gợn sóng, dòng điện yếu nhược một lần nữa dừng mình ủa vào trong thân thể nàng. Khi năng lượng tích lũy lại, nó bắt đầu lưu thông nhanh hơn, bắt đầu lan tỏa từng centimet khắp cơ thể nàng ——

Cảm giác này rất lạ, giống như đột nhiên nhìn thấy những bông hoa đang nở rộ ở bên trong cơ thể, vừa mới lạ lại vừa phần khách.

Nàng có cảm giác giống như nhìn thấy một dòng sông nhỏ sống động, bất cứ nơi nào mà nó chảy qua, những bông hoa cũng nở ra khắp nơi hai bên bờ sông. Tâm trạng của nàng cũng trở nên vui sướng khi theo dõi sự chuyển động của nó.

Bỗng nhiên, một mảnh bóng tối mờ rộng xuất hiện phía trước, con sông nhỏ dừng mình chảy thẳng bên trong bóng tối vô biên, nhanh chóng biến mất không còn dấu vết ——

Ninh Tuyết Mạch chấn động, cả người run lên, bỗng nhiên mở to mắt. Nàng cảm giác như máu mình sôi lên kích động, nóng nóng, suýt nữa đã phun ra một búng máu.

Cả người nàng tắc tị, gần như ngã chúi đầu xuống! Nàng cuống quýt đứng dậy để ổn định bước chân.

"Ninh Tuyết Mạch, nàng không sao chứ?" Một giọng nói vang lên. Ninh Tuyết Mạch ngẩng đầu nhìn lên, lập tức nhìn thấy Quý Văn Hoàng đang đứng ở bên cạnh suối nước nóng cách đó không xa ——

Hừ! Hắn vào đây từ khi nào?!

Nàng cuống quýt ngồi xổm người xuống, chỉ lộ ra một cái đầu: "Không sao, người đi ra ngoài trước đi, ta tắm xong rồi ——"

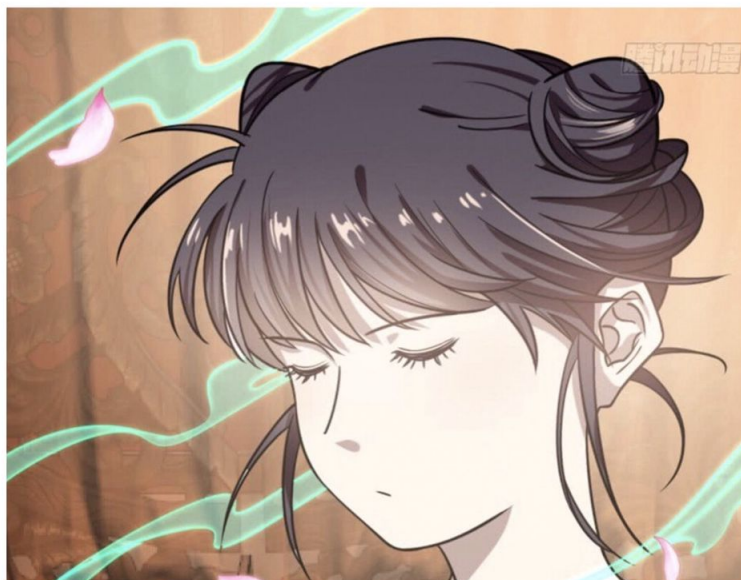
Quý Văn Hoàng dường như thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, ôm cánh tay ngang người, cười như không cười: "Nàng sợ gì vậy? Sợ bồn vương lợi dụng nàng sao? Với thân thể nhỏ này của nàng, trước sau chẳng khác gì nhau, có gì để nhìn? Nàng mời bồn vương nhìn bồn vương cũng không muốn nhìn." Hắn thông thả ung dung đi ra ngoài.

Nha đầu này ngâm ở trong suối nước nóng khoảng chừng một khắc (15ph), hẳn sợ nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hắn ở ngoài cửa gọi nàng vài tiếng, nhưng nàng không trả lời, hẳn mới không màng tắt cả vọt vào để xem.

Suối nước nóng này cực kỳ đặc biệt, hơn nữa không phải tự nhiên mà có. Mười năm trước, Đế Tôn lão nhân già đã tới nơi đây, trong khi nghỉ chân ở phủ Thái tử của hắn đã tạo nên nó.

Nghe nói nó được kết nối với một nguồn địa nhiệt sâu ngàn trượng, có tác dụng tăng cường thể chất. Trong nước ôn tuyền cũng có niệm lực, nếu tu luyện niệm lực trong đó chỉ cần một nửa nỗ lực.

Nhưng, người tiến vào trong đó cũng không dễ chịu gì. Ngay cả bản thân hắn, lúc trước vừa mới tiến vào ngâm người bên trong cũng chỉ duy trì được khoảng nửa canh giờ (1h) là phải thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Cầu cưới (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vì thế nên hẳn đưa ra thời gian nhiều nhất cho Ninh Tuyết Mạch là khoảng một khắc (15ph). Hẳn cho rằng nàng không thể kéo dài quá một khắc ở trong đó, không ngờ nàng chẳng những ở bên trong lâu hơn, thậm chí còn ngủ thiếp đi.....

Vừa rồi khi hẳn bước vào thì nhìn thấy nàng đang nhắm mắt lại, trông như đang ngủ.

Hắn nhớ rõ lần đầu tiên hẳn ngắm người trong này, bởi vì không thích ứng, niệm lực trong cơ thể lưu động quá nhanh, khiến mặt hắn đỏ lên giống như quả cà chua.

Nhưng khuôn mặt nhỏ của nàng vừa mềm mại dịu dàng, nhìn không ra có gì không ổn.

Chẳng lẽ phở tài niệm lực tiến vào bên trong sẽ không cảm thấy khó chịu?

Hay là thể chất của nàng đặc biệt, không cảm ứng được suối nước nóng?

Hay có lẽ nàng là thiên tài cực kỳ đặc biệt?

Hắn bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy khá hứng thú đối với việc thử nghiệm niệm lực của Ninh Tuyết Mạch một lần nữa.

Không lâu sau, Ninh Tuyết Mạch đi tới, nàng đã thay đổi một thân áo lụa vàng nhạt, tóc đen chưa rời tung rủ xuống bên vai, cùng với đôi mắt thủy tinh long lanh, đôi môi đỏ tươi, tươi mới đáng yêu nói không nên lời.

Trong lòng Quý Văn Hoàng đột nhiên dâng lên một loại xúc động - một loại xúc động muốn ôm nàng một cái ——

Nhưng với tính cách của nhà đầu này, chắc chắn sẽ không để hẳn ôm ——

Trong lòng hẳn không biết vì sao lại cảm thấy có chút mất mát.

Ninh Tuyết Mạch giống như vô tình hỏi một câu: "Điện hạ, có ai khác dùng suối nước nóng này nữa không?"

Quý Văn Hoàng khẽ nhủ mấy lời: "Vì sao lại hỏi như vậy?"

"Ồ, không có sao? Vậy khi điện hạ ở trong đó có phát hiện bất kỳ ảo ảnh hay thứ gì tương tự hay không?"

"Không." Quý Văn Hoàng trả lời một cách chắc chắn: "Khi nàng ngấm người trong đó xuất hiện ảo giác hay sao? Nàng nhìn thấy gì?"

Không phải là ảo giác, đúng không? Hình ảnh thật sự quá chân thật!

Nhưng Quý Văn Hoàng chưa từng thấy qua, nàng chỉ nuy mẩn hay nàng thật sự đã bị ảo giác?

Quý Văn Hoàng nghĩ rằng nàng đã mệt mỏi sau khi ngấm người, không nhận được dặn dò nàng vài câu, để nàng tự mình quay lại tắm cung của hân nghi ngơi, hân ngấm suối nước nóng xong sẽ quay về sau.

Ninh Tuyết Mạch không nhận được muốn cười, vì Thái tử này hôm nay thật sự lẩm lỏi. Nàng vờn tay ra đập trên vai hân một cái: "Điện hạ, ngài không phải là Bào công của Tuyết Mạch, không cần phải kru ý và nhiều lời như thế." Nàng rời đi với nụ cười trên mặt.

Quý Văn Hoàng sững sốt một lúc, Bào công? Lão công là gì?

Nha đầu này đã dùng rất nhiều từ kỳ lạ! Hân không biết nàng đã học được từ đâu.

Nhưng, nàng thật sự không thích hân lắm lời!! Ai không biết, hân đường đường là Thái tử, khi nói chuyện đều dứt khoát kru loát nhứt!!

Tuy nhiên, hôm nay mình dường như thật sự có chút lẩm lỏi.....

Trúng tà hay sao?!

.....

Trường Không Quốc, trong hoàng cung.

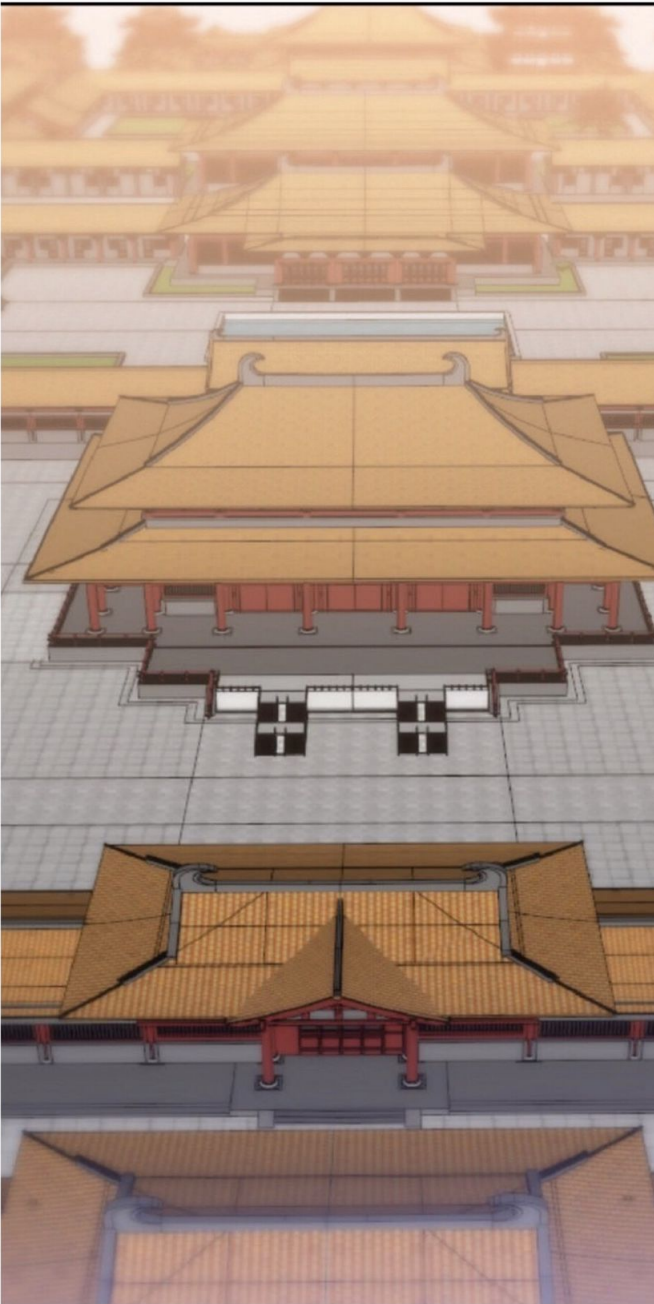
Nhạc Hiến Đế ngồi ở trong ngự thư phòng, lạc lối trong suy nghĩ. Ông ta có một nhi tử tuyệt vời và hoàn hảo nhất, nhưng ông ta vẫn không nắm bắt được tính tình của nhi tử này.

Mặc dù nó trông có vẻ ôn tồn lễ độ, thật ra lại là người vô tình tàn nhẫn, nó không phải là người sẽ bị điều khiển bởi cảm xúc. Nhạc Hiến Đế cảm thấy đây là một phẩm chất đặc biệt ưu tú nhất của đế vương, vì thế ông hy vọng nhi tử này có thể duy trì được sự tàn nhẫn vô cảm này, trở thành một vị minh quân có thể lưu truyền thiên cổ. Không ngờ rằng nhi tử ưu tú như vậy lại mê muội một tiểu nha đầu, cho phép nàng có nhiều ngoại lệ như thế. Thậm chí lời tệ hơn chính là, tiểu nha đầu kia chẳng những là phế vật không thể tu luyện, nàng ấy còn là Trắc phi đã bị Bào Lục từ hôn! Ở trong trả lâu, nó dám dối đầu trực tiếp với Bào Lục, còn mang người về phủ. Rước lấy mưa gió toàn thành.....

Đây là nhi tử ưu tú nhất của ông! Ông không muốn nhìn thấy bất kỳ cái gì không hoàn mỹ ở trên người nó! Không muốn có bất luận vết nhơ nào lấy dính tới trên người nó, vì vậy ông mới dùng thủ đoạn khi đành muốn hủy diệt vết nhơ kia ——

Sáng nay ông rốt cuộc nhận được tin tức mà bản thân mình mong muốn, lúc này ông mới thả cho Quý Văn Hoàng rời đi, sau đó yên tâm ngủ một giấc.

Không ngờ trong lúc ngủ mơ, ông đã mơ thấy phụ thân của Ninh Tuyết Mạch, Tĩnh Viễn hầu —— Ninh Trung Trạch.

Chương 84: Cầu cưới (2)

Chương 85: Chân tướng (1)

"Suy nghĩ rất tốt! Nàng đã lập tức nói với con sau khi thực hiện nó? Nếu không sao con có thể kịp thời tới bắt giặc trên giường? Sao có thể kịp thời đâm lao thì phải theo lao?" Nhạc Hiến Đế không dễ bị lừa.

Quý Văn Hạo không dám phản bác: "Hài nhi đã biết sai rồi..... vì vậy hài nhi mới muốn bồi thường cho nàng....."

Sau một lúc lâu Nhạc Hiến Đế vẫn không nói gì, đột nhiên hỏi một câu: "Vậy chuyện gì đã xảy ra với Lý tam lang? Không phải đó là loại phong lưu hay sao? Vì sao không thể chạm được vào nàng?"

"Sau khi xong việc hài nhi cũng âm thầm điều tra qua, hẳn ta xác thật rất phong lưu, theo lý Ninh Tuyết Mạch không thể trốn thoát. Nhưng theo như hẳn ta nói, đêm đó hẳn ta cũng có chút choáng váng, nhìn thấy bên người có nữ hài tử thì ham muốn bùng cháy. Nhưng sau đó không hiểu sao, hẳn ta hôn mê bất tỉnh một cách khó hiểu, hẳn ta chỉ tỉnh lại khi con phủ của tiên vào --"

Tâm niệm của Nhạc Hiến Đế vừa động, Lý tam lang tuyệt đối sẽ không ngất xỉu một cách khó hiểu, chẳng lẽ có người âm thầm bảo vệ Ninh Tuyết Mạch?

Nhưng ai sẽ bảo vệ nàng đây?

Nếu như người nọ thật sự đang bảo vệ nàng, chắc hẳn không nên để nàng bị bầu xấu ở trên quảng trường như vậy?

Trong đầu Nhạc Hiến Đế đột nhiên nhớ tới Tĩnh Viễn hầu, trong lòng nháy động, chẳng lẽ linh hồn ông ta bất diệt, đang âm thầm bảo vệ nữ nhi của mình?

Nhạc Hiến Đế càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng này, khi nhớ tới Ninh phu nhân trong mộng đầu tóc tán loạn muốn tìm cách tiếp cận mình, Nhạc Hiến Đế đột nhiên rung mình một cái!

Dù sao Ninh Tuyết Mạch đã chết, sẽ không thể vấy bẩn thanh danh nhi tử ưu tú nhất của mình, có lẽ ông nên khởi phục lại sự trong sạch và danh dự cho nàng?

Khi Nhạc Hiến Đế còn đang cân nhắc, bên ngoài có người tiến vào bẩm báo, Thái tử diện hạ và Hồ nguyên soái cầu kiến.

Đôi mắt Nhạc Hiến Đế chợt lóe, nên tới đâu đã tới --

Quý Văn Hoàng và Hồ tướng quân cùng nhau tiến vào, bên người Quý Văn Hoàng còn có một đồng tử đi theo.

Quý Văn Hoàng thành thạo vẫn dẫn theo người khi tới gặp hoàng đế, hơn nữa cũng được Nhạc Hiến Đế cho phép, vì vậy không có người nào chú ý tới tên đồng tử.

Hồ tướng quân tất nhiên tới tìm kiếm công lý cho nữ nhi chết bất đắc kỳ tử của mình, vừa tiến vào đã khóc lóc thảm thiết, cầu xin hoàng đế giải oan cho nữ nhi của mình.....

Nhạc Hiến Đế âm thầm liếc mắt nhìn Quý Văn Hoàng một cái, Quý Văn Hoàng đứng ở nơi đó không có biểu tình gì, không có ý định hưng sự vãn tội với ông --

Nhạc Hiến Đế âm thầm thở dài một hơi. Nói thật, đối với nhi tử này, trong lòng ông luôn có chút kiêng kỵ không thể giải thích.

Từ trên án thư, Nhạc Hiến Đế lấy ra lời khai và bản di thư sọ tội tự sát của "Ninh Tuyết Mạch", đưa cho Hồ tướng quân.

Hồ tướng quân nhanh chóng nhìn lướt qua, quý sát đất bị phẫn, thỉnh cầu Nhạc Hiến Đế nghiêm trị hung thủ, báo thù cho tiểu nữ.

Nhạc Hiến Đế chỉ ông ta nói xong, nhẹ nhàng mở miệng: "Ninh Tuyết Mạch hại Hồ tiểu thư đúng là có tội, nhưng trước đó nữ nhi ngoại cũng hãm hại Ninh Tuyết Mạch, xem như hoà nhau. Hiện giờ Ninh Tuyết Mạch đã tự sát tự tội, việc này hãy kết thúc ở đây đi!"

Hồ tướng quân không phục: "Đệ hạ, tiểu nữ đầu hàng hiền đức, khi nào từng hãm hại Ninh Tuyết Mạch?"

Nhạc Hiến Đế ném cho hẳn mấy bản thủ tội: "Hồ ái khanh, tự mình cầm xem đi!"

Sau đó Nhạc Hiến Đế nói thêm một câu: "Bởi vì việc này Đế Tôn cũng nhúng tay vào, vì thế trẫm đã tra xét rõ ràng."

Những lời thủ tội kia được viết bởi thị vệ do Hồ Diệp Thường âm thầm phái đi gây mê Ninh Tuyết Mạch. Bọn họ đã viết ra Hồ Diệp Thường phản bội họ như thế nào, trả thù lao cho bọn họ như thế nào cũng được viết rất rành mạch, rõ ràng.....

Dù sao Hồ Diệp Thường chỉ là một thiếu nữ không từng trải, do đó kế hoạch của nàng ta không thoát khỏi thiếu sót. Nếu không ai truy cứu thì sẽ không sao, nhưng chỉ cần người có tâm chân chính điều tra, chắc chắn có thể khám phá ra âm mưu của nàng ta.....

Hơn nữa, Đại Lý Tự Khanh là cao thủ phái án nổi danh, chỉ cần hắn dẫn người đi điều tra, tất nhiên có thể điều tra ra manh mối.

Hồ tướng quân còn muốn giải vây cho nữ nhi nhà mình?

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chân tướng (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nên bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hồ tướng quân còn muốn giải vây cho nữ nhi nhà mình? Nhạc Hiến Đế nói thêm một câu: "Nếu như Hồ ái khanh không tin, mấy tên phụ phạm kia vẫn đang bị giam giữ ở Đại Lý Tự, Lan ái khanh của Đại Lý Tự vẫn còn mấy thứ vật chứng, đủ để chứng minh chủ mưu sau lưng việc này chính là lệnh ái."

Hồ tướng quân dường như bị nghẹn lại, không thể nói nên lời.

Không có người nào nghi ngờ về năng lực phủ án của Đại Lý Tự Khanh Lan Ngữ Phong, có thể so sánh với vị Bao Thanh Thiên danh truyền thiên cổ. Bất luận vụ án khó tới đâu, rơi vào trong tay hắn đều bị bẻ khóa. Hơn nữa hắn làm người công chính vô tư, không bán mặt mũi cho ai, chỉ hỏi án không xem người, ở trong tay hắn chưa từng xảy ra án oan nào. Nếu như hắn đã điều tra ra, Hồ tướng quân thật sự không còn lối nào để nói.

Ngoài ra, ông ta cũng là biết bản chất tính nết của nữ nhi mình, bởi vì liên quan tới cuộc sống bản cùng khi còn nhỏ, nàng ta hận nhất là Ninh Tuyết Mạch đã từng nhìn thấy thời kỳ chật vật của nàng ta, hận không thể khiến Ninh Tuyết Mạch chết đi, vì thế việc nàng ta âm thầm thiết kế hãm hại Ninh Tuyết Mạch cũng hoàn toàn có khả năng --

Hồ tướng quân đánh phải nói: "Vạn tuế, tiểu nữ thật sự đã làm sai chuyện, nhưng đó chỉ là hành động theo tình cảm của nữ hài tử, nàng cũng không khiến Ninh Tuyết Mạch mất mạng, ngược lại đã chết ở trong tay Ninh Tuyết Mạch. Chung quy tiểu nữ cũng bị tổn thất. Thôi, quên đi! Dù sao Ninh Tuyết Mạch cũng là nữ nhi của Tĩnh Viễn hầu, Tĩnh Viễn hầu lại có án để bặt vì thân. Nể tình Tĩnh Viễn hầu, vì thân sẽ không tiếp tục truy cứu Ninh Tuyết Mạch nữa --" Lúc này, Hồ tướng quân chỉ có thể hạn sự rộng lượng của mình.

Nhạc Hiến Đế âm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, liếc mắt nhìn Hồ tướng quân một cái. Hiện tại Hồ tướng quân chính là phụ tá đắc lực của mình, không thể quá xa lánh ông ta: "Hồ tướng quân hiểu lý lẽ như thế thì thật tốt, trong lòng trẫm cảm thấy được坦然 an. Như vậy đi, trẫm sẽ không khiến nữ nhi ngoại bị uy khuất, vẫn để Văn Hạo lập lệnh ái làm chính phi. Mặc dù Ninh Tuyết Mạch cũng có lỗi, nhưng người chết hết tội. Lão lục cũng từng oan uổng nàng, vậy hãy để Bảo Lục lập nàng làm trắc phi.

Hai người các nàng đã từng là tỷ muội tốt, chẳng qua bởi vì một chút hiểu lầm nên mới dẫn tới nóng nổi như thế. Bấy giờ các nàng đều là thế thiếp của Bảo Lục, chỉ mong ở dưới âm phủ các nàng có thể tươi cười xoá tan oán cừu hận, tiếp tục làm một đôi tỷ muội tốt."

Nhạc Hiến Đế không hổ là hoàng đế, thủ đoạn chơi người cao minh, đánh một gậy còn cho cù cả rớt, thủ pháp thao túng đúng là đỉnh cao.

Những lời cuối cùng của Nhạc Hiến Đế, cho dù là khổ chủ Hồ tướng quân cũng không thể nói gì, trong lòng còn cảm thấy cảm kích. Dù sao nữ nhi đã chết, có thể giúp nàng đạt được danh phận chính phi của hoàng tử xem như không tệ. Nha đầu họ Ninh kia chung quy vẫn mang mệnh trắc phi, cho dù chết thì địa vị cũng thấp hơn nữ nhi nhà mình.

Quý Văn Hạo không hề phản đối, trong đầu hắn liên tục hình bóng Ninh Tuyết Mạch. Tiểu nha đầu kia chung quy vẫn là của hắn, cho dù chết đi, cũng là trắc phi của hắn, không thuộc về người khác -- Kết thúc thế này, thật ra khá tốt!

Hắn khom người đang muốn đồng ý, Quý Văn Hoàng vẫn luôn đứng xem một bên bỗng nhiên mở miệng: "Chờ đã! Phụ hoàng, việc này có chút kỳ lạ, không thể kết thúc qua loa như thế."

Nhạc Hiến Đế và Quý Văn Hạo đều rất sững sốt, lần lượt nhìn về phía Quý Văn Hoàng.

Nhạc Hiến Đế hỏi chau mày: "Hoàng nhi, việc này đã rõ ràng như thế, còn có điều gì kỳ lạ?"

Quý Văn Hoàng bực tức tò khai và di thư trong tay, nhẹ nhàng nói: "Hồ Diệp Thường thật sự đã từng hãm hại Ninh Tuyết Mạch, nhưng cái chết của nàng ta không liên quan gì tới Ninh Tuyết Mạch! "

Những lời này vừa mới nói ra, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc.

Nhạc Hiến Đế nói: "Hoàng nhi, phụ hoàng biết con luôn công bằng vô tư, không muốn để một tiểu cô nương bị oan uổng, vì thế nên mới bảo vệ nàng. Nhưng lời khai và di thư của nàng đều rõ ràng ở đây, viết cũng rất rõ ràng. Con nói như vậy chẳng phải... --"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Ai là hung thủ (1)

"Đi thư và lời khai này đều không phải của nàng!" Quý Văn Hoàng ngắt lời Nhạc Hiến Đế: "Những nét chữ này đột nhiên nhìn qua thì rất giống nhau, nhưng không thể thoát khỏi đôi mắt nhĩ thần. Mấy thứ này rõ ràng do người khác giả mạo bút tích của nàng viết ra! Nếu phụ hoàng không tin, hãy gọi Lan đại nhân đến đây, để hắn so sánh thật giả của mấy thứ này một chút."

Nhạc Hiến Đế: "....." Ông căn bản không nghĩ tới, sẽ có người tạo giả đi thư và lời chứng này!

Đến lúc này, ông tất nhiên không thể phân bác lại nhĩ từ của mình, chỉ đành phải phai người đi tuyên gọi Đại Lý Tự Khanh - Lan Ngự Phong.

Không lâu sau, Lan Ngự Phong bước nhanh đi vào thư phòng, hành lễ với tất cả những người ở đây. Nhạc Hiến Đế trực tiếp đưa lời khai và đi thư của Ninh Tuyết Mạch cho hắn, để hắn phân biệt thật giả.

Quý Văn Hoàng rõ ràng sớm đã có chuẩn bị, hắn đưa lên một tờ danh sách mua sắm mà Ninh Tuyết Mạch đã viết thường ngày.

Lan Ngự Phong nhìn một lát, sau đó tỏ vẻ chắc chắn, lời khai và đi thư này là giả, có người đã giả mạo chúng.

Sắc mặt Nhạc Hiến Đế thật sự không đẹp lắm, ông không ngờ rằng Hình Bộ lại dám dâng lên lời khai giả! Vì vậy ông lập tức phai người tuyên gọi Hình Bộ Thượng Thư.

Sau khi Hình Bộ Thượng Thư Lục đại nhân tiến đến, nghe thấy Nhạc Hiến Đế vẫn tội, ông ta cũng kêu to oan uổng. Nói rằng lời khai này là do người ở trong trọng lao trình lên ông ta.....

Tội khi quân không phải là nhỏ, vì thế lập tức có thị vệ phụng mệnh đi trực nã bốn tên cai ngục tra tấn trong trọng lao Hình Bộ tới đây.

Bốn gã cai ngục đã chuẩn bị hết lời khai từ trước đó. Bọn họ nói rằng đi thư và lời khai đó đều do Đồ Nhất Dao tự mình thẩm vấn mà ra, bọn họ chỉ phụ trách nộp lên.....

Nhưng Đồ Nhất Dao đã tuyệt trần chết chìm. Đối với Ninh Tuyết Mạch, bốn gã cai ngục một mực chắc chắn đã theo sự phản phò của Đồ Nhất Dao, đốt cháy thì thế.

Nếu những lời khai kia đều là giả, vậy hung thủ giết hại Hồ Diệp Thường chưa chắc đã là Ninh Tuyết Mạch. Nhạc Hiến Đế đành phải răn dạy Hình Bộ Thượng Thư Lục đại nhân một trận, sau đó chuyển vụ án này cho Đại Lý Tự Khanh, giả hạn ngày để hắn phá án.

Lúc này Nhạc Hiến Đế đã quá mệt mỏi, đang muốn đuổi hết mọi người, Quý Văn Hoàng lại tiến lên một bước và nói: "Phụ hoàng, không cần giả hạn ngày để Lan ái khanh phá án, việc này nhĩ thần đã âm thầm điều tra qua, hiện tại có thể tra ra manh mối!"

Quý Văn Hạo hơi biến sắc mặt, Nhạc Hiến Đế vừa động trong lòng, nhìn về phía Quý Văn Hoàng: "Con muốn làm gì?"

Quý Văn Hoàng nói: "Xin phụ hoàng hãy đi giá tởn ngọc môn. Nơi đó có nhân chứng và vật chứng có liên can về cái chết của Hồ tiểu thư. Tới đó, phụ hoàng tự nhiên có thể hiểu được chân tướng."

Nhạc Hiến Đế khẽ nhàu mày, mục đích của ông đã đạt được rồi. Đối với nguyên nhân vì sao Hồ Diệp Thường lại chết thật ra ông cũng không để ý lắm. Nhưng sự tình đã phát triển tới bước này, ông cũng chỉ có thể tiếp tục theo nó đến cùng.

Quý Văn Hạo tiến lên một bước: "Phụ hoàng, nếu như vụ án này có gì kỳ lạ, chỉ sợ sẽ không thể thẩm tra rõ ràng ngay trong chốn lát. Không bằng giao nhân chứng vật chứng liên quan tới vụ án này cho Lan đại nhân, chờ Lan đại nhân thẩm tra xử lý rõ ràng, sau đó báo cáo lại kết quả cho phụ hoàng, thay vì phụ hoàng đích thân tới đó?"

Quý Văn Hạo nói rất đường hoàng, Nhạc Hiến Đế lập tức chấp nhận. Ông là hoàng đế, tự mình chủ thẩm thì quá hạ thấp mình. Nhưng khi ông đang muốn đồng ý...

Quý Văn Hoàng đã khom người: "Phụ hoàng, việc này liên quan tới danh dự của Ninh tiểu thư, cũng liên quan tới nguyên nhân cái chết của ái nữ Hồ nguyên soái. Nề tình Tình Viễn Hầu và Hồ tướng quân, mong phụ hoàng hãy tự mình làm chủ. Vụ án này không phức tạp lắm, chắc chắn phụ hoàng rất nhanh có thể hiểu ra....."

Nói tới điều này, Hồ tướng quân cũng nóng lòng muốn biết hung thủ đã giết hại nhĩ nhĩ, vì vậy chêm vào mấy câu, thành câu Nhạc Hiến Đế chủ thẩm. Nhạc Hiến Đế bất đắc dĩ, đành phải đồng ý.

Đôi mắt Quý Văn Hạo chợt lóe, đứng dậy nói: "Phụ hoàng, nhĩ thần hôm nay còn có việc, muốn cáo từ trước....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88: Ai là hung thủ (2)

Quý Văn Hạo còn chưa nói xong, Quý Văn Hoàng đã nhẹ nhàng cười ngất lời hắn nói: "Lục đệ, việc này có chút liên quan tới đệ. Rốt cuộc, hai nữ tử kia hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan tới đệ. Chẳng lẽ đệ không muốn tìm ra hung thủ giết hại Hồ Điệp Thường?"

Quý Văn Hạo bị hắn giáng tay cản lại, nhất thời không thể thoát thân, chỉ đành cười cười: "Tiểu đệ đương nhiên muốn, nhưng tiểu đệ thật sự còn có việc gấp cần phải xử lý....."

"Yên tâm, sẽ không mất nhiều thời gian của đệ. Trong vòng nửa canh giờ (1h) có thể trả ra manh mối."

Quý Văn Hoàng đã nói tới mức như thế, Quý Văn Hạo không có cách nào để thoát khỏi nó, đành phải đi theo.

Những người khác đương nhiên cũng đi theo phía sau. Rất nhanh, tất cả đều ra tới bên ngoài ngo môn.

Tại Thiên điện bên ngoài ngo môn, đã có mấy người đang chờ ở nơi đó. Nhìn thấy thánh giá thì cùng nhau quý xuống cung nghênh.

Mấy người kia đều là những Ngổ tác giỏi nhất Trường Không Quốc.....

Đó không phải là điều kỳ lạ nhất, kỳ lạ nhất chính là, giữa Thiên điện còn có một chiếc quan tài --

Hồ tướng quân liếc mắt một cái đã nhìn thấy quan tài kia. Ông ta ngăn người, bỗng nhiên bước nhanh xông lên, đẩy nắp quan tài ra và nhìn vào trong, khuôn mặt trầm xuống, nhìn về phía Quý Văn Hoàng: "Thái tử đưa quan tài tiểu nữ tới đây là có ý gì?"

Quan tài nữ nhi của ông ta rõ ràng đang được đặt ở linh đường quý phái!

Quý Văn Hoàng liếc mắt nhìn ông ta, lời ít ý nhiều: "Chẳng lẽ Tướng quân không muốn biết chân tướng vì sao lệnh ái bị hại?"

Một câu khiến Hồ tướng quân ngậm miệng, đối với vị Thái tử này, ông ta vẫn cực kỳ kiêng kỵ.

Quý Văn Hạo bên cạnh dùng ánh mắt thâm trầm liếc nhìn Quý Văn Hoàng một cái. Hắn ta không ngờ rằng, chỉ trong một thời gian ngắn mà Quý Văn Hoàng có thể âm thầm làm xong nhiều chuyện như vậy!

Vị Thái tử này, chẳng phải sau khi rời khỏi hoàng cung, rõ ràng đã trực tiếp quay lại phủ Thái tử hay sao? Xem ra là hắn đã phản phò người đi làm.

Quý Văn Hạo cũng phải người âm thầm trông chừng động tĩnh bên phủ Thái tử, không ngờ người của hắn ta không hề nghe ngóng được chuyện này!

Và biểu hiện của phụ hoàng dường như cũng không biết gì.....

Xem ra thể lực sau lưng Tam ca này của hắn ta thật sự rất sâu.

Sắc mặt của Quý Văn Hạo hơi tái nhợt, ngón tay trong ông tay áo nắm chặt gần như trắng bệch, mặc dù trong lòng có chút hoảng hốt, nhưng hắn ta lại không thể nói bất cứ điều gì.

Hắn ta xoy chuyện ánh mắt, bỗng nhiên dừng ở trên người tiểu đồng mà Quý Văn Hoàng đưa tới.

Tiểu đồng kia đáng người gây nhớ, đứng ở phía sau Quý Văn Hoàng, từ sau khi tiến vào vẫn luôn an tĩnh, rất quy củ, giống như người vô hình, cảm giác tồn tại rất thấp, gần như không có người nào chú ý tới hắn.

Quý Văn Hạo lúc đầu cũng không chú ý, lúc này nhìn thấy thì trong lòng bỗng nhiên xao động. Hắn ta mơ hồ cảm thấy hình dáng tiểu đồng này dường như có chút quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ nổi đã gặp ở nơi nào.....

Bên cạnh Quý Văn Hoàng thường xuyên có một số người có quái dị cùng, hơn nữa lúc này tâm thần Quý Văn Hạo vốn dĩ có chút không yên, vì vậy sau khi liếc mắt nhìn tiểu đồng kia một cái, hắn ta lập tức dời ánh mắt đi.

Tiểu đồng kia vẫn luôn hơi cúi đầu, dường như cảm nhận được ánh mắt của Quý Văn Hạo, lúc này khốc mới nhợt nhạt khẽ nhếch lên, mơ hồ có một nụ cười yếu ớt, không biết đó có phải là nụ cười mỉa bóng hay không.....

Quý Văn Hạo nhìn nhìn có quan tài kia, nhủ thầm: "Thân thể Hồ tiểu thư đáng quý ngàn vàng, sao có thể cứ phơi trước mặt mọi người như vậy? Tam ca, lần này có quá lỗ mồm hay không?."

Quý Văn Hoàng nói giọng thờ ơ: "Đây là một vụ án mạng, còn liên quan tới bé gái mồ côi của Tĩnh Viễn Hầu, tất nhiên không phải là chuyện nhỏ. Nếu như triều đình không điều tra rõ ràng, sao có thể không khiến anh linh trên trời của Tĩnh Viễn Hầu thất vọng? Làm thế nào có thể giữ được sự tín nhiệm của Lễ dân bố tinh đối với triều đình?"

Những lời này lại khiến Quý Văn Hạo nói không nên lời.

Nhạc Hiến Đế khẽ gật: "Nếu như để thẩm tra ra chân tướng Hồ tiểu thư bị hại, Hồ tướng quân chắc sẽ không phản đối việc này. Được rồi, Hoàng nhi, đầu là chân tướng mà con nói tới?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ai là hung thủ (3)

Quý Văn Hoàng đầu tiên vẩy tay để Hồ tướng quân tới gần quan tài trước: "Hồ tướng quân hãy nhìn xem, dung mạo lúc này của lệnh ái có phải là bộ dáng khi gặp nạn?"

Hồ tướng quân thật ra sớm đã nhìn thấy rõ, gật đầu: "Không sai!"

Nữ nhi của ông ta trọn hai mắt lên, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, có một con dao giấu móng đang được cầm ngay trước ngực.

Quý Văn Hạo lạnh lùng xen vào: "Dao giấu vào trong ngực Điệp Thường, và nhân đã biết là vết thương trí mạng. Và con dao này rất giống như con dao mà Ninh Tuyết Mạch đã từng sử dụng --"

Quý Văn Hoàng không để ý tới hắn ta, chỉ gọi Ngổ tác tiến lên: "Nghiệm thi!"

Ngổ tác không hổ là kím bài Ngổ tác, động tác thanh nhẹn nhanh chóng. Trước tiên Ngổ tác quan sát sắc mặt thi thể một chút, tiếp theo dõi tay nhanh chóng di chuyển ở trên thi thể --

Ngổ tác rút con dao ra, nhìn nhìn vết cắt trên thi thể, sau đó lại nhìn nhìn lưỡi dao trong tay, mở miệng: "Xung quanh con dao này không có nhiều vết máu, hơn nữa phần thịt xung quanh vết thương có màu đỏ sẫm....."

Ngổ tác đưa ra một số phân tích, cuối cùng nói: "Từ những điểm đã nói ở trên, có thể suy đoán được rằng, con dao này được cắm vào sau khi người đã chết. Đây cũng không phải là vết thương khiến người chết mất mạng --"

Một hòn đá khiến cả hồ điệp sóng. Tất cả mọi người ở đây đều hơi biến sắc.

Hồ tướng quân càng nắm chặt nắm tay. Ông ta tiến lên cũng nhìn nhìn vết dao, xác nhận những lời mà Ngổ tác vừa nói --

"Nếu như vết dao này không phải là vết thương trí mạng, vậy vết thương trí mạng của nàng rốt cuộc ở đâu?" Hồ tướng quân nói giọng lạnh băng.

Ngổ tác tiếp tục tra xét một lúc, trầm tư một lát, ngón tay bỗng nhiên nhẹ nhàng vỗ đường chân tóc trên trán của Hồ Điệp Thường, tình tế cảm ứng một chút, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên: "Ồ chỗ này!"

Hồ tướng quân cũng nhìn xem kỹ, nơi đó vốn bị tóc dài che giấu, ông ta cũng không nhìn ra được có gì bất thường.

"Hồ tướng quân, xin ngài hãy dùng ba thành niệm lực hấp thụ nơi này." Ngổ tác hành lễ.

Mặc dù Hồ tướng quân đầy bụng hoài nghi, nhưng vẫn dựa theo lời Ngổ tác, mở bàn tay ra và ấn lên trên trán nữ nhi nhà mình.....

Một lát sau, có một sợi tóc xoắn thành ba từ từ nổi lên từ chân tóc của Hồ Điệp Thường, do tác động tâm lý nên Hồ tướng quân đã rút nó ra ----

Những sợi tóc dính đầy vết máu, dài gần 30cm, nằm ở trong lòng bàn tay Hồ tướng quân, nhìn qua thực sự ghê người. Và từ nơi ám khí tóc được rút ra, máu chậm rãi chảy ra --

Không cần Ngổ tác giải thích, mọi người đều hiểu ra được những sợi tóc móng này chính là vết thương đã lấy mạng Hồ Điệp Thường.

Không ngờ có thể sử dụng sợi tóc mềm mại như thế để giết người!

Sợi tóc mềm mại như vậy xuyên thẳng vào đầu người chết sâu gần 30cm, trực tiếp phá hỏng bộ não người chết, nhưng bên ngoài không thể nhìn ra được.

Thủ pháp giết người cao minh cỡ nào, âm hiểm cỡ nào!

Xem ra người động thủ chẳng những là cao thủ niệm lực, hơn nữa còn là người có tâm tư kín đáo --

Quý Văn Hoàng nhìn về phía Nhạc Hiến Đế: "Phụ hoàng, vật ấy mới chính là thủ phạm khiến Điệp Thường chết! Cần phải là cao thủ niệm lực và có thể tới gần sát phần đầu người chết, bất ngờ phát lực mới có thể đưa ra được hiệu quả thế này. Trong khi đó, mọi người đều biết Ninh Tuyết Mạch không hề có niệm lực, sao nàng có thể trở thành kẻ bị hại nhỉ?"

Nhạc Hiến Đế còn chưa kịp lên tiếng, Quý Văn Hạo đã hừ một tiếng: "Điều này chỉ có thể chứng minh rằng không phải là người trực tiếp ra tay. Nếu như rằng âm thầm phái cao thủ thì sao? Rốt cuộc, Điệp Thường không có bất kỳ bất bình hay thù địch gì với người khác ngoài Ninh Tuyết Mạch..... và Ninh Tuyết Mạch vừa mới kiếm được hai ngàn lượng vàng từ bốn vương, nàng có thể thuê sát thủ giết người....."

Sau khi hắn ta nói ra những lời này, tất cả mọi người đều không cảm lòng được gì đâu, cảm thấy hắn ta nói có lý.

Quý Văn Hoàng khẽ cười một tiếng: "Lục đệ, theo như lời đệ nói không phải không có khả năng. Nhưng Lục đệ dường như đã quên mất một chuyện. Người có thể sử dụng loại thủ pháp giết này cần phải có hai điều kiện....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Ai là hung thủ (4)

Một là có thể tới gần Đệch Thường bất cứ lúc nào. Hai là người xuống tay cần phải có niệm lực cấp 7 trở lên. Người có niệm lực cấp bậc cao như vậy ở Trường Không Quốc có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tất cả đều là nhân tài, có địa vị cao. Nhân tài như vậy có khả năng sẽ giết người chỉ vì một vài ngàn lượng vàng? Thậm chí ngay cả khi thực sự có cao nhân chú ham tiền tài không muốn làm quan như vậy, nhưng hai ngàn lượng vàng của Ninh Tuyệt Mạch sớm đã tiêu hết 1500 lượng trước khi chạm mặt Đệch Thường, chỉ còn lại năm trăm lượng. Cho dù năng dùng hết tất cả số vàng ấy, ai sẽ vì năm trăm lượng vàng, mạo hiểm ám sát nữ nhi của một vị nguyên soái, bắt chấp ngày hiểm bị toàn bộ Trường Không Quốc đuổi giết?"

Mọi người bị hỏi đến nỗi nghẹn họng, vị Đại Lý Tự Khanh Lan Ngự Phong cũng trầm giọng mở miệng: "Theo ý thần biết, cao thủ niệm lực cấp 7 trở lên ở Trường Không Quốc nếu làm sát thủ mà nói, đều là thành viên của tổ chức sát thủ nổi danh nhất. Thủ lao thấp nhất mỗi khi bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ là hai ngàn tám trăm lượng vàng (2800). Nếu như ám sát một vị dịch nữ nguyên soái, chắc chắn sẽ cao hơn một chút."

Lan Ngự Phong cực kỳ am hiểu về các môn phái và các thế lực khác nhau trong Trường Không Quốc, hẳn nói ra không có người nào không tin.

Nhạc Hiến Đế gật đầu: "Xem ra Ninh Tuyệt Mạch thuê sát thủ giết người cũng không được thành lập. Vậy hung thủ chân chính sẽ là ai? Hoàng nhi, không phải con nói đã điều tra ra rồi hay sao?"

Quý Văn Hoàng khom người nói: "Phụ hoàng, trước đó xin cho phép ý đồng tử con mang theo bên người làm một chút thực nghiệm cho mọi người cùng xem."

Ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người đồng tử vẫn luôn đi theo bên cạnh Quý Văn Hoàng.

Đồng tử kia nhìn qua khoảng chừng mười một mười hai tuổi, đáng người nhỏ nhỏ gầy gầy, trên khuôn mặt dường như mang theo một nạ gì đó, cứng đơ không có biểu tình gì.

Hắn vốn luôn an tĩnh đứng ở bên cạnh Quý Văn Hoàng, lúc này mới chậm rãi bước ra.

Nhạc Hiến Đế quét mắt liếc mắt một cái, không cảm thấy có gì lạ. Bên cạnh Quý Văn Hoàng thường xuyên có các loại người kỳ kỳ quái quái xuất hiện, trong đó cũng không thiếu đồng tử.

Chỉ cần không có bất kỳ gì đối với hoàng thất, Nhạc Hiến Đế sẽ mất nhắm mắt mù. Lúc này ánh mắt ông dừng lại ở trên người đồng tử kia: "Người muốn làm thực nghiệm gì cho mọi người nhìn xem?"

Đồng tử kia nói: "Thực nghiệm về khoanh cách an toàn." Vừa dứt lời, thân hình hắn di chuyển, trong chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt Quý Văn Hạo, cách hắn ta tám ba thước (1m)!

Quý Văn Hạo hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau một bước lớn: "Người đang làm gì vậy?!"

Đồng tử kia không thêm đề ý tới hắn ta, thân hình lại di chuyển, lần lượt dừng lại ở trước mặt đám người Đại Lý Tự Khanh Lan Ngự Phong, Hình Bộ thị lang Lục đại nhân, khoảng cách tám bốn thước (1,3m).

Những người đó cũng đều theo bản năng lui về phía sau, kéo ra khoảng cách nhất định với hắn.

Đồng tử kia lúc này mới đứng lại: "Bệ hạ, ngài cũng nhìn thấy được, ta đối với vài vị ở đây mà nói, đều là người xa lạ. Nếu như có người xa lạ tới gần trong vòng ba thước, bọn họ sẽ theo bản năng né tránh, chỉ khi khoanh cách được kéo ra bốn thước, bọn họ mới có cảm giác thoải mái một chút."

Khái niệm này khá mới lạ đối với những người này, nhưng lại có hiệu quả rất thực tế.

Sau khi thực nghiệm xong, hắn chỉ đứng ở nơi đó, trong khi mọi người suy nghĩ lại phản ứng ngày thường khi tiếp xúc với người lạ, tất cả đều lần lượt gật đầu.

Đồng tử kia nói tiếp: "Tỏ tiêu thư đã bị người đứng ngay trước mặt giết hại. Hơn nữa, trước khi sử dụng công phu này cần phải ấn tay ở trên trán nàng ấy, sau đó bắt người động thủ. Nếu không đủ khoảng cách một thước (33cm), ai là người có thể tới gần Hồ tiêu thư như thế mà nàng không hề phòng bị?"

Mọi người suy tư một lúc về khoảng cách này, sau đó lại nghĩ về khoảng cách của mình với những người xung quanh một chút --

Bởi vì vụ án đã chứng minh không còn liên quan gì tới Ninh Tuyệt Mạch, cho nên Lục đại nhân đã bắt giữ Ninh Tuyệt cảm thấy áy náy trong lòng, lúc này liền vội vã lập công, lập tức trả lời: "À tình nhân, thế thấp hoặc là nữ nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 91: Trừng phạt (1)

Đồng tử kia gật gù dẫu: "Không sai, chỉ có người năng thần nhất mới có thể tới gần nàng như thế, khiến nàng không hề phòng bị. Vì Hồ tiêu thư chưa kết hôn, tất nhiên không có nhi nữ, vậy thì cũng chỉ có một người, tình nhân....."

Suy luận như vậy rõ ràng có ý chỉ ra người nào đó, ánh mắt tất cả mọi người ở đây gần như đều tập trung ở trên người Lục vương gia Quý Văn Hạo.

Là tình nhân của Đệch Thường, còn có niệm lực cấp 7 trở lên, ngoại trừ Quý Văn Hạo còn có thể là ai?

Đôi mắt Hồ tướng quân gần như phun ra lửa, chăm chú nhìn Quý Văn Hạo: "Lục vương gia, không biết ngài có giải thích gì không?!"

Sắc mặt Quý Văn Hạo hơi tái nhợt, nhưng không nhận được cười lạnh: "Hắn là một kẻ nói bậy! Với niệm lực của Đệch Thường, chỉ cần người có niệm lực cao hơn đều có thể tới gần. Nếu có cao thủ nhúng mắt tới gần nàng, nhân cơ hội ra tay, nàng vẫn không thể tránh khỏi!"

Đồng tử kia nhẹ nhàng cười: "Lục vương gia nói rất có lý, nhưng Lục vương gia dường quên mất một chuyện. Tôi, tôi, mọi người có thể tới nhìn biểu cảm của Hồ tiêu thư lúc sắp chết....."

Hắn cúi tay ra lời kéo Lan Ngự Phong tới gần chiếc quan tài: "Lan đại nhân thường xuyên xét xử vụ án, từng nhìn thấy biểu cảm lúc sắp chết của nhiều người bị hại. Vậy Lan đại nhân hãy nhìn xem, biểu cảm của Hồ tiêu thư là gì?"

Lan Ngự Phong nhìn thoáng qua một lát, đánh giá: "Là biểu cảm khiếp sợ không tin."

"Vậy theo Lan đại nhân, nếu như người chết nhìn thấy người lạ tập kích nàng, nàng sẽ khiếp sợ không tin hay là sợ hãi bất an?"

"Sợ hãi bất an." Lan Ngự Phong trả lời, hẳn trầm ngâm một chút: "Hồ tiêu thư khi sắp chết hiện lên vẻ mặt thế này, chứng tỏ rằng người giết nàng là người nàng rất quen thuộc. Hơn nữa, nàng tuyệt đối không thể tin được, đối phương sẽ là người động thủ....."

Đồng tử kia vỗ tay một cái: "Đúng vậy, hung thủ là ai không cần ta chỉ ra, đúng không?"

Ở đây người nào không sáng suốt tinh tế? Tất nhiên nghĩ một chút là hiểu được.

Những ánh mắt nhìn về phía Quý Văn Hạo tràn đầy hoài nghi và khiển trách.

Hồ tướng quân nắm chặt nắm tay, bỗng nhiên phách một tiếng quỹ xuống đập đầu với Nhạc Hiến Đế: "Bệ hạ, tiêu nữ chết oan! Cầu xin bệ hạ hãy làm chủ cho tiêu nữ!"

Nhạc Hiến Đế cũng mặt trầm như nước: "Lão lục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!"

Bàn tay trong ống tay áo của Quý Văn Hạo nắm chặt: "Nhi thần oan uổng! Phụ hoàng, cho dù nhi thần đáp ứng tất cả các điều kiện, nhưng vì lý do gì mà nhi thần phải giết nàng?! Nhi thần và nàng yêu nhau sâu đậm, sủng nịch còn không kịp, sao có thể giết nàng? Việc này có điều kỳ lạ, cầu xin phụ hoàng điều tra rõ ràng!"

Nhạc Hiến Đế khẽ gật đầu, ông cũng cảm thấy Quý Văn Hạo nói rất có lý. Ánh mắt không nhìn được dừng ở trên người đồng tử kia: "Tiên đồng suy luận như vậy tất nhiên khiến người không thể chối cãi, nhưng Bô Lục thật sự không có lý do gì để giết Đệch Thường. Hôm nay hắn còn đến con cầu xin ta làm chủ, muốn lập Đệch Thường làm chính chủ..... Hẳn tình thân ý nặng đối với nàng như thế, sao có thể giết nàng? Việc này không hợp lý." Nhạc Hiến Đế nói chuyện rất khách khí với tiêu đồng tử.

Trên phiên đại lục này, không có người nào dám xem thường đồng tử.

Đặc biệt là những đồng tử thông minh nhanh trí, nhìn qua có chút thần bí. Bởi vì, có rất nhiều đồng tử đều xuất thân là môn hạ của Đế Tôn, địa vị tôn quý, đài ngộ còn cao hơn so với đại thần nhất phẩm của các quốc gia.

Và bên cạnh Quý Văn Hoàng thành hoàng cũng xuất hiện đồng tử, những đồng tử đó cơ bản đều đến từ Nhật Nguyệt Môn.

Khi Ninh Tuyệt Mạch kêu oan ở trên quảng trường, đã từng kinh động tới vị Đế Tôn kia, Đế Tôn đã phái một người đồng tử tới giải quyết vấn đề.

Chẳng lẽ Đế Tôn Bô nhân gia vẫn chưa quên được tiêu nữ đầu kia, cố ý phái đồng tử tới đây tra tiếp vụ oan án này?

Trong lòng Nhạc Hiến Đế bỗng nhiên trở nên thấp thòm

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 92: Trừng phạt (2)

Trong lòng Nhạc Hiến Đế bỗng nhiên trở nên thấp thòm, có đồng tử này ở đây, ông sẽ không dám thản vị.....

Nhạc Hiến Đế nhìn về phía đồng tử kia, ánh mắt có chút phức tạp.

Đồng tử kia lại giống như không chú ý, khẽ nhắm mắt, trên mặt hắn mang theo một nạ, cho dù cười lộ lên thì trên mặt vẫn không có biểu tình gì. Nhưng mọi người lại không có lý do gì để cảm thấy hắn cười lộ nạ thật ra khá xinh đẹp, khiến người thích thú --

Trong lòng Quý Văn Hạo giống như cá bị cắn câu, bỗng nhiên cảm thấy rùng động. Hắn cảm thấy nạ cười này dường như rất quen thuộc --

Hắn đang muốn nghĩ lại, đồng tử kia đã nói một câu khiến hắn cảm thấy giống như bị sấm sét gõ trúng đỉnh đầu: "Thái tử diện hạ, có thể mời bà đỡ lên sân khấu."

Bà đỡ chính là người chuyên giúp nữ nhân đỡ đẻ và chăm sóc nữ tử sinh non.

Những người này đều có rất nhiều kinh nghiệm về sinh sản, bà đỡ cao cấp có thể dựa vào việc quan sát hình dạng lớn nhỏ của bụng thai phụ, từ đó phán đoán chuẩn xác nữ tử mang thai bao lâu.....

Quý Văn Hoàng đã chuẩn bị rất đầy đủ, sau khi được Nhạc Hiến Đế đồng ý, hẳn sớm đã phái người tìm bà đỡ chờ ở bên ngoài cửa cung.

Hai phụ nhân tiến vào đều là những bà đỡ nổi danh nhất ở Trường Không Quốc, có một vị thậm chí từng giúp đỡ đẻ cho phi tần trong cung.

Dưới sự bày mưu tính kế của Quý Văn Hoàng, hai bà đỡ cùng nhau tiến lên cẩn thận kiểm tra Đệch Thường.....

Thời gian một nén nhang trôi qua, hai bà đỡ trả lời một cách chắc chắn: "Hò cô nương đã mang thai khoảng 50 ngày."

Một bà đỡ khác nói càng cụ thể hơn: "Đó là khoảng 49 ngày."

Khi hai bà đỡ nói ra điều này, sắc mặt mọi người ở đây đều có chút vi diệu.

Hồ tướng quân ngáy người trong nháy mắt, bỗng nhiên giận dữ gầm lên: "Nói bậy! Sao có thể là 50 ngày?!"

Đồng tử kia nở một nụ cười nồng nặc: "Nếu hài tử trong bụng Hồ tiểu thư là của Lục vương gia, thật sự không có khả năng là 50 ngày. Bởi vì hai tháng trước Lục vương gia từng có việc nên phải xa nhà, vừa mới trở về một tháng trước....." Nói cách khác, nếu hài tử là của Quý Văn Hạo, vậy thì hài tử này không phải hơn hai tháng mà là chưa đầy một tháng.....

Xuất hiện tình huống thế này chỉ có một khả năng, vì Hồ tiểu thư này đã vướng trộm với người, đối nón xanh cho Quý Văn Hạo.

Ánh mắt đồng tử lạnh lùng dừng ở trên mặt Quý Văn Hạo: "Lục vương gia, ngày đó ở trên trà lâu, Ninh Tuyết Mạch trong lúc vô ý nói toạc ra rằng Hồ tiểu thư mang thai hai tháng, có lẽ đã khiến người nổi lên lòng nghi ngờ, đúng không? Sau đó người đã âm thầm phái người điều tra. Thị vệ nhà người thật sự không phải chỉ biết ăn mà không biết làm, thời điểm mâu chốt vẫn rất có ích. Bọn họ chẳng những tra ra được Đệch Thường đã vướng trộm, còn tra được gian phu của nàng là ai. Người thật quả hoá giận, một mặt phái người âm thầm đuổi giết tên gian phu kia, một mặt đi tìm Đệch Thường tính sổ. Trong khi cãi nhau, người đã nổi lên sát tâm và giết hại nàng. Sau đó, người cũng nghĩ cách giả họa cho Ninh Tuyết Mạch....."

Những sự kiện giống như mắt nhìn thấy, Quý Văn Hạo âm thầm cảm rằng: "Đấy bất quá chỉ là suy đoán của tiền đồng. Không có bằng chứng, không thể khiến người tin phục!"

Khoẻ mặt đồng tử nhẹ nhàng nhếch lên: "Xem ra Lục vương gia chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định. Được, ta đây sẽ khiến cho Lục vương gia tâm phục khẩu phục."

Hắn nhìn thoáng qua Quý Văn Hoàng: "Thái tử điện hạ, có thể cho những người làm chứng khác lên sân khấu?"

Còn có những người làm chứng khác?

Sắc mặt Quý Văn Hạo càng thêm không tốt, nhưng "tiền đồng" ở đây, ai cũng không thể ngăn cản tình thế tiếp tục phát triển.

Rất nhanh, có ba người được áp tải tới thiên điện. Hai nam một nữ.

Quý Văn Hạo vừa nhìn thấy ba người này xuất hiện, cả người chấn động, sắc mặt nháy mắt tái nhợt. Hẳn biết, tình hình đã trở nên vô vọng --

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Trừng phạt (3)

Ba người kia lần lượt là một thị nữ bên người Đệch Thường, một tên thị vệ Hồ phủ, và một ám vệ trong phủ Lục vương gia.

Sau vài câu thăm vấn đơn giản, tất cả đều bắt đầu tra ra manh mối, chân tướng được đưa ra ánh sáng.

Thật ra chân tướng cũng không phức tạp, Đệch Thường trông rất hiền lương thực đức, nhưng trong xương cốt lại có chút phóng đảng.

Nàng ý vào bản thân mình là nữ nhi nguyên soái, làm việc bậy tùy hứng.

Sau khi rằng thất bại trong việc cầu dẫn Thái tử điện hạ Quý Văn Hoàng, nàng liền chuyển qua như cầu tiếp theo là chấp nhận tình yêu với Quý Văn Hạo, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút khó chịu. Do đó, nhân lúc Quý Văn Hạo đi ra ngoài, nàng đã thông đồng với một thị vệ tuấn mỹ trong phủ, xuân phong rất nhiều lần, không ngờ lại có thai.

Chờ Quý Văn Hạo trở về, nàng cố ý câu dẫn hắn lên giường vài lần, ý định giả vờ rằng nhi tử này là của Quý Văn Hạo.

Sau ngày kia ở quán trà, Quý Văn Hạo sinh lòng nghi ngờ, lập tức âm thầm điều tra. Khi biết được chân tướng, hẳn cực kỳ tức giận, nổi lên sát khí.....

Tên thị vệ Hồ phủ tiến vào trước mặt chính là tên gian phu kia, và tên ám vệ của Lục vương phủ lại chính là kẻ đi ám sát hắn.

Đối với thị nữ bên người Đệch Thường, chính là người đã chứng kiến toàn bộ sự việc, cũng là người tâm tình đáng tin của Đệch Thường. Thị nữ vốn dĩ cũng nằm trong danh sách đuổi giết của Quý Văn Hạo, nhưng không ngờ rằng hai người chưa chết, hiện tại vẫn sống sót và trở thành nhân chứng -

Gian phu và thị nữ vì suy xét về sự an toàn của bản thân nên đã nói hết tất cả nguyên nhân hậu quả tại đây.

Đối với tên ám vệ của Lục vương phủ, khi đối diện với sự uy nghiêm của hoàng gia, hẳn cũng không dám nói dối.....

Trước những chứng cứ rõ ràng bày ra trước mặt, Quý Văn Hạo không thể tiếp tục phủ nhận. Hẳn quý xuống nhận tội với Nhạc Hiến Đế, chỉ nói vì mình quá tức giận nên thất thủ giết người, thật ra trong lòng đã hối hận từ lâu.....

Khuôn mặt Hồ tướng quân trở nên u ám, bất luận như thế nào, nữ nhi nhà mình vướng trộm với người là chuyện vô cùng ô nhục, khiến khuôn mặt ông lúc xanh lúc trắng, không dám đòi hỏi nhiều, chỉ nghe theo phán quyết của Nhạc Hiến Đế --

Ở trước mặt "tiền đồng", Nhạc Hiến Đế không dám quá thiên vị, cuối cùng quyết tâm hạ ý chí.

Mặc dù Quý Văn Hạo giết người, nhưng dù sao cũng do Đệch Thường vướng trộm với người khác trước, hẳn vì nhất thời xúc động phần nộ mới ra tay, về tình cảm có thể tha thứ.

Vì sự công chính, Quý Văn Hạo chịu đánh tám mươi càn, bị tước bỏ vương vị, biến thành thứ dân, chọn ngày đuổi ra khỏi hoàng thành, trong vòng ba năm không được tiến vào kinh thành một bước. Nếu vi phạm, giết không tha --

Sắc mặt Quý Văn Hạo xám xịt, tạ ơn lòng chủ ban ân. Khi hắn đang muốn đi xuống lĩnh phạt, đồng tử kia đã tiến lên một bước: "Bệ hạ, ta còn có chuyện muốn nói."

Nhạc Hiến Đế đánh phải nói: "Tiền đồng có chuyện gì muốn nói, xin cứ vui lòng."

Đồng tử kia nói: "Ninh Tuyết Mạch bị oan khuất như thế, bệ hạ chỉ nói một câu nàng bị oan uống là xong hay sao?"

Nhạc Hiến Đế dừng lại một chút, thở dài một hơi: "Ta thực sự xin lỗi Ninh cô nương, nhưng người đã chết không thể sống lại, không thể làm gì. Ta và phụ thân nàng vừa là quân thần, vừa là bằng hữu, nữ nhi của ông ấy cũng giống như nữ nhi thân sinh của ta. Ta sẽ phong nàng là --"

Khi ông đang muốn ra về hào phóng, phong danh hiệu công chúa cho Ninh Tuyết Mạch, Quý Văn Hoàng bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: "Bệ hạ, Tuyết Mạch vốn nên là con dâu của ngài, phong nàng là công chúa không ổn."

Nhạc Hiến Đế sững sờ, nhìn thoáng qua Quý Văn Hạo đang quỳ phía dưới: "Nếu không, con muốn nghiệp chương này lập nàng làm chính phi một lần nữa....."

Ông còn nói chưa xong, Quý Văn Hoàng đã ngắt lời ông: "Cũng không ổn! Lục đế đã là thứ dân, Tuyết Mạch đi nhất cũng phải là Vương phi. Nhi thần nguyện ý....."

Câu nói kế tiếp của hắn cũng chưa kịp nói xong đã bị đồng tử cười ngắt lời: "Hãy để ta giúp nàng lĩnh thưởng đi. Bệ hạ thấy như thế nào?"

Nhạc Hiến Đế thật ra cũng đoán ra được vờ nói Quý Văn Hoàng muốn nói gì, trong lòng cảm thấy có chút may mắn khi bị đồng tử ngắt lời. Vì vậy ông hiện hoá mở miệng ngay lập tức: "Vậy nghe theo ý tiền đồng. Không biết tiền đồng muốn ta phong thưởng cho nàng thế nào?"

"Đầu tiên, xin bệ hạ hãy đặc xá cho nàng một lần về tội khi quân."

Trong lòng Nhạc Hiến Đế lên tròn đôi mắt, nhả đầu kia đã chết, làm sao có thể khi quân?

Vì vậy ông rất thông khoái thuận nước đẩy thuyền đồng ý: "Điều này trăm ăn chuẩn! Còn có gì nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Trừng phạt (4)

Đồng tử kia nói: "Tĩnh Viễn Hầu phủ hơi nghèo một chút, xin bệ hạ hãy ban cho nàng một vạn lượng vàng."

Yêu cầu này không khỏi có chút quái nhiều.

Trường Không quốc, một vạn lượng vàng là bổng lộc cả đời của quan viên nhất phẩm.....

Và Tĩnh Viễn Hầu phủ hiện tại không có chủ nhân, cho bọn họ một vạn lượng vàng dùng để làm gì?

Nhạc Hiến Đế thoáng có chút đau lòng, trầm ngâm nói: "Điều này....."

Đồng tử kia nhìn ông: "Bệ hạ không muốn? Chẳng lẽ ở trong lòng bệ hạ, một vạn lượng vàng còn đáng giá hơn so với địa vị công chúa?"

Nhạc Hiến Đế đen mặt, ngại với thân phận suy đoán của đồng tử này, nhưng ông cũng không thể bác bỏ, đành phải cân nhắc đồng ý.

Đồng tử kia lại tiến tiếp đưa ra hai điều kiện khác, một là nghiệm trình thủ chính thức thuộc quyền sở hữu của Ninh Tuyết Mạch. Hai là cho phép hắn ở lại chứng kiến Lục hoàng tử bị đánh càn.

Điều kiện đầu tiên, Nhạc Hiến Đế rất vui vẻ đồng ý.

Điều kiện thứ hai, mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng ông cũng không thể không đồng ý.

Sắc mặt Quý Văn Hạo đang quý phía dưới hơi đổi.

Thật ra, hầu như tất cả mọi người ở trong hoàng cung đều biết, hình phạt đánh đòn này khá đặc biệt. Tám mươi còn có thể trực tiếp đánh chết người, cũng có thể khiến người chịu hình chỉ chịu một chút bị thương ngoài da mà thôi, nhìn thì rất dọa người nhưng lại không quá đáng ngại --

Hoàng tử chịu hình, nếu ở dưới tình huống bình thường, người hành hình sẽ nắm bắt được sức nóng này.

Nhưng nếu đồng tử đích thân giám sát, ai dám xả nước?

.....

Quý Văn Hạo bị treo ở trên ghế hành hình, có bốn tên quan chấp hành hình phạt, trên tay cầm chiếc côn màu đen, đứng thẳng ở bên cạnh hắn.

Đồng tử kia chậm rãi đi qua, cúi đầu xuống nhìn nhìn Quý Văn Hạo đang chật vật ghé vào nơi đó, dường như mỉm cười.

Nụ cười tưởng như bình thường lại khiến lòng to trên người Quý Văn Hạo dựng đứng thẳng lên, phảng phất như nhìn thấy một tiểu yêu quái ăn thịt người đang cười.....

Cảm giác quen thuộc này càng tăng lên!

Hắn biết không thể tránh được trận côn hôm nay, vì vậy hắn nhắm mắt âm thầm vận chuyển niệm lực trong cơ thể, tạo thành một tầng bảo vệ trong người, tầng bảo vệ này không thể thấy không thể sờ, nhưng lại có thể giúp hắn giảm bớt một số lực đánh của côn.

Nhiều nhất hắn chỉ chịu thương tổn ngoài da một chút.....

Đồng tử kia dạo quanh qua hắn một vòng, cười cười, sau đó vươn bàn tay nhỏ trắng như tuyết nhẹ nhàng gõ gõ ở một bộ vị nào đó phía sau lưng hắn: "Lục hoàng tử có một thân niệm lực rất cao, đủ khả năng phòng thân. Khi các người động thủ không cần phải cố kỵ, nếu các người dám can đảm xả nước, ta sẽ phải yêu cầu các người đánh hắn một đợt còn nữa."

Nàng quay đầu lại nhìn nhìn Nhạc Hiến Đế đang ngồi phía sau cách đó không xa: "Bệ hạ, có phải hay không?"

Nhạc Hiến Đế gương cười: "Tiên đồng yên tâm, bọn họ sẽ không dám."

Uy hiếp này hết sức thiết thực, bốn tên quan hành hình lặng lẽ rung mình một cái, đồng thời đồng ý một tiếng "Vâng!"

Quý Văn Hoàng, người đang đứng bên cạnh Nhạc Hiến Đế, có một cái nhìn phức tạp về phía đồng tử kia.

Có thù tất báo, tiểu gia hỏa này thật sự không phải là một hài tử thiện lương!

Trong lòng Quý Văn Hạo lại không ngừng kêu khóc, đồng tử kia vừa rồi trong lúc vô ý gõ gõ một cái, đáng chết vừa lúc đập trúng khí huyết tu luyện của hắn!

Khiến hắn trong nháy mắt giống như bị phong bế huyết đạo, khí cơ bất chợt bị phá vỡ, niệm lực quanh thân không thể vận chuyển. Hiện tại hắn không khác gì người thường!

Khi chịu hình phạt đánh, vốn đã không cho phép dùng niệm lực chống đỡ, vì vậy hiện tại Quý Văn Hạo là người cảm ăn dở bữa, ngay cả nói cũng không thể nói. Trong lòng hắn hiểu rằng, hôm nay bản thân mình sẽ phải chịu tội rồi --

Đồng tử kia còn không yên tâm, tiếp tục kiểm tra từng côn của bốn tên thi hành đánh một chút, xác nhận không có gì mờ ám, lúc này mới trả lại côn cho bọn hắn. Sau đó, đồng tử kia ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, mỉm cười nói một câu: "Bắt đầu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Đánh đòn

Những chiếc côn đen đỏ giao nhau, mưng theo từng tiếng gió sắc bén vút xuống trên người Quý Văn Hạo --

Sau ba bốn côn đánh xuống, trên người hắn cũng bắt đầu tứa máu.

Quý Văn Hạo không muốn mất mặt như một vị hoàng tử trước mặt mọi người, do đó hắn có cần chặt răng chịu đựng vài cú đánh đầu tiên, nhưng qua mấy côn đánh xuống, hắn không nhịn được nên hét thành tiếng. Sau hơn mười côn, hắn đã bắt đầu rên rì. Tiếng gậy gõ rơi xuống, tiếng hắn rên rì càng lúc càng lớn, gần như hét lên vì đau đớn! Mồ hôi lạnh chảy dài trên trán.

Nhạc Hiến Đế cách đó không xa nghe thấy tiếng quý khốc sôi gào của hắn, khuôn mặt hơi trầm xuống!

Chỉ bị đánh còn một hồi mà thôi, có thể đau chỗ nào? Nam tử hắn đại trượng phu, hơn nữa còn là một vị hoàng tử mà chịu không nổi mấy côn? Sao lại phải kêu gào thảm hại như vậy?! Mất hết cả mặt mũi hoàng gia! Nhớ năm đó ông chinh chiến ở trên chiến trường, trên người trúng một mũi tên tám độc, điều kiện chữa bệnh trong quân không đủ, đại phu đi theo không có ma phí tán vẫn nhờ độc tiễn giúp ông, còn cạo xương lấy độc, máu chảy thành một cái bồn nhỏ. Tất cả các tướng sĩ đều sợ hãi biến sắc, nhưng ông vẫn không rên một tiếng, còn có thể nói gọn với đại phu kia --

Cũng chính vì nguyên nhân này, năm đó ông mới có được danh hiệu hoàng tử thiết huyết, được toàn quân tướng sĩ tôn trọng và kính yêu, đặt nền móng giúp ông đoạt quyền sau đó --

Tinh cách của ông rất cứng rắn kiên cường, tất nhiên không hy vọng con cháu của mình yếu đuối như vậy, cũng xem thường những kẻ hèn nhút tới mức động một chút là kêu đau.

Lúc đầu Nhạc Hiến Đế rất yêu thích Quý Văn Hạo, nhưng sau khi trải qua chuyện này ông đã rất buồn, cũng lạnh lùng hơn đối với nhi tử này, đương nhiên đây là vấn đề sau này.

Quý Văn Hạo quả thực đau đến nỗi muốn cắn lưỡi tự sát!

Đôi này của hắn không phải chưa từng bị thương, cũng không phải chưa từng bị đánh đòn. Nhưng đều không phải là loại đau đớn thế này.

Trên cơn giống như bị rắc muối, mỗi một cú đánh đều đau giống như bị ong đốt, giống như bị cắt thành từng mảnh, khiến hắn đau đớn không nhịn được lên tiếng kêu khóc, không nhịn được gầy gù muốn trốn thoát --

Nhưng trước khi hắn chịu hình phạt, chân tay hắn đều bị vòng sắt đặc chế cố định, hắn cần bản không tránh thoát được, chỉ có thể liều mạng vận vạo thân mình, nước mắt giao với nước mũi, giống như một con sâu bướm đang hấp hối gầy gù.

Khi mọi người xung quanh nhìn thấy hắn thật sự kêu la thê thảm, bọn họ lần lượt quý xuống cầu tình với Nhạc Hiến Đế. Ngay cả Quý Văn Hoàng cũng cầu tình với Nhạc Hiến Đế: "Phụ hoàng, Lục đệ đã biết sai rồi, để ấy từ bỏ đã được nuông chiều, có thể giảm xuống mấy côn hay không?"

Nhạc Hiến Đế mặt trầm như nước, ông cũng cảm thấy từ bé tới giờ mình thật đúng là đã nuông chiều nhi tử này quá, cần phải mài dũa thêm!

"Tiếp tục đánh! Một côn cũng không thể thiếu! Nếu ai còn tiếp tục cầu tình sẽ cùng bị đánh!"

Chỉ một câu khiến cho tất cả mọi người không dám nói thêm gì nữa.

Nhạc Hiến Đế còn chưa hết giận, tiếp tục phân phó một câu: "Bị miệng hắn lại! Đem cho hắn tiếp tục quý khốc sôi gào!"

Vì thế, miệng của Quý Văn Hạo cũng bị một vật đặc chế chặn lại, khiến hắn không thể phát ra một âm thanh nào --

Bởi vì đau đớn quá mức, Quý Văn Hạo đau đến nỗi chết đi sống lại, dù không muốn ngắt đi cũng không thể được.

Bất cứ lúc nào hắn quát người khác, hắn luôn sợ rằng người khác không đủ đau. Hiện tại đối thành hắn bị đánh, hắn lại hy vọng trên thế giới này không có cảm giác đau đớn.....

Hắn cảm ghét nhai chăm chăm vào đồng tử kia, thật sự không hiểu mình rốt cuộc đã đắc tội với hắn ta nơi nào, khiến hắn ta xử lý mình như vậy.

Trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên bóng dáng Ninh Tuyệt Mạch, trái tim đột nhiên rung động!

Dáng người của đồng tử này thực sự có tám phần tương tự với Ninh Tuyệt Mạch!

Hắn lại nhìn chăm chăm về phía khuôn mặt đồng tử. Hắn biết trên mặt đồng tử có mưng mủ một n.

Hắn đơn giản chỉ nhìn chăm chăm vào đôi mắt.....

Đồng tử này có một đôi mắt cực kỳ rõ ràng, mọng nước, trong sáng như nước hồ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Nàng là tiểu ác ma (1)

Đồng tử này có một đôi mắt cực kỳ thông minh, mọng nước, trong sáng như nước. Hiện tại đôi mắt này cũng đang nhìn hắn không hề chớp động, giống như đang cười --

Cả người Quý Văn Hạo bất chợt cứng đờ!

Đôi mắt này, thật sự rất giống với đôi mắt nữ hài kia ở trong ấn tượng của hắn!

Chẳng lẽ đồng tử này thật sự là Ninh Tuyệt Mạch giả trang?!

Nhưng chẳng phải nàng đã chết rồi sao?!

Không có khả năng sẽ xuất hiện ở đây!

Đôi mắt của đồng tử giao nhau với đôi mắt của hân, nhìn thẳng vào nhau một lát.

Đồng tử kia hơi nheo mắt lại, khiến chúng cong cong như hình lưỡi liềm, giống như được vẽ bằng bóng đêm.

Đôi mắt Quý Văn Hạo bất chợt trợn to!

Ánh mắt này ----

Hân từng nhìn thấy khi ở trà lâu! Lúc trước hân quát Ninh Tuyết Mạch mấy cái, Ninh Tuyết Mạch được Thái tử Quý Văn Hoàng cứu đi, nàng đã có biểu tình thế này! Ánh mắt này!

Đồng tử này chính là Ninh Tuyết Mạch!

Hân muốn hét lên, nhưng cái bịt miệng lúc này đã ngăn chặn miệng hân lại, không phát ra được âm thanh nào.

Đồng tử kia nghiêng đầu nhìn sắc mặt hân, một đôi mắt càng thêm vui vẻ, hài lòng.

Ác ma! Nàng quả thực chính là một tiểu ác ma!

Thà hận giữa hân và nàng đã được thiết lập!

Quý Văn Hạo hận đến nỗi ngửa răng, nhưng hân lại không thể bóc trần thân phận nàng.....

Ninh Tuyết Mạch rất vui vẻ nhìn hân, hân dần này lúc trước quát nàng ba roi, khiến nàng đau đớn đến nỗi sống không bằng chết. Hân còn vu oan cho nàng, suýt nữa đã khiến nàng mất cái mạng nhỏ. Thà này không báo, nàng làm thế nào đối mặt với bản thân mình?!

Vừa rồi khi nàng kiểm tra hình còn, nàng đã nhận cơ hội bôi ô phía trên một chút vật liệu. Trên một thân cây táo, nàng đã bắt được một số sâu nhỏ, trên người loại sâu này có một loại độc tố. Nếu bị nó dính lên người, sẽ không khiến người mất mạng, nhưng sẽ khiến người đau đớn cực cùng, khiến người hận không thể chết đi.

Nàng cảm thấy loại đau đớn này có thể so sánh với công hiệu khi bị Hồn tiền đánh, hoàn hảo cho nàng báo thù --

Nàng nhìn khuôn mặt tuấn tú của Quý Văn Hạo trắng bệch vì đau đớn, trong lòng vô cùng vui sướng.

Nàng không phải là hạng người lương thiện, không hiểu lấy on báo oán là gì. Nàng chỉ biết ăn thù trả báo. Người kính ta một thước, ta trả lại cho người một trượng. Người khinh ta một thước, ta khinh người mười trượng!

Chỉ cần khi dễ nàng, nàng sẽ suy nghĩ mọi khiến đối phương phải hoàn lại gấp mười lần gấp trăm lần!

Tám mươi còn, một còn không thiếu!

Quý Văn Hạo ngất lên ngất xuống ở trên băng ghế. Sau khi hân được đỡ xuống khỏi băng ghế, đã là huyết nhục mơ hồ, sau lưng không có một khối thịt nào lành lặn, ngay cả đứng cũng đứng không được.....

Người hầu gỡ miếng bịt miệng trên miệng hân xuống, hân ngay lập tức kêu lên: "Nàng là Ninh Tuyết Mạch! Phụ hoàng, nàng là Ninh Tuyết Mạch!" Hân liều mạng nâng lên một bàn tay máu chảy đầm đìa, chỉ về phía đồng tử kia.

Những lời hân nói giống như một hòn đá được ném xuống hồ nước tĩnh lặng!

Ở đây ngoại trừ Quý Văn Hoàng, tất cả đều lần lượt nhìn về phía đồng tử kia.

Nhạc Hiến Đế cũng hơi nheo mắt lại, nhìn đồng tử kia, sau đó lại nhìn nhìn Quý Văn Hạo: "Người nói vậy gì đó? Ninh Tuyết Mạch không phải đã chết rồi sao?"

"Là nàng! Phụ hoàng! Chính là nàng! Nhi thần nhận ra được đôi mắt của nàng!" Quý Văn Hạo nói giọng kích động, khẳng định lại.

Nhạc Hiến Đế không nhận được nhìn về phía Quý Văn Hoàng: "Hoàng nhi, vị tiên đồng này không phải theo lệnh Đế Tôn hay sao?"

Quý Văn Hoàng còn chưa kịp nói gì, đồng tử kia đã giơ tay tháo mặt nạ trên mặt xuống, mỉm cười và hành lễ với Nhạc Hiến Đế: "Tuyệt Mạch đa tạ bệ hạ đã giúp Tuyệt Mạch tẩy rửa oan khuất, trả lại công bằng cho Tuyệt Mạch."

Nhạc Hiến Đế: "....."

Quý Văn Hoàng cũng nhận cơ hội thỉnh tội: "Xin phụ hoàng thứ tội, nhi thần chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Tuyệt Mạch không hề muốn tự mình chứng minh sự trong sạch của mình, vì vậy nhi thần mới đưa nàng dịch dung tiến cung....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thái Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Nàng là tiểu ác ma (2)

Nhạc Hiến Đế sững sốt một lát, rõ ràng rất không hài lòng: "Chuyện này rất cuộc là như thế nào? Nàng đã trốn khỏi ngục? Không chết?"

Những lời này rõ ràng có bấy chờ Ninh Tuyết Mạch nhảy vào. Nếu như nàng thừa nhận trốn ngục, lập tức sẽ bị phạm tội.....

Ninh Tuyết Mạch lập tức trả lời: "Bệ hạ, không phải dân nữ trốn ngục, mà bị người thả ra....."

Trong bụng nàng sớm đã nghĩ kỹ lý do thoái thác: "Dân nữ đã bị oan, còn bị Lục đại nhân không phân biệt trắng đen, áp vào trong đại lao Hình Bộ. Dân nữ ở nơi không nhìn thấy ánh mặt trời như vậy, thật sự không có cửa kêu oan. May mắn thay, Đồ Nhất Dao trong lao nghe thấy dân nữ oan khuất, hân lại rất kính trọng cửa dân nữ là quan tốt vì nước vì dân, vì vậy hân lớn mặt thả dân nữ ra....."

Thật ra dân nữ có thể lợi dụng đêm tối đi trốn, nhưng dân nữ dù sao cũng là nữ nhi Ninh hầu gia, cứ như vậy đào tẩu sẽ bôi đen cha ta, huỷ hoại một đời thanh danh của llo nhân gia. Tuyệt Mạch nghĩ việc này có thể bệ hạ chẳng hay biết gì, một khi biết được chân tướng chắc chắn sẽ giống như gương sáng, giúp Tuyệt Mạch lấy lại sự trong sạch của mình. Vì vậy Tuyệt Mạch mới đi cầu Thái tử, nói Thái Tử gửi nghị cách đưa Tuyệt Mạch vào cung làm rõ oan khuất.

Thái tử đại nhân đại nghĩa, lập tức xuống tay điều tra việc này, với bản lĩnh hơn người đã điều tra ra manh mối vụ án. Bởi vì sợ Tuyệt Mạch xuất hiện sẽ khiến bệ hạ gặt mình, vì vậy nên Thái tử mới để Tuyệt Mạch hoá trang đi theo....."

Những lời này của nàng có bảy phần là thật ba phần giả, không hề có sơ hở, ngay cả Nhạc Hiến Đế nhất thời cũng không tìm ra được sai sót của nàng.

Nhạc Hiến Đế đứng lại một lát, lừng lừng nói: "Theo trăm biết, Đồ Nhất Dao không phải là người có tâm dạ hiệp nghĩa như thế!"

Quý Văn Hoàng tiến lên một bước: "Phụ hoàng, việc này nhi thần cũng điều tra qua. Đồ Nhất Dao không phải là Ninh cô nương bởi vì cô tâm dạ hiệp nghĩa, mà là Ninh cô nương đã trị khỏi chân cho hân nhờ vào y thuật cao siêu. Vì vậy hân mới mạo hiểm thả người..... Bốn tên cai ngục thả họ kia của hân cùng với thị vệ trông coi của họ đều có thể làm chứng....."

Hân nói rất chi tiết, cuối cùng nói về chuyện Đồ Nhất Dao bởi vì quá vui mừng nên uống rượu say chết đuối. Cuối cùng nói thêm một câu: "Phụ hoàng, mặc dù Đồ Nhất Dao có tội. Nhưng, trời xui đất khiến, hân đã bảo toàn được tính mạng của Ninh cô nương, khiến nàng không đến mức bị oan mà chết, hoàng gia có cơ hội cứu vãn tình hình, cũng xem như đã lập một công. Chắc hẳn Ninh hầu gia trên trời có linh thiêng, vẫn luôn âm thầm bảo vệ Ninh cô nương....."

Một câu cuối cùng khiến Nhạc Hiến Đế bỗng nhiên nhớ tới ác mộng sáng nay --

Ông khụ khụ tiếng, nhưng vẫn không muốn bỏ qua như vậy: "Ninh Tuyết Mạch bị thả ra thì thôi, vậy vì sao nàng phải hoá trang thành tiên đồng của Đế Tôn?" Khẩn vừa rồi ông không dám làm việc thiện vị, làm hại nhi tử của mình --

Ninh Tuyết Mạch trợn to mắt, vẻ mặt vô tội: "Dân nữ chưa bao giờ nói mình là tiên đồng của Đế Tôn, thả ra bệ hạ đã hiểu lầm thân phận của Tuyệt Mạch sao?"

Nhạc Hiến Đế nghẹn lời, tính tế tướng trọng. Ninh Tuyết Mạch quả nhiên từ đầu đến cuối chưa từng nói như vậy. Tất cả đều do bản thân ông phỏng đoán mà ra nên mới có hiểu lầm.

Đều do nhà đầu này vừa rồi biểu hiện quá kỳ lạ, thứ hiếm lạ cũng quá nhiều, và đồng tử dưới trướng Đế Tôn cũng thường có những hành động kỳ lạ như thế, vừa lúc nàng còn được Quý Văn Hoàng mừng vào, mới khiến ông có sự hiểu lầm thế này.....

Đáng giận! Chắc chắn là bọn họ có ý!

Nhạc Hiến Đế không nhận được trùng mắt liếc nhìn Quý Văn Hoàng một cái, ông không cam lòng nói "Ninh Tuyết Mạch, oan khuất của người trăm đã giúp người rửa sạch, nhưng người không dùng gương mặt thật chung quy vẫn phạm vào tội khi quân --"

Ninh Tuyết Mạch lại chớp chớp mắt: "Chẳng phải bệ hạ đã đặc xá tội khi quân một lần cho Tuyệt Mạch rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thái Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Buộc người bay lên

"Điều này....." Thì ra nàng đã chờ ông ở đây!

Tiểu nha đầu này thật đúng là thận trọng từng bước, làm việc kín kẽ không có chỗ sơ hở, khiến ông bất tri bất giác cũng bị mắc mưu.

Lúc này Nhạc Hiến Đế thật sự không có gì để nói, ông không nhận được đánh giá trên dưới Ninh Tuyết Mạch một chút.

Tiểu cô nương quý giá nơi đó, hơi nghiêng đầu nhìn ông, một đôi mắt đen trắng rõ ràng, nhìn qua ngây thơ hồn nhiên, thái độ không hề kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Thực giác nói với Nhạc Hiến Đế, tiểu cô nương này thực sự không hề đơn giản!

Tinh Viễn Hầu là người nhiệt huyết lòng son, làm người làm việc đều rất quang minh lỗi lạc, thậm chí phu nhân của ông ấy cũng là một người khiêm tốn dịu dàng hiền thực, hiểu chồng dạy con không có tâm cơ gì, không ngờ lại sinh ra một nữ nhi tinh ranh cổ quái phức tạp như vậy.....

Nữ hài tử này vừa nhìn thì thuần khiết giống như một hồ nước trong vắt, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy đáy. Nhưng khi nhìn kỹ hơn, nàng lại giống như một hồ nước sâu không thể lường được --

Nữ hài tử là một sự tồn tại mâu thuẫn, đồng thời cũng giống như một vật nhỏ phát sáng, trong bất tri bất giác có thể hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Ông cảm lòng không đầu liếc mắt nhìn Quý Văn Hạo một cái, tiểu tử này mắt bị mù hay sao?!

Buông tay một nữ hài tốt như vậy, còn theo đuổi một Đệch Thường không có đầu óc.....

Nhạc Hiến Đế trầm giọng nói: "Người có thể trị khỏi tật chân cho Đồ Nhất Dao? Y thuật có thể nói cao minh. Hiểu biết rất nhiều điều kỳ lạ, không biết ai là sư phụ của ngươi?"

Ninh Tuyết Mạch đáp rất trôi chảy: "Không có người nào dạy dẫn nữ. Đó là thiên bẩm."

"Thiên bẩm?!" Nhạc Hiến Đế rõ ràng không tin: "Làm thế nào thiên bẩm này xuất hiện?"

Ninh Tuyết Mạch tự tin trả lời: "Có lẽ ông trời thương hại Tuyết Mạch có đơn, vì vậy mới phái tiên nhân truyền thụ y thuật cho Tuyết Mạch trong mộng, giúp Tuyết Mạch có một kỹ năng."

"Tiên nhân trong mộng của ngươi có bộ dáng thế nào?"

Hoàng đế quyết tâm tra hỏi kỹ lưỡng!

Ninh Tuyết Mạch âm thầm trợn mắt chút, đánh phải thuận miệng nói bậy: "Tiên nhân trong mộng có lẽ đã sử dụng thủ thuật che mắt, Tuyết Mạch không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt chân thật, chỉ mơ hồ nhớ rõ người ấy dường như mang theo một cái mặt nạ lạnh băng, mặc một thân màu trắng, khi thể cực kỳ cường đại, giống như tác phẩm điêu khắc."

Sắc mặt Nhạc Hiến Đế hơi đổi, bất chợt chột đứng lên: "Đế Tôn?!"

"A?" Ninh Tuyết Mạch trợn to đôi mắt.

Không phải đây chứ? Nàng bất quá chỉ bị chuyện vãi câu, sao có thể là Đế Tôn kia?

Sẽ không trùng hợp như vậy đấy chứ?

Kể từ khi nàng tới đại lục này, nàng đã nhận thấy rằng, thanh danh của Đế Tôn giống như sấm bên tai, biết hẳn là nhân vật có ảnh hưởng nhất đại lục này, người phạm cớ bại hân giống như thần tiên. Đáng tiếc, mặc dù hắn từng cứu nàng một lần, nhưng trước sau nàng vẫn không biết đối phương trông như thế nào.....

Dường như trên đại lục này, không có nhiều người biết về sự tồn tại của hắn. Thật sự rất thần bí.

Kiếp trước, Ninh Tuyết Mạch gặp qua vô số chuyện già trên thế giới. Bọn họ vô cùng cao quý lạnh lùng, luôn mang dáng vẻ xa cách với người thường, nói chuyện giống như mây mù dày đặc, cực kỳ thanh tao bí ẩn, khiến người nghe không thể hiểu được cảnh giới cao nhất, cực kỳ phong cách.....

Bọn họ cũng được đông đảo quần chúng hoan nghênh, bao nhiêu quan chức quý tộc tranh giành đua về làm việc cho mình. Bên ngoài cũng tuyên truyền vô cùng kì diệu, thậm chí có người còn được cúng bái như chúa cứu thế.

Nhưng sau khi Ninh Tuyết Mạch giao tiếp vài lần với họ, nàng vẫn có thể rất dễ dàng chọc phá được kíp nguy trang của họ, đánh cho bọn họ hiện ra nguyên hình --

Trong ấn tượng của Ninh Tuyết Mạch, nàng đưa ra kết luận —— những người được gọi là bậc thầy vĩ đại, đều là những kẻ thích lên sóng và dắt mũi mọi người! Thật ra khả năng thật sự không có bao nhiêu, nhưng bản lĩnh lừa dối mọi người thật ra rất nhiều. Hoàn toàn nhảm nhí!

"Người nói người đó mặc một thân bạch y? Và bạch y giống như được dệt bởi mây mù? Có phải mặt nạ mỗi lần đều khác nhau hay không? Nhưng mỗi một loại đều có khi trang quen thuộc....." Nhạc Hiến Đế liên tiếp hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đồ Đệ của Đế Tôn?

"Người nói người đó mặc một thân bạch y? Và bạch y giống như được dệt bởi mây mù? Có phải mặt nạ mỗi lần đều khác nhau hay không? Nhưng mỗi một loại đều có khi trang quen thuộc....." Nhạc Hiến Đế liên tiếp hỏi.

Ninh Tuyết Mạch hăm hồ lên tiếng: "Điều này ---- hình như là như vậy. Dẫn nữ không thể nhớ được. Bởi vì mỗi lần dẫn nữ tinh lại đều không thể nhớ nổi bộ dáng của tiên nhân kia, chỉ nhớ rõ người ấy đã truyền thụ y thuật cho dân nữ....."

Câu trả lời này của nàng cực kỳ xảo quyết, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận, khiến mọi người không thể phân rõ thật giả.

"Chẳng lẽ đó là mộng thuật trong truyền thuyết có thể đi vào giấc mơ?" Nhạc Hiến Đế chậm rãi ngồi xuống, càng thêm nghi ngờ.

Nghe đồn quý tộc chọn đồ đệ của Đế Tôn cực nghiêm, điều kiện khắc nghiệt khó có thể tưởng tượng.

Không phải tuyệt thế thiên tài không nhận, đệ tử hoàng thất không nhận, người có diện mạo xấu xí không nhận, người nói nhiều không nhận, thậm chí người có làn da đen cũng không nhận..... Tổng hợp lại như vậy, người có thể lọt vào con mắt của lão nhân gia, ở trên toàn bộ đại lục đều không có mấy người. Đã vài thập niên qua, không nghe nói Đế Tôn thu nhận đồ đệ mới.

Lần này, không hiểu vì sao lại sử dụng mộng thuật cao thâm đi vào trong giấc mơ để truyền thụ bản lĩnh cho Ninh Tuyết Mạch? Điều này không hợp logic và không hợp lý! Hơn nữa, Đế Tôn lão nhân gia chẳng phải không thu nhận đệ tử hay sao? Vì sao lần này lại phá giới?

Nhưng nếu như tiên nhân trong giấc mơ của Ninh Tuyết Mạch không phải là hắn, vậy thì đó có thể là ai?

Theo ông biết, toàn bộ đại lục Trường Không chỉ có một mình Đế Tôn mới biết mộng thuật, không có khả năng có người thứ hai..... Hơn nữa những gì Ninh Tuyết Mạch miêu tả, hình tượng của tiên nhân kia cũng khá giống với Đế Tôn.....

Trên người tiểu nha đầu này rõ cuộc có điều gì đặc biệt có thể lọt vào mắt xanh Đế Tôn như thế?

Ông không nhận được lại liên tục liếc mắt đánh giá Ninh Tuyết Mạch vài lần. Chẳng lẽ tiểu nha đầu này thật sự là một thiên tài? Chẳng lẽ Thủy tinh thạch năm đó bị lỗi?

Không được, ông muốn đích thân thí nghiệm lại tư chất của nàng một chút!

Nếu như nàng thật sự là tuyệt thế thiên tài, vậy thì bằng bất cứ giá nào, cho dù bỏ ngoài thanh danh hoàng thất, ông nhất định cũng phải khiến cho nhi tử của mình nạp nàng làm chính phi!

Nhạc Hiến Đế bỗng nhiên đứng lên, về mặt hiển từ nói với Ninh Tuyết Mạch: "Tuyệt Mạch, ngươi theo trầm tới đây."

Ninh Tuyết Mạch tất nhiên không biết trong lòng Nhạc Hiến Đế rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Khi nàng nghe thấy vậy thì đành phải đi theo.

Ánh mắt Quý Văn Hoàng bất chợt lơ lửng, di chuyển thần ninh tới bên cạnh người nàng, cảm tay nàng: "Đừng sợ, tất cả đều đã có ta, phụ hoàng sẽ không thể làm gì nàng."

Bàn tay của hắn rất ấm áp, khiến trái tim Ninh Tuyết Mạch cũng trở nên ấm áp hơn. Lần này nàng có thể xoay người, ít nhiều đều nhờ vị Thái tử này giúp đỡ. Nàng là người ăn oán rõ ràng, vì vậy cảm thấy rất cảm kích vị Thái tử này.

Kiếp trước nàng là Bào đại diện công, một đám huynh đệ thủ hạ đều nghe theo nàng.

Khi đó nàng mang theo bọn họ xông pha không biết trải qua bao nhiêu sinh tử, nhưng ở thời điểm nguy nan nhất, nàng vẫn thường nói một câu "tất cả đều đã có ta ----", mang tới động lực cho tất cả mọi người.

Bọn họ cũng thật sự toàn tâm tin cậy nàng, và nàng cũng sử dụng hết mọi biện pháp đánh thắng bất ngờ, giúp bọn họ thoát khỏi tình trạng khó khăn --

Nàng thường làm những việc che mưa chắn gió cho người khác, hiện tại lại có người tự mình đứng ra che mưa chắn gió cho nàng.....

Thì ra cảm giác được người thật tình che chở cũng rất tốt đẹp.

Ninh Tuyết Mạch vốn không có thói quen nắm tay người khác, vì vậy nàng gió tay lên vuốt tóc mấy, nhân cơ hội rút tay mình về, hơi hơi mỉm cười: "Văn Hoàng, đa tạ!"

Trong lòng Quý Văn Hoàng nháy dưng! Đã quen biết nàng mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên nàng gọi tên của hắn --

Lúc đầu ngoại trừ phụ hoàng và huynh trưởng hắn ra, người khác gọi thẳng tên của hắn, hắn sẽ cảm thấy đó là mạo phạm. Nhưng hôm nay bị tiểu nha đầu này gọi như thế, không ngờ hắn lại có cảm giác ấm áp trong lòng.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tư chất

Hắn cũng cười: "Tuyệt Mạch, giữa ta và nàng không cần khách khí." Hai người sống vai đi theo Nhạc Hiến Đế.

Hoàng đế đã rời đi, chẳng thần tài nhiên cũng từng người một tan đi.

Không ai để ý tới Quý Văn Hạo, người vừa mới chịu xong hình phạt -.....

Quý Văn Hạo không thể đi lại, được thị vệ đỡ tới trên một cái sập gỗ. Hắn ngo ngẩn nhìn ca ca mình và Ninh Tuyết Mạch cầm tay nhau đi xa, ngón tay của hắn nắm chặt thành nắm đấm!

Nàng vốn nên là thế tử của hắn, thậm chí là thiếp của hắn, hiện tại càng lúc càng rời xa hắn, rốt cuộc không thể nào trở lại bên người của hắn --

Hắn không cam lòng, phần nộ, oán giận..... dù loại cảm xúc phức tạp quay quanh ở trong ngực hắn.

Hắn dùng thật là đã mù mắt! Vứt bỏ viên dạ minh châu giống như rác rưởi, còn nhặt về một đôi mắt cá và xem nó giống như bao bói.....

Hắn hồi hận đến nỗi ruột đều biến xanh!

Nếu như hắn có thể khôi động lại tất cả, hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn bức năng tử hồn, mà sẽ trực tiếp giam cầm nàng ở bên người hắn, khiến phong thái của nàng nở rộ vì hắn --

Chẳng lẽ bây giờ hắn cứ buông tay như vậy?

Không, hắn không cam lòng!

Trên mặt Quý Văn Hạo hiện lên một sự tàn nhẫn.

Hắn biết phụ hoàng hắn biến hắn thành thị dân chẳng qua là vì muốn lấy lại công bằng cho Hồ tướng quân và Ninh Tuyết Mạch. Cho dù hồ độc cũng không giết con. Không bao lâu nữa phụ hoàng hắn khẳng định sẽ tìm lý do nào đó khôi phục lại thân phận Vương gia cho hắn --

Vương phủ của hắn chẳng phải không bị thu hồi đó sao? Thân tín của hắn vẫn còn ở đó. Hắn còn sẽ ngược đãi trở lại!

.....

Bên trong đại điện rất trang nghiêm, trắng đen là những màu chủ đạo.

Trong đại điện hầu như không trang trí gì, chỉ có một tòa thủy tinh đài, và trên thủy tinh đài có năm cột thủy tinh màu sắc khác nhau. Mỗi một cột thủy tinh đều có năm vị mặc áo choàng trang nghiêm đứng cạnh.

Nhìn thấy Nhạc Hiến Đế tiến vào, năm người cùng nhau chấp tay thi lễ: "Bệ hạ!"

Bọn họ là người bảo vệ các cột thủy tinh nhiệm lực, không ràng buộc bởi thế tục, chỉ kính trọng những cường giả chân chính. Vì vậy bọn họ đối với Quý Văn Hoàng đi theo phía sau còn khách khí hơn một chút so với Nhạc Hiến Đế. Bọn họ khom nửa người thi lễ: "Thái tử điện hạ!"

Ninh Tuyết Mạch cuối cùng biết được, Nhạc Hiến Đế mừng nàng tới đây là muốn làm gì!

Xem ra hoàng đế này đang nghi ngờ tư chất của nàng, muốn kiểm tra lại một lần nữa.....

Nàng ngược mắt nhìn nhìn năm cây cột thủy tinh, sau đó lại dùng ánh mắt sắc bén như dao găm nhìn nhìn và không ngừng đánh giá năm vị sứ giả. Nàng có chút suy đoán bất lợi, nếu như mình vẫn bị trắc nghiệm ra tư chất phế vật, năm vị sứ giả này sẽ có biểu tình gì? Hoàng đế sẽ có biểu tình gì?

Nàng âm thầm chờ đợi một hồi, thật ra nàng thực sự không muốn bị xem là phế vật, nhưng thân thể nhỏ này chưa chắc có thể mang tới những gì nàng muốn.....

"Mỗi năm vị trưởng lão trắc nghiệm tư chất cho tiêu cô nương này một chút." Nhạc Hiến Đế phản phó.

Năm vị trưởng lão nghi ngờ liếc mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch một cái.

Ở Trường Không quốc, tất cả những đứa trẻ khi chúng lên ba đều đã được trắc nghiệm tư chất. Tiêu cô nương trước mắt rõ ràng là đã quá tuổi!

Hơn nữa, mấy người bọn họ chuyên môn Trắc nghiệm tư chất cho những đứa trẻ trong hoàng thất, và hoàng đế chỉ có một vị công chúa, chưa từng nghe nói có vị thứ hai? Chẳng lẽ đây là lòng kiêng kỵ hoàng đế còn trẻ lưu lại ở bên ngoài?

"Vị này -- cũng là công chúa của bệ hạ?" Một vị trong đó mặc áo choàng màu đỏ dứt khoát hỏi.

Nhạc Hiến Đế xuất hiện những đường hắc tuyến, nói như vậy giống như ông là một loại phong lưu! Về khía cạnh này, ông lại là một người khá kén chọn!

Long chúng không phải dễ dàng lưu lạc bên ngoài như vậy, Quý Văn Dao là trường hợp ngoại lệ.....

"Năm vị, nàng là nữ nhi của Tĩnh Viễn Hầu Ninh tướng quân - Ninh Tuyết Mạch. Không phải là công chúa." Quý Văn Hoàng kịp thời mở miệng giải thích.

"Nữ nhi của Tĩnh Viễn Hầu? Đại phế vật kia ư?" Trưởng lão áo xanh rõ ràng bắt đầu lên tiếng khinh thường.

Chết tiệt! Xem ra đại danh phế vật của nàng thật đúng là không nhỏ. Xem ra phế vật cũng đạt tới cảnh giới nhất định.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Tiểu cô nương rất có dũng khí

Ninh Tuyết Mạch là người bình tĩnh từ trong xương cốt, nàng cân bản không để trong lòng những lời nói công kích của bọn họ, hoàn toàn xem chúng giống như không khí.

Nàng cười cười, tiến lên một bước: "Hiếm khi danh tiếng của Tuyết Mạch lại có thể truyền tới tai mấy vị trưởng lão trăm công ngàn việc bảo vệ mấy cây cột thủy tinh, Tuyết Mạch cảm thấy vinh hạnh. Thế chất có lẽ do trời sinh, nhưng điều đó không có nghĩa không có bản lĩnh. Nỗ lực làm việc của mỗi người đều nên nhận được sự tôn trọng tương ứng. Năm vị trưởng lão có thể trở thành người có ích với hoàng gia, nói vậy tu vi tâm tính đều là đứng đầu, sẽ không giống như những phạm phu tục tử nông cạn, các ngài nói có phải hay không?"

Năm vị trưởng lão: "....."

Những lời này của Ninh Tuyết Mạch chính là vừa khen vừa châm biếm, nhưng bọn họ lại không thể phản bác.

Nàng cười khanh khách đứng ở nơi đó, một đôi mắt sáng như minh châu, rực rỡ, mỗi móng hơi nhấp, cười như không cười.

Nàng còn nhỏ tuổi nhưng có một loại khí chất giống như trời quang trắng sáng.

Năm vị trưởng lão đứng ở trước mặt nàng bỗng nhiên bắt đầu có chút cảm giác xấu hổ --

Và lời nàng nói cũng khiến trái tim bọn họ lay động!

Thế chất đúng thật là do trời sinh, chẳng lẽ phế vật trời sinh cũng nên bị mọi người khinh bỉ? Ngay cả sống sót một cách thoải mái cũng không thể được?

Vậy bọn họ khác gì so với đa số quần chúng?

Năm vị trưởng lão ngày thường đều tự cho mình ở mức cực cao, cũng cho rằng bản thân mình là siêu phẩm thoát tục. Hiện tại nghe thấy Ninh Tuyết Mạch vừa nói như thế, lúc đầu có chút buồn bực, nhưng nghĩ lại thì mơ hồ có chút hổ thẹn.....

Bọn họ không nhận được lại đánh giá Ninh Tuyết Mạch một vòng. Nữ hài tử này bất luận có phải là phế tài nhiệm lực hay không đều không hề đơn giản!

Chỉ cần khí chất này của nàng cũng có thể nếm bay nhiều thiên tài nhiệm lực qua vai con phở!

"Ninh cô nương, mới!" Hắc y trưởng lão làm một cái thủ thế, trong giọng nói không còn khinh thường nữa.

"Đa tạ." Ninh Tuyết Mạch hơi mỉm cười, chậm rãi tiến lên.

Trắc nghiệm tư chất là dựa theo trình tự "thủy, kim, thổ, hỏa, mộc" để thí nghiệm

Ninh Tuyết Mạch dựa theo những chỉ điểm của bọn họ bắt đầu thí nghiệm --

Giống như nàng đã từng trước, không phải bởi vì nàng xuyên qua nên sẽ xảy ra ký tích. Bốn cây cột thủy tinh thí nghiệm phía trước căn bản không có phản ứng gì, thậm chí không hề sáng lên một chút.

Trên đại lục này thật ra có khá nhiều phế vật, nhưng ngay cả người bình thường nhất, khi ấn bản tay ở trên cột thủy tinh ít nhiều đều sẽ có một chút phản ứng.

Những người bình thường khác tư chất tự duy càng phức tạp hơn, có người thậm chí có thể khiến năm cây cột đều tỏa sáng. Người giống như Ninh Tuyết Mạch, bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy --

Mặc dù nằm trong dự kiến, nhưng Ninh Tuyết Mạch vẫn là cảm thấy hơi hụt hẫng trong lòng, xem ra nàng thật sự là phế tài nhiệm lực, không giống như những nữ cường khác trong tiểu thuyết, bọn họ có thể khiến cho máy trắc nghiệm gặp trục trặc.....

Mặc dù trong lòng có chút thất vọng, nhưng Ninh Tuyết Mạch sớm đã chuẩn bị tâm lý, vì vậy cũng không để ở trong lòng.

Ngược lại, Quý Văn Hoàng lại có chút không đánh lòng.

Mất thấy nàng tiếp tục đi đến cột thủy tinh màu xanh lục, hắn đuổi tay ra ngăn nàng lại: "Tuyết Mạch, không cần thí nghiệm nữa."

Ninh Tuyết Mạch rất tò chuyện hướng: "Không sao, làm việc phải làm tới cùng, không thể bỏ dở nửa chừng." Nàng đẩy tay hắn ra, đi nhanh về phía cây cột kia.

Quý Văn Hoàng nhìn bóng dáng nàng, sắc mặt khá dỗi.

Không phải mỗi người đều có thể có dũng khí đối diện với thất bại như vậy!

Nếu là nữ hài tử bình thường, chỉ sợ khi hắn cân sẽ đồng ý đứng lại, để lại một chút ổn trong lòng mọi người, để lại một chút hy vọng cho bản thân mình.....

Không phải ai cũng giống như nàng, bất luận là tốt hay xấu đều muốn có một kết quả rõ ràng.

Trong mắt năm vị trưởng lão cũng lộ ra ý thường thức, tiêu cô nương rất có dũng khí!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 102: Đế Tôn tới chơi

Khai Ninh Tuyết Mạch đặt bàn tay trên cột thủy tinh màu xanh lục, cột thủy tinh màu xanh lục vẫn giống như trước, không có phản ứng gì.

Trong lòng Ninh Tuyết Mạch cười khổ một chút, rút bàn tay ra khỏi cột thủy tinh, nhìn vai. Đi xuống.

Nàng vừa mới đi xuống đài cao, cột thủy tinh màu xanh lục vẫn luôn âm thầm bằng nhiên sáng ngời --

Hà? Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cột thủy tinh, nhưng ánh sáng chỉ nháy lên một lần, sau đó lại khôi phục bộ dáng vốn có.

Quý Văn Hoàng có chút kích động, bước lên một bước về phía trước:" Tuyết Mạch, người cẩn thận thử lần nữa xem, có lẽ người có tư chất niệm lực hệ mộc!"

Trong lòng Ninh Tuyết Mạch cũng dâng lên một chút hy vọng nhỏ nhoi, nàng một lần nữa ấn tay phải lên đó.

Lúc đầu cột thủy tinh không có phản ứng gì, một lát sau có một chút ánh sáng xanh biếc mờ nhạt dâng lên từ dưới đáy cột thủy tinh, từng chút một di chuyển lên phía trên, nhưng khi lên cao khoảng một tấc liền dừng lại, nhấp nháy một cái và rút đi giống như ngọn lửa bị dập tắt.

Mọi người:"....."

Cột thủy tinh cao một mét, vì thế tư chất niệm lực càng cao, phần cột được thấp sáng càng cao. Cột sáng cao ba tấc nghĩa là đạt niệm lực cấp 1, người bình thường thường nằm trong khoảng ba tấc đến sáu tấc. Những người tốt hơn một chút có thể cao tới mười hai tấc, cũng chính là niệm lực cấp 3. Xem như tư chất tương đối tốt. (1 tấc = 10cm)

Trong khi Quý Văn Hoàng cao tới hai mươi tấc, đã là cấp bậc kỳ tài.

Hiện tại Ninh Tuyết Mạch ấn ở trên đó một thời gian dài, nhưng chỉ miễn cưỡng sáng lên được một chút như vậy, ngay cả cấp 1 cũng không đủ.....

Nhạc Hiến Đế thất vọng nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch.

Nàng rất cuộc vẫn là một phế tài? Không xứng với nhi tử ưu tú nhất của ông.....

Quý Văn Hoàng ho nhẹ một tiếng, hơi mỉm cười:" Chúc mừng người, Tuyết Mạch, xem ra cột thủy tinh trước kia đã sai rồi, người vẫn có tư chất hệ mộc."

Ninh Tuyết Mạch đã tới đại lục này được một khoảng thời gian, vì vậy nàng biết một chút tư chất này của mình thật sự không đủ, chỉ hơi mạnh ho so với siêu cấp phế tài một chút.....

Nhưng nàng không nản lòng, rất cuộc vẫn có một chút phản ứng nhỏ, đúng không?

Nàng chỉ cần chăm chỉ luyện tập và tận dụng những biện pháp có thể, vẫn có thể cải thiện.

Hơn nữa, nàng vẫn có thể tu luyện nội lực! Thân thể này chính là hạt giống tốt để tu luyện nội lực!

Nàng vỗ vỗ tay, cười cười không thêm gì, đáp lại lời chúc mừng của Quý Văn Hoàng "Đa tạ." Sau đó nàng nháy xuống đài, cúi đầu với Nhạc Hiến Đế:" Bệ hạ, có lẽ không còn chuyện gì với dân nữ đúng không? Dân nữ có có thể hỏi phủ hay không?"

Nàng ra ngoài đã hai ngày một đêm, hiện tại không biết Tĩnh Viễn hầu phủ đã loạn thành bộ dáng gì. Bằng hữu ngoại quốc nghiệm trình thú kìa, không biết giao tiếp với người, có rít gào vì sự vắng mặt của nàng hay không.....

Nhạc Hiến Đế còn chưa kịp nói chuyện, Quý Văn Hoàng cũng đã nháy xuống, đứng ở bên cạnh Ninh Tuyết Mạch:" Tuyết Mạch, bốn vương đưa người trở về."

Nhạc Hiến Đế bất động thanh sắc nhìn xem nhi tử nhà mình, sau đó lại nhìn nhìn Ninh Tuyết Mạch, hơi nhàu mày lại. Nhi tử này của mình dường như quan tâm một cách kỳ lạ đối với tiểu nha đầu này.....

Đây không phải là một dấu hiệu tốt!

Ông có suy nghĩ cần phải tìm một biện pháp khiến cho nhi tử mình hoàn toàn đánh mất ý tưởng kia!

Nhi tử của ông ưu tú như vậy, tất nhiên xứng với một hài tử hoàn mỹ nhất, ưu tú nhất. Ninh Tuyết Mạch hiển nhiên không được.

Ông nên dùng biện pháp gì đây?

Dù sao nàng cũng là nữ nhi của Tĩnh Viễn hầu, ông không thể dùng biện pháp quá tuyệt tình.....

Nhạc Hiến Đế đang tính toán trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn luôn luôn trầm ổn, cho dù nú sắp cũng không biến sắc. Đột nhiên đại nội tổng quân vội vàng chạy vào, báo vì chạy quá vội, ông ta suýt nữa vấp nơi ngạch cửa!

Đại nội tổng quân còn chưa kịp đứng vững, vội vàng kích động báo cáo một tin tức với Nhạc Hiến Đế:" Bệ hạ, Đế Tôn..... Đế Tôn tới chơi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đế Tôn tới chơi (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đại nội tổng quân còn chưa kịp đứng vững, vội vàng kích động báo cáo một tin tức với Nhạc Hiến Đế:" Bệ hạ, Đế Tôn..... Đế Tôn tới chơi!"

Toàn thể chấn động!

Nhạc Hiến Đế bỗng nhiên xoay người, sai bước đi ra phía ngoài:" Phản phó xuống, rửa sạch đường phố, hoa tươi đầy đường. Toàn thể cung nghênh Đế Tôn đại giá!"

Ông vội vàng đi ra phía bên ngoài hai bước, quay đầu lại phản phó với Quý Văn Hoàng và Ninh Tuyết Mạch:" Hai người các người hãy cùng trầm đi nghênh đón!"

Ninh Tuyết Mạch:"....." Quý Văn Hoàng thì không nói làm gì, vì sao hoàng đế này còn gọi nàng đi cùng?

Sự kiện thế này chẳng phải quan viên mới có tư cách đón tiếp hay sao?

Gọi tiểu dân nữ như nàng làm gì?

Nàng chỉ muốn quay về phủ của mình nghỉ ngơi một chút, không muốn đi nghênh đón bão thần cơn --

Nhưng hoàng đế đã hạ mệnh lệnh, hiện tại nàng lại quá yếu, vì thế đành phải không cam tâm tình nguyện đi theo.

Mặc dù Đế Tôn tới quá đột nhiên, nhưng hiệu suất làm việc của hoàng cung thật sự rất tốt, người trong hoàng cung vừa lo loạn nhưng vừa có trật tự, chỉ một lát sau bọn họ đã xếp thành hai hàng chỉnh tề phía sau hoàng đế, cùng nhau vội vàng đi về phía cửa cung.

Ninh Tuyết Mạch đi song song với Quý Văn Hoàng, thấp giọng hỏi:" Nhìn có vẻ như Đế Tôn không thường tới đây."

"Đương nhiên! Lần cuối cùng tới đây là mười tám năm trước."

"Không phải chứ? Mấy ngày hôm trước chẳng phải từng xuất hiện một lần đó sao?" Lần ấy còn thuận tay giúp nàng lấy lại công bằng!

"Một lần kia là đi ngang qua, chỉ xuất hiện một khắc đã rời đi --"

Thì ra đó chỉ là một sự xuất hiện thoáng qua!

Ninh Tuyết Mạch nói không nên lời.

"Đứng rồi, người nói suối nước nóng trong phủ là do Bảo Đế Tôn làm ra, chẳng lẽ chính là mười tám năm trước đó?"

Quý Văn Hoàng gật đầu:" Đúng vậy. Khi đó ta chỉ mới năm tuổi, phụ hoàng vừa tu sửa xong phủ Thái tử cho ta, ta còn chưa kịp tới ỏ, may mắn nó đã trở thành nơi để Đế Tôn nghỉ ngơi. Hơn nữa, lần đó Đế Tôn chỉ ở nơi đó vài ngày đã rời đi, phụ hoàng chỉ có thể gặp Bảo nhân gia một lần....."

Sự giải tạo của Đế Tôn này có thể đạt tới cảnh giới cao nhất, có lẽ có chút tài năng, đúng không?

Ninh Tuyết Mạch kiểm chế nội tục ở trong lòng.

"Đế Tôn bao nhiêu tuổi?" Nếu như nhầm chán lại không thể đi, vậy nàng sẽ buồn chuyện một chút.

Quý Văn Hoàng lắc đầu:" Điều này bốn vương không rõ ràng lắm....."

"Người không phải đó tên của hắn hay sao? Vì sao ngay cả tôn sư bao nhiêu tuổi cũng không biết? Đồ tôn như người thật quá không thích hợp?"

Quý Văn Hoàng than nhẹ:" Đúng nói ta, chỉ sợ sư phụ ta cũng không biết..... Cứ mỗi tám mươi năm, Đế Tôn đều thu nhận một đệ tử, hiện tại môn hạ đệ tử dòng chính của Đế Tôn có tất cả mười tám người. Sư phụ ta là một vị nhỏ nhất, và sư phụ ta năm nay đã 60 tuổi....."

Ninh Tuyết Mạch:"....." Tính toán một chút, từ khi Đế Tôn thu nhận đệ tử tới nay cũng phải tầm 1500 năm! Điều này thậm chí không bao gồm tuổi thật của hắn vào thời điểm thu nhận đồ đệ đầu tiên.....

Tuổi thọ của con người trong thời đại này vốn không khác gì so với thời hiện đại, thường thì người sống tới tám mươi tuổi đều được xem là thọ.

Chỉ có những nhân tài tu luyện đến cấp 1 Địa Cấp mới có thể làm chậm lại sự lão hoá. Tu vi càng cao, tuổi thọ càng dài.

Khi tu luyện tới cấp 8 Địa Cấp, người ta có thể đột phá giới hạn sinh mệnh, sống được ngàn năm, nhưng không thể trường sinh bất lão, khi tới niên hạn nhất định cũng sẽ tử vong.

Giống như vài tên đệ tử Đế Tôn thu nhận lúc trước, hiện tại đã không còn sống ở trên nhân gian.

Trong truyền thuyết chỉ có niệm lực "Thiên cấp cấp 2 " mới có thể chặn chính đột phá được của sinh tử, không già không chết.....

Chẳng lẽ vị Đế Tôn này thật sự đã trở thành thần tiên?

Gần hai ngàn năm tuổi, có thể so sánh với lão thọ tinh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Bắt mắt

Gần hai ngàn năm tuổi, có thể so sánh với lão thọ tinh, không biết khuôn mặt hắn có phải cũng hồng hào giống như lão thọ tinh hay không.....

Ninh Tuyết Mạch bắt đầu tương tượng về tướng mạo Đế Tôn ở trong lòng.

.....

Cửa cung mở rộng ra, Ninh Tuyết Mạch đi theo đội ngũ nghênh đón bước ra bên ngoài cửa cung. Cuối cùng, nàng cũng nhìn thấy xa gái của Đế Tôn.

Vẫn là kia cổ kiệu nàng nhìn thấy trước đó, vẫn là thiếu nữ dùng hạ móng để kéo cổ kiệu, vẫn là đồng tử mi thanh mục tú dẫn đường, những thiếu niên đáng người đứng bật bước đi giống như người nẫu theo sau cổ kiệu --

Ngoại trừ xa giá của Đế Tôn, những người khác đi ngang qua người đều quý đầy đất, không dám thờ mệnh.

Nhạc Hiến Đế vung tay, vắn vớ bá quan phía sau ông cùng nhau quý gối, Ninh Tuyết Mạch tất nhiên không thể đứng làm bìa ngắm cũng quý theo xuống.

Nhạc Hiến Đế khom người hành lễ: "Cung nghênh Đế Tôn."

"Miễn --" Một giọng nói truyền ra từ trong cổ kiệu, cực kỳ kín kẽ.

Ninh Tuyết Mạch vừa động trong lòng, cuối cùng nàng cũng nghe được tiếng Đế Tôn mở miệng.

Giọng nói này không giống già hay trẻ, thùy vào đó nghe có vẻ thanh tho nhẹ nhàng như cơn gió trên núi, thổi vào trong tai mọi người.

Nhạc Hiến Đế tiếp tục nói một hồi những lời khách sáo, tăng bốc Đế Tôn đại giá quang lâm là vinh hạnh của ông. Mặc dù ông không quý xuống vái lạy Đế Tôn như những người khác, nhưng bộ dáng cung kính kia cũng giống như đang lễ trời.

Ninh Tuyết Mạch quý đến nỗi đầu gối đều đau, trong lòng không nhận được chút thăm. Hoàng đế nay còn dong dài hơn cả những người lãnh đạo đưa ra báo cáo!

Nhưng bản lĩnh ứng đối của hoàng đế đúng là không tệ. Không giống những lãnh đạo nào đó, đều chỉ biết đọc bản thảo.....

Nàng nghe nói vị Đế Tôn này thích yên tĩnh, không thích có người dong dài, vì sao lần này lại ngoại lệ như thế?

Chẳng lẽ đây cũng là một thủ đoạn phô trương?

Nàng không nhận được lệnh lễ ngừng đầu nhìn về phía cổ kiệu kia. Hoàng đế đã nói một lúc lâu như vậy, người cũng nên đáp lại một tiếng.....

Nhưng đôi người ngựa kia chỉ im ắng đứng ở nơi đó, ngay cả tiếng ho khan cũng không hề có, bên trong kiệu không có bất luận âm thanh gì, không đáp lại nửa lời.

Mặc kệ Nhạc Hiến Đế tự nói chuyện, Đế Tôn cũng không có ý hạ kiệu.

Nhạc Hiến Đế giống như đang đối mặt với một hướng, mặt nóng dần vào móng lạnh, nói một lúc lâu cũng không nhận được một câu trả lời từ đối phương, thoáng có chút xấu hổ. Một đồng tử bỗng nhiên tiến lên một bước: "Bệ hạ, Đế Tôn nói chỉ nghỉ lại đây ba ngày, cần một cái sân sạch sẽ là được. Bệ hạ không cần bận rộn việc khác."

Nhạc Hiến Đế mới gật đầu búng. Bởi vì Đế Tôn từ đây quá mức đột nhiên, sự chuẩn bị trong cung không được chu toàn. Ông có ý nói nhiều ở cửa cung lâu như vậy, bất quá là muốn kéo dài thời gian một chút, để cung nhân có thời gian hoàn thành công việc chuẩn bị.....

Không ngờ đối phương liếc mắt một cái nhìn thấu!

Ông đành phải khom người thi lễ, không dám tiếp tục dong dài: "Đế Tôn, mời!"

Xa giá Đế Tôn rốt cuộc đi vào.

Ninh Tuyết Mạch cuối cùng cũng nhìn thấy sự phô trương của Đế Tôn.

Phía trước, đồng tử tùy tay rải thảm hoa trắng như tuyết, giống như trải một tầng mây trắng, sau khi cổ kiệu Đế Tôn đi qua, thiếu niên phía sau lại thu chúng lại.....

Toàn bộ đội ngũ đều bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng, giống như đang bay trên mây. Xa hoa lộng lẫy, như thể Thần Mặt Trời đang tuần tra ở trên bầu trời --

Ninh Tuyết Mạch thán phục ở trong lòng, so với vị Đế Tôn này, Tinh Tử Lão quái* mỗi lần đi ra ngoài đều khiến đệ tử họ lớn "Văn Thành Vô Đức, Nhất Thống Giang Hồ", thực sự quá yếu! Đây mới là cảnh giới phô trương cao nhất! *(*hình như là nhân vật trong truyện thiên long bát bộ của Kim Dung)*

Trong điệu thấp nhìn thấy tôn quý.

Không hổ là vương giả sống gần hai ngàn năm, khí thế này quả thực hoàn toàn tự nhiên! Khiến người không phục cũng không được!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Đế Tôn phô trương (1)

Hoàng cung là nơi ở của hoàng đế, mỗi người cung nữ thái giám đều rất cẩn trọng. Cho dù đại diện lớn đến đâu cũng đều được quét dọn sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi nào. Nơi không sạch sẽ thật sự rất hiếm thấy.

Nhưng Nhạc Hiến Đế hiểu rõ, Đế Tôn yêu cầu một nơi sạch sẽ không phải có ý là nơi không có hạt bụi nào, mà là nơi không có người sống ở đó.

May mắn thay, trong hoàng cung có rất nhiều cung điện vắng người. Sùng Văn Điện chính là nơi tốt nhất.

Dưới sự dẫn đường của Nhạc Hiến Đế, cổ kiệu Đế Tôn cuối cùng dừng lại trước cửa Sùng Văn Điện.

Ninh Tuyết Mạch bất giác ngừng hô hấp lại, nàng rốt cuộc có thể nhìn thấy diện mạo chân thật của Đế Tôn -.....

Hắn không thể để người nằng cổ kiệu tiến vào đại điện, đứng không?

Phản phật, bóng dáng những thiếu nam thiếu nữ chớp động, giống như một đóa hoa vẩy quanh cổ kiệu.....

Ninh Tuyết Mạch co giật khoe môi!

Trong tay những người này đều kéo một khối lụa mỏng không biết làm bằng chất gì, che khuất cổ kiệu thành nhiều lớp.

Lụa mỏng gần như trong suốt, ánh nắng mặt trời xuyên qua, thoáng xuất hiện ánh sáng bảy màu. Bên trong ánh sáng bảy màu đó, mơ hồ có một người bước xuống từ trong cổ kiệu.....

Bởi vì lụa mỏng che khuất, Ninh Tuyết Mạch không thể nhìn rõ tướng mạo người nọ, chỉ lơ mơ nhìn thấy một bóng người, giống như một vị thần tiên lướt qua, khoác một thân ánh sáng nhiều màu đi vào bên trong đại điện.

Sau khi những lớp lụa mỏng bị loại bỏ, trước cửa đại điện đã không còn nhân ảnh kia, thậm chí cổ kiệu kia cũng biến mất không để lại dấu vết.

Những thiếu niên kia lần lượt xếp thành hình quạt ở trước lối vào.

Ninh Tuyết Mạch: "....." Không phải chứ? Nàng bận rộn nửa ngày nhưng chỉ nhìn thấy một cái bóng lơ mơ?

Thật là xui xẻo!

Chẳng trách Quý Văn Hoàng là đồ tôn của hắn cũng chỉ nhìn thấy hắn hai lần, vị Đế Tôn này thật quá khó gặp!

Mỗi một cử động đều bị người che chắn không có kẽ hở! Chẳng lẽ hắn đi nhà xí cũng muốn những người này vây quanh?

Nàng nhìn nhân Nhạc Hiến Đế cũng bị ngăn cản ở bên ngoài, lại nhìn nhân Quý Văn Hoàng không nhận được ngập mắt cái, lên lét nói: "Thái tử điện hạ, đã nghênh Đế Tôn vào rồi, ta không có việc gì nữa đáng không? Ta có thể rời đi hay không?"

Mặc dù Đế Tôn dù thần bí, nhưng Ninh Tuyết Mạch không có hứng thú tâm hiếu đến cùng.

Nàng cảm thấy so với việc nhìn một tờ tính che mặt, không bằng trở về nhìn khuôn mặt đáng ghét kia của Tom --

Nàng vừa nói một câu này xong, cửa đại điện liền được mở ra, một vị đồng tử chạm rai đi ra, cất cao giọng nói: "Đế Tôn mời bệ hạ sau khi tắm gội hãy tới yết kiến, nhưng bệ hạ chỉ có thể mang theo hai người đi vào, những người khác có thể giải tán. Đế Tôn muốn được yên tĩnh."

Ninh Tuyết Mạch vui vẻ trong lòng, hoàng đế chỉ có thể mang hai người đi vào, khẳng định sẽ không lựa chọn nàng. Nàng rốt cuộc có thể về nhà ngủ ngon!

Nàng vui sướng đang muốn cáo biệt Quý Văn Hoàng. Nhạc Hiến Đế đột nhiên mở miệng: "Văn Hoàng. Tuyết Mạch, các người nhanh chóng đi tắm rửa thay quần áo, cùng tắm yết kiến Đế Tôn."

Ninh Tuyết Mạch: "....."

O-X-O-X!

Hoàng đế này vì sao muốn mang theo nàng? Nàng chỉ là một dân nữ không nơi nương tựa, không có bối cảnh, được không?!

Nàng bỗng nhiên run rẩy trong lòng, không phải lào hoàng đế đã bị nàng bị đại lừa dối thần bầm, cho rằng Đế Tôn là người tiến vào trong mộng và truyền thụ y thuật cho nàng đấy chứ? Vì thế cố ý muốn mang nàng đi vào nghiệm chứng một chút?

Không cần cầu huyệt như vậy được không?!

Nàng nói bây cũng có thể đụng phải Boss lớn nhất!

Nhạc Hiến Đế không có ý kiến gì khi nàng là đệ tử trong mộng của Đế Tôn. Rốt cuộc, có thể thấy hoàng đế làm chuyện gì với nàng cũng đều có cổ kị, nhưng nếu đi vào và để cập tới nó, lời nói dối này.....

Không biết Hoàng đế sẽ khiến nàng cảm thấy nhỏ bé thế nào trong đôi giày của mình!

Nàng đang muốn tìm lý do rút lui, một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía sau: "Phụ hoàng, nhi thần có thể đi vào cùng với Thái tử ca ca."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Đế Tôn phô trương (2)

Ninh Tuyết Mạch nghe tiếng quay đầu nhìn lại, thấy phía sau có một vị thiếu nữ đang bay tới, tà váy nhẹ nhàng, dung mạo phong lưu lộng lẫy, đáng là vị công chúa kia có một tính tố khác đối với huynh trưởng của mình - Quý Văn Dao.

Trước mặt phụ hoàng và huynh trưởng, nàng ta dịu dàng hơn nhiều, không còn ngạo nghễ kiêu ngạo giống như lúc trước.

Nàng ta chào hỏi Nhạc Hiến Đế và Quý Văn Hoàng, yên lặng đứng Ninh Tuyết Mạch ra, luôn nhìn tới bên cạnh Quý Văn Hoàng, thân mật kéo một cánh tay của hắn: "Thật từ ca ca, để Văn Dao vào cùng ca ca được không?"

Quý Văn Hoàng luôn lạnh lùng với người khác, khi nhìn thấy tiểu muội này, mặt mày cũng gần ra không ít, vỗ vỗ tay nàng ta: "Muội không ở biệt uyển luyện công, sao lại chạy ra đây?"

Quý Văn Dao nhếch miệng nhỏ lên: "Người ta chỉ tình cờ hội cùng, nếu Đế Tôn muốn hai người đi vào cùng phụ hoàng, tất nhiên người đó phải có thân phận phù hợp, không phải người nào cũng được. Văn Dao là người thích hợp được chọn, không giống như người nào đó..... Phụ hoàng, ngài nói có phải hay không?" Dứt lời, nàng ta liếc mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch thị uy một cái.

Ninh Tuyết Mạch gần như muốn ngáp một cái, vị Đế Tôn kia chỉ cho phép Nhạc Hiến Đế mang hai người đi vào, bất quá là quý lạ lắng nghe phản phó mà thôi. Ngoài ra, bọn họ còn có thể làm gì?

Chờ đợi hầu hạ người khác sai bảo, nàng không thềm quan tâm!

Mặc dù vị công chúa này nói chuyện có chút kiêu ngạo, nhưng vừa lúc hợp ý của nàng.

Vì thế Ninh Tuyết Mạch cũng nhân cơ hội nói miệng: "Công chúa nói rất đúng, công chúa và Thái tử diện hạ đi vào cùng bề hạ mới chân chính là hợp lại càng tăng thêm sức mạnh. Dân nữ còn có việc trong phủ, không ở đây quá rầy. Dân nữ cáo lui."

Quý Văn Hoàng hỏi nhai mảy, liếc mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch một cái, thấy nàng tím tím cười, trực giác nói với bản tiểu hồ ly này thật sự đang muốn trượt đi.....

Nhạc Hiến Đế dứt khoát mở miệng: "Văn Dao, dừng hồ nháo! Tuyết Mạch, con và Văn Hoàng đi vào cùng trăm! Nhanh chóng đi tắm thay quần áo! Văn Dao, con đi về luyện công trước, đừng ở đây thêm phiền. Đây là thánh chỉ, di nhanh!"

Hoàng đế đưa ra thánh chỉ, cho dù là Quý Văn Dao cũng không dám vi phạm. Nàng ta cắn cắn môi, không tình nguyện lên tiếng "Vâng". Sau đó lạnh lùng liếc mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

Ninh Tuyết Mạch gần như xoa trán, lo hoàng đế đáng là lo sợ ngày tháng của nàng quá vô tư nhàn hạ, không ngờ còn tạo ra cho nàng một địch nhân.....

Một công chúa ghen tuông, thật đáng ghét!

Đặc biệt là công chúa có tính tố khác đối với huynh trưởng, không từ thủ đoạn liều mạng loại trừ những thứ ngăn đường nàng ta.....

Khẩn người càng thêm chán ghét!

.....

Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nữ độc lập. Nhất cổ khuyển nhân thành, tái cổ khuyển nhân quốc.

Vân tuông y thường hoa tuông dung, nghị tử dao dài nguyệt hạ phùng.....(北方有佳人， 遗世而独立。 一顾倾人城， 再顾倾人国；云想衣裳花想容， 疑似瑶台下逢.....)

Cuối cùng, ngay khoảnh khắc Ninh Tuyết Mạch nhìn thấy vị Đế Tôn kia, những thơ từ được sử dụng để mô tả mỹ nhân mà nàng từng học, lần lượt lướt qua trong đầu.

Nàng cảm thấy, những thơ từ đó hình dung ra vị Đế Tôn đang ngồi ở nơi đó thật ra khá thỏa đáng. Nhưng có thể cần phải sửa lại mấy chữ.

Ví dụ như đổi thành: "Thủ tịch hữu giai nhân, dị thế năng băng lập. Nhất cổ băng nhân tâm, nhị cổ băng toàn tạo.

Vân tuông y thường băng tòng dung, nghị tử băng xuyên nguyệt hạ phùng-- (首席有佳人， 遗世而冰立。 一顾冰人心， 二顾冰全座。云想衣裳冰做容， 疑似冰川月下逢--)

Đây là một tác phẩm điều khắc băng sống! Một tác phẩm điều khắc băng sống tuyệt đẹp! Một tòa tuyết trắng, chỉ có mái tóc và tròng mắt là có màu đen!

Một thân trường bào không nhìn ra được làm từ chất liệu gì, cực kỳ to rộng, trắng như mây như tuyết. Trên trường bào có hình đám mây tối màu lưu chuyển, theo động tác ngẫu nhiên của chủ nhân, những đám mây đó giống như đang trôi nổi, chuyển động.

Trên đầu là một ngọc quan màu trắng hình đám mây. Ngọc quan nhìn qua giống như dương chỉ ngọc, nhưng ánh sáng lại dịu hơn so với dương chỉ ngọc, nửa trong suốt, bên trong dường như có mây gió vờn quanh.

Trên đầu, mái tóc dài giống như thác nước chảy xuống sau lưng, trực tiếp chảy xuống áo bào trắng và kéo thẳng xuống mặt đất..

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Mục đích của Đế Tôn (1)

Di chuyển. Trên đầu hân, mái tóc như dòng suối chảy dài phía sau lưng hân, trực tiếp kéo xuống mặt đất, đen trắng đan xen, tất cả đều là tông màu lạnh, sự tương phản càng thêm sinh động, cũng càng kinh tâm động phách.

Trên mặt bản quả nhiên là mang mặt nạ. Mặt nạ đen hoàn toàn che khuất khuôn mặt băng hàn của hân, không thể nhìn ra được một chút da thịt, chỉ có thể nhìn thấy phía sau mặt nạ là một đôi mắt. Trên thực tế, chỉ có thể nhìn thấy con người đen tuyền của hân, ngay cả hình dạng đôi mắt cũng không nhìn ra được.

Hân chỉ ngồi ở chỗ kia như vậy, xung quanh người dường như có băng tuyết bao phủ, không đoán được tuổi, không thể biết được xấu hay đẹp. Nếu không phải thân hình hân cao lớn đỉnh bật, Ninh Tuyết Mạch gần như không thể nhìn ra được, hân là nam hay nữ --

Ninh Tuyết Mạch cả đời chưa từng nhìn thấy người nào lạnh như vậy, khiến người nhìn thấy thì ón lạnh thấu xương.

Lúc này rõ ràng đang giữa mùa hè, trong phòng nên nóng mới đúng.

Nhưng vị Đế Tôn này ngồi ở chỗ kia, ánh hào quang mờ hồ tán ra, khiến cho cả đại điện giống một cái động băng, chỉ thiếu gió lạnh gió thét ở trên đỉnh đầu!

Vị Đế Tôn này không phải là tuyết quái ngàn năm thành tinh đấy chứ? Vì sao lại lạnh lùng như vậy?!

Ninh Tuyết Mạch không nhận được quần chặt quần áo trên người, nhìn nhìn những người bên cạnh Đế Tôn, trong lòng chấn động.

Đồng tử bên người Đế Tôn đều mi thanh mục tục, mỗi người đều giống như hồng hân tử trong tranh vẽ, khiến người không thể không thích. Trong số đó, có đồng tử lúc trước giúp nàng lấy lại công bằng. Hân đứng ở bên cạnh Đế Tôn, bình tĩnh chờ hầu, miệng nhỏ hơi nhấp bất động không nói.

Những đồng tử này rõ ràng nên và vẻ lớn lên, nhưng trên khuôn mặt nhỏ đều rất nghiêm túc, lạnh lùng không khác gì Đế Tôn. Những thiếu nữ này hầu đều đứng ở xa xa, không hề tiến lên.

Rõ ràng bọn họ đều đang ở độ tuổi nên hoạt bát sống động, thay vào đó đứng ở chỗ này sấm vai điệu khác, lẳng phật! Lẳng phật!

Ninh Tuyết Mạch âm thầm lắc đầu, khẽ nhún mày.

Bất chợt có ánh mắt quét về phía nàng, nàng theo bản năng ngừng đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của đồng tử mà nàng quen biết.

Ninh Tuyết Mạch nhớ tới sự nhàn từ của hân với mình, vì thế hơi gạt gạt đầu về phía hân, khẽ mỉm cười nở nụ cười.

Ánh mắt đồng tử kia giống như những viên pha lê đen, không có chút gợn sóng, chăm chú nhìn Ninh Tuyết Mạch một lát, sau đó dời ánh mắt, cúi đầu đứng thẳng.

Ninh Tuyết Mạch không để ý nữa, trong lòng lại thờ dài lần nữa.

Lần đó ở quảng trường, mặc dù đứa nhỏ này cũng rất lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng tốt xấu vẫn còn có chút cá tính. Hiện tại vừa đứng ở bên người Đế Tôn, thậm chí không thể nhìn thấy một chút dấu vết người sống.....

Có vẻ như điều khắc băng này là chứng bệnh dễ lây.

Bằng giả này hẳn nhiên cũng khiến Nhạc Hiến Đế không thoải mái. Ông âm thầm vận chuyển niệm lực hộ thân trong cơ thể, lúc này mới có thể miễn cưỡng bình chân như vại nói chuyện. Tất nhiên, ông lại nói một hồi những lời hoa mỹ tăng bốc.

Đế Tôn ngồi ở chỗ kia, hơi nheo mắt lại, không biết có đang lắng nghe hay không.

Từ góc độ của Ninh Tuyết Mạch nhìn qua, chỉ nhìn thấy hàng lông mi dày đen đặc của hân. Nhạc Hiến Đế trán đầy nhọt huyết nói một hồi vẫn không thể dời được một lời của hân.

Đế Tôn mấy chục năm mới tới một chuyến, bảy giờ bỗng nhiên giống trống khua chiêng đi tới hoàng cung, dù sao cũng phải có việc gì đó, đúng không?

Hiện tại ngay cả một câu cũng không nói, ở chỗ này sấm vai điệu khác băng, không ăn không uống, không nói không nhìn, chẳng lẽ là tới đây để cảm giác mình vẫn có chút tồn tại?

Ninh Tuyết Mạch nghĩ ngợi trong lòng, liếc mắt nhìn Nhạc Hiến Đế một cái. Có chút kinh ngạc.

Nhạc Hiến Đế xanh cả mặt, môi trắng bệch. Mặc dù ông vẫn đứng thẳng người nói đó, nhưng quần áo trên người như thể run lên nhẹ nhẹ, trên trán thậm chí mờ hồ có băng sương xuất hiện. Tình trạng thế này, rõ ràng đã lạnh tới cực điểm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 108: Mục đích của Đế Tôn (2)

Ninh Tuyết Mạch cũng cảm thấy lạnh, nhưng ở trong phạm vi nàng có thể chịu đựng được, vì thế nàng không cần vận công cũng có thể ngăn cản nó.

Nàng lại nhìn Quý Văn Hoàng, sắc mặt Quý Văn Hoàng cũng thoáng có chút trắng bệch, nhưng sắc mặt vẫn tốt hơn so với Nhạc Hiên Đế, cơ thể cũng không run rẩy. Nhìn qua còn xem như bình thường.

Trong đại diện nhất thời có chút yên tĩnh, một cây châm rút xuống cũng có thể nghe thấy.

Sự yên tĩnh như vậy khiến Nhạc Hiên Đế cảm thấy không thoải mái, ông là chủ nhà nên không thể cho phép tế ngắt như vậy. Nhưng những gì đại học sĩ hàn lâm viết ra, ông đã nói hết, thậm chí bản thảo dự phòng cũng đã nói hết một lần, bây giờ muốn nói phải nhờ vào sở trường của bản thân.

Nhưng ông thực sự không hiểu biết gì về Đế Tôn, nhất thời không tìm nổi đề tài nào có thể nói ra.

Một cuộc trò chuyện hay thảo luận, chỉ khi đối phương nói và có lời đáp lại. Hiện tại mục đích trong đại diện này có khá nhiều người, nhưng không có người nào tiếp lời, Nhạc Hiên Đế hoàn toàn tự mình quyết định.

Ông có chút xấu hổ, khi ông đang định vắt óc suy nghĩ, tìm một chút gì đó để nói.

"Đi ra ngoài." Đế Tôn cuối cùng mở miệng.

Nhạc Hiên Đế giống như được đại xá. Nương của ta! Ông cuối cùng cũng được giải thoát!

Ông khom người nói: "Vâng, tiểu hoàng nãi sẽ đi ra ngoài. Đế Tôn, tiểu hoàng cố ý mang hai người bọn họ đến, nếu Đế Tôn có việc gì, chỉ cần phân phó bọn họ là được." Ông chỉ một lòng tay về phía Ninh Tuyết Mạch và Quý Văn Hoàng đang đứng thẳng sau lưng.

Chết tiệt! Nàng đã biết tới đây là để làm thế này!

Nhưng lúc này, nàng không thể nói lời cự tuyệt, vì thế Ninh Tuyết Mạch đành phải đứng song song với Quý Văn Hoàng, hành lễ: "Thăm bái Đế Tôn."

Đế Tôn không nói gì, chỉ thoáng gió tay, có ý nói "miễn lễ".

Ninh Tuyết Mạch nhận cơ hội đó đứng dậy, nàng có thể cảm giác được một đôi mắt lạnh lẽo đang dừng ở trên người nàng.

Thật kỳ lạ, lần trước ở quảng trường kia, nàng và Đế Tôn chẳng những bị ngăn cách bởi cổ kiệu, còn cách mấy chục mét với vô số người.

Nhưng lần đó nàng rõ ràng có thể cảm giác được, một đôi mắt lạnh băng quét nàng, khiến nàng rung mình một cái! Cảm giác kia rất khác lạ, để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng.

Hiện tại vị Đế Tôn này cũng đang đánh giá nàng, mặc dù cũng lạnh lẽo, nhưng không có loại cảm giác giống như lúc trước, giống như bọn họ không phải cùng một người.....

Có lẽ lần đầu tiên, Đế Tôn có ý âm thầm ra oai phủ đầu với nàng, vì thế mới bị mặt thà ra khí trắng, khiến nàng kinh hãi, trừng phạt nàng mao phạm.

Và lúc này hẳn chỉ đang đánh giá nàng bình thường, vì thế nên khí trắng yếu đi.

Mặt nạ che kín khuôn mặt Đế Tôn, nàng căn bản không nhìn thấy được vẻ mặt của hắn, nhưng thấy hắn bất động như vậy, có lẽ sớm đã quên nàng là cộng hành náo.

Trên thực tế, Nhạc Hiên Đế cũng đang âm thầm quan sát phản ứng của Đế Tôn khi nhìn thấy Ninh Tuyết Mạch.

Nếu như hẳn thật sự là sự phụ trong mộng của nàng, lần này gặp nhau khẳng định có một chút kinh ngạc hoặc có phản ứng khác.

Tuy nhiên, rất nhanh ông liền cảm thấy thất vọng. Đế Tôn luôn mang theo mặt nạ, ông không thể nhìn thấy gì!

Ông vẫn không từ bỏ ý định, đơn giản nói vài lời: "Khuyến tử Văn Hoàng là do tôn của ngài không cần tiểu hoàng giới thiệu. Nàng đây mặc dù nhìn bình thường, nhưng có một số bản lĩnh khác thường....."

Đế Tôn rút cuộc gương mặt, mặc dù vẫn bất động thanh sắc, nhưng trong giọng nói cuối cùng cũng có chút cảm xúc: "Thiên bẩm? Bản lĩnh khác thường?"

"Không sai, năm ngoái nàng được thần tiên truyền thụ bản lĩnh ở trong mộng, y thuật rất tuyệt....." Nhạc Hiên Đế một lần nữa mở miệng. Giới thiệu kỹ lưỡng một chút.

"Ồ....." Đế Tôn không nhận không nhận trả lời một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Mục đích của Đế Tôn (3)

"Ồ....." Đế Tôn không nhận không nhận trả lời một chữ, khiến Nhạc Hiên Đế căn bản không nhìn ra được điều gì, cũng không thể đoán ra được gì.

Mặc dù Nhạc Hiên Đế không cam lòng, nhưng nơi này thật sự quá lạnh đối với ông, lạnh đến nỗi ông gần như không đứng được nữa. Trước khi trực tiếp biến thành tượng băng, ông chỉ có thể lựa chọn cáo lui trước.

.....

Kể từ khi Đế Tôn nhập định, hẳn vẫn chưa ăn uống gì cả. Trong điện rét lạnh, ngay cả muỗi muỗi bọ cũng không nhìn thấy bóng dáng, vì thế cũng không cần phải quạt để đuổi muỗi cho hắn.

Trong phòng cũng sạch sẽ đến nỗi như được phun thuốc khử trùng, đứng nơi tro bụi, chỉ sợ ngay cả bệnh khuẩn cũng không thể tìm thấy một con!

Dưới tình huống như vậy, Ninh Tuyết Mạch thật sự không biết mình bị lưu lại đây để làm gì.

Nàng đứng tại chỗ một hồi, nhìn nhìn những thiếu nữ và đồng tử kia, một đám bọn họ cũng giống như tượng gỗ, hơi nhắm mắt cúi đầu, dường như cũng đang nhập định.

Những người này rõ ràng tu vi đều không thấp, thời điểm nhập định ngay cả hô hấp cũng không thể nghe thấy.

Toàn bộ đại diện yên tĩnh giống một lăng mộ, không nghe thấy một chút âm thanh.

Trong lòng Ninh Tuyết Mạch có chút phát điên. Vị Đế Tôn này chạy từ xa tới đây muốn bá chiếm một tòa cung điện như vậy chỉ vì muốn giải làm tượng băng?

Hắn muốn hành động như vậy cũng không quan trọng, miễn là đứng kéo nàng vào đó!

Nàng lần lộn đến bảy giờ, vẫn chưa được ngủ một giấc. Hiện tại nàng cực kỳ buồn ngủ, vô cùng nhớ chiếc giường lớn nàng vừa mới mua, đang đợi nàng ở phủ.....

Hơn nữa vết thương trên người nàng vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, hiện tại đứng lâu như vậy, vết thương sau lưng đã bắt đầu đau nhức.

"Tuyệt Mạch, nhập định!" Quý Văn Hoàng truyền âm đến bên tai nàng. lời hắn nói ra, trực tiếp đi vào màng nhĩ nàng, người khác sẽ không nghe được.

Ninh Tuyết Mạch liếc mắt nhìn Quý Văn Hoàng bên cạnh, phát hiện ra hắn cũng đang khép hờ đôi mắt, đang chìm trong nhập định. Hẳn tu vi cao, khoảng cách gần như vậy, Ninh Tuyết Mạch cũng không nghe được hô hấp của hắn.

Đang nhập định? Xin thứ cho nàng không thể! Nàng thà rằng trở về làm thi thữ rằm cũng không muốn làm tượng băng ở chỗ này!

Ninh Tuyết Mạch hơi nín cười, bỗng nhiên tiến lên một bước, mở miệng: "Đế Tôn, không biết ngài ở đây có cần Tuyết Mạch cống hiến sức lực gì không?"

Giọng nói của nàng thanh thúy, giống như một dòng suối bản tung toé ở trên tầng đá, phá vỡ sự yên tĩnh chết người nơi đây, giống như đóa hoa đầu tiên đâm xuyên qua lớp băng.

Chưa từng có người nào dám nói chuyện khi Đế Tôn đang nhập định!

Sắc mặt Quý Văn Hoàng hơi đổi, muốn ngăn cản nàng đã không còn kịp.

Những người khác giống như sống lại từ tác phẩm điêu khắc băng, lần lượt mở mắt ra, nhìn người dám can đảm âm ỉ ở trước mặt Đế Tôn như thế.

Đế Tôn vẫn huấn ngồi ngay ngắn cuối cùng cũng mở mắt ra, đôi mắt đen nháy dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch một lát, sau đó chậm rãi mở miệng: "Người là Ninh Tuyết Mạch?"

Thì ra Đế Tôn cũng có thể nói nhiều lời hơn. Nàng còn tưởng rằng hắn là động vật đơn âm!

"Vâng, dân nữ đứng là Ninh Tuyết Mạch, trước đó vài ngày do tạ Đế Tôn đã mở miệng giúp Tuyết Mạch lấy lại công bằng, để Tuyết Mạch không đến mức bị hãm oan mà chết. Đa tạ ân cứu." Ninh Tuyết Mạch nên có một chút lễ tiết, cười tìm tình, giải đáp chỗ ngứa là ra hàm răng nhỏ trắng tinh của mình. So với nụ cười tiêu chuẩn của tiếp viên hàng không, nó chỉ ở mức trung bình, nhưng vẫn rất chuyên nghiệp và dịu dàng.

"Người lại đây." Đế Tôn lại nói ba chữ.

Hắn muốn nàng qua đi đó làm gì? Quạt, nhặt vai, hay là đâm chân?

Trong đầu Ninh Tuyết Mạch hiện ra mấy nghi vấn, nhưng cũng biết rằng không thể không vâng lời. Vì vậy, nàng đi tới, khi cách hắn khoảng 1,5mét thì đứng yên khom người: "Đế Tôn có gì phân phó?"

Nàng còn nói chưa xong, dưới chân giống như bị thứ gì đó kéo. Nàng lao đầu một cái, cả người không tự chủ được nhào về phía trước ngực Đế Tôn!

Chết tiệt! Nàng không muốn ôm một khối băng lớn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Mục đích của Đế Tôn (4)

Ninh Tuyết Mạch buộc phải xoay vòng co, cả người giống như con bướm lắc lư xoay quanh một cái, trong phút chốc đã lấy lại cân bằng, đang muốn đứng vững một lần nữa. đột nhiên, cổ tay nàng bị nắm chặt, nàng lại lao đảo một cái, cuối cùng vượt nhanh về phía trước một bước. Một bước này của nàng gần như chui vào trong ống tay áo to rộng của Đế Tôn.....

Nàng nhanh chóng ổn định bản thân, giờ phút này nàng cách Đế Tôn chưa đầy mười centimet. Đây là khoảng cách gần nhất và thân mật nhất mà một người có thể duy trì để không chạm vào nhau.

Vì thế, trong đầu Ninh Tuyết Mạch vang lên tiếng chuông cảnh báo!

Chẳng lẽ vì Đế Tôn này nhìn siêu cấp thần tiên, siêu cấp không dính khói lửa phẩm tặc, thật ra là một đồng tử đáng kinh!?!

Đế Tôn này thật không thanh cao, nắm cổ tay nàng còn löt một khối khăn giấy, có cần phải gãi vờ tới mức như vậy hay không?

Nàng bình tĩnh nhìn bản tay Đế Tôn đang nắm cổ tay của mình. Bàn tay có hình dạng hoàn mỹ, đốt ngón tay thon dài sáng bóng, giống như được chạm khắc từ ngọc vôi. Nhưng, nó cũng lạnh lẽo như sắt. Mặc dù cách một khối khăn tay trắng tuyết, con ón lạnh cũng giống như một sợi băng chui vào theo cổ tay nàng, nhanh chóng chạy thẳng về phía trước, dừng mạnh lao về phía trái tim nàng!

Bất cứ nơi nào nó đi qua, huyết mạch dường như bị đóng băng.

Chết tiệt, hân sẽ không giết nàng bởi vì điều này, đúng không?!

Nàng tất nhiên không dám để dòng nước lạnh trên tay hân trực tiếp xâm nhập vào trái tim nàng! Nếu không, trái tim nàng sẽ ngừng đập!

Ninh Tuyết Mạch theo bản năng điều động nội lực trong cơ thể chống lại sợi băng đột ngột chui vào trong cơ thể mình.

Không ngờ, nội lực của nàng vừa mới đụng phải sợi băng vô hình kia, sợi băng liền biến mất trong nháy mắt mà không để lại bất kỳ dấu vết nào. Ninh Tuyết Mạch bị rung lắc một chút, gần như bị tổn thương bởi nội lực của chính mình.

May mắn thay, nàng có đủ cơ trí để phản ứng lại, vừa thấy không ổn tức điều khiển nội lực vọt tới những nơi bị sợi băng xâm nhập qua, một lần nữa giải khai huyết mạch ở những nơi đó --

Từ góc độ của người ngoài nhìn xem, Đế Tôn và Ninh Tuyết Mạch dựa vào nhau cực gần. Đế Tôn nắm cổ tay Ninh Tuyết Mạch, Ninh Tuyết Mạch gần như muốn ghé vào trên người Đế Tôn. Tư thế đứng thẳng quái dị như thế, nhìn qua rất thần cận.

Ai có thể nghĩ được hai người thật ra đã giao thủ một hiệp, Ninh Tuyết Mạch đã vật lộn ở quý môn quan một chuyện, suýt nữa mất mạng.

"Người là phe tài niệm lực." Lần này Đế Tôn tiến bộ lớn hơn, nói ra sáu từ.

Ninh Tuyết Mạch âm thầm tròn tròn đôi mắt. Lão gia già, có thể đừng chọc vào nỗi đau của ta hay không?

"Nhưng trong cơ thể người lại có một lực lượng khác, đó là cái gì?" Đế Tôn tiếp tục dò hỏi, từ ngữ nói ra càng nhiều. Hồi thờ của hân cực lạnh, thời điểm nói chuyện dường như có một dải băng chuyển động tuần hoàn quanh thân Ninh Tuyết Mạch.

Trên người già hoá này lạnh như vậy, vì sao huyết mạch của hân không bị đông lạnh? Thật đúng là kỳ quái!

Dựa sát vào người hân như vậy, con ón lạnh càng lì che trời lấp đất, Ninh Tuyết Mạch cố chống lại dục vọng run rẩy trả lời: "Đó là lực lượng Tuyết Mạch tu luyện ra được. Ngươi có thể gọi nó là nội lực."

"Nội lực?" Đế Tôn nhẹ nhàng lặp lại một câu, giọng điệu khó đoán.

Cuối cùng hân nhẹ buông tay, cổ tay Ninh Tuyết Mạch rời cuộc cũng có được tự do, nàng lập tức lui về phía sau một bước: "Đúng vậy, nội lực. Dân nữ đã gọi nó như thế."

"Học được như thế nào?"

"Thiên bẩm." Ninh Tuyết Mạch lại đẩy công lao cho ông trời. Dù sao ông trời cũng sẽ không vạch trần nàng, lý do này thật sự rất vạn năng.

Đế Tôn: "....."

Hân nhìn vào đôi mắt nàng: "Người đang nói dối!"

"Không dám." Đôi mắt Ninh Tuyết Mạch tràn đầy thành ý: "Thật sự là công phu mà Tuyết Mạch mới có gần đây." Nói như vậy cũng không xem như nàng nói dối, tu luyện nội lực thật sự là công phu nàng mừng tới từ thế giới bên kia.....

Hai người, một ngồi một đứng. Ninh Tuyết Mạch nhìn vị Đế Tôn này, bỗng nhiên nàng có cảm giác tư thế này thật ra bản thân mình rất có lợi, ít nhất là trên cao nhìn xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Đế Tôn khó lường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khoảng cách giữa hai người quá gần, gần đến nỗi Ninh Tuyết Mạch gần như có thể đếm được lông mi của hân có bao nhiêu sợi.

Nàng không biết khuôn mặt Đế Tôn trông như thế nào, nhưng chỉ nhìn lông mi có thể thấy rất đẹp, rất dài, rậm, định hình rõ ràng.....

Không phải hân mang lông mi giả, đúng không? Đôi mắt đen như mực, giống như đeo kính áp tròng.....

"Người đang chửi thầm bốn lọa cái gì?" Đế Tôn một lần nữa mở miệng.

"Sao có thể?!" Đế Tôn vẫn thành vô đức, nhất thống....." Ninh Tuyết Mạch tất nhiên không thừa nhận, ánh mắt trong suốt ngày thơ.

Nàng chỉ thuận miệng nói ra, suýt nữa đã nói những lời trong tiểu thuyết Kim Dung.

Đế Tôn: "Nhất thống cái gì?" Giọng nói của hân vừa lạnh vừa nhẹ.

"Ồ, Tuyết Mạch muốn nói Đế Tôn vẫn thành vô đức, thiên hạ toàn phục." Ninh Tuyết Mạch kịp thời sửa miệng, không nói ra "nhất thống giáng hồ".

Đế Tôn kiểu ngao như vậy, đứng nơi gian hồ, ngay cả các hoàng đế trên đại lục này nhìn thấy hân cũng phải tất cung tất kính như vậy, hầu hạ giống như tôn tử.

Nhất thống giáng hồ không phải là đang khen hân, ngược lại là muốn giảm uy phong của hân.

Đế Tôn này xấu tính như vậy, nàng không muốn chỉ vì một câu nói đã bị hân đông lạnh thành tượng băng.

Đế Tôn thờ ơ nhìn nàng một lát, cuối cùng buông tay nàng ra: "Miệng lưỡi trơn tru, không biết....." Hân nói được gần chừng thì dừng lại, không có đầu đuôi.

Ninh Tuyết Mạch ngược mắt nhìn hân, nhưng mặt nạ của hân quá kín, nàng không thể thấy rõ vẻ mặt của hân, càng không biết ý nghĩa đằng sau lời nói của hân.

Nàng đợi một lát, Đế Tôn lại không nói lời nào nữa, chỉ dùng khăn giấy thấm thái ung dung lau tay.

Ninh Tuyết Mạch: "....."

Nàng lui về phía sau hai bước: "Nếu Đế Tôn không có gì chuyện gì cần Tuyết Mạch xử lý, Tuyết Mạch cáo lui."

Đế Tôn đang dùng khăn giấy lau tay, hân rất cẩn thận, lau từng ngón một, ngay cả khe hở ngón tay cũng không buông tha. Hân vừa nghe nàng nói như vậy, liếc mắt nhìn nàng chăm chăm một cái, giọng nói quái tảo xanh biếc bay vào trong lòng bàn tay Ninh Tuyết Mạch: "Àn nó."

Ninh Tuyết Mạch là bậc thầy dùng độc, bất cứ thứ gì một khi quạ tay nàng, nàng đều có thể nhìn ra được có độc hay không có độc.

Nàng nhẹ nhàng nắm chặt quai tảo kia ở trong tay, biết rằng thứ này không hề có độc, cũng không bị hạ cổ, xem như đồ sạch sẽ, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì nếu nàng ăn nó.

Nàng bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Đế Tôn vào nơi nếm khăn xuống một cái, rất hiển nhiên, vị Đế Tôn có thói ỡ sạch cực kỳ nghiêm trọng, khăn thường bắt lặn kẻ nào có tiếp xúc thân thể, vì thế nên mới löt khăn tay nắm cổ tay nàng không nói, sau đó còn lau tay.....

Nàng hơi mỉm cười, nhắc ống tay áo của mình lên, xoa mạnh quai tảo kia, gần như lau sạch một lớp da tảo mới cho vào trong miệng, nhai vài cái, cảm động tiền như hoa: "Đa tạ Đế Tôn ban tảo."

Quai tảo này cực kỳ xanh, nhưng không ngò hương vị lại cực kỳ ngọt, mang theo hương tảo nồng đậm, khiến nàng chảy nước miếng ngay trong nháy mắt.

Đế Tôn: "....." Hân nhìn nhìn ống tay áo bị Ninh Tuyết Mạch chùi quai tảo xong rồi xé ra và ném xuống đất, không biết xui xẻo làm sao, ống tay áo kia lại nằm bên cạnh khăn tay hân vừa ném ra.

Đôi mắt Đế Tôn lại nhìn chăm chăm trên nắm nàng một lát, vung ống tay áo lên, hai khối vải trên mặt đất nháy mắt biến mất, chỉ còn lại hai dòng khí, vây quanh Ninh Tuyết Mạch.

Ninh Tuyết Mạch nháy mắt nhìn mình một cái, đôi mắt nàng như bị nhiễm độc, nhìn ra được hai dòng khí kia chính là khăn tay và ống tay áo đã bị hoá khí.....

Không thể xem thường công lực của vị Đế Tôn này, không ngờ nháy mắt có thể hoá khí vật phẩm, xem ra không phải là một người đơn giản mà là một người có nhiều mảnh khố, có chút tài năng!

Hai dòng khí kia gần như muốn đông lạnh cả người nàng, nàng liền dùng điều động lưu chuyển nội lực ở bên trong thân thể mới không đến nỗi nháy mắt bị ngưng tụ thành một bức tượng băng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 112: Ta đã mua một chiếc đồng hồ Năm ngoài

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai dòng khí kìa gần như muốn đóng lạnh cả người nàng, nàng liều mạng điều động lưu chuyển nội lực ở bên trong thân thể mới không đến nỗi nháy mắt bị ngưng tụ biến thành một bức tượng băng. Tuy nhiên, trên mặt trên môi nàng đều nổi lên một tầng băng sương trắng như tuyết, nhìn qua có chút dọa người.

"Đề Tôn....." Đồng tử phía sau Đề Tôn đã từng giúp Ninh Tuyết Mạch lấy lại công bằng khom người: "Đề Tôn thù hata lưu tình, nàng chỉ là một hài tử, nếu như có chỗ đắc tội Đề Tôn, mong rằng Đề Tôn hãy tha cho nàng một con ngựa. Rốt cuộc Đề Tôn còn từng cứu nàng một lần, nàng thật ra rất biết ơn....."

Quý Văn Hoàng vừa thấy không ổn, vội vàng tiến lên một bước, cũng khom người cầu tình theo.

Đôi mắt dưới chiếc mặt nạ của Đề Tôn chợt lóe, thờ ơ nói: "Bản tôn sao có thể chấp nhận với một hài tử, ta chỉ thử xem công phu của nàng mà thôi." Ông tay áo của hắn khẽ nhúc nhích, hai dòng khí quy xung quanh thân thể Ninh Tuyết Mạch bay ra bên ngoài đại điện, xuyên qua kẹt cửa chui ra.

"A --" Bên ngoài truyền đến một tiếng hô nhỏ bị cắt đứt giữa chừng, ngay sau đó không còn động tĩnh nào nữa.

"Mặc dù là phế tài, nhưng không hoàn toàn là phế vật. Bỏ đi!" Đề Tôn rút cuộc thả người, chỉ là lời nói có chút ác độc.

Dưới tình huống địch mạnh ta yếu, Ninh Tuyết Mạch tất nhiên không ngoan cố đến cùng với hắn, vì thế nàng cười cười: "Đa tạ Đề Tôn, năm ngoài ta mua một chiếc đồng hồ, Đề Tôn cũng là một vị thần, Tuyết Mạch cáo lui." Nàng nói xong xoay người rời đi.

Đề Tôn cũng không hiểu một số lời trong câu nói đó của nàng, nghĩ người một lát, Ninh Tuyết Mạch đã mở cửa rồi đi.

Một ánh sáng lạ lừng lóe lên trong mắt hắn.

Tiểu nha đầu này rõ ràng là một phế tài, nhưng lại có một thân ngao cốt, kỳ lạ hơn chính là thể chất của nàng khác với người bình thường, không ngờ lại không bị băng xuyên chương của hắn gây thương tích.....

.....Edit: EmilyTon.....

Ninh Tuyết Mạch bước ra khỏi cửa, ánh mặt trời thiếu sót bên ngoài, ảm áp dễ chịu phản chiếu ở trên người nàng, khiến nàng không nhận được dưới eo lờ mờ ánh mặt trời.

Nhưng nàng dưới eo lờ mờ nửa chừng thì dừng lại. Hai hàng thiếu niên như hoa xếp thành hình cánh quạt vẫn đứng ngoài cửa, tư thế vẫn gọn gàng như cũ.

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, không ngờ bọn họ vẫn giữ nguyên tư thế giống như khi Ninh Tuyết Mạch đi vào.

Vị Đế Tôn này xem ra không phải chỉ khác nghiệt giống như bình thường!

Không uống là người sống gần hai ngàn năm, chẳng những cổ hủ còn lạnh lùng như một khối quan tài.

Ngay cả thuốc hạ cũng bị hắn dạy dỗ thành đức hạnh này, hành động có nề nếp giống một đồng quan tài nhỏ --

Ánh mắt nàng dừng ở trên một bức tượng điêu khắc bằng người cách cánh cửa không xa. Hơi khựng lại một chút!

Nàng nhớ rõ, vừa rồi khi nàng đi vào hành không thấy bức tượng bằng này bày ra trước cửa?

Hơn nữa, tượng bằng này quá sinh động như thật, lông mày đôi mắt mũi miệng không có chỗ nào không giống người thật như đúc, thậm chí quần áo trên người này cũng không khác gì với quần áo của thị vệ trong cung.

Đi bộ đáng thị vệ này có chút quen mắt, vừa rồi nàng từng gặp ở bên người hoàng đế.....

Ninh Tuyết Mạch nhìn hắn há nửa miệng, trừng lớn đôi mắt, trong lòng vừa động.

Hay là đây căn bản không phải là tượng bằng, mà là người thật? Vừa rồi bị Đế Tôn làm ra gió yêu ma khiến hắn đóng băng?!

Nàng không nhận được muốn tiến lên nhìn một cái.

"Cô nương, hắn đã bị đóng băng, trong vòng mười hai canh giờ (24h) sẽ tự rơi bỏ, không thể di chuyển." Một vị thiếu niên ngăn cản bước chân nàng, thấp giọng mở miệng.

Giọng nói kỳ lạ kỳ quái, nhưng Ninh Tuyết Mạch cũng có thể nghe được. Hiển nhiên nơi này cần phải tuyệt đối yên tĩnh, những thiếu niên này không dám mở miệng nói chuyện, chỉ có thể dùng công phu truyền âm nhập mật.

Quả nhiên là lũ thần côn kia đã làm ra gió yêu ma!

Không ngờ gió yêu ma lại lợi hại như vậy, có thể khiến người nháy mắt biến thành một bức tượng đóng băng --

Đây là cảnh giới niệm lực của cao thủ tuyệt đỉnh?

Quả nhiên là thần kỳ khiến người muốn nghiêng mình!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).